

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVGİLİ
huyusar
PATRONUM

JULIA WOLF

Son birkaç yılı, ağabeyimin en yakın arkadaşı
Weston Aldrich'ten uzak durarak geçirdim.
Ama şimdi o, Andes Inc'in CEO'su
olarak patronum oldu.

Aslında ondan uzak durmak zor olmamalıydı. Sonuçta
o yönetici katındaydı, ben ise birçok
metin yazarından sadece biriydim.

Ama Weston'ın bizimle ilgili kendi fikirleri vardı.
Masama notlar bırakıyor ve yetmezmiş gibi beni bir iş
seyahatine götürmek için ayarlamalar yapıyordu.

Weston hiçbir zaman kurallara göre oynamadı.
Ve ben... Onunla oynanan bu oyunun tam
ortasındayım.

Kaçmam gereken adam, artık en çok yaklaştığım kişi.

Ve bu, sona ermeli.

Yakında.

Belki.

Ama... Henüz değil.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

Sevgili Huysuz Patronum
Orijinal İsmi: *Dear Grumpy Boss*
Yazar: Julia Wolf

Çeviri: Esra Nazenin Özdemir
Yayın Yönetmeni: *Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin

1. Baskı: Temmuz 2025 *Düzenleme*
ISBN: 978-625-95940-8-8 *Ny.ozlem*

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

©Julia Wolf, *2023

©Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Bu kitap Two Daisy Media aracılığıyla yayınlanmıştır.

Baskı ve Cilt:**

EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.

Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43624

Yayımlayan:

Lapis Yayıncılık

Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.

Menekşe Ap. Sitesi No:10B

Küçükçekmece/İstanbul

Sertifika No: 76985

JULIA WOLF

SEVGİLİ
huyuzur
PATRONUM

SERT DÜŞÜŞ SERİSİ - 1

Ninova

Calma Listesi

Everything Is Free - Flock of Dimes
Better Now - Post Malone
Baggage - Rare Americans
Worst of You - Maisie Peters
Cold Cold Man - Saint Motel
Kill The Director - The Wombats
Something in the Orange - Zach Bryan
Very Few Friends - Saint Levant
No Right To Love You - Rhys Lewis
Ivy - Frank Ocean
Better Days - Dermot Kennedy
This is what falling in love feels like - JVKE
Blossom - Dermot Kennedy
Please Notice - Christian Leave
Glue Myself Shut - Noah Kahan
Love of My Life - Harry Styles
I Should Live in Salt - The National
Homeward - Dermot Kennedy
I'm With You - Vance Joy

*Bu, dolgun kalçalara ve yuvarlak göbeklere sahip kadınlar için.
Hayatında bir kez olsun başkası olmaları söylenen herkese...
Boş ver o saçmalıkları! Sen, tam da olman gereken kişisin.
Mükemmelsin.*

1. Bölüm

Elise

Konferans salonu tıklım tıklımdı.

Âdeta omuz omuza duruyorduk.

Parfüm kokuları, yetersiz deodorant ve birbirine çarpan dırsekler...

Odanın ortasındaki uzun masanın etrafına oturmak yerine, arka tarafta bir köşe buldum. Yanımda iş arkadaşlarım Lani ve Brandon vardı.

Georgia'yla Şikago arasında bir yerde kalmış aksanıyla, "Duvarları yıkmaları gerekecek," dedi Brandon.

"Böyle sıkışık olmamızı seviyorlar," diye fısıldadı Lani. Çevremizdeki insanlara şüphyle bakıyordu. "Bu, ne kadar önemsiz olduğumuzu hatırlamamızı sağlıyor."

Richthink Marketing, çalışmak için iyi bir yer değildi. Çalışanlar arasında güven yoktu. Hatta birbirimize karşı rekabet etmemiz teşvik ediliyordu. Patronumuz, öne geçmek için bizi Jell-O güreşi* yapmaya ikna edebilseydi, kesinlikle denerdi.

"Konserve sardalyalar gibi," dedim altdudağımı ısırarak. Ardından kalabalığı taradım.

Yüzlerin yarısı yeniydi. Sokağa çıkıp bir yabancıya sorsanız bile, burada iki ayrı grup olduğumuz hemen belli olurdu: Richt-hink'in sert, sinirli gazilere benzeyen kıdemlileri ve yeni birleşen pazarlama firmamızdan gelen, hâlâ bir işi olduğu için minnettar, umut dolu acemileri.

Söylemeye gerek yoktu, yeni bir iş arayışının sancıları içindeydim. Fakat bu hiç kolay değildi. Başlangıç seviyesinin ötesindeydim ve Richthink'te olduğu gibi sıradan bir işe razı olamazdım.

* Jell-O güreşi, katılımcıların birbirleriyle jöle dolu bir havuzda veya alanda güreş yapmalarını kapsar. Televizyon şovlarında veya bazı eğlence etkinliklerinde popülerdir.

Bir sonraki işimin sabahları kalkıp hevesle gideceğim bir yer olmasını istiyordum; sadece günleri geçirmek için çalıştığım bir yer bana uygun olmazdı.

“Bu akşam içiyor muyuz?” diye sordu Brandon.

Başımı salladım. “Patrick cuma gününe kadar şehir dışında,” dedim.

Lani dirseğime çarparak dikkatimi çekti. Bilerek mi çarptı yoksa bilmeyerek mi fark etmezdi.

“Ona artık dert yanmayacağına yemin etmemiş miydin?”

“Evet. Bu yüzden size sahibim.”

Patrick sabırlı ve iyi bir adamdı. Bunu söylemese de beden dilinden, artık işimden ne kadar nefret ettiğimi duymaktan bıktığını anlıyordum. Son bir yıldır ilişkimizin işim gibi monotonlaşmaması için büyük bir çaba sarf etmiş, evdeyken sızlanmalarımı en aza indirmiştim.

Brandon da diğer yanımdan omzuma dokunup, “Terapistin olarak çalışmaktan mutluluk duyarım,” dedi. “Gece sonunda faturayı alacaksın.”

Ona doğru bakarak kaşımı kaldırdım. “Bar masrafını ödemiyorum,” dedim.

Saçlarını düzeltir gibi yapıp, “Denediği için bir kızı suçlayamazsın, değil mi?” diye cevap verdi.

En sonunda toplantı başladı ve birmek bilmedi. Sıkıntıyla gözlerimi yeni işe alınanların üzerinde gezdirdim. Bakışlarım odanın karşısındaki genç, esmer bir kadının üzerinde durdu. Beni izlerken kaşlarını çatmıştı. Öfkeli bir şekilde değildi, daha çok bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Beni çözmeye mi çalışıyordu?

Ona bakıp kaşımı kaldırdığımda gözlerini kıstı.

Onu tanıyor muydum?

Sanmıyordum.

Kadın bakışlarını telefonuna çevirdi, ben de çevresindekilere göz gezdirmeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra Lani omzumu dürttü. Ona baktığımda,

çenesiyle esmer kadını işaret etti. Başımı tekrar kadının olduğu yöne çevirince *yine* bana baktığını gördüm.

Çok garipti.

Lani not defterini karalamaya başladı.

Onu tanıyor musun?

Telefonuma bir mesaj yazdım ve ekranı ona gösterdim.

Hayır ama sanki o beni tanıyormuş gibi bakıyor. Bu ne anlama geliyor? Sence beni rakibi olarak mı analiz ediyor?

Lani tekrar bir şeyler yazdı.

Muhtemelen göğüslerini inceliyordur. Bugün ne kadar güzel göründüklerini söylemiş miydin?

Yazdığına cevap vermek için telefonuma dokundum.

Söyledin. Bunun için teşekkür ederim. Göğüslerimi ve bakış sorunu olan esmeri sonra konuşuruz.

Toplantı sonsuz gibi gelen bir saatin sonunda bitti. Kaynaşmamız gerektiği söylendi ama bu çok komikti çünkü hepimizin teslim tarihleri vardı. Kaynaşmak için zaman ayırmak, planlarımızın arasında yoktu.

Masama doğru yöneldim. Aklım bugün tamamlamış olmam gereken işlerdeydi.

Sandalyeme oturana kadar beni takip eden kişiyi fark etmedim. Çalışma alanımın girişinde duruyordu.

Elim şaşkınlıkla kalbime gittiğinde karşımdaki kadının yanakları kızardı.

“Üzgünüm, seni korkutmak istememiştim.”

“Sorun değil, etrafa pek dikkat etmiyordum.” Elimini masama indirerek konuşmasını bekledim. Durduğu yerde kıpırdandı, ardından ayağı yere sürttü. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Aslında...” dedi telefonuna bakarak. “Patrick Lincoln’ın sevgilisi misin?”

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. “Evet,” dedim. “Neden soruyorsun?”

“Biz daha tanışmadık ama adım Kara. Steve’le çıkıyorum.” Steve, Patrick’in üniversiteden oda arkadaşı ve en iyi arkadaşıydı. “Ve kısa süre önce beni bir grup sohbetine eklediler.”

“Grup sohbeti mi?”

Başını salladı, elindeki telefonu biraz daha sıkı kavrayarak bir adım yaklaştı.

“Üniversitedeki tüm erkeklerin olduğu grup sohbeti.”

“*Sarhoş Seraseriler* mi?” Patrick’in o grup sohbetine verdiği isim buydu. Bildiğim kadarıyla bu sohbet yalnızca üniversitedeki erkekler içindi. Hiçbir sevgili dahil edilmemişti.

“Evet, o. Beni neden eklediklerini bilmiyorum, onları sadece birkaç kez gördüm.”

Midem bulandı. “Patrick’le tanıştın mı?” diye sordum.

Başını yavaşça salladı ve birkaç saniye içinde, bunun benim bilmediğim bir şey olduğunu yeni fark etmiş gibi göründü.

“Evet, tanıştım. Steve beni bara götürdü. Karışık bir gruptu. Diğer erkeklerin bazıları da kız arkadaşlarını getirmişti. Patrick senin işinin yoğun olduğunu söyledi.”

Söylediklerini tam olarak algılayamıyordum. Sanki aramızda görünmez bir perde vardı ve gerçeklikle bağlantımı kesiyor, olup biteni tam kavrayamıyordum.

Aniden kendimi, “Beni nasıl tanıdın?” diye sorarken buldum.

Bu kadın benim için bir yabancıydı ama benim erkek arkadaşım hakkında bilmediğim şeyleri biliyordu. Patrick’in *grup üyeleri arasındaki şakalar* ve *üniversite anıları* diye anlattığı o grup sohbetinde yer alıyordu. Biz birlikteyken bile Patrick’in sürekli yazıp durduğu o grup... Hiç endişelenmediğim çünkü ona güvendiğim o grup...

“Sana söylemek istediğim şey de buydu. Haberin olmadığını düşündüm ve vicdanen, seninle çalışıp, sana bundan bahsetmeden duramazdım.”

Telefonunu bana uzattı. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak netleştirmeye çalıştım.

Bir GIF vardı. Gönderen Patrick değil, üniversiteden kardeş gibi gördüğü arkadaşı Chance'ten başkası değildi.

Bu sorun değildi, normaldi, ta ki GIF'in konusunu görene kadar.

Bu, bendim. Dizlerimin üzerinde zıplıyordum. Bikiniyle.

Ve bunu gönderen kişi Chance'ti.

Patrick değil.

Boğazım kurumuştı. O yüzden, "Bu ne?" derken sesim kısık çıktı.

"Nasıl başladığını ya da *kimin* başlattığını bilmiyorum ama tüm erkekler bu GIF'i kullanıyor. Geriye doğru kaydırırsan görebilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, teşekkürler. Dinle, bana söylediğin için teşekkür ederim ama bunu işyerinde yapamam." Gözlerimde oluşmaya başlayan yaşlar yavaş yavaş dindi. "Bana haber vermen çok büyük bir incelikti."

"Elbette." Telefonunu geri aldı. "Lütfen, yapabileceğim bir şey olursa bana haber ver."

Dönüp gitmeye hazırlanıyordu ki adını seslendim. Dönüp, so-rarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Burası çalışmak için berbat bir yer," dedim ona. "Eğer başka bir yer bulabilirsen bırakmalısın."

Gözleri irileşti. "Gerçekten mi?" dedi şaşkınlıkla. "Aman Tan-rım, umuyordum ki..."

"Hayır." Ellerimi titrememesi için masama koyarak devam et-tim. "Umma. Sadece hayal kırıklığına uğrarsın. Burası çok kötü bir yer."

Çalışma alanımın girişine yaslanıp, "Lanet olsun," dedi. "Söy-lediğin için teşekkürler. Kadın dayanışması ve diğer hepsi için."

Bakışlarımı klavyeme indirip, "Birbirimize göz kulak olmamız gerek," dedim. "Bir şey rica edebilir miyim? Bunu Steve'e söyleme, lütfen. Patrick'le konuşmadan önce ne yapacağıma karar vermek istiyorum."

Elini bana dokunacak gibi uzattı ama vazgeçti. "Tabii ki," dedi. "Umarım iyisindir."

Derin bir nefes alarak bakışlarımı Patrick'le üç yıl önce bir düğünde çekilmiş fotoğrafımıza çevirdim. Beni belimden tutarken boynumu öpüyor, ben ise gülüyordum. O zamanlar onun büyüülü olduğunu sanmıştım. Şimdi ise bir illüzyonist olabileceğini düşünüyordum.

“Olacağım.”

Bu ihanetin ne kadar derine indiğini öğrendiğimde...

Lani ve Brandon evimde yanıma sokulmuştu. Patrick, Boston'da bir iş gezisindeydi ve *iPad*'ini kolay erişilebilir bir yerde, geride bırakmıştı. Brandon onu hacklemeye hazırды ama kilitli değildi. Bunu benden saklamaya bile çalışmıyordu.

Brandon, *iPad*'i aldı ve mesajlara bakmaya başladı.

Kalp ağrısından ve iki tek vorkadan o kadar sersemlemiştim ki mesajlara bakacak durumda değildim.

“Ona o videoyu gönderdiğimde, bana onun seksi küçük hazine olduğunu söyledi.” Boş bardağımı dudaklarıma götürdüm, ileri geri yuvarladım. “Ve eve geldiğimde, ellerini benden uzak tutamadı.”

Patrick Lincoln'la dört yıldır birlikteydim. Üniversiteden sonra Denver'daki ilk işimde tanışmıştık. Bir kasırğa. İlk görüşte aşk.

Hiç sahip olmadığım bir şey.

O, büyüdüğü yere, Şikago'ya transfer edildiğinde, abime ve üniversite arkadaşlarıma veda ederek onu takip edeceğime hiç şüphe yoktu.

İki yıl sonra kıvılcım söndü. O meşguldü. Ben işimde mutsuzdum.

Ama onu seviyordum ve bizi ilk günlere geri döndürmeye kararlıydım.

Kıvılcımların sönmesi gerekmiyordu, değil mi?

Ben öyle düşünmüyordum.

İç çamaşırı, pozisyonlar, spontanelik, oyuncaklar... Hepsini yaptım. *Harika* bir kız arkadaşım.

Bir yıl önce, üniversite arkadaşlarımla kız kıza Aruba'ya tatile gittim.

İçlerinden biri, plajda bikinimle dizlerimin üzerine çökmüş, Patrick için baştan çıkarıcı ve seksi bir halde olduğum bir videomu çekti. Bana hep öyle hissettirirdi. Her zaman hissettirmişti.

Şişman bir kız olarak büyüdükten sonra kıvrımlarımın her birini takdir eden bir erkek bana güven vermişti. Aruba'da sahilde, bikinili bir şekilde dolaşabilmemi ve kendimi bir tanrıça gibi hissetmemi sağladı.

"Buldum." Brandon'ın bakışı kasvetliydi. "Videoyu ilk paylaştığı zamanı buldum."

Sertçe yutkundum.

"Ne zaman?"

"Bir yıl önce."

Tanrım.

iPad'i aldım, önce tarihi okudum. Ben Aruba'dayken paylaşmıştı.

Tyler: Ona neden SM dediğini anlıyorum.

Chance: Gerçekten de bu isim ona yakışıyor.

Steve-o: Bunu gönderdiğini biliyor mu?

Tricky: Bunu halka açık bir yerde giydi. Zaten ona bunu kim söyleyecek? Sen söylemeyeceksin ya?

Gözlerim Brandon'a kaydı. "SM ne anlama geliyor?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu.

Lani dizine vurdu. "Sadece söyle," dedi. "Zaten öğrenecek."

Brandon elini benimkinin etrafına doladı. "Gerçekten aptalca, Lise," dedi. "Kaba üniversite çocuğu esprisi, hem de en klişesinden."

Lani ona tekrar vurdu.

"Söyle ona!"

Somurttu. "Sallanan memeler anlamına geliyor," dedi.

Kendimi, gözümü kırpmaya bile zorlayamadım. Erkek arkadaşım, vücudumu, cinselliğimi, her şeyimi emanet ettiğim kişi, beni bir şakaya dönüştürmüştü. Tüm güvensizliklerimi alıp arkadaşlarını eğlendirmek için bir GIF haline getirmişti.

iPad'i Brandon'ın elinden tekrar aldım. Bunu kendi gözlerimle görmeliydim. Videodan bir klip alıp yavaşlatan ve bir GIF'e dönüştüren Chance'ti. Zıplayan ben, memelerim, uyluklarım, karnım ağır çekimde sallanıyordu. Seksi görüldüğünü düşündüğüm şeyler şimdi tamamen gülünç görünüyordu.

Çocuklar GIF'i borsanın düşüşü, uçak kazası haberleri, Chance'in kötü randevusu, Tyler'ın arabasına yandan çarpılması gibi şeyler için kullanmıştı. Yaşananların ne kadar komik olduğunu vurgulamak için.

Bunu her zaman kullanıyorlardı.

Bana asla adımla seslenmediler. Ya *SM* ya da hiçbir şey.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Sanki tekrar liseye dönmüştüm. Yıllar boyunca oluşturduğum tüm özsaygı, bedenime duyduğum sevgi, kazandığım özgüven, küçük bir balon gibi söndü.

İlk görüşte aşk mı?

Kendi kendime homurdandım.

Benim görüntüm onun için bir şakaydı.

"Onu arayacak mısın?" diye dikkatle sordu Lani.

"Hayır." Gözlerimi açtım. "Onu görmek istemiyorum."

Lani, *iPad*'i ellerimden nazikçe alıp sehpanın üzerine koydu. "Seni suçlamıyorum," dedi. "Şu an karşımda olsa paslı bir kaşıkla hayalarımı oyarak çıkarırdım."

"Ne güzel," diye alay etti Brandon. "Gerçekten yardımcı oluyorsun."

"Öfkemi ifade ediyorum," dedi Lani, sakın bir şekilde. "İçinde tutmak iyi değil."

Brandon dizime hafifçe vurdu. "Ne yapmak istiyorsun?" dedi.

"Sanırım..." Derin bir nefes aldım. "Bu gece gerçekten, gerçekten sarhoş olmak istiyorum. Yarın bununla başa çıkarım."

Sevgili tatlı arkadaşım Lani, votkayı kaldırdı.

"Bu kesinlikle ayarlanabilir."

On iki saat sonra başa çıkıyordum.

Kendimi kötü hissederek oturduğum yerde kalacak biri değildim. En azından uzun süre değil.

Abimi aradım.

“Elliot...”

“Ne oldu?” Saat Denver’da sabahın yedisiydi ama Elliot hemen alarma geçti. Arka plandaki seslerden -düşük müzik, metalin metale çarpması- abimi tanıyordum, spor salonundaydı.

“Yarın Şikago’dan ayrılmam lazım.”

Bir duraklama... Bir şey yere çarptı. “Ne yaptı?” dedi. Çenesini sıkıdığı belliydi.

“Beni rezil etti. Onu görmek istemiyorum. Boston’dan dönmeyen önce gitmem lazım.”

Bir başka duraklama... Ağırlıkların çarpıştığını hissettiren bir ses...

“Geliyorum. Bu gece orada olurum. Bu arada, taşınma işlerini ayarlayacağım ve asistanım yarın akşam için uçuşumuzu planlayacak. İstifa ettin mi?”

İşte bu yüzden Elliot’ı aramıştım. Şefkatli davranışı için değil. Elliot tamamen soğukkanlı ve harekete geçmeye hazır biriydi. Şu anda ihtiyacım olan şey de tam olarak buydu: Harekete geçmek. Bu acınası durumdan kendimi olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarmak istiyordum.

Kuru dudaklarımı yalayıp, “Hayır,” dedim. “Bu, bir sonraki adımım. Ve korkmaman için söylüyorum, görünmez oluyorum.”

Boğazını temizledi. Tam bir işadamı tonuyla, “Telefon numaranı mı değiştiriyorsun?” dedi.

“Evet. Bunu yapmam gerek.”

Patrick’i engellemek benim için yeterli olmazdı. Onun hayatından tamamen çıkmam gerekiyordu.

“Tamam. Bu sorun değil. Sana bugün öğleden sonra yeni bir telefon ulaştıracağım. Bu yeterince erken olur mu?”

“Evet, zaten daha erken olabileceğini sanmıyorum.”

Burnundan soludu. “Emin ol, yolları var.” Bu konuda ona inanıyordum. Elliot meydan okumalardan hoşlanırdı.

Arka planda bir adamın sesi duyuluyordu. Tanıdık bir ses. Onu engellemeye çalıştım. Düşünmem gereken yeterince şey vardı. Adam ne olduğunu öğrenmek için ısrar ediyordu. Abim ona durumu anlattı.

“Elise...” diye mırıldandı Elliot. “Eve dönüyor.”

Diğer adamın ne dediğini duyamadım ama bilerek bunu duymamaya çalışıyordum.

Konuşmaya birkaç dakika daha devam ettik. Bu nadirdi çünkü Elliot daha çok kısa mesaj atan tiplerdendi. Haftada birkaç kez arar, hâlâ hayatta ve iyi olup olmadığını kontrol ederdi. Birbirimizi önemsiyorduk ama hava durumundan bahsedecek türden kardeşler değildik. Gerçi ben edebilirdim ama Elliot’ın tarzı değildi.

Bugün ise telefonu aceleyle kapamadı. Normalde sakladığı şefkatini gösterdi ve konuşmama izin verdi. Beni güvende tutacağını söyledi. Benim için uygun bir daire bulana kadar onunla kalacağımı söyledi. Sonra bana artık endişelenmemem gerektiğini, yüklerimi tekrar taşımaya hazır olana kadar onları üstlenebileceğini söyledi.

Abim...

Tanrım.

Bazen kim olduğunu unutturdum ama o her zaman bana hatırlatırdı.

“Elise.”

“Efendim.”

“Bana gerçeği söyle. Söylemezsen kızacağım. Fiziksel olarak sana zarar verdi mi?”

Arka planda yüksek bir homurtu duyuldu. Bir başka çınlama. Aynı adamın sesi, kötü bir şekilde fısıldıyordu. Kulağımı kapata-mazdım, bu yüzden gözlerimi kapadım.

“Hayır. Fiziksel olarak zarar vermedi. Bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Sana ekran görüntülerini göndereceğim.”

Nefes alıp verışı birden hızlandı. “Onu ortadan kaldırması için birini mi tutmam gerekiyor?” dedi.

“Bu şey... Bunu yapmayı biliyor musun?”

“Elise.” Bu bir uyarıydı. Sanki sormam çok aptalcaymış gibi. Tabii ki Elliot bunu nasıl yapacağını biliyordu. Her şeyi nasıl yapacağını biliyordu. Eğer bilmiyorsa öğrenirdi.

“Elliot, bir tetikçi tutmuyorsun.”

“Bir kaza gibi görünürdü.”

Arka planda birinin dizlerini kırmaktan bahsettiğini duydum. Bunun televizyondan gelen bir ses olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım. *Hayır, o değil.*

“Ne yaptığını bile bilmiyorsun,” diye itiraz ettim.

“Biliyorum ki kötü bir şeydi. Biliyorum ki seni incitti. Bu yeterli.”

Bu sözlerle, yanaklarımdan bir damla yaş süzüldü. Kara ofisime gelip bana anlattığından beri ilk kez ağlıyordum. Ama bu yaşlar Patrick için değildi. O, gözyaşlarımı hak etmiyordu ve asla da etmeyecekti.

Bir damla daha düştü.

Bu gözyaşları abimin beni sevme biçimi içindi.

Elliot soğuk biri olabilirdi. Dünyayı siyah ve beyaz gören biri olabilirdi. Ama işler ciddileştiğinde, harika bir abi olmayı başarıyordu.

“Yakında orada olacağım, Elise.”

“Teşekkür ederim, Elliot.”

Telefonu kapadım ve ayağa kalktım. O gün yapılacak çok işim vardı ve kendime acıyarak oturmak bunların arasında değildi.

Artık bir hayalet olma zamanı gelmişti.

Düzenleme

Ny.özlem

2. Bölüm

Weston

Mülküme adımımı attığım anda, hafta sonunun tüm huzuru üzerimden silinip gitti.

Oturma odama dolan esrar kokusu, müzik setimden yükselen gürültü kadar sert bir şekilde çarptı. Neyse ki çatı katında yaşıyordum, aksi takdirde komşularım kapıya dayanırdı. Ben olsam kesinlikle dayanırdım.

Ağır sırt çantamı girişte yere bıraktım. Tarzım değildi ama önce şu müzik işini halledecektim. Sonra da Miles'la ilgilenecektim.

Müziği kapatıp oturma odasına göz gezdirdim. Sehpanın üzerinde iki kadeh şarap, birinin kenarında ruj izi vardı. Yarısi erimiş buzla dolu bir *Baccarat** bardağında sigara izmariti duruyordu. Halının üzerine pembe, dantelli bir şey atılmıştı. Bir kravat, koridora doğru bir ok gibi işaret ediyordu.

Bu taraftan, pislik.

Hafta sonu için evden ayrılırken yalnızca asistanıma ulaşılamayacağım bir yerde olacağımı söylemiştim. Çocukluğumdan beri tek başıma kamp yapardım. Zihnimi olacıklara hazırlamak için sessizliğe ihtiyacım vardı ve yıldızların altında yalnız olmak gibisi yoktu. Ben dahil diğer her şeyi küçük hissettiriyordu.

Rolümün büyük olduğu kendi dünyamda, -patron, yaratıcı, CEO- büyük şemada bir toz parçasından başka bir şey olmadığımin hatırlatması beni dengede tuttu. Bana huzur verdi.

Miles ise huzur katiliydi. Boş evimi birkaç mil öteden hissedecek bir radara sahipti. Pahalı çatı katım, ailesinin banliyödeki

* Kristal kokteyl bardakları arasında ünlü bir marka.

odasından çok daha etkileyici bir buluşma noktasıydı. Gerçi belki artık bir dairesi vardı. Kardeşimi ve yaşam tarzını takip etmek zordu. İşe gelip işini yaptığı sürece pek de karışmazdım.

Evimi işgal etmesi kabul edilemezdi. Ama umurunda değildi. Doğduğundan beri bir baş belasıydı. Annem onun saçmalıklarını şirin bulur, yanağını sıkardı. Babam, onu yola sokmam için bana güvenirdi. Yirmi altı yaşında bir adam ve hâlâ yola sokulması gereken biri...

Sinir bozucu.

“Miles!” diye bağırdım. “Pisliğini dairemnden çıkar.”

Bir anlık sessizlikten sonra kadınsı bir kıkırdama geldi. Koridorun, yatak odalarının olduğu tarafından bir kapı açıldı. Misafir odası olsa iyi olurdu. Eğer yine yatağında biriyle seviştiyse dünyada öfkemi yatıştırmaya yetecek kadar kamp gezisi olamazdı.

Miles’in Henley’sini* başından geçirirken oturma odasına gelmesi tam beş dakika sürdü. Saçları her yöne dağılmış, boynunda bir morluk vardı.

Bir morluk.

Yirmi altı yaşında bir adam.

Tanrım.

Sırıtarak, “Hey, adamım, erken döneceğini düşünmemiştim,” dedi.

Bakışlarımı evde bıraktığı dağınıklık üzerinde gezdirdim. Kaşımı kaldırıp derin bir nefes aldım. “Evet, bu çok belli,” dedim. “Çıkıp git.”

“Sakin ol. Misafirim giyiniyor. Ortalığı toparlamamı istemez misin?”

“Gitmeni istiyorum. Çarşafı da yanında götür. Çöp fırınına bir gezi yapacak ne zamanım ne de isteğim var.”

Bir şarap kadehini kaptığı gibi içindekini yuttu. Ateşleyici olarak şarap. Güzel. Yalnızca kardeşimdi.

* Önü düğmeli ve yakasız örgü gömlek.

“Sen çevreci değil misin? Gayet iyi durumdaki çarşafı yakmak oldukça savurgan gözüküyor.”

Kollarımı göğsümde bağladım. “Gayet iyiydi, ta ki çıplak kışın onlara değene kadar,” dedim. “Artık evimde olmalarını istemiyorum.”

Elini sallayarak, “Abartıyorsun,” dedi. “Çarşafı gayet iyi. Muhtemelen bir servet ödedin. Organik pamuk mu? Westie için en iyisi.”

Bana karşı nedenini hiç anlayamadığım bir öfkesi vardı. Miles ve ben aynı ayrıcalıklarla, aynı fırsatlarla büyüdük. İkimiz de Ivy League* Üniversitelerine gittik. Hiçbir zaman sıkıntı çekmedik. Ben daha üniversitedeyken işimi kurmuştum. Miles ise henüz kendini piyasaya sürmemişti bile.

Bana sataşır, başarılarımla alay ederdi. Kendini Colorado’daki en mağdur insan gibi gösterirdi. Ama teklif ettiğim işi kabul etmişti. Aldrich soyadının getirdiği ayrıcalıklardan faydalanmıştı ki bu ayrıcalıklar oldukça fazlaydı.

Adından dolayı bile saygı görüyordu.

Yine de öfkesi azalmadı.

“Eğer çarşafın malzemesini merak ediyorsan neden onları ve misafirini çıkarken yanına almıyorsun? Giderken anahtarı bırak.”

Miles gözlerini devirdi. “Bu kadar çarşaf konuşması yeter,” dedi. “Eğer erken gelmemiş olsaydın burada olduğumu bilmeyecektin bile. Bu senin suçun.”

Şaşkın bir kahkaha patlattım.

“Bu benim suçum mu? Buna nasıl cüret edersin?”

Tam o sırada misafiri ortaya çıktı. Yirmisini geçmiş olabileceğinden bile emin değildim. Umuyordum ki on sekizini geçmiş olsun. Miles, uygunsuzluk sınırlarında dolaşırdı ama eğer liseden kızlarla flört ediyorsa polisi bizzat arardım.

“Kaç yaşında?”

Miles kıza döndü. Küçük ve sarışındı. Makyajı akmuş, minik elbisesi ters giyilmişti. Yanlış giysilerle oyun oynayan bir çocuk gibi görünüyordu.

* Amerika’nın en iyi sekiz üniversitesinden oluşan birlik.

“Kaç yaşındasın, tatlım?” diye yumuşak bir tonla sordu Miles.

“Yirmi bir,” dedi kız, üstdudağını bükerek. “Buranın senin evin olduğunu söyledin. Ne yani? Yoksa babanla mı yaşıyorsun?”

Bu söz Miles’ı güldürdü. “Babam mı? Aman Tanrım, harika-sın.” Bana döndü, alnı eğlenceyle kırıışmıştı. “Bunu duydun mu? Kışındaki sopa seni yaşlı gösteriyor, kardeşim. Babam olacak kadar yaşlı görünüyorsun.”

Burun deliklerim genişledi. Kıyafetlerini bile doğru düzgün giyemeyen genç bir kız tarafından aşağılandığım için değil, hayır. İkisi de hâlâ evimde olduğu için.

“Çık dışarı.” Çenem kasıldı. Dişçim bir azı dişimi kıracağım konusunda beni uyarmıştı. “Anahtarı bırak.”

Miles derin bir iç çekti. Sanki ondan çok büyük bir şey istiyor-muşum gibi kızı dışarı yönlendirdi. O, kızla ilgilenirken, ben de kanepeye oturup uzun zamandır bakmadığım mesajlarımı kontrol ettim. Elliot’tan gelen mesajı açtım.

Elliot: *Elise taşındı.*

Kısa ve net. Elliott Levy tam da böyleydi. Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım. Küçük kız kardeşi Elise’in Denver’da bir yere ihtiyacı vardı ve benim binamda ona bir daire ayarlamıştım. Henüz onu görmemiştim ama iki hafta önce şehre dönmüştü ve bu hafta sonu, ben kamptayken taşınmıştı.

Ben: *Güzel. Evi beğenmiş mi?*

Elliot: *Memnun. Bina güvenli ve en önemlisi eski sevgilisi nerede olduğunu bilmiyor.*

Ben: *Ona benim numaramı verdin mi? Bir şeye ihtiyacı olursa diye.*

Elliot: *Eminim vardır.*

Pek emin değildim. Varsa bile yıllardır kullanmamıştı.

Miles kanepenin diğer ucuna çöktü. Misafiriyle birlikte gitme-mişti. Onu aşağıya kadar bile uğurlamamıştı.

Bir beyefendi demek...

Kaşımı kaldırdım.

“Hâlâ buradasın.”

“Evet.” Kanepeye yayılarak ellerini kafasının arkasında birleştirdi. “Bir süre burada kalırım diye düşündüm. Kamp nasıldı?”

“Nerede olduğumu nasıl biliyorsun?”

“Bağlantılı ipuçları, Westie. Girişteki büyük sırt çantası. Tüm hafta sonu ortalarda olmayışın. Ha, bir de asistanın ağzından kaçtırdı.”

“Kaçırmadı,” diye homurdandım.

Renata, en başından beri yanımdaydı, ona zar zor ödeme yapabildiğim zamanlardan beri. Kemiklerine kadar sadıktı ve diğer çalışanlarımın aksine Miles’tan etkilenmiyordu. Ona güvenemezsem kimseye güvenemezdin.

Miles ellerini havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Hemen sinirlenme. Renata masum. Belki ona bir aile acil durumu olduğunu söylemişimdir. Büyükanne duygularına dokundum. En sonunda nerede olduğunu söyledi. Telafi etmek için ona çiçek göndereceğim.”

“Kardeşimle uğraşmak zorunda kaldığı için özür olarak ona *ben* çiçek göndereceğim.”

Parmaklarını bana doğru salladı. “Pekâlâ, pekâlâ. Eminim senin seçtiklerin daha güzel olur. Sadece benim adıma imzalarsın.” Ellerini tekrar kafasının arkasına koydu. “Bu arada, cevap vermedin. Kamp nasıldı?”

İç çektim. Miles’la sohbet etmeye çalışırken mantık yoktu. Yıllardır denemiştin ama bu sadece hayal kırıklığına neden oluyordu.

“İyiydi. Clary Geçidi civarında kamp kurdum.”

“Orayı severim. Beni de götürmeliydin.”

“Amaç biraz huzur ve sessizlik bulmaktı.”

Başını bana doğru çevirdi.

“Sessiz olabilirim. Belki benim de biraz huzura ihtiyacım vardır.”

“Bir dahaki sefere.”

Kıkırdadı. “Bu doğru değil, ikimiz de biliyoruz,” dedi. “En son ne zaman beni yanında götürdün?”

“Hatırlamıyorum.” Kumlanmış yüzümü ovuşturdum. Bu öğleden sonra arabama geri dönmek için dört saatlik bir yürüyüşün

ardından bir duşu ihtiyacım vardı. Ama bu, Miles gitmeden ve anahtarımı bırakmadan olmayacaktı. “Sanırım üniversiteye gitmeden önce.”

“Annemin beni götürmen için seni zorladığı zaman.”

“İssız bir yerde LSD* almanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünde, seni çıplak ve *The Beatles*’ı avazın çıktığı kadar söyleyerek arabama kadar taşımak zorunda kalmıştım. O son seferdi.”

Yavaşça bir sırtış yüzüne yayıldı. “Ah, evet. Çok eğlenceliydi. Bunu tekrar yapmalıyız. Bu sefer ayık dostun olurum ve seni sırt çantası gibi taşıırım.” Kolunu kaldırdı ve kaslarını sıktı. “Çalışıyorum, Westie. Yapabilirim.”

Yüzümü ekşittim. Kendimi kardeşimin bakımına bırakma fikri kesinlikle dehşet vericiydi.

“Teşekkürler, almayayım.”

Uzun bir nefes verdi, gülümsemesi kayboldu. “Eh, denemeye değerdi.” Parmaklarını şaklattı. “Sana söylemeyi unutmuşum, bu hafta ofiste olmayacağım.”

Dik oturdum, kısılmış gözlerim talihsiz kardeşime odaklanmıştı. “O neden?” diye sordum.

Omuz silkti. “Annem, onunla Fransa’ya gitmemi istedi. *Hayır*, diyemezdim, değil mi? Renata’ya zaten haber verdim. İşlerim halloldu. Hatta insan kaynaklarına bir e-posta bile gönderdim.” Omuzlarını silkti. “Hadi ama... Söyle. Sorumluluk sahibi olduğum için benimle gurur duyuyorsun.”

Midemdeki düğüm gevşedi. Ona kızmak istiyordum. Sınırları zorlamayı kesinlikle biliyordu. Ama doğru adımları atmıştı ve kı-zacak bir şey yoktu.

“Tamam. Bir dahaki sefere daha erken haber ver.”

Yüzünde yine o aptalca sırtış belirdi. “Eğer kıskanıyorsan sadece söyle,” dedi. “Annemin altın çocuğu olmamanın zor olduğunu biliyorum.”

* Halüsinasyona sebep olan bir çeşit sentetik uyuşturucu.

Onun sataşmalarından etkilenmedim. Bunları birçok kez duymuştum.

“Hâlâ gitmiyor musun?”

“Yoo.” Kanepeye daha da yayıldı. “Bir süre burada takılacağım. Bir hafta boyunca beni görmeyeceksin, o yüzden bir dahaki sefere kadar doyasıya keyfini çıkar diye düşündüm.”

Bıkkın bir şekilde yerimden kalkıp yatak odama doğru yöneldim.

“Duşa gireceğim. Artık gidebilirsin. Çıkarken anahtarı tezgâha bırak.”

Miles arkamdan, “Ancak rüyanda!” diye seslendi.

Bunun ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu bile.

3. Bölüm

Elise

Üç haftalık bir hayalet modu, taşınma ve yeni hayat sürecinin ardından, bugün o gündü: Yeni işimdeki ilk günüm.

Bazı açılardan işler daha kolaydı. Yeni dairem muhteşemdi. Tabii ki Elliot Levy'nin küçük kız kardeşi için sadece en iyisi olabilirdi. Bunu bana onun emlak müdürü söylemişti.

Şehir merkezi.

Manzara.

Geniş iki yatak odası.

Hepsi tamam, tamam, tamam.

Saoirse, kapıyı çalmadan, dans ederek odama girdi. Yine de bizde açık kapı politikası vardı. Kapılarımız açık olduğu sürece, birbirimizin odasına dans ederek girmek serbestti. Üniversite günlerimize bir geri dönüş gibiydi. Oda arkadaşı olarak bıraktığımız yerden devam ediyorduk.

Üç yıl önce Şikago'ya taşındığımda tekrar burada, Saoirse'yla yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Buraya dönmekle ilgili duygularım hâlâ karışıkta ama Saoirse'yla yaşamak mı? O konuda hiç kararsız değildim. O benim en sevdiğim insandı. Bir kez daha oda arkadaşım olmayı kabul ettiği için kendimi şanslı sayıyordum.

"Ah, çok iyi görünüyorsun." Parmağını havada daire çizerek salladı. "Bir dön bakayım, güzellik."

Bir başka gelenek. Dışarı çıkmadan önce birbirimizi hep havaya sokardık. Aynı şey iş görüşmeleri, buluşmalar, ilk günler için de geçerliydi.

Onun için döndüm, her zamankinden daha fazla motivasyona ihtiyacım vardı ve o bir ıslık çaldı.

“Aferin, tatlım. Çıkıp bolca para kazanmaya hazır görünüyorsun. Meme uçların güzel görünüyor.”

Gülerek göğüslerimi tuttum. İlk günüm için biraz muhafazakâr bir kıyafet seçmiştim. Dar ve düz inen siyah pantolon, çok az dekolte gösteren ama göğüslerimin dolgunluğunu belli eden beyaz, V yakalı bir tişört ve bol kesim, erkek tarzı bir tüvit ceket.

“Memelerimin ofiste dikkat çekmesini ister miyim?”

Kaşını kaldırdı. “Hadi ama Lisie,” dedi. “İkimiz de biliyoruz ki göğüslerin her zaman kendini belli ediyor. Seksi olmaktan başka çareleri yok.”

Haklıydı. Göğüslerim benden önce odaya giriyordu. Ne kadar gizlemeye çalışsam da vücudumun dolgunluğunu saklamanın gerçek bir yolu yoktu. Saklamam da gerekmiyordu ama o GIF’ten önceki halime dönmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Boy aynasındaki yansımama bakarken kaşlarımı çattığımda, Saoirse omuzlarımdan bana sarılarak yanıma geldi ve yüzünü benimkine bastırdı.

Saoirse Kelly güzeldi. Uzun boylu ve ince yapılıydı. Sarı saçları sürekli güneş ışığıyla aydınlanıyormuş gibi görünüyordu. Kendisi bir Kaliforniya eyalet senatörünün ve bir Wyoming çiftçisinin kızıydı. Ailesinin her iki tarafında da uzun ve zengin bir geçmişi vardı ama onunla tanıştığınızda bunu anlamazdınız. Saoirse neşeli ve nazikti, rahatsız edici olmaktan çok bulaşıcı olan gün ışığı gibi bir kişiliği vardı. On sekiz yaşındayken Colorado Boulder Üniversitesi’nin yurtlarında tanışmış ve hemen kaynaşmıştık. Elliot dışında, Şikago’da yaşadığım süre boyunca en çok özlediğim kişi oydu.

Onu hayatımda tam zamanlı olarak geri kazanmak, düşündüğümünden daha büyük bir rahatlama olmuştu.

“Harika olacak, Lise. Eve geldiğinde seni şarap ve pizzayla bekliyor olacağım. Herkesin senden ne kadar etkilendiğini duymak için sabırsızlanıyorum.”

Yanaklarımı yanaklarına yasladım. “Bunu sadece beni sevdiğin için söylüyorsun,” dedim.

“Bu doğru. Ama seni herkesten iyi tanıyorum, bu yüzden benim fikrim en çok önemi taşımalı.”

Öyle olmalıydı, haklıydı. Ama işler öyle yürümüyordu. Bir milyon iltifat, bir hakaretle yok olabiliyordu.

GIF yüzünden hâlâ oldukça yıkılmış durumdaydım. Bunu istemesem de. Ama bugünün bununla bir ilgisi yoktu. Bugün, yanlışlıkla içine düştüğüm Richthink’in sıkıcılığını ve kariyer yolunu geride bırakmak ve kendimi profesyonel bir yazar olarak kanıtlamak içindi.

Elise Levy

Metin Yazar

Andes, Inc.

Yeni unvanım, taze hazırlanmış kartvizitlerime kabartmalı olarak yazılmıştı. Buna ihtiyacım olup olmadığından emin değildim ama Elliot bana içinde beş yüz adet bulunan bir kutu verdiğinde, karnımda kelebekler uçuşmuştu.

“Tamam, sana inanıyorum.” Aynadan gözlerine baktım. “Sana gitmek için hazırım.”

Gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim.

İşte başlıyoruz.

Andes Inc. Genel merkezi, çevresindeki gökdelenlerden sıyrılıyordu. Sekiz katlı olan bina, çevrecilerin rüyası olarak inşa edilmişti. Çatısında yeşil bir alan ve güneş panelleri vardı. Ayrıca ışıkrakları ve enerji tasarruflu pencere kaplamasıyla karbon ayak izi, eyaletteki aynı boyuttaki diğer tüm binalardan daha düşüktü.

Bu bilgiyi ilk iş görüşmemden önce şirketin internet sitesinde okumuştum.

Kendimi her zaman fazla hazırlardım. Bu bir Levy özelliği idi. Elliot, biriyle tanışmadan önce mutlaka hakkında bir dosya oluştururdu. Elbette o, milyarlarca dolarlık bir şirketin CEO’suydu ve ben

sadece basit bir metin yazarıydım, -yeni unvanımı düşündükçe hâlâ karnımda kelekler uçuşuyordu- bu yüzden hazırlanma derecemiz farklı olsa da prensip olarak aynıydı.

Lobiden içeri girdim. Açık ve dört kat yüksekliğindeki giriş holünü çevreleyen pencerelerden içeriye parlak bir ışık doluyordu. Erken gelmiştim, bu yüzden çok kalabalık değildi ama tamamen boş da sayılmazdı. Kalbim boğazımdayken camla kaplı asansörlerin olduğu yere doğru ilerledim. Heyecan ve gerginlik iç içeydi. Başladıktan sonra her şey yoluna girecekti. Beni geren, bilinmezlikti.

Asansör kapıları açıldı ve içeriye iki kadınla birlikte adım attım. Karşılıklı nazik gülümsemelerden sonra onlar sonbahar modasıyla ilgili konuşmalarına geri döndü.

“Asansörü tutun,” diye dışarıdan sert bir komut geldi.

Elim hızla uzandı, açma butonuna bastım. Gözlerim yukarı kayd, nefesim kesildi. Karşımda takım elbise giymiş, beyaz gömlekli, kravat takmamış bir adam duruyordu.

Weston Aldrich başını eğmiş, telefonunda bir şeyler yazarken asansöre adım attı.

Onu en son görel, yıllar olmuştu.

“Sekiz,” diye mırıldandı önüne dönerek.

Kadınlar konuşmayı bıraktı, bana beklentiyle bakıyorlardı ama ben olduğum yerde donup kalmıştım. Ne bekliyor olabilirlerdi ki benden?

Asansör hareket etmeye başladı ve Weston sağ omzunun biraz gerisinde, benim olduğum yerden ona daha yakın olan sayı paneline baktı. Kendi kat düğmesine basmamı mı istemişti acaba?

Yükselmeye devam ederken Weston'ın sırtını inceledim. Ne kadar çok alan kapladığını unutmuşum. Sadece uzun boyu ve geniş omuzlarıyla değil, varlığıyla da havayı dolduruyordu.

Üçüncü katta durduk, kadınlar aceleyle indi. Weston, sekizinci katın düğmesine bastı. Kapılar kapandı ve ikimiz yalnız kaldık. Yanıma, neredeyse yanıma geçti ama yine de aramızda fazlasıyla mesafe bıraktı. Her zaman böyle düşünceliydi.

Ayakkabılarıma baktım. Eğer beni fark edip tanıdıysa bile tek kelime etmedi. İstedğim tam da buydu. En azından bugün için.

Weston'ı sonsuza kadar görmezlikten gelme şansım yoktu. Sonuçta burası onun şirketi ve Elliot'ın en iyi arkadaşıydı. Onunla ya da abimle sosyalleşmekten kaçınsam bile Weston'la her gün aynı binada olacaktık.

Birinci gün, aynı asansörde karşılaşmıştık bile.

Sonunda yedinci kata vardığımızda Weston başını kaldırdı. Ben öne çıkınca bana baktı. Nefesimi tuttum, kendimi hazırladım ama tek kelime etmedi.

Açıklık benim sığabileceğim kadar genişlediğinde kapıdan geçtim ve nereye gittiğimi tam olarak biliyormuşum gibi ileri atıldım. Neyse ki Weston'ı arkamda bırakarak resepsiyon masasına ulaştım.

Çalıştığım yaratıcı katın resepsiyon görevlisi bana masamı gösterdi. Andes de hiç kabin yoktu. Bazı bireysel masalar, bazı işbirliği için tasarlanmış uzun masalar dışında tüm alan açıktı.

Günün ilk kısmını çalışan kılavuzlarını okuyarak geçirdim. Her birkaç dakikada bir yeni iş arkadaşlarıyla tanışıyordum. Birkaçının adını aklımda tutabildim ama çok fazla yeni yüz vardı. Hepsi genç, dinç ve dışadönüktü, bir süre sonra birbirine karıştılar.

Okumadığım zamanlarda göz ucuyla ofisin iç dinamiklerini izliyordum. Richthink, sessiz bir yerdi. İnsanlar gün boyu genelde kabinlerinde takılırdı. Burada ise insanlar özgürce gülüyordu. Birbirlerinin masasına uğruyor, konuşuyor ve ekranlarını paylaşıyorlardı. Daha çok erken olsa da bu çarpıcı farklılıklar geleceğimle ilgili iyimser olmamı sağladı.

Günün ortalarına doğru, midem guruldamaya başladığında, iki kişi masama yaklaştı. Başımı kaldırdım ve gözlerimi kırptım. Uzun boylu, ince yapılı bir adam, daha önce resepsiyonist olarak tanıdığım, kısa boylu ve düğme burunlu bir kadının yanındaydı. Birlikte, Lani ve Brandon'a oldukça benziyorlardı.

"Hey, çaylak. Öğle yemeği için kafeteryaya gidiyoruz. Katılmak ister misin?" dedi. Adamın aksanı yarı İngiliz, yarı Colorado aksanıydı.

Kadın başını salladığında, kıvrıcık saçları sallandı. “Lütfen sen de bizimle gel,” dedi. “Tüm iş arkadaşlarımız hakkında dedikodu yapmaya hazırım, eğer bu senin için teşvik ediciyse tabii.”

Gülerek masamın altına gizlediğim çantamı aldım. Yemeği tek başıma yemeye hazırdım ama bu çok daha iyi bir teklifti.

“Bu kesinlikle teşvik edici,” dedim.

Asansörle birinci kata inerken Lani ve Brandon’ın benzerlerine döndüm. “Gerçekten üzgünüm ama isimlerinizin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,” dedim. “Sadece... Çok fazla insanla tanıştım.”

Adam kıs kıs gülüşünü gizlemeye çalışarak arka duvara doğru döndü. İkinci Lani elini uzattı. El sıkıştık.

“Ben, Rebecca. Bu serseri de Simon. Yedi yaşından beri Amerika’da yaşıyor ve hâlâ o aksana sıkı sıkıya tutunuyor.”

Andes kazağı ve haki pantolon giyen Simon, bir elini göğsünde gezdirdi. “Bütün sırlarımı dökme, çekirge,” dedi. “Çaylağı etkilemeye çalışıyoruz, böylece her gün öğle yemeğinde sadece birbirimize takılıp kalmayız.”

Bana göz kırptı ve aynı takım için oynadığımızı gösterdi. Onun ve Rebecca’nın gerçekten Colorado’daki Lani ve Brandon olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

“Bu arada herkes bana *Lise*, der. E harfini lisede bırakmıştım.”

Rebecca başını sallayıp, “Etkileyici,” dedi. “Bunu sevdim.”

Andes genel merkezinin geri kalanı gibi kafeterya da yerden tavana kadar pencereleriyle açık ve aydınlıktı. Sebzeli *burger* ve tatlı patates kızartması aldım, ardından Rebecca ve Simon’la oturdum.

Rebecca hemen konuya girip, “Tamam, temel bilgiler!” dedi. “Ben, Sam’le evliyim. Lise aşkım. Simon bekâr ve takılmaya hazır. Eğer merak ediyorsan... Erkeklerle. En iyi tuvalet üçüncü katta. En iyi atıştırmalıklar beşinci kattaki ortak alanda. Sadece beşinci katın resepsiyonisti Matilda’dan kaçınman gerekiyor. Eğer seni görürse bir saat boyunca onunla konuşmak zorunda kalırsın. Hımm... Başka ne var?” Parmaklarını şakağına vurdu. “Ah! Andes kıyafetlerini şirket mağazasından uygun fiyata alabilirsin.” Üstüne

oturan kapüşonlu tişörtünü ve eteğini işaret etti. “Burada çalışmaya başlamadan önce böyle giyinmem mümkün değildi ama dürüst olmak gerekirse inanılmaz rahat.”

Simon elindeki ekmeği böldü ve bir parçasını çorbasına batırdı.

“Evet. Burada herkes Andes giyer. Hepimizin *Lemmings**’e benzediğini biliyorum ama yemin ederim, bir süre burada kaldıktan sonra *Dış Mekân Barbie’si* gibi görünmek isteyeceksin.”

Rebecca da aynı fikirdeydi. “Havadan kaynaklanan bir şey olmalı,” dedi.

Weston, Andes’i üniversitede kurmuştu. Montlar için ince, kuş tüyü veya pamuktan daha çevreci ancak ısıyı içeride tutan ve soğuğu piyasadaki her şeyden daha iyi dışarıda tutan bir dolgu maddesi icat etmişti. Son on yılda Andes monttan, dünyanın dört bir yanında bağımsız mağazaları olan bir açık hava yaşam tarzı markasına dönüştü. ABD Kış Olimpiyat Takımı bile Andes giyiyordu. Weston yirmi yaşındayken aklına gelen bir fikirle devasa bir şey yaratmıştı.

Henüz lisedeyken bana verdiği montu saymazsak -ki onu da hiç giymemiştım- Andes’in hiçbir kıyafetine sahip olmamıştım. Şimdi de başlamayı düşünmüyordum.

Ceketimin yakasını çekiştirdim. “İş kıyafetlerinden vazgeçebileceğimi sanmıyorum,” dedim. “Bu benim içime fazla işlemiş.”

Rebecca kombu çayını** bana doğru kaldırdı. “İşe ilk kez şişme yelekle geldiğinde *ben sana söylemiştim*, demek için bekliyor olacağım,” dedi.

Burnumu kıvırdım.

“Hayır. Kendime kesinlikle fazlalık katmayacağım. Böyle bir şey olmayacak. Zaten yeterince var.”

Bu, ikisini de güldürdü ama doğruydu. Yetişkinlik yıllarımı tarzımı geliştirmekle geçirmiştim. Gündelik kıyafetler giyebilirdim ama kapüşonlularla eşofmanlar bütün günümü kanepede geçirmiş ve kendimi umursamıyormuşum gibi görünmeme neden

* Lemmings, 1991 yılında çıkmış bir video oyunudur. Lemmings adı verilen insansı canlı varlıkların tek tipte oluşuna atıf yapılmaktadır.

** Fermente edilmiş özel çay.

oluyordu. Yine de Andes kapüşonlular geçmişte sahip olduklarımdan çok daha şıktı.

Düşünce silsilemi durdurdum. Havalandırma deliklerinden içeri pompalanan beyin yıkayıcı hava bana çoktan bulaşmış mıydı?

“Tamam, tamam. Bu kadar kıyafet yeter.” Simon peçetesiyle ağzını sildi. “Gerçek çaydan bahsedelim, senden. Nereden geliyorsun? Neden bu kadar tatlısın? Bize katılmadan önce ne yapıyordun?”

Rebecca onun koluna vurdu. “Andes hakkında konuşuyor olmamız gerekirken Lise’in özel hayatına burnumuzu sokuyoruz,” dedi. “Kuralların dışına çıkıyorsun.”

Simon gözlerini devirip, “Tamam, peki,” dedi. “İşte temel bilgiler! Çoğu kişi takım oyuncusudur. Eğer değillerse Weston Aldrich’in o oyunu oynamadığını çok çabuk öğrenirler. Geçen yıl yaratıcı ekibe bir adam katıldı. Kanada’dan Dave...”

Rebecca inledi.

“Ah, Kanada’dan Dave! Neden ülkenin adını lekeledin?”

“Değil mi? Kanadalılar dost canlısı olmalıydı ama bir de Dave vardı. Sinir bozucu bir tipti ama biz nahif kuzularız. Andes’in suyunu içiyoruz. Bu yüzden tabii ki ona güvendik. Görsel ekiple yapılan bir beyin fırtınası oturumundan sonra Dave, Weston’ın ofisine çıkıp ekibin fikirlerini kendi fikirleriymiş gibi sundu.”

Derin bir nefes alıp, “Hain,” dedim.

Simon bıçağını aldı ve *Sapık*’taki gibi bir taklit yaptı. “Tam bir reh-reh-reh korku içinde çılgılık atma anıydı,” dedi.

“Weston ne yaptı?” diye sordum.

Rebecca çillerle kaplı yanaklarına bastırıp, “Muhteşemdi,” diye yanıtladı.

Simon başını sallayıp, “Dave’i yaratıcı katına geri getirdi,” dedi. “Onu herkesin önünde *kendi* parlak fikirlerini anlatmaya zorladı ve daha sonra da hayatının fırçasını attı. Keşke kaydetseydim. Dave bir daha o Kanadalı yüzünü ofiste göstermedi.”

Rebecca’nın gözleri yana kaydı. “İyi insan demişken...” dedi.

* Orijinal adı *Psycho* olan, Alfred Hitchcock tarafından çekilen, korku ve gerilim türündeki film.

Başımı çevirdim ve bu harekette hiçbir incelik yoktu. Weston Aldrich kafeteryada yürüyordu, yanında bir kadın ve kendi yaşlarında bir adam vardı. Gördüğüm kadarıyla binada takım elbise giyen tek kişi Weston ve bu adamdı.

Sohbet ediyorlardı ama Weston, her selamlandığında duruyor, başıyla onay veriyor ya da birkaç kelime paylaşıyordu.

“İnsanlar onu seviyor mu?” diye sordum. Gözlerim çocukken tanıdığım adamın bugünkü halini inceliyordu.

“Ona saygı duyuluyor,” diye cevapladı Rebecca.

“Bu kadar... Dokunulmaz bir adamı gerçekten sevmek zor. Sanırım kelime bu,” diye ekledi Simon. “Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Şirketin her kademesinde yer alıyor ve ulaşılabilir biri. Sadece kimse onu gerçekten tanımıyor. Eh, asistanı Renata hariç.”

Weston aniden başını çevirdi, sanki sessiz konuşmamızı duymayacak kadar uzakta olmasına rağmen onun hakkında konuştuğumuzu hissetmiş gibiydi. Arayan bakışları benimkileri kolayca buldu. Gözleri başımın üstünden ellerimin kenetlendiği masaya kadar gezindikten sonra tekrar gözlerime döndü.

Kalbim boğazımda sıkışmıştı. İstesem bile gözlerimi kaçıramazdım. Weston Aldrich büyüleyici bir adam olmuştu, buna şüphe yoktu. Ben on, o on dört yaşındayken ve babamın Şiva’sı* sırasında saklandığım ailemin çalışma odasında benimle otururken onun güzel olduğunu düşünmüştüm.

Dudakları kıpırdadı ve içimde isyan yaratan bir kelime oluşturdu.

“Ellie.”

Onun bana taktığı lakap. Ki o lakap tutmuştu.

Hayır. Şimdi bunu düşünmeyecektim. Yeni hayatımdaki yeni iş arkadaşarımlayken değil. Geçmiş geride bırakmıştım.

Sandalyede dikleştım ve Weston’la olan göz temasını kestım. Rebecca ve Simon, gözleri kocaman olmuş bir şekilde bana bakıyordu.

* Yahudi inancında, birinci derecedeki yakınlar için tutulan yas dönemine verilen ad.

“Bu da neydi?” diye sordu Rebecca, nazik ama şaka yollu bir tonda.

“Ee...” Saçımı kulağımın arkasına ittim. “Kardeşim ve Weston... Şey... İyi *arkadaşlar*.”

“Ah, lanet olsun!” Simon ağzını ovuşturdu. “Kötü bir şey söyledim mi? Sanmıyorum ama...”

Elini sıkmak için masanın diğer tarafına uzanıp, “Dur, lütfen,” dedim. “Weston’ı çok az tanıyorum. Söz veriyorum, onun hakkında söylediklerinizi rapor etmeyeceğim. Ve hayır, kötü bir şey söylemedin.”

Simon ve Rebecca, neye inanacaklarından emin değilmiş gibi baktı.

Sonra Simon, yüzünde neşeli bir gülümseme oluşmadan önce, “Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye mırıldanmaya başladı. “Bay Aldrich.”

Rebecca sol omzumun hemen arkasında duran ve eliyle sandalyemin arkasını kavrayan adama el salladı.

“Merhaba, Bay Aldrich.”

“Rebecca, Simon. İyi bir öğle yemeği geçiriyor musunuz?” Onun sesi... Gerçek hayatta nasıl duyulduğunu unutmuştum. Kardeşimle yaptığım telefon görüşmelerinin arka planında duyduğumda, mesafe bazı etkilerini azaltıyordu. Gerçekte ise sesi zengin ve pürüzsüzdü, en kaliteli *bitter* çikolata gibi.

Simon şiddetle başını sallarken yüzü kızardı. “Evet,” dedi. “Rebecca ve ben, en yeni çalışanımızı tanımaya çalışıyoruz.”

“Kombu çayı harika,” diye ekledi Rebecca, yanakları Simon’inki kadar pembe olmuştu.

“Bunu bilmek güzel,” diyerek döndü ve yanıma geçerek öğle yemeği arkadaşlarımı görmemi engelledi. Onu görebilmek için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. Vurdumduymaz bir ifadeyle bana bakıyordu. “İlk günün nasıl geçiyor?”

Üç yıldır bana söylediği ilk kelimelerdi bunlar. Son söylediklerini hatırlıyordum. *Hata yapıyorsun*, demişti. Tabii ki haklıydı ama bunu ona asla itiraf etmezdim.

En profesyonel gülümsememi takınıp geçmişî zihnîmden sil-dim. Bu adam benim patronumdu, Elliot'ın arkadaşıydı, başka bir şey değil.

“Günüm gerçekten çok güzel geçiyor. Simon ve Rebecca harika bir karşılama komitesi.” Elimdeki sönük, tatlı patates kızartmasını kaldırdım. “Ve bunlar lezzetli. Kombu çayını yarın denemek zorundayım.”

Rebecca, Weston'ın arkasından hafif bir kıkırdama çıkardı.

Weston etkilenmemişti. Ama bu oydu, sakın ve soğukkanlı.

“Geri dönsek iyi olur,” dedim. “Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var.”

Weston'ın ağır bakışları daha sıkıntılı bir hal aldı. O kadar uzundu ki ona bakmak boynumu zorladı. Masadan telefonumu aldım. Bir an kimse hareket etmedi, daha sonra Weston'ın parmak eklemlerinin sırtımdan hafifçe geçtiğini hissettim. Şaşırtıcı temassla kasıldım ve eli anında uzaklaştı.

Arkasını dönüp, uzaklaşmadan önce sert bir şekilde, “Günün geri kalanının güzel geçmesini dilerim,” dedi.

Simon ve Rebecca'ya kocaman bir gülümsemeyle bakıp, “Gitmeye hazır mısınız?” diye sordum.

Weston hakkında başka soru sormadıkları için ikisi de benim yeni favorilerimdi. Belki de kısa etkileşimimizden gerçekten herhangi bir ilişkimiz olmadığı belliydi.

Artık onunla ilgili düşünmek istemedim.

Bu benim yeni işimdi, yeni hayatımdı.

Weston Aldrich artık yeni hayatımda çok, *çok* uzak bir yer tutacaktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

4. Bölüm

Weston

Haftanın beş günü sabah altıda, özel spor salonumuzda Elliot Levy ve Luca Rossi'yle buluşuyordum.

Eğer dürüst olmam gerekirse -ki dürüst olmak isterim- bu saatte yalnızca Elliot'la buluştuğumu söyleyebilirdim. Luca'mn bir yere zamanında gelmesi ise tamamen şansa bağlıydı. Bugün saat altıyı on beş geçe geldi.

Luca, Elliot'ın yanına gidip, alnından terini silerken, "Merhaba, beyler," dedi. Elliot bacak presi yapıyordu. "Şimdiden ter döküyorsunuz. Harika."

Elliot homurdandı. Çok konuşan biri değildi, özellikle de sabahın bu erken saatlerinde. Luca ise onun sessizliğini telafi edersine gece hayatında yaptığı çılgınlıkları anlatırdı. Stanford'a gittiği zamanlarından beri pek değişmemişti. Yaşlanmış, biraz daha akıllanmıştı ama hız kesmeye niyeti yoktu.

"Elise alışabildi mi?" diye sordu Luca, Elliot'a.

Kullandığım dambılı yere bırakıp yüzümü havluyla sildim. Elliot'ın cevabını merak ediyordum. Elise Levy'yi, üç yıl önceki veda yemeğinden sonra ilk kez görmem, pek bir şey anlamama yardımcı olmamıştı.

Elliot, başını çevirip önce Luca'ya, daha sonra bana bakarak, "İyi, yeni evini seviyor," dedi. "Patrick hâlâ beni aramaya devam ediyor. Engellerdim ancak onun acısını duymak bana vazgeçemediğim bir keyif veriyor."

Kuru bir kahkaha attım. "Elise'in nerede olduğunu hâlâ bilmiyor mu?" dedim.

“Şey...” Elliot’ın ağzı titredi. “Colorado’ya geri döndüğünden şüpheleniyor olabilir ama Elise’in varlığını hatta nerede olduğunu bilmediğimi inkâr ettiğim için oldukça çaresiz.”

Ona bakarak gözlerimi kırptırdım, kandırmacasının derinliğine hayran kalmıştım. “Onun varlığını inkâr mı ediyorsun?” dedim.

Elliot başını salladı. “Kimden bahsettiğiyle ilgili en ufak bir fikrim yokken onun nerede olduğunu nasıl bilebilirim?” dedi.

Elliot’ın bir adamı, dört yıllık kız arkadaşının tamamen hayal ürünü olduğuna inandıracak kadar manipülatif olmasına şaşırdığımı söyledim ama kendisini hayatımın büyük bir kısmında tanıyordum. Elise’den daha fazla önem verdiği kimse yoktu.

Luca kıkırdadı. “Kız kardeşinle gurur duyduğumu söyleyebilir miyim?” dedi. “O salağı hayatından silmesi intikamın en kötüsü. Keşke kameralar kurup eve geldiğinde, eşyalarının gitmiş olduğunu fark ettiğinde verdiği tepkiyi izleyebilseydik. Tek eksik bu olurdu.”

Elliot gülmedi. “Ekran görüntülerini gösterdi bana,” dedi. “Çektiği acının her zerresini hak ediyor.”

Elliot, Elise’i neyin uzaklaştırdığını tam olarak paylaşmayı reddetti ve bu benim için sorun değildi. Onunla şu sıralar yakın olmasam da Elise, en iyi arkadaşımın kız kardeşiydi. Bu yüzden doğal olarak korumacı biriydim. Ve yatırımcılarım, bir adamı öldürmemi hoş karşılamayacağı için hak etmiş olsa bile bilmemem daha iyiydi.

“Eğer ortaya çıkarsa bana haber ver,” dedi Luca, parmaklarını çıtlatırken. “Uzun zamandır kimseyle kavga etmedim. Kan dökme isteğim var.”

Elliot, bacak presinden kalkıp, makineyi havluyla silerken, “Ortaya çıkmaz,” dedi. “Onu elde etmişken çabalamadı. Şimdi Elise gittikten sonra ülkenin bir ucuna uçmak onun için çok fazla zahmet olur.”

Koşu bandına çıktım. Luca da benim yanımdaki koşu bandına zıpladı. Elliot antrenmanı sırasında genelde sessiz kalırken

Luca konuşmayı severdi. Ben ikisinin arasında bir yerlerdeydim. En azından onlarla. Diğer insanlarla havadan sudan konuşmalar yapma isteğim ya da ihtiyacım yoktu. Neyse ki buradaki birkaç kişi de kendi halinde takılıyordu.

“Dün Elise’in ilk günüydü, değil mi?” diye sordu Luca.

Ona gözlerimi kısarak baktım. Ekrandaki düğmelere basıyordu.

“Neden onun hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?”

Kaşlarını çatarak bana döndü. “Neden sormayayım ki?” dedi.

“O Elliot’ın kız kardeşi. Ona değer veriyorum, dolaylı olarak kız kardeşine de değer veriyorum. Sen de öyle yapmıyor musun?”

“Elbette.”

Başını eğdi. “O zaman onun ilk gününün nasıl geçtiğini neden anlatmıyorsun, West?” dedi. “Bu tuzak bir soru değil, sana bunun garantisini verebilirim.”

Koşu bandımın hızını artırdım. “Bir kez gördüm,” dedim. “Alışmış gibi görünüyordu.”

“Öyle mi görünüyordu? Ona sordun mu?”

“Yemekhanede karşılaştığımda gününün nasıl geçtiğini sordum.”

“Hmm.”

Gözlerimi devirdim. “Bu ses ne anlama geliyor?” dedim.

“Bilmiyorum. Eğer benim için çalışıyor olsaydı onu daha iyi ağırlamak için daha fazla çaba harcardım, öğle yemeğinde tesadüfi bir karşılaşmaya bırakmazdım.”

“İlginç bilgi. Neyse ki Elise senin için çalışmıyor.”

Luca’nın ailesi motosiklet işindeydi. Ve bununla, ABD’de en çok satan motosiklet markasını üreten şirkete sahip olduklarını kastediyordum. Babası bir gün işi bıraktığında şirketi devralacaktı. O gün Luca için bir kâbustu çünkü büyümesi, sorumluluk alması ve her gün işe gitmesi gerekecekti. Kaosun vücut bulmuş hali olan bir adam için bu bir kâbustu, dolayısıyla onun için çalışmaya çalışmak da eşit derecede cehennem olmalıydı.

“Hiç şüphesiz. Ama sence de ona ulaşman gerekmez mi? Belki öğle yemeğine davet edersin? Bir kız kardeşin olsaydı Elliot bunu yapardı.”

İkimiz de bacak kıvrırma hareketine geçen Elliot'a baktık ve güldük. Elliot Levy'nin, bizden ya da Elise'den başkası için bir şey yapma fikri hayal edilemezdi. Bir kardeşim olduğunu zar zor kabul ederdi. Miles'ı yemeğe çıkarmasını hayal bile edemezdim.

"Elise... Benden hoşlanmıyor."

Bana baktığını hissettim ama önüme bakıp koşmaya devam ettim.

"Elise Levy mi? Sağ yanağında büyük bir gamzesi olan, Elliot'ın tatlı küçük kız kardeşi mi?"

"Sol," diye düzeltip boğazımı temizledim.

"Evet, sol yanak." Kolumun arkasına şaplak attı. "Senden hoşlanmamasına imkân yok. Aslında aşırı hoşlanılası biri olduğun söylenemez. Arada bir biraz neşelenebilirsin mesela."

Monoton bir şekilde, "Teşekkür ederim," diye cevapladım.

"Rica ederim." Yine koluma vurdu. "Dediğim şu, Elise zor zamanlar geçirmiş, iyi bir kız. Dün fazla arkadaş canlısı değilse bu onun değil, senin hatandır. Belki de şu sert, huysuz CEO havasını biraz bırakıp çocukluğundan beri tanıdığın biri gibi onu öğle yemeğine davet edersin."

Kontrol paneline dokunup eğimi artırdım.

"Düşüneceğim."

"Düşün ve sonra yap. Elliot, kardeşine sahip çıkan bir başka ağabeyin olmasını takdir eder."

Haklıydı. Elliot, kardeşinin etrafında korumalar bulundurabileceğine inansa yıllar önce işe alırdı. Ama bu rolü üstlenmek istemiyordum. Onu küçük kardeşim olarak gördüğüm ve onun da bana hiç hata yapmayan biri olarak baktığı günler çoktan geride kalmıştı.

Ama o benim çalışanımdı.

Onu şirketteki herkes gibi karşılayacaktım.

Bu yapabileceğim en az şeydi.

Gün kötü başlamıştı ve ondan beri sadece daha da kötüleşmişti. Kaliforniya'daki tedarikçilerimizden biriyle yaptığım bir telefon

görüşmesini bitirdikten sonra şakaklarımı ovaladım. Bu, genelde benim ilgilendiğim bir şey değildi ancak bu özel fabrikayla en başından beri çalışıyordum ve şirketim öngördüğümde çok daha fazla büyüse de kişisel ilişkilerimden vazgeçmeyi reddediyordum.

Ancak bu kişisel ilişkiler bazen bir dezavantaj olabiliyordu. Tedarikçim, iş ilişkimizin ona bir özür ve birkaç kekelemeyle teslimatımızı geciktirme hakkı verdiğini sanıyordu.

Hayır.

Bunun kabul edilemez olduğunu ona net bir şekilde anlattım.

Biz arkadaş değildik.

Bu bir daha olursa yeni bir tedarikçi bulurdum.

Şimdi ise şakaklarımı ovalıyordum. Bazı insanların işlerini yapmayı neden bu kadar zor bulduğunu anlamaya çalışıyordum. *Bir işi doğru yapmayacaksan neden uğraşıyorsun?* Herhangi bir alanda kötü işçilik kavramını kafam almıyordu, hele de işin ucunda milyonlarca dolar varken.

Kapısı açık olan ofisimde Renata kapıyı tıklattı.

“West.”

“Evet?”

“Programında yarım saat boşluk var. Bir öğle yemeği yesen iyi olur.”

İç çekip bilgisayar ekranıma, ardından asistanıma baktım. Renata asla işini baştan savma yapmayı hayal bile edemezdi. Bu yüzden hâlâ bir işi vardı.

Alnıma dokundum ve birkaç gün önce verdiğim sözü hatırladım. “Benim için bir iyilik yap ve Ellie’yi ara,” dedim. “Öğle yemeğinde bana katılmasını iste.”

Renata’nın kaşları çatıldı. “Ellie’nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok,” dedi. “Kişilerinde mi kayıtlı?”

Bir ismi tanınaması pek ona göre bir şey değildi. Yeni biri bile olsa.

“Yeni çalışanımız. Pazartesi günü başladı. Tüm hafta öğle yemeğine davet etmek istedim ama... Biliyorsun işte.”

Gözlerini devirdi. Renata, bunu yanımda yapabilecek tek kişiydi ve bunun farkındaydı.

“İşlerinle fazlasıyla meşgulsün. Evet, biliyorum. Bilmediğim şey Ellie’nin kim olduğu. Bu hafta başlayan tek yeni çalışan Lise. Yaratıcı katta metin yazarlığı yapıyor.”

Başımı hızla ona çevirdim.

“Lise mi?”

“Lise Levy. Bahsettiğin kişi o mu?”

Lise. Hmm. “Evet,” dedim. “O, Elliot’ın kız kardeşi. Benim için her zaman Ellie’ydi. Sanırım işler değişmiş.”

Renata yerinden kıpırdamadı. Bana bakıyordu. Ben de ona göz kırptırdım.

“Evet?”

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bay Levy’nin kız kardeşinin burada çalıştığını söylemedin,” dedi. “Merak ediyorum da neden acaba?”

Ona ters bir bakış attım. Hiç kıpırdamadı. “Sana her şeyi anlatmıyorum, Renata,” dedim.

“Evet, anlatıyorsun,” dedi küçümseyerek. Elini sallayıp beni geçiştirdi. “Yine de Bayan Levy’yi senin için arayacağım ama bunu bizzat yapman muhtemelen daha iyi olurdu.”

Altmışlarında olan Renata kısa, gümüş rengi saçları ve otorite me karşı küstah tavrıyla tanınırdı. On yıl önce bana ve yaptığım şeylere yönelik dürüst değerlendirmeleriyle beni şok etmişti. Şimdi ise egoma bir darbe olsa bile bana mutlak gerçeği söylemesine güveniyordum.

Onun bir anne figürü olduğunu söyleyemezdim. Yeterince sıcak ve sevecen değildi. Bunu ima etsem muhtemelen kapıyı çarpıp çıkardı. Renata, üç ayda bir ziyarete gelen, kusurlarınızı tek tek ortaya koyan, ardından sizi daha iyi hale getirecek temel taşları veren, tüm bunları yaparken de dağınıklığınızı temizleyen bir teyzeydi.

Kısacası, onsuz kaybolurdum.

Başını ofisimin kapısından tekrar uzatıp, “Hayır, dedi,” diye haber getirdi.

“Hayır mı?”

Renata'nın çelik bakışlarının arkasında bir ateş vardı.

"Lise Levy, *hayır, teşekkürler*, dedi. Öğle yemeği için çok meşgulmüş. Daha uygun bir zaman var mı diye sordum, bütün gün meşgul olacağını söyledi."

Gözlerim kısıldı.

"Ne?"

Renata'nın ince dudakları, muhtemelen keyfini gizlemek için büzüldü. "Bence Bayan Levy seninle öğle yemeği yemek istemiyor," dedi.

Ne?

Benimle ilgili bir şey: Bir söz verdiğimde ona sadık kalırım.

Elise çalışmaya ara veremeyecek kadar meşgul olabilirdi ama yemek yemesi gerekiyordu ve benim de öyle.

On dakika sonra elimde kafeteryadan benim için özel olarak hazırlanmış sandviçlerle yaratıcı katına vardım. Katlarda dolaşmam benim için alışılmadık bir durum değildi, bu yüzden insanlar masalarından başlarını kaldırıp, bana selam verirken ya da başlarıyla onaylarken kimse panikle saklanmaya çalışmadı ya da tedirgin görünmedi.

Bu, hoşuma giden bir şeydi.

Bunu asla kaybetmek istemezdim.

Elise masasında oturuyordu. Kulaklık takmış, klavyede yazı yazıyordu. Önünde durduğumda, başını kaldırması birkaç saniye sürdü. Kim olduğumu fark ettiğinde pembe dudakları hafifçe aralandı.

Kulaklığını geriye itip, "Weston," dedi.

Elimdeki poşeti kaldırıp, "Öğle yemeği getirdim," dedim. "Yirmi dakika ayır ve benimle ye."

"Şey..." Altdudağını çiğnedi. "Tamam. Yapabilirim."

"Evet, yapabilirsin."

Başka seçeneği olmadığını bildiğimden, katın diğer ucundaki dinlenme alanına doğru ilerledim. Bu katta her şey açıktı. Dört masa, atıştırmalık barı ve buzdolabını çevreleyen hiçbir duvar

yoktu. Bir masa doluydu, diğeri boştaydı. Pencerelele en yakın masaya, diğeri gruptan uzak bir yere oturdum.

Başımı çevirip, Elise'in masaların arasından geçerek bana doğru gelişini izledim. Çalışma arkadaşlarına gülümseyerek selam veriyordu. Onu en son yüz yüze gördüğümünden bu yana epey zaman geçmişti ve sosyal medya bir insanın yalnızca bir kısmını gösterebilirdi. Aynıydı ama tamamen farklıydı. Değişiklikleri tam olarak tarif edecek kelimeleri bulmak zordu.

Karşımdaki sandalyeye oturduğunda kısa bir bakışla onu süzdüm. Ofisteki çoğu insanın aksine Andes kıyafetleri giymiyordu. Bunun yerine siyah pantolonla beyaz bir bluz giymişti. Boynunda küçük, siyah bir kravat vardı.

Profesyonel.

Tıpkı kendisi gibi. Düz, siyah saçları bile öyleydi.

“Saçını kestirmişsin.”

Dudakları tekrar aralandı ve ellerini saç uçlarına götürerek düzeltti. “Evet,” dedi. “Birkaç ay önce.”

“Anladım.” Kâğıt torbayı masada onun tarafına ittim. “Seçimini yap.”

“Şey...” Torbayı açtı ve sandviçleri tek tek çıkardı. “Bu bayağı fazla.”

“Ne sevdiğini bilmiyordum. Kafeteryada vejetaryen yemek yediğini fark ettim, bu yüzden etli ve etsiz seçenekler sipariş ettim.”

Bir sandviç seçti ve diğerlerini bana doğru geri itti. “Vejetaryen değilim,” dedi. “Düşünceli davrandığın için teşekkür ederim.”

“Elbette. Önemli bir şey değil.”

Her zaman olduğu gibi Elise önce turşusunu yedi. Son lokmasında, yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk belirdi.

Ben de turşumu bir peçeteye koyup ona doğru ittim.

Kaşları çatıldı. Omuz silktim. O da turşuyu aldı, tıpkı yüzlerce kez yaptığımız gibi.

“Ortama alıştın mı?” diye sordum.

“Gerçekten iyi,” dedi ve sandviçinden bir ısırık alarak bunun, cevabının sonu olduğunu işaret etti.

“Seni fazla yormuyoruz, değil mi?”

Yuttuktan sonra ağzım peçeteyle sildi.

“Hayır. Yaptığım şeyi seviyorum. Yapacak çok iş var, ilginç.”

“Güzel. Öğle yemeğine vakit bulamadığın için endişelenmiştim.”

“Ah.” Omuzları düştü. “Bunu yapmanı Elliot mı istedi?”

“Ne yapmamı?”

Dudaklarını ovuşturdu, gözleri bir anlığına yana kaydı. “Beni gözetlemeni,” dedi. “Kontrolden çıkmadığımdan emin olmanı. O tarz şeyler işte.”

“Aslında hayır, istemedi. Ama burada çalıştığın için ve Elliot iyi bir arkadaşım olduğu için iyi olduğundan emin olma sorumluluğu hissettim.”

Elise çenesini yukarı kaldırdı. Her zaman sevimli bir çenesi vardı. Tam ortasında biri başparmağını bastırıp bir iz bırakmış gibi görünen bir çukur vardı. Şimdi bir zarafet taşıyordu. Zarif ve inatçı.

“İyi olduğumu ağabeyime defalarca söyledim. Beni kontrol etmek için seni göndermesine gerek yoktu.”

“Sana, beni onun göndermediğini söyledim. Bu gönüllü bir şeydi.” Bir yudum su içtim. “Burada çalışmayı sevdiğini bilmek beni rahatlattı.”

“Evet, seviyorum.”

Her şey o kadar resmiydi ki... Eskiden böyle değildi. Aramızda dört yaş vardı, bu yüzden en iyi arkadaş değildik ama üniversiteye gitmeden önce Elise benim için küçük bir kardeş gibiydi. Şükran Günü tatilinde eve döndüğümde zar zor konuşmuştu benimle. Ona karşı ilgimi hiç kaybetmesem de kendini bana tamamen kapatmıştı.

“Ve... Başka her şey nasıl?” diye dikkatlice sordum.

Elleri masanın üzerinde birleşti. Tırnakları kısa ve bebek mavisine boyanmıştı. Her zaman tırnaklarını -genellikle mavi tonlarında- boyalı tutardı. Çok şey değişmişti ama bazı şeyler hiç değişmemişti.

Dudaklarını içine doğru kıvırdı, uzun kirpikleri gözkapakları indiğinde yanaklarına dokundu. “Burada olmak, geri dönme nedenlerim...” dedi. “Alışması zaman alıyor.”

Bana verdiği cevap sadece buydu.

Kendini kapatmıştı.

Bu, bana Elliot’ı hatırlattı.

Levy soyadını taşıyanlar, gerektiğinde duygularını bastırmakta ustaydı.

“Mutlu değilsin.”

Gözlerini benimkilerle buluşturdu. Çoğunlukla kahverengiydi ama cömertçe serpilmiş yeşil ve altın benekler vardı. Güneş ışığında parlıyorlardı. Bu, büyüleyici rengi fark ettiğim ilk sefer değildi. Yıllar sonra bu kadar yakından yeterince takdir edebiliyordum.

“Dört yıllık bir ilişkiden sonra tekrar bekâr olmaya alışmaya çalışıyorum. Bu yüzden bazen mutlu değilim ama her zaman değil. Yakında daha iyi olacağımı biliyorum.”

Bu cevaptan hoşlanmamıştım. “Elliot bunu biliyor mu?” Sesim sert çıkmıştı ama hissettiğim tam olarak buydu.

Kıkırdaması ortalığı doldurdu. “Bazen mutsuz olduğumu mu?” dedi. Başımı salladım. Başını yana eğdi, güneş saçlarına vurunca onları parlattı. Neredeyse cam gibi yansımali hale gelmişti. “Eh, ağabeyime her zaman mutlu olmadığımı açıkça söylemedim ama taşınmama yardım eden kişi olduğu için ve ilişkimi bitiren nedeni bildiği için her an güneşli ve neşeli olmadığımı tahmin edebilir.”

Peçetemi kare şeklinde katlayıp masaya bıraktım. “Bir şeyler yapmalı,” dedim.

Başka bir kahkaha...

“Zaman alacak. Elliot her şeyin kontrolünü elinde tuttuğuna inansa da evrenin her parçasını kontrol edemiyor aslında. Bu kendi kendine çözülmesi gereken bir şey.”

Bu cevap benim için kabul edilemezdi ama Elise gülüyordu, bu yüzden onunla tartışmayacaktım. Düz bir ifade vermesindense gülmesi çok daha iyiydi.

“Renata artık Lise olarak anıldığını söyledi.”

Yine pembe dudakları aralandı. Şaşırtıcı mıydım?

“Evet. Çoğu insan bana böyle hitap ediyor. Elliot değişmeyi reddediyor ki onu tanıyanlar için bu şaşırtıcı değil. Elise ya da Lise, benim için fark etmez.”

“Ellie, değil mi?”

Gözleri benimkilerle buluştu. Yüzeyin altında bir şeyler vardı ama göz kırptı ve tam anlayamadan kayboldu.

“Hayır. Bana Ellie diyen tek kişi sendin, biliyor musun? Lise-den beri öyle hitap eden olmadı.” Sandalyeyi geri itti ve sandviçinin kalan parçalarını topladı. “Vakit ayırıp beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Elliot’a görevini yaptığını ve iyi olduğumu söyleyebilirsin.”

Ben de kalktım, öğle yemeğimizin birden sona ermesine şaşkındım. Hayatımın en rahat zamanı değildi ama bunun bitmesini beklemiyordum.

“Elise, sana söyledim, bu benim görevim değildi. Seninle öğle yemeği yemek *istedim*.”

Kalın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Bu çok nazikti, Weston,” dedi. “Teşekkür ederim. Bugün yapacak çok işim var, bu yüzden ben...”

Kolumu kaldırdım. “Elbette.” Yanımdan geçti ve ben de onu dinlenme alanından çıkarken takip ettim. Omzunun üzerinden bana baktı.

“Benimle mi geliyorsun?”

“Sana masana kadar eşlik ediyorum.”

“Ah.” Arkasını dönerek çizmelerinin üzerinde yalpaladı, kendini toparladı ve masasına doğru geri kalan yolu yürüdü. Sonra dönüp baktı, yanakları kızarmıştı. “İşte geldik.”

“Evet.” Pembe kulaklığını elime aldım. “Sevimli.”

Benden aldı ve göğsüne doğru bastırdı. Omuzlarını hafifçe kaldırıp, “Bunu seviyorum,” dedi.

“Hâlâ en sevdiğin renk pembe mi?”

Göğsü kalktı, derin bir nefes aldı. “Sanırım öyle çünkü sürekli pembe şeyler alıyorum,” dedi. “Bunu hatırlamana şaşırdım.”

“Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım, Elli- Elise.”

Masanın yanına baktı. “Pekâlâ, öğle yemeği için teşekkür ederim,” dedi. “İşime dönmem gerek.”

Ellerimi ceplerime soktum, ayaklarımın üzerinde hafifçe sallandım. “Benim de dönmem gerek,” dedim. “Renata muhtemelen arama kurtarma ekibi göndermeye birkaç saniye uzakta.”

On dakika geç kaldığım bir toplantı ve Renata’nın çağrılarını görmezlikten geldiğim düşünülürse bu pek de abartı değildi.

“Görüşürüz, Weston.” Elise masasına oturdu, elini faresine uzatıp bilgisayarını açtı. “Tekrar teşekkür ederim.”

Kovuldum.

Bu şekilde, Elise görüşmemizi sonlandırdı.

Eve gitmeden önce yapmam gereken bin tane şey vardı. Öğle yemeğimizin kısa sürmesine ve sorumluluğumun yerine getirilmiş olmasına sevinmem gerekirdi. Ancak asansörle katıma çıkarken Elise’in mutsuz olduğuna dair itirafı zihnime kazındı.

Sorunlar benim için birer bulmacaydı. Onları çözmeden rahatlayamazdım.

Eğer Elise Levy mutlu değilse onu mutlu etmenin bir yolunu bulacaktım.

5. Bölüm

Elise

“Bayan Levy!”

Apartmanımın resepsiyon görevlisi Terrence, bana el salladı.

“Bir teslimatınız var.”

“Ah! Tamam.”

Terrence’in masasının önünde durdum, o ise arkasındaki kapıdan kayboldu.

İşimin ilk haftasının sonuydu. Tek istediğim yukarı çıkmak, yoga pantolonlarımı giymek, bir kadeh şarap doldurmak ve Saoirse’yla bir durum değerlendirmesi yapmaktı. Ancak bir teslimat için biraz duraklayabilirdim, özellikle ne olduğunu bilmediğim bir şeyse. Sürprizler favorimdi.

Terrence geri geldi. Küçük, pembe, tatlı bir çiçek buketi taşıyordu. Buketi masanın üzerine koydu.

“Buyurun, Bayan Levy.”

“Vay, bunlar çok güzel.”

Gülümsedi.

“Evet, öyle. Keyfini çıkarın.”

Çiçeklerimi aldım ve ona güzel bir hafta sonu diledim. Daireme çıktığımda, her zamanki gibi bir kart aradım. Ancak önceki üç haftada olduğu gibi yine bir kart yoktu.

Saoirse, içeri girer girmez çiçekleri fark etti. “Vay, yine gizli hayranından bir buket mi?” diye sordu.

Çiçekleri mutfak tezgâhına koyarken güldüm. “Eminim ki Elliot, asistanına bunları göndermesini söylemiş, daha sonra da söylediğini unutmuştur,” dedim. “Bu, *Colorado’ya hoş geldin, lütfen bir dağdan atlama* jesti olmalı.”

Saoirse elindeki spatulayı havada salladı. “Bunların Elliot dı-

şında başka birinden olduğunu hayal etmek daha eğlenceli değil mi?” dedi.

Başımı sallayıp, “Hayatımı yeniden romantikleştirmeye hazır değilim,” dedim. “Ayaklarım hâlâ yere basıyor.”

Ayrıca bu eyalette, bir hayran edinmiş olabilecek kadar uzun süredir bulunmuyordum, gizli ya da değil. Ve eğer bir hayranım olsaydı, onunla ne yapacağımı da bilmiyordum. Her gün yarı normal bir insan gibi işleyebilmemin tek sebebi zorunluluk ve inatçılıktı. Kırık kalbimin geri kalanının da kırılmasına izin vermezdim. Bir gün kalbimi yeniden kullanmaya hazır olduğumda, kendimi yeniden bir araya getirebilmem için geri kalanımın sağlam olması gerekiyordu.

Saoirse derin bir nefes verip, “Peki,” dedi. “Mantıklı ol.”

Mutfaktan çıkarken, gülerek yatak odama yöneldim. Yoga pantolonumu ve mor bir kapüşonluyu giyerken kendi kendime, Andes mağazasına uğrayıp gardırobum için en azından bir parça bir şey almam gerektiğini düşündüm.

Doğa yürüyüşü yapabilirdim. Eskiden doğa yürüyüşlerini severdim. Şikago’daki hayatım, büyüdüğüm hayattan tamamen farklıydı. Patrick pek doğa insanı değildi, bu yüzden ben de pek doğa insanı olmamıştım. Ama kendime geri dönüyordum.

Ve doğa yürüyüşü kıyafetlerine ihtiyacım vardı.

Önümüzdeki hafta, mağazadan şık bir doğa yürüyüşü kıyafeti alıp kendimi bir yürüyüşe çıkaracaktım.

Ama bunu düşünmeden önce içecek en az bir şişe şarabım vardı.

Saoirse’nin yaptığı akşam yemeğini yiyorduk. Tavuk fajita, taze *guacamole*,* ev yapımı tortilla... Ve ben yemekten önce içtiğim yenilebilir şeylere ek olarak ikinci kadeh şarabımı içiyordum.

“Weston bugün öğle yemeğini onunla yemem için beni zorladı.”

* Avokado ve domatesle yapılan bir çeşit Meksika mezesi.

Saoirse'nın gözleri büyüdü. Ağzında lokma varken öksürmeye başladı, ellerini hızla ağzını kapamak için kaldırdı.

"Tanrım, çiğnerken böyle şeyler söyleyip durma," diye çıkıştı. "Kızın yutmasına fırsat ver." Göz göze geldik ve içimizdeki ergen çocuk harekete geçtiği için kıkırdadık. Saoirse ağzını sildi. "Tamam, her şeyi anlat."

Omuz silkip, "Asistanı öğle yemeğine katılmamı rica etti," dedim. "Ben de kibarca reddettim, bu yüzden yemeği bana getirdi."

Keskin bir nefes alıp, "Kibarca reddettin, öyle mi?" dedi.

"Evet. Garip olacağını biliyordum ve bunu sadece zorunluluktan istediği için ikimiz adına kurtulmaya çalıştım. Ancak tabii ki o inatçı ve kibirli, tıpkı Elliot gibi. Bu yüzden dediğini yaptırmak zorundaydı."

"Ya da belki de seninle sadece öğle yemeği yemek istemiştir, ha?"

Şarap kadehimi aldım, içindeki amber rengi sıvıyı hafifçe çevirdim. "Sanmıyorum. Her neyse. Tuhaf ve rahatsız ediciydi. Eminim ki o da aynı şekilde hissetmiştir. Umarım bir daha böyle bir şey yaşamak zorunda kalmayız."

Saoirse, dolu tortillayı masaya koydu. "Peki, nasıl görünüyordu?" diye merakla sordu. Gözlerimi devirdim. Saoirse kahkaha attı. "*O kadar* mı iyi yani?"

Teslim olduğumu itiraf ederek başımı salladım. "Eskisinden daha güzel," dedim. "Bu hasta edici."

Weston, mükemmel şekilde giyinmiş, sanatsal olarak dağınık saç stilini bilim gibi çözmüştü. Güçlü bir CEO'yla çekici bir doğa insanı arasındaki çizgide yürüyordu. Her zaman yakışıklıydı. Çarpıcı şekilde. Ama yaş aldıkça çekiciliği öyle bir düzeye ulaşmıştı ki ona doğrudan bakmak zor hale gelmişti.

Saoirse, "Hasta mı?" diye homurdandı. "Sen çıldırmışsın, Lise. Eğer sürekli gözünün önünde oluyorsa manzaranın keyfini çıkar."

"Sana söyledim, pek ortalarda olmayacak. Yaptığı iyiliği yaptığı kabul ediyorum, bu oldukça nazikti ama onu artık fazla göreceğimi sanmıyorum."

Saoirse ve ben hafta sonunun tadını sonuna kadar çıkardık. Cumartesi günü bir çiftçi pazarına gittik, birkaç saat bir kafede takıldık, ardından birkaç üniversite arkadaşımızla bir *pub*'a uğradık. Pazar günü kolay bir yürüyüş yaptık ve tembellik ettik. Mükemmeldi.

Pazartesi günü büyük bir iyimserlikle başladı, ta ki asansörün önüne gelip bekleyen tanıdık bir yüzü görene kadar.

Weston değildi.

Daha kötüsüydü.

Miles.

Asansör geldi. Kıpırdamadım. O bindi ve kapılara dönüp, yüzü bana dönünce gözleri parladı. Tanıdığı için mi? Anlamak zordu. Hâlâ hareket etmemiştim ve etrafta başka kimse olmadığı için asansöre binmeyi reddettiğim daha da belirgindi.

Gülümseyip, elini kaldırarak beni çağırdı. "Hadi ama..." dedi. "Isırmam."

Aman Tanrım.

Sıkışıp kalmıştım. Mecbur bindim.

Yedinci kat düğmesi zaten yanıyordu.

Aman, ne güzel!

"Hangi kat?" diye sordu.

"Şey... Yedi."

Yüzünü bana çevirerek dikkatlice süzdü. Parmaklarını şaklattı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi. "Ellie Levy?"

Zoraki bir gülümsemeyle, "Merhaba, Miles," dedim.

Adını daha yeni söylemiştim ki beni sıkıca kucakladı. Kollarım yanımda hareketsiz kaldı ama o sarılmaya devam etti. Yanılmıyorsa saçımı kokluyordu. Burnu kesinlikle kulağımın arkasında bir yere gömülmüştü.

Nihayet geri çekildi, kollarımın üst kısmını tuttu.

"Ellie Levy, senin bu asansörde benimle ne işin var?"

Miles, Weston'ın daha kaba bir versiyonuydu. Hâlâ şeytani derecede yakışıklıydı ama Weston'ın keskin hatlarının aksine Miles daha kaba yontulmuştu. 1800'lerde doğmuş olsaydı bandanası,

süslü şapkası ve her şeyiyle kolayca bir kovboy rolüne bürünebilirdi. Günümüzde ise bana büyümüş bir kolej çocuğunu hatırlatıyordu ki muhtemelen öyleydi.

Gözlerim, yükselen kat numaralarına kaydı. “Lütfen *Elise* ya da *Lise* de,” dedim. “Ve artık burada çalışıyorum. Yedinci katta.”

Elleri kollarımı okşarken, “Ne?” dedi. “Westie bunu biliyor mu?”

Gülerek derin bir nefes verdim.

“Tabii ki biliyor.”

Miles elini alnına vurmak için kollarımdan birini bıraksa da hemen sonra beni tekrar tuttu. “Ne diyorum ben? Westie her şeyi bilir. Sadece en iyi kızlarımdan birinin benimle aynı katta çalışacağım söylemeyi unutmuş. Düzenbaz! Muhtemelen Paris’ten döndüğümde bir sürprizle karşılaşmamı istedi.”

Asansörün kapıları açıldı. Miles kolunu omzuma doladı ve beni de kendisiyle birlikte dışarı çekti. Eğer çekmeseydi, muhtemelen tüm gün yukarı aşağı, katlar arasında amaçsızca gidip gelirdim.

“Colorado’ya neden geri döndün, Ellie?”

“Elise ya da Lise,” diye yanıtladım alışkanlıkla.

“Ah, doğru. Üzgünüm. Bunu kalın kafama yerleştirmem biraz zaman alacak.”

“Lütfen dene.”

“Deneyeceğim. İzci sözü. Şimdi, soruyu cevapla. Liseden sonra başına gelen her şeyi anlat.”

Masamın yakınına geldiğimizde, onun kolunun altından sıyrılmayı ve etrafından dolanıp masamla aramıza bir mesafe koymayı başardım. Çenesi düştü. Sanırım *hareketim* hızlıydı.

“Burası benim yerim.” Ellerimi masanın kenarına doladım. “Yapacak çok işim var, o yüzden...”

Kumral kaşlarından biri kalktı. “Maalesef ikimiz için de benim masam buranın ta diğer tarafında.” Parmak sallayarak beni uyardı. “Sorularımdan kaçtığım fark etmediğimi sanma, Elise.”

Adımı doğru söylediğini göstermek için gözlerini büyüttü.

Derin bir nefes alıp bu konuşmayı daha sonra tekrar yaşamak yerine şimdi cevaplamaya karar verdim. Belki de daha ilginç biriyle ilgilenmeye başladım.

“Elliot’a daha yakın olmak için geri döndüm. Ayrıca Şikago’daki işim, yapmak istediğim bir şey değildi. Bu yüzden işte buradayım. Açıkçası lise sonrası yıllarım hakkında anlatacak pek bir şey yok. Üniversite, iş... Bu tür şeyler işte. Muhtemelen seninle aynı.”

Göz kırpıp, “Sakladığın bir şeyler olduğunu hissediyorum,” dedi. “Öğle yemeğinde buluşalım ve konuşalım.”

Bu Aldrich erkeklerinin benimle öğle yemeği yeme ısrarı da neydi böyle? Aman Tanrım!

“Aslında planlarım var. Başka bir zaman konuşuruz.”

Eliyle saçını karıştırdı. “Seni buna mecbur bırakıyorum, Lisie.” Başını eğdi. “Aslında Lisie’yi Ellie’den daha çok sevdim. Bu isim kalacak gibi. Hissediyorum.”

Miles bir veda etmeden uzaklaştı ve ben sandalyeme çöktüm. Pazartesi sabahı iyimserliğim de buraya kadardı. Bir Aldrich erkeğiyle çalışmak zorlayıcıydı. İki tanesiyle mi? Bunun mümkün olacağından pek emin değildim.

6. Bölüm

Elise

Bir hafta sonra Rebecca ve Simon'la sessiz bir şekilde yediğimiz öğle yemeklerimiz Andes'de alışkanlık haline gelmişti. Onlara kolayca uyum sağlamıştım. Dedikoducu olmalarına rağmen kötü niyetli değillerdi, bu da onları eğlenceli hale getiriyordu.

Yemeğimizi bitirirken telefonum titredi. Mesaja baktım, Lani'den geliyordu.

Lani: *Patrick beni bu sabah binaya girerken yakaladı. Berbat görünüyordu. Yüzüne güldüm ve ona Elise'in kim olduğunu bilmediğimi, daha önce hiç duymadığımı ve yardım alması gerektiğini söyledim. İyi yaptım mı?*

Gözlerim doldu ama gözyaşlarımı hemen geri gönderdim. Neyle ilgili olduğunu bile bilmiyordum. Belli ki ilişkim bittiği şekilde hâlâ aklımdaydı. Patrick'in berbat görünmesine üzüldüm mü? Biraz. Ancak içimdeki o huysuz canavar, ağabeyimin ve arkadaşlarımın onu tamamen görmezlikten gelmesinden zevk aldı.

Lani'ye cevap yazdım:

Harika iş çıkardın, arkadaşım. Her zaman olduğu gibi arkamı kolladığın için teşekkür ederim.

Şikago'yu düşünmeyi bir kenara bırakıp asansörle yedinci kata çıktık. Simon ve ben, onu resepsiyonda bırakarak Rebecca'dan ayrıldık. Masama yaklaşıırken, yakındaki uzun işbirliği masasında çalışan Weston Aldrich'i görünce neredeyse tökezledim.

"Aa, evet, tüm katlarda çalışmayı sever," diye mırıldandı Simon. "Halktan biri, anlıyor musun?"

Kıkırdadım. Simon alaycıydı ama küçümseyici değildi. Geçen

hafta edindiğim izlenime göre Weston genel olarak seviliyordu ama bundan da öte saygı görüyordu. Simon'ın küçük bir hoşlanma hissettiğini tahmin ediyordum ki bu anlaşılabilirdi.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım.

“Sanırım vermek istediği hava bu. Bizi tetikte tutuyor, orası kesin.”

Weston, ekranından gözlerini kaldırarak ona baktığımı fark etti. Dudaklarının kenarları kıvrıldı ve başıyla selam verdi. Güç bela karşılık verdim ama o, ben masama doğru yürürken beni izlemeye devam etti.

Oturduğumda hâlâ görüş alanımdaydı. Midem burkuldu. O oradayken işimi nasıl yapacaktım?

Bir dahaki bakışımda, dikkatini yeniden bilgisayarına vermişti.

Masamdaki birkaç kâğıdı karıştırırken sarı bir şey gözüme çarptı. İki çıktının arasına sıkıştırılmış bir *post-it* notu vardı. Kaşlarımı çatarak düzgünce yazılmış kelimeleri okudum:

“Filler stresli ya da zor zamanlar geçirdiğinde, birbirlerini teselli etmek için sarılır ve hortumlarını birbirlerinin ağızlarına koyarlar.”

Miles.

Bu kesinlikle Miles'tan gelmiş olmalıydı.

Mizah anlayışı, liseden beri pek olgunlaşmamıştı.

Notu çekmecelerimden birine sıkıştırdım, midemdeki bulanıyı ve göğsümdeki acı düğümünü görmezlikten geldim. Lisede, Miles'ın benimle dört yıl boyunca alay edip zorbalık etmesi sırasında onu görmezlikten gelirim bir süreliğine uzaklaştığını öğrenmiştim. En azından bir süre için. Herhangi bir tepki, tam olarak istediği şeydi ve benden bunu alamayacaktı.

Salı günü masama vardığımda gardımı düşürmüştüm.

Aptalca.

Miles işin içinde olduğunda daha iyisini bilmeliydim.

“Bebek filler, insanlar nasıl ba parmaklarını emiyorsa hortumlarını emer. Sinirlendiklerinde öfke nöbetleri geçirirler.”

Bu notu diğerinin üzerine koydum. Dalgalarla aram yoktu

ama dalga yaratmanın onların altında boğulmak anlamına geldiği bir ofisten geliyordum. Bu küçük not kâğıtlarını insan kaynaklarına güvenle götürebilirdim ama sonra ne olurdu? Miles, Weston'ın kardeşiydi. Muhtemelen işten atılmaz hatta uyarı bile almazdı. İşten atılmasını istediğimden değil, sadece varlığımı unutmasını istiyordum.

Öfkemi bastırdım. Bugün yapabileceğim bir şey yoktu ve Miles Aldrich'in olgunlaşmamış davranışlarını düşünerek vakit harcamak yerine yapılacak çok iş vardı.

Öğle yemeğinden sonra ilk yaratıcı departman toplantıma katıldım. Weston da oradaydı ama toplantıyı o yönetmiyordu. Oda'nın bir köşesinde, dizlerinde tabletiyle oturmuş, her takımın lideri konuşurken not alıyormuş gibi görünüyordu.

Andes, çeyreklik bir katalog çıkarıyordu ama bu daha çok bir dergi gibiydi. Çoğu şeyin dijitale döndüğü bir çağda, Andes kataloğu hâlâ düzenli olarak posta yoluyla talep ediliyordu. Fotoğrafları sadece güzel olmakla kalmıyor, kısa makaleleri de her zaman ilgi çekici oluyordu. Kapağından son sayfasına kadar okuyup bitiren yüz binlerce insandan biri olmanın suçunu taşıyordum.

Editörüm Salma, bir sonraki sayıda yer alacak makalelerin konularından bahsederken, Weston elini kaldırarak onu böldü. "Birkaç hafta içinde Kaliforniya'daki fabrikalarımızdan bazılarını ziyaret edeceğim. Bununla ilgili bir yazı hazırlayalım. Tarzına sen karar ver." Tabletine bir şeyler karaladı, sanki söyledikten sonra iş bitmiş gibi davranıyordu.

Salma'nın kaşları çatıldı. "Bu harika bir fikir, Weston," dedi. "Sorun şu ki aylar öncesinden, bu sayıda yaşam tarzına odaklanacağımıza karar verildi."

Weston başını yana eğip, "Anladım," dedi. "Söylediğim gibi tarzına sen karar ver."

Cümlesinin sonuna koyduğu nokta o kadar netti ki neredeyse duyulabiliyordu. Genelde işlerini elinde tutuyor gibi görünen, kırklı yaşlarda bir kadın olan Salma, Weston'ın bu ani talebiyle

afallamış görünüyordu. Weston kaba değildi ama bu konuyu tartışmaya açmaya da niyetli değildi.

Salma'nın parmakları tabletinin ekranında aşağı yukarı hareket etti ve durdu. "Bir fabrika hikâyesini nasıl sığdırabileceğimizi bilemiyorum," dedi.

Boğazımı temizledim ve araya girmemin takdir edileceğini umarak parmaklarımı çapraz yaptım. "Fabrikada çalışan ve boş zamanlarında Andes ürünlerini giyen işçilerle röportaj yapsak nasıl olur?" diye sordum. "Hedef kitle, montlarını ve yürüyüş ekipmanlarını üreten insanların bunları günlük hayatlarında nasıl kullandığını merak edebilir."

Weston'ın ifadesi, Salma'nın isteksizliğine duyduğu hoşnutsuzlukla başladı ama ben konuşurken yavaş yavaş yarım bir gülümsemeye dönüştü. Salma bana eski patronum Dick'in yaptığı gibi ölüm bakışları atmıyordu. Aksine başını sallıyor, bir Weston'a bir de bana bakıyordu.

"Aslında bu taze bir fikir olurdu." Kalemimi çenesine vurdu. "Bu görevi sen üstlensen nasıl olur, Elise?"

Odanın karşısında duran Miles, yavaş bir şekilde alkışlamaya başladı. Etrafa bakındı ama kimse ona katılmadı ama bu onu hiç etkilemiş gibi görünmedi.

"Aferin, Lisie."

Weston, kardeşine sert bir bakış attı. Miles, umursamadan ona sırtıttı ama en azından alkışlamayı bıraktı.

"Kaliforniya'ya benimle seyahat edeceksin," dedi Weston kısaca. "Renata detayları sana iletcek."

Ciğerlerim göğsümde sıkıştı. Konuştuğumda bu görevin bana verileceğini hiç hayal etmemiştim. Daha yeni başlamıştım ve şimdi seyahat mi edecektim?

Bu...

Beklediğimden daha iyiydi.

Tüm bunlar, renkli not kâğıtlarını görmezlikten gelmek için daha fazla sebep demekti.

Ancak o notları görmezlikten gelmek o kadar kolay değildi. Çarşamba ve perşembe günleri aynı şekilde geçti. Sarı, yapışkan kâğıtlara yazılmış, görünüşte zararsız fil bilgileri...

On beş yıl önce bu küçük notlar beni gülümsetebilirdi. Şimdi ise gerçekten berbat anıları geri getiriyorlardı.

Cuma günü öğle yemeğinde Simon ve Rebecca'ya her şeyi anlattım.

"Size bir şey anlatabilir miyim?" diye sordum.

Yemeyi bırakıp dikkatlerini hemen bana verdiler.

Simon bileğini çevirip, "Lütfen anlat," dedi.

Derin bir nefes alıp, "Ama bu aramızda kalmalı," diye uyardım.

Rebecca dudaklarını fermuarlamış gibi yapıp, "Sam'e söyleyebileğim sürece bir kasayım," dedi.

"Eş ayrıcalığı," dedim gülerek. "Bunu kabul edebilirim."

Simon omuzlarını kaldırıp ellerini açtı. "Dedikodu yaptığım insanlar sadece sizsiniz," dedi. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Bana güvenebilirsin, Lise."

İkisine de güvenebilmek istiyordum. Patrick ve arkadaşlarının yaptığı şeyler yüzünden güvenim sarsılmıştı. Onları da arkadaşım sanıyordum ama yaptıklarının beni başka insanlarla bağ kurmaktan alıkoymasına izin vermemeliydim. Simon ve Rebecca bana doğrudan, samimi insanlar gibi geliyordu. Andes'teki müttefiklerimdi ve şu anda onlara ihtiyacım vardı.

"Miles Aldrich ve ben okuldan arkadaşız. Arkadaş değildik ama aynı sınıftaydık, yani onu uzun zamandır tanıyorum. Fark etmediğim bir şekilde hep... Oradaydı. Ama sonra liseye geçtik ve her şey değişti. Beni alay konusu yaptı, aşağılayıcı şeyler söyledi ve diğer çocukları da bunu yapmaları için kışkırttı."

Rebecca ve Simon'ın ifadeleri ilgi dolu bakışlardan dehşete dönmüştü.

"O ufaklık..." diye homurdandı Rebecca. "Sana zorbalık mı etti?"

Omzumu kaldırdım. "Bunu zorbalık olarak adlandırır mıyım bilmiyorum. Bir şey başlattı ve bu, yangın gibi büyüdü." Saçımı

kulağımın arkasına sıkıştırırken boğazımdaki düğümü yutkunmaya çalıştım. “Küçükken fillere takıntılıydım. Öyle ki Weston bana *Ellie*, derdi. O zamanlar hoşuma giderdi çünkü aramızda özel bir şey gibiydi, anlıyor musunuz? Ancak sanırım Miles’a bunu söylemiş ve o da lise yıllarında bana *Fil Ellie** demeye başladı. Artık o kadar sevimli değildi.”

Kalın baldırlar ve büyük kalçalar o zamanlar moda değildi. Okuldan, dalga geçilmeden kurtulma şansım yoktu. Bunun Weston’ın kardeşi tarafından ve onun bana özel olan takma adıyla yapılması beni dizlerimin üstüne çöktüren benzersiz bir ihanet olmuştu.

Simon’ın ifadesi öfkeyle bulutlandı. “Ne aptal biri,” dedi. “Okulda sürekli zorbalığa uğramış biri olarak bunu çok kişisel algılıyorum, Lise. Bu insanlardan biriyle çalışmak zorunda kalsam cinnet geçirirdim. Bunu nasıl yapıyorsun, bilmiyorum.”

“İşi kabul ettiğimde burada çalıştığını bilmiyordum.”

Rebecca yüzünü buruşturdu. “Evet, bu kararını etkileyebilirdi,” dedi.

“Kesinlikle almazdım.” Dudaklarımı sıkarak devam ettim. “Onu yıllardır düşünmüyordum, biliyor musunuz? Pazartesi günü bir asansörü paylaştığımızda iş arkadaşı olacağımızı fark ettim ve bunu sineye çekmeye hazırdım. Liseden bu yana sekiz yıl geçti. Olgunlaştım ve bunu aştım. Onun da bunu yaptığını umuyordum. Ama...”

Simon öne doğru eğildi, gözleri kısılmıştı. “Ne yaptı?” diye sordu.

Yavaşça nefes verdim. Bu durumdan nefret ediyordum.

“Biri tüm hafta masama fillerle ilgili bilgiler içeren yapışkan notlar bıraktı. İsimsizler ama bu kesinlikle Miles olmalı. Başka biri olamaz.”

Rebecca ve Simon birbirlerine öfkeli bakışlar attı. Simon bıçağını sıktı. Rebecca’nın sevimli yüzü kıpkırmızı olmuştu.

* Orijinal metinde *Ellie the Elephant* olarak yer alan ifade, aynı zamanda ABD’nin Kadınlar Ulusal Basketbol Ligi’ndeki takımlardan biri olan New York Liberty Takımı’nın maskotunu ifade etmektedir.

“O tam bir pislik. Weston’a söylemelisin,” dedi Rebecca.

Simon başını sallayıp, “Onu ifşa etmelisin,” dedi. “İşyerinde hiç kimse taciz edilmeyi hak etmiyor ve evet, bu tacizdir.”

Alnımı avuçladım ve kirpiklerimin altından onlara baktım. “Onun işten atılmasını istemiyorum,” dedim. “Sadece beni rahat bırakmasını istiyorum. Eğer tepki vermezsem belki bırakır. Lisedeyken sonunda bırakmıştı, belki de...”

“Anlıyorum.” Rebecca masanın üzerinden kolumu sıkarak destek verdi. “Durumun katmanları karmaşık. Ama en nihayetinde işyerinde güvende ve rahat hissetmelisin. Eğer Miles bunu sağlayamıyorsa onun aptal kıcının tekmelenmesi gerekiyor.”

Simon yine başını salladı. “Ne yapmaya karar verirsen ver, seni destekleyeceğim,” dedi. “İnsan kaynaklarına konuşmaya gidersen ben de varım.”

“Ben de varım,” dedi Rebecca.

Kendimi on kat daha hafiflemiş hissettim ve haftanın başındaki iyimserliğimi biraz yakaladım. Ancak masama geri döner dönmez çekmecemin önüne yapıştırılmış küçük sarı kâğıdı gördüğüm anda tüm o iyimserlik buharlaştı.

Yeter.

Artık bitti.

Bu profesyonellerin davranış biçimi değildi. Miles’ı ispiyonlamayacaktım. Onunla uzun zamandır gecikmiş bir konuşma yapacaktık.

Çekmeceyi sertçe açtım, diğer notları çekip aldım ve elimde sıkıca tutarak Miles’ın masasına doğru yürüdüm. Yaklaştığımda kaşları havalandı.

“Hey, Lisie.” İfadesi yüzümdeki kararlılığı görünce sarsıldı. “Neler oluyor?”

Yapışkan notları salladım. “Özel bir yerde konuşabilir miyiz lütfen?” dedim.

Lisede onun bu davranışlarına göz yummuştum. Ateşe körükle gideceğim korkusuyla hiç yüzleşmemiştim. Ama artık bir yetiş-

kindim. Böyle şeyleri görmezlikten gelmek, yapabileceğim bir şey değildi.

“Ah!” Miles masasında geriye yaslanıp yüzüme baktı ve sonra ayağa kalktı. “Tabii. Ama buralarda pek özel bir yer yok.”

Merdiven boşluğunu işaret edip, “Orası olur, uzun sürmeyecek,” dedim.

“Ah, tamam,” derken şaşkın görünüyordu ama olmamalıydı. Bana kasten kötü davranıyordu. Karşı karşıya gelmeyi beklemiş olmalıydı.

Kapı arkamızdan sıkıca kapandığında ve artık ikimiz de merdiven boşluğunun sahanlığındayken elimdeki yapışkan not yığını kaldırdım.

“Bu hemen şimdi sona eriyor yoksa insan kaynaklarına gidiyorum,” dedim.

Miles’in ifadesinden tüm mizah kırıntıları silindi. Ellerini havaya kaldırdı, avuçları dışa dönüktü.

“Bir dakika, bir dakika... Neler oluyor?”

“Aptalı oynama, Miles. İkimiz de ne yaptığını biliyoruz. Aptal numarası yapman hakaret gibi.”

Başını kaşıdı. “Aptal numarası yapmıyorum, Elise,” dedi. “Bu durumda gerçekten aptalım. Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

Ona dik dik baktım. “Fil Ellie.” Sonra elini aldım ve notları avcuna yapıştırdım.

Kaşlarını çatı. Önce bana, daha sonra da elindeki yapışkanlı notlara baktı. Fil bilgilerini tek tek okudu. Bitirdiğinde, onları tekrar bana uzattı. “Bunların benden olduğunu düşünmenin nedenlerini anlayabiliyorum ama bu notları ben bırakmadım,” dedi.

Parmaklarım kâğıtları sıkarak büküldü. “Sana inanmıyorum, Miles ama kabul etmen önemli değil,” dedim. “Durmanı istiyorum, böylece bu işi büyütme zorunda kalmayayım. Burası lise değil. Bu davranışlara göz yummam.”

O sırada bana doğru uzandı ama son anda bunu yapmaktan vazgeçmiş gibi elini indirdi.

“Elise, hadi ama! Çocukluğumuzdaki fil olayını zar zor hatırlıyorum. Gerçekten fillerle ilgili bilgileri araştıracağımı mı düşünüyorsun? Sana eziyet etmek için mi? Burada çalışmaktan memnunuz. Seni rahatsız etmek için bir nedenim yok.”

Gözlerimi kırptım, hayatımın en kötü yıllarından bazılarına dair onun hafızasındaki bu boşluk karşısında yıkıldım. Omuzlarını silkiyor olmasa da öyle hissettirdi.

“Bana yaptıklarını hatırlamıyor musun?”

Kafasını yana eğerek yüzümü inceledi. “Doğrusu o zamanlar aptal biriydim, bunu inkâr etmeyeceğim,” dedi. “Bir şeylere gülmek için her şeyi yapıyordum ve muhtemelen seni incittim. Bunun için özür dilerim.”

Muhtemelen mi? Bu, bir genç olarak hayalini kurduğum yüzleşme değildi. Ama bu Miles’ti. Onun diz çöküp bağışlanmak için yalvarmasını beklememeliydim.

“Miles, yapma lütfen. Hislerimi incitmekten çok daha fazlasını yaptın. En azından dört yıl boyunca çok spesifik bir amacın olduğunu kabul edebilirsin. Amacın beni olabildiğince rahatsız etmekti. Ve başarılı oldun.”

Kaşlarını çattı ve boynunun arkasını ovuşturdu, gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu. “Senden özür diledim,” dedi. “Onu geri alamam. Başka ne yapabilirim ki?”

“Masama not bırakmayı bırak!”

Kollarını açarak savurdu. “Bırakmıyorum!” dedi. “Sikim üzerine yemin ederim, bu notları ben yazmadım. Parmak izi aldırma mı istiyorsun? El yazısı analizi mi yaptıracaksın? Buyur, Lisie. Ben masumum.”

“Masum değilsin,” diye homurdandım.

Kolları ağır bir şekilde iki yanına düştü. Suçluluk, yüz ifadesine ağırlık katıyordu.

“Hayır, o zamanlar sana kötü davrandım ve şimdi fark ediyorum ki düşündüğümde çok daha fazla zarar vermişim. Lisie, bunun için tüm kalbimle yemin ederim, üzgünüm ama bu notları ben bırakmadım.”

“Peki.”

Kelimenin tam anlamıyla ne diyeceğimi bilemedim. Bana yıllarca yaptıklarını vicdan azabından kaçınmak için zihninde kilitlediğine inanıyordum.

Yani önümde bir seçim vardı. Miles’tan özrümü almıştım. O yıllar önce istediğim gibi ruhunun derinliklerinden gelen bir pişmanlık paketine sarılmış değildi ama bir şeydi. Muhtemelen Miles’tan alacağım en iyi şeydi.

“Bak, bunun kulağa berbat geldiğini biliyorum ama sen bu konuyu açana kadar fil olayını tamamen unutmuştum. Seni gördüğümde eski sınıf arkadaşım Elise’i görüyorum. Güzel bir kadına dönüşmüş, artık birlikte çalıştığım biri. Seni incitmek için bir nedenim veya arzum yok. Söylemesi benim için kolay ama uzun zaman önce tüm bu şeyleri gerçekten geride bıraktım.”

Yalvaran gözlerinde hiçbir art niyet yoktu. Miles, geçmişimizi güzel göstermeye ya da yıllardır vicdan azabıyla yaşadığına dair bana yalan satmaya çalışmıyordu. Bana kötü şeyler yapmış ve yoluna devam etmişti.

İnciticiydi.

Ama inanılabilirdi.

Miles Aldrich’e karşı uzun süredir tuttuğum kin, bırakması zor bir şeydi. Ama belki de bırakabilirdim.

“Lisie.” Miles bana doğru geldi, yavaşça ve eğer istersem kaçabileceğim kadar yavaş ama kıpırdamadım. Beni sarıp sarmaladı ve bir an sonra ben de ona sarıldım. “Seni incittiğim için gerçekten üzgünüm,” diye mırıldandı.

Zihnimde tepiniyor ve bağırıyordum, bana neden böyle davrandığını bilmek istiyordum. Tırmalıyor ve pençeliyordum, böylece bana verdiği acının aynısını o da hissedecekti.

Ama bu bizi nereye götürürdü?

Miles Aldrich burada duruyordu, bana sarılıyordu, içtenlikle özür diliyordu ve onun samimi olduğuna inanıyordum.

“Seni affediyorum,” diye fısıldadım ve bunu gerçekten kastetmek rahatlatıcıydı.

Başını kaldırdı ve biraz geri çekildi. “Gerçekten mi?” Yeşil gözleri muziplikle parlıyordu. “Cidden en iyi arkadaş mı olduk?”

Nefes nefese gülerek onu ittim.

“Abartma.”

“Tamam, tamam. Bir gün sen ve ben, Lisie... En iyi arkadaş olacağız.” Göğsüne vurdu. “Bunu hak edeceğim.” Merdiven boşluğunun kapısını benim için açtı, önden yürümeme izin verdi, daha sonra bileğimi tutarak beni durdurdu. “Notları kimin bıraktığını öğrenmemi ister misin?” diye sessizce sordu.

“Şey...” Etrafıma bakındım ama kimse bize dikkat etmiyordu. Kimse... Weston hariç. Odadaki işbirliği masasının diğer tarafında durmuş, gözlerini kısarak bizi izliyordu. “Hayır. Sen bırakmadıysan kimin bıraktığını tahmin edebiliyorum. Nedenini bilmiyorum ama...”

Suratını buruşturdu. “Westie, ha?” dedi.

Başımı salladım.

“O olmalı.”

Çenesini iki parmağıyla ovuşturdu. “Westie, duygularını incitmek için hiçbir şey yapmaz,” dedi. “Sana neden fil bilgileri bıraktığını anlamıyorum ama niyetinin kötü olmadığına eminim.”

“Bilmiyorum.” Omuzlarımı silkerek masama doğru yürümeyi diledim. Çıkmama hâlâ saatler vardı. “Bak, yapacak çok işim var.”

“Evet. Benim de var. Ama aramızdaki sorunları çözdüğümüze sevindim.”

Çenemi kaldırıp, “Ben de sevindim,” dedim.

Weston oturuyordu ama ben masama yürürken hâlâ izliyordu. Oturup e-postamı açtım ve yeni bir mesaj yazmaya başladım.

Gönderici: *eliselevy@andesinc.com*

Alıcı: *westonaldrich@andesinc.com*

Sayın Bay Aldrich,

Lütfen bundan sonra masama daha fazla fil bilgileri bırakmaktan kaçının.

Saygılarımla...

Elise Levy.

7. Bölüm

Weston

Parmaklarım klavyenin üzerinde durdu.

Yedinci katta olmamalıydım.

O gün yapılacak işler listem kolumdan uzundu.

Bir görüşmeyi yeniden planlamıştım.

Renata yakında beni öldürecekti.

Notun onu gülümsetip gülümsetmediğini görmek istemiştım.
Bunun yerine, onun ve Miles'in arasında özel bir an gibi görünen
bir şeye tanık oldum ve *ardından* kısa bir e-posta aldım.

Cevap yazmak için harekete geçtim.

Gönderici: *westonaldrich@andesinc.com*

Alıcı: *eliselevy@andesinc.com*

Sayın Bayan Levy,

Lütfen bana Bay Aldrich demekten kaçının. Bu, babam için geçerli.

Fillerden artık nefret mi ediyorsunuz?

Merakla... Weston.

Cevap almam uzun sürmedi.

Gönderici: *eliselevy@andesinc.com*

Alıcı: *westonaldrich@andesinc.com*

Sayın Bay Aldrich,

*Fillerden nefret etmiyorum. Ancak bir sosyopat onlardan nefret
ederdi. Sadece artık üzerinde bilgiler olan post-itler almak istemiyo-
rum. Bu, şirket kaynaklarının boşa harcanması değil mi?*

Tarafsızca, Elise.

Kendi kendime homurdandım. Elise, odada olmamı umursa-
madan bilgisayarında yazı yazıyordu, üstelik aramızda sadece on
beş adımlık mesafe vardı. Uzaktayken yıllarca varlığımı görmez-
likten gelmişti ama yakından bu durumu daha zor hale getirmişti.

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Bayan Levy,

Sizi rahatsız eden post-itler mi yoksa fillerle ilgili bilgiler mi?

Lütfen bana Bay Aldrich diye hitap etmemenizi istediğimi unutmayın. Ne yabancı biriyim ne de buna ihtiyaç duyacak kadar yaşlıyım.

Düşünceli, Weston.

Yazmayı durdurdu ve fareyle e-postamı tıkladı. Dudaklarını büzmesi ve alnını kırıştırması sadece bir saniye sürdü. Sonra tekrar yazmaya başladı ve ne yazacağını tahmin ederken omurgamda bir heyecan dalgası hissettim.

Gönderici: eliselevy@andesinc.com

Alıcı: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Patron,

Beni tek rahatsız eden şey israf ettiğiniz post-itleri yapmak için kesilen ağaçlar.

Yatırımcılarınız, sürekli fillerle ilgili bilgi aramakla geçirdiğiniz zamanı biliyor mu?

Bitirmem gereken çok işim var. Eğer başka bir şey yoksa...

Meşgul, Elise.

Cevabımı yazdım ve bunun son olacağına yemin ettim. Gerçekten iş yapabilmek için ofisime çekilmem gerekiyordu. Burada dikkat dağıtıcı şeyler çok olduğu için bunun mümkün olacağına dair hiçbir şansım yoktu.

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Elise,

Lütfen sadece patron olarak hitap edilmesine itiraz ettiğimi unutmayın. Bana özel olmadığı için herhangi birine hitap ediyor olabilirsiniz.

Andes'te kullanılan tüm kâğıdın %100 geri dönüştürülmüş olduğunu bilince memnun olacaksınız. Söz konusu post-itlerin yazılmasında hiçbir ağaç zarar görmedi.

Çevreci, Weston.

Elise birkaç dakika boyunca yazmaya devam etti. O süre boyunca gözlerim ona ve ekranıma kayıyordu. Neredeyse pes edip ofisime çekilecekken, e-posta bildirimim yanıp sönmeye başladı.

Mesajına tıkladım.

Gönderici: *eliselevy@andesinc.com*

Alıcı: *westonaldrich@andesinc.com*

Sevgili Huysuz Patron,

Bu daha iyi mi? Bunu okuyan herkes sana hitap ettiğimi anlayacaktır.

Ağaçlar için son derece rahatladım. Yine de post-itler gereksiz. On üç yaşlarımda filleri inceledim ve öğrendiklerimin hepsini hatırlıyorum.

Uzmanlıkla, Elise.

Dudaklarımı ısırarak kahkahamı tutmaya çalıştım. *Huysuz Patron.* Sadece o, bir keresinde bana Elliot'ın en huysuz arkadaşı olduğumu söylemişti. Bu bir hakaret gibi gelmemişi, sadece bir gözlem gibiydi.

Gönderici: *westonaldrich@andesinc.com*

Alıcı: *eliselevy@andesinc.com*

Sevgili Elise,

Adımın değiştiğini insan kaynaklarına bildireceğim. Bu biraz karışıklığa yol açabilir ancak sonunda doğrudan konuya girmek çok daha verimli olacak.

Başka bir konuya değinecek olursak merdivenlerde kardeşimle ne konuşmak zorunda kaldın?

Saygılarımla, Weston.

Gönderici: *eliselevy@andesinc.com*

Alıcı: *westonaldrich@andesinc.com*

Sevgili Huysuz Patron,

Ayrıca insan kaynaklarına patronumun işimi yapmamı engellediğini de bildirir misiniz? Ad değişikliği ve şikâyetimi tek bir e-postayla gönderirseniz, verimliliğiniz muazzam bir şekilde artacaktır.

Bu, Miles'la ve merdivenlerle benim aramda olan bir konu.

İyi günler dilerim.

Son, Elise.

Elise bu etkileşimle işini bitirmişti ama ben hâlâ bir cevap istiyordum. Bir yanıt hazırlamaya başlarken Renata iç sistem üzerinden bir mesaj gönderdi.

Beş dakikaya bir çağrınız var. Eğer yukarı çıkıp almıyorsanız resmi olarak pozisyonunuzu devralıyorum. Bilmenizi isterim ki her zaman Andes'in daha fazla polyester kullanmaya başlaması gerektiğini düşündüm. Mesela rahat takım elbiseleri... CEO olarak alacağım ilk karar bu olacak. Disko kıyafetleri.

Tehdidi karşısında yüzümü buruşturup dizüstü bilgisayarımı kapadım. Yeterince oyalanmıştım. Çok fazla kişinin geçimini sağlamakla sorumluydum. Yedinci katta boş yere zaman geçirip bana neredeyse göz ucuyla bakmaya bile tenezzül etmeyen bir kızın gülümsemesini beklemekle uğraşacak zamanım yoktu.

Cuma günü saat altıydı. Çoğu çalışan hafta sonu için ayrılmıştı. Masamda oturuyor, son iki haftadır ihmal ettiğim işleri toparlamaya çalışıyordum.

Dalgındım.

Bu pek sık olmazdı.

Aslında sadece iş odaklı olmam birçok ilişkiyi bitirmişti, bunlardan biriyle neredeyse nişanlanacaktım. Kadınlar, onlarla birlikteyken bile işte olduğumu söylerdi. Dikkatim dağılırdı. Gerçek şu ki iş işten geçtiğinde, Andes her zaman benim için daha önemli olmuştu. Beni terk etmeleri doğrudu.

Yine de burada oturuyordum, dağlar kadar sorumluluğum vardı ve bunların hiçbirini yerine getirmeye çalışmıyordum bile. Gelen aramalara dönmem ve maliyet analiz raporunu gözden geçirmem gerekirken yedinci kattaki merdiven boşluğunun güvenlik kamerası kaydım izliyordum.

Ses yoktu.

Elise'le Miles'in birbirlerine ne söylediklerini ancak hayal edebiliyordum. Yoğun. Duygusal. Miles bir kez olsun ciddi görünüyordu. Elise sinirliydi.

Birkaç kez izlemiřtim ve her seferinde aynı şekilde bitiyordu:
Miles ona sarılıyor, Elise de ona sarılarak gevşiyordu.

Onların bir çift olmaları mümkün olamazdı.

Ama neden olmasın? İki de aynı yaştaydı. Elise güzeldi. Miles... Eh, onun da birtakım cazibeleri vardı, bu da ona bir sürü kadın kazandırıyor. *Neden birbirlerine ilgi duymasınlar?*

Kendimden tiksinererek klavyeye vurdum.

Kayıt baştan başladı.

Bir kez daha izledim.

8. Bölüm

Elise

Elliot beni öldürecekti. Geç kalan birine tahammülü yoktu. Neyse ki ağabeyim beni seviyordu ve beni bağışlayacaktı ama paramparça ettikten sonra. İşte o parçalama kısmını atlamak istiyordum.

Kahvaltı stresli olmamalıydı.

Ancak restorana vardığımda, Elliot yalnız değildi ve kızgın da görünmüyordu. Luca Rossi adındaki arkadaşıyla bir şeye gülüyordu. Masaya yaklaşırken hafifçe gülümsedim ve ikisi birden ayağa kalktı. Elliot bana hızlı bir şekilde sarılıp yanağımdan öptü. Luca ise beni kollarına alıp tamamen teatral bir şekilde geriye doğru eğdi, ardından beni tekrar doğrultup alnımdan öptü.

“*Bellissima!*” Elini başımın üzerinden yavaşça kaydırarak yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Çok uzun zaman oldu. Haftalardır Denver’da olup da beni hâlâ görmemiş olman beni üzüyor. Bugün beni de yanına alması için Elliot’a resmen yalvardım.”

Luca Rossi tam anlamıyla yüzde yüz palavracı biriydi. Ama hem çekiciydi hem de beni güldürüyordu, bu yüzden ona göz yumuyordum.

Kadınların onun çapkınca davranışlarını görmezlikten gelmesi, onun klasik bir özelliği idi. Cazibesinin yanı sıra, yıkıcı derecede yakışıklıydı. İtalyan kökenleri, parlak siyah saçlarında, altın rengi teninde ve yoğun kahverengi gözlerinde kendini belli ediyordu. Boyu ve sporla şekillenmiş vücudunu da ekleyince Luca gittiği her yerde dikkatleri üzerine çekiyor, kadınların aklını başından alıyordu.

* İtalyanca bir kelime. Anlamı *güzellikle* eşdeğerdir.

Onunla flört etmemek neredeyse imkânsızdı. Elliot'la tatil için Stanford'a veda edip eve geldiği ilk andan itibaren aramızda alaycı bir arkadaşlık başlamıştı. Bunun tamamen masum olduğunu ikimiz de biliyorduk ama bu durum Elliot'ı deli ediyordu.

Bu da böyle yapmam için ayrı bir sebepti.

Sandalyeme otururken, "Ve haftalardır geri döndüğüm halde beni bir kez bile aramadığın için ben de kırgınım," dedim.

Luca elimi tuttu, başparmağıyla parmaklarımın üstünden geçti ve bana köpek yavrusu gibi baktı.

"Arardım, tatlı Elise'im... Eğer bencil ağabeyin bana yeni telefon numaranı verseydi. Hatta bana, eğer numaranı istiyorsam kendi başıma bulmak için çaba göstermem gerektiğini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Elliot gözlerini devirip, "Elini kız kardeşimden çek," dedi.

Luca, elimi ağzına kaldırıp yüzünde sinsî bir sırıtişla abartılı, gürültülü bir öpücük kondurdu.

"Elise, Elliot'a bizim ilişkimize karışmayı bırakmasını söyle," diye yalvardı.

Ben de Luca'nın elini ağzıma götürdüm ve ona aynı şekilde abartılı bir öpücük verdim. "Elliot, karışmayı bırak," dedim. "Luca'yı kayınbirader olarak istemez misin?"

Elliot'ın üstdudağı rahatsızlıkla kıvrıldı. "Böyle bir şey hakkında neden şaka yapıyorsun?" dedi. "Şimdi iştahım kaçtı."

O sırada masadaki dördüncü sandalye birden çekildi ve Weston Aldrich yerleşip oturdu.

"Üzgünüm." Weston telefonunun ekranı masaya gelecek şekilde koydu ve bana dönerek selam verdi. "Merhaba, Elise."

"Ah. Merhaba. Burada olacağını bilmiyordum."

Tanrım, yanaklarım yanıyordu. Saçlarımı öne doğru düşürüp utanmamın bir kısmını gizleyebilmeyi umuyordum. Dün, ona e-posta üzerinden bir sürü alaycı yorum gönderirken ne kadar cüretkârdım! Ekranın arkasından kolaydı ama şimdi yüz yüze gelmek bambaşka bir durumdu. Bilseydim, yürüyüş kıyafetlerimi değiştirirdim. Tayt ve uzun kollu tişört en iyi halim değildi doğrusu.

Elliot boğazını temizledi. "Aslında ikisi de davetli değildi," dedi. "Bu sabah spor salonunda, kız kardeşimle sessiz bir kahvaltı yapacağımı söyledim ve onlar hemen yapıştı."

Luca kadehini kaldırdı. "Sonsuz mimoza fırsatını asla geri çevirmem," dedi.

Weston ellerini açıp, "Beni dışarıda bırakabilir miydin?" dedi. "Çok huysuz olurdum."

Yüce.

Tanrım!

Neden?

Keşke kendimi suyla ıslatıp Batı'nın Kötü Cadısı' gibi bir su birikintisine dönüşebilseydim. Weston, Elliot ve Luca, sandalyemde kalan bir kıyafet yığınıyla pelteye bakakalırdı ama ben bu korkunç andan çoktan uzaklaşmış olurdum.

Luca kahkaha attı. "Sanki her zaman huysuz değilmişsin gibi." Tekrar elimi tutup, "Neyse," dedi. "Konuşmamızı böldün. Elliot, beni kayınbirader olarak kabul etmeyi reddediyor. Buna inanabiliyor musun? Hakarete uğradım."

Weston kafasını yana eğdi. "Önce Elise'i ikna etmen gerekmez mi?" dedi. "Aslında bunu yapmadan önce, yaşayan her kadınla yatmayı bırakman daha mantıklı olurdu. Belki bir cinsel hastalık testi de iyi bir başlangıç olabilir. Yani arabayı atın önüne koyuyormuşsun gibi görünüyor."

Weston'ın tonunda sert bir şey vardı ve alaycı bir şekilde sırtıttı. Onca yıldır onu tanıyordum ya da uzaktan izliyordum ama hiç böyle bir ifadeyle görmemiştim, hele ki bu ifadenin yakın arkadaşına yöneltilmiş olması şaşırtıcıydı.

Luca hâlâ elimi tutuyordu ama yüzündeki mizah silinmişti. "Bu bayağı sert bir darbeydi, West," dedi. "Neyin var senin?"

Weston'a sert bir bakış attım. Sırıtan ifadesi kaybolmuştu. "Bu gereksizdi," diye azarladım.

Gözlerini bana dikti. "Luca'nın, Elliot'ı açıkça rahatsız eden şekilde seninle utanmazca flört etmesi de gereksiz," dedi.

* Amerikalı yazar L. Frank Baum tarafından yaratılan, klasik çocuk romanı *Oz Büyücüsü*'nde yer alan kurgusal karakterdir.

Elliot kahvesini ağzına götürdü. “Kendi adına konuş, West,” dedi. “Kız kardeşimin Luca’nın bariz kur yapışlarına kanma fikri tiksindirici olsa da benim bir mizah anlayışım var. Yıllardır aynı şakayı yapıyorlar. Arkadaşlarımla kız kardeşime yürümesinden endişelenmiyorum. Hepimiz onun dokunulmaz bir bölge olduğunu biliyoruz.”

Gözlerimi devirip, “Bölge olduğumu fark etmemiştim,” dedim. “Aptalca bir şekilde kendi kararlarımı verebilen bir kadın olduğumu sanıyordum.”

Elliot kupasını masaya koydu, hareketleri sakın ve rahattı. “Tabii ki yapabilirsin,” dedi. “Luca’ya kanma fikrini benim kadar tiksindirici bulmana güveniyorum.”

Burnumdan hafifçe soluyarak onu biraz daha kışkırttım. “Bilmiyorum.” Luca’nın elini yanağıma kaldırıp oraya bastırdım. “Luca bugün çok yakışıklı görünüyor ve şu an bekâрім. Belki de bizim zamanımız gelmiştir.”

Luca bana göz kırptı. “Öyle mi? Tanrım, Elise. Bir erkeğe biraz uyarı ver. Henüz tam bir vücut bakımı yaptırma fırsatım olmadı.” Tişörtünü ve kot pantolonunu işaret etti. “Kıyafetlerimin altında resmen insan kazak gibiyim.”

Altdudağımla ısırıldım ve kirpiklerimi kırpıştırarak, “Ah, devam et,” dedim. “Pis, tüylü ayıcık.”

Garsonumuz masaya yaklaşp siparişlerimizi aldı ve ben de Luca’yla birlikte sonsuz mimoza trenine katıldım. Weston’ın kalıcı kaş çatıklığını görünce, bu kahvaltıyı onunla ağız dalaşına girmeden atlatabilmek için içki içmeye ihtiyacım olduğunu anlamıştım.

Huysuz patrona bir pislik olduğunu söylememeliyim.

Elliot masaya dirseklerini koyup öne doğru eğildi. “Geç kaldığını fark etmediğimi sanma,” dedi. “Bu sabah ne yapıyordun?”

“Saoirse’yla bu sabah gün doğumu yürüyüşüne gitmeyi planlamıştık ama o, yataktan kalkamayacak kadar sarhoştı.”

Weston alçak bir homurtu çıkardı. “Gün doğumundan önce dışarı yalnız mı çıktın?” dedi.

“Hayır.” Başımı salladım. “Geç kaldım çünkü gün doğana ka-

dar yürüyüşe çıkmayı bekledim ve buraya gelmenin ne kadar sürecini yanlış hesapladım. Ve dürüst olmak gerekirse Elliot, sadece on dakika geç kaldım. Bu gerçekten bir suç mu?”

Uber şoförümün uzun bir yol seçip hız sınırının on beş mil altında gittiğini, bir yandan da bana bakmak için sürekli koltuğunda döndüğünü söyleseydim, muhtemelen hesabımı engellemenin bir yolunu bulur ve bir daha araç çağırmamı engellerdi.

Bu yüzden bunu söylemeyecektim.

Mimoza içmeye devam etmek ve çakırkeyf halimle eve dönerken endişelenmemek istiyordum.

Elliot çenesini kaldırdı. “Ne yazık ki cezalandırılabilir bir suç değil. Taahhütlere öncelik vermekle ilgili nasıl hissettiğimi biliyorsun.” Parmaklarını birleştirdi. “Ama West’in iyi bir noktaya değindiği doğru. Yalnız mı yürüyüş yaptın?”

“Gündüz vakti,” diye yanıtladım.

Weston vücudunu bana doğru döndürüp, “Tek başına,” dedi.

“Evet.” İkisinin de bakışlarının ağırlığı beni sandalyeme gömmüştü. “Oldukça işlek bir patika. Her birkaç dakikada bir insanlarla karşılaştım. Ayrıca telefonum ve biber gazım yanımdaydı. Aptal değilim.”

“Genç ve güzel bir kadınsın. Yalnız yürüyüşlere çıkamazsın,” dedi Elliot kesin bir tavırla.

“Güzel olduğumu söylediğin için teşekkür ederim. Ancak yıllarca Şikago’da yaşadım. Kendini kurbanlık kuzu gibi tehlikeye atan saf biri değilim. Güvenli bir patika seçtiğimden emin oldum ve Saoirse nerede olduğumu biliyordu.”

“Bu gereksiz bir risk,” diye ekledi Weston.

“Yalnız yürüyüşlere çıkıyor musun?” diye meydan okudum.

“Tabii ki. Ama saf olmadığını bildiğine göre bunun farklı olduğunu da biliyorsundur. Ne kadar sinir bozucu olsa da ıssız bir yerde tek başına olmamalısın.”

Weston’a kaşlarımı çatarak baktım. Dünyanın durumu hakkında haklı olmasından nefret ediyordum ama önlemimi almış

ve aklımı başımda tutmuştum. İnatçı olmak için tartışmıyordum. Sadece yanılıyorlardı.

“Sanırım bu konuda hemfikir olamayacağız.”

“Hoşlanmıyorum bundan, *bella*,” diye yatıştırıcı bir sesle ekledi Luca.

Kaşımı kaldırıp, “*Et tu, Brute?*”^{*} dedim.

“Elise’imizin güvende olmasını istiyoruz.”

Gözlerimi devirdim ama ona gülümsemekten kendimi alamadım. Arkadaşları gerçekten ondan nazik olma sanatı dersleri alabilirdi.

Neyse ki yemeklerimiz geldi de üzerime gelmeyi bıraktılar. Sabah spor salonunda ciddi şekilde çalışmış olan bu üç iri adam, yemeklerine dalarak konuyu unuttu.

Tabaklar temizlendiğinde, sohbet Elliot’ın şirketinin yatırım yapmayı düşündüğü bir mülkü görmek için Dubai’ye yapacağı yaklaşan seyahate kaydı. Taşındığımdan beri bir ay geçmişti ve bu süre zarfında seyahate çıkmamıştı. Bunun kasıtlı olduğunu tahmin ediyordum. Bana göz kulak olmuştu ve sanırım bir hafta boyunca gidebilecek kadar dengeli olduğuma karar vermişti.

Hesabı kimin ödeyeceği konusunda erkekler arasında bir mücadele yaşandı. Weston en ısrarcı olanıydı. Uğraşmaya bile gerek görmedim. Onları alt edip ödeyebilirdim ama üçü de sonsuza kadar bana kin beslerdi. Uğraşmaya değmezdi.

Dışarı çıkmaya hazır olduğumuzda yağmur yağıyordu. Restoranın sundurmasının altında oyalandık, vedalaşıyorduk.

Telefonumu çıkarıp bir *Uber* çağırmak için uygulamayı açtım. Weston omzumun üzerinden baktı.

“Araba çağırmana gerek yok.” Ekranıma dokunarak uygulamadan çıktı. “Seni eve ben bırakırım.”

“Hayır, teşekkür ederim. Seni yolundan etmek istemem.”

Luca kahkaha attı. “Yolundan değil.” Gözleri Weston’a kaydı. “Henüz bilmiyor mu?”

Weston başını hafifçe salladı. Elliot homurdandı.

^{*} “*Sen de mi Brütüs?*”

“Aman Tanrım, West’le aynı binada yaşıyorsunuz.” Elliot, söylediklerini anlamamı beklemeden beni kucakladı. “Ben yokken uslu dur. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa West ve Luca burada. Luca’nın sana penis fotoğrafları göndermemesi şartıyla telefon numaranı almasına izin veriyorum.”

Luca kaşlarını kaldırıp indirdi. “Saat dokuzda *sexting*’ mi?” dedi.

Elliot’tan ayrılıp Luca’nın tişörtünü yumrukladım.

“Hadi ama büyükbaba! Kimse gece yarısından önce *sexting* yapmaz.”

Elliot, kahkahalarla gülen Luca’yı benden uzaklaştırdı. “*Sexting* yok,” dedi. “Şaka bile yapma yoksa kahvaltımın yere saçıldığını ön sıradan izlersin.”

Weston elini hafifçe sırtımın ortasına bastırdı. “Burada bekle,” dedi. “Yağmurda yürümeden arabayı getireceğim.”

“Şoförün yok mu?” derken sadece biraz dalga geçiyordum.

Eli boynuma kaydı ve kısa bir şekilde sıktı. “Yok,” dedi. “Büyük bir benzin yakan arabayla gezdirilseydim ne biçim çevreci olurum!”

Weston yağmurun içine kayboldu ve bu gibi zamanlarda onun başarılı bir şirketin CEO’su olduğunu unutmak kolaydı.

Büyük, siyah bir SUV kaldırıma yanaştı. Elliot’ın yüzünde alaycı bir ifade vardı. Ağabeyim, Weston kadar çevre dostu değildi ve büyük bir SUV’da gezdirilmekten hiç rahatsızlık duymuyordu. Hem o hem de Luca tekrar beni kucakladıktan sonra arabanın arkasına tırmandılar.

Bir dakika sonra Weston arabayla yanaştı. Yağmurda çok fazla ıslanmamayı umarak ona doğru koşmaya hazırdım ama o Tesla’sından indi ve kaldırımda büyük bir şemsiyeyle bana doğru yürüdü. Sırılsıklam olmuştu ama bunu bile yakışıklı göstermeyi başarıyordu. Gür saçları sıırılsıklamdı, sanki bir şeyler yaparken fazladan terlemiş gibiydi. Muhtemelen çekici bir şeyler yaparak terlemişti. Ve gömleğinin göğsüne yapışma şekli müstehcendi.

* Cinsel içerikli mesajlaşma.

Gergin kaslarının her bir karesi ve küçük, sert göğüs uçları kumaşı delip geçmiş gibiydi.

Yanıma ulaştığında beni kolunun altına aldı, her yerimin şemsiyenin altında olduğundan emin oldu ve beni arabasına kadar götürdü. Üzerime bir damla bile yağmur düşmeden arabaya binmeyi başardım.

Ne centilmen ama!

Weston trafiğe karışırken koltuğumda döndüm.

“Aynı binada mı yaşıyoruz?”

“Hı hı. Çatı katındayım.”

“Senden de başka bir şey beklenmezdi zaten.”

Weston’ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Binayı Elliot’a ben önermiştim,” dedi.

“Güzel bir öneri. Kiranın sihirli bir şekilde düşmesini de sen mi sağladın? Saoirse ve ben piyasa değerinin çok altında bir kira ödüyoruz.”

Omuz silkti ve soruyu tamamen geçiştirdi. “Dün sen ve Miles neden merdiven boşluğundaydınız?” diye merakla sordu.

İç çekerek arkama yaslandım. “Not kâğıtlarını bırakanın o olduğunu sanıyordum, bu yüzden onunla konuşmak istedim,” diye açıklama yaptım.

Başı bir anda bana döndü. Direksiyonu biraz daha sıktı. “Neden onun olduğunu düşündün?” diye sordu.

Lise travmama girmek istemiyordum. Miles’in bana nasıl davrandığını bilmiyorsa bunu ona ben anlatmayacaktım. Zaten umurunda olacağını da sanmıyordum. Geçmiş, geçmişte kalmıştı.

“Şaka gibi görünüyordu. Miles genelde böyle şeyler yapar.” Ellerimi kucağımda birleştirdim. “Peki, eskiden bana taktığın lakabı nereden biliyor?”

“Hmm...” Kaşları çatıldı. “Ellie mi? Bilmiyorum. O zamanlar Elliot ve sen, okul dışında benim tüm hayatımdınız. Ben senin hakkında konuşurken bunu fark etmiş olması beni şaşırtmadı.”

“Ah!” Yıgılıp kaldım, söyleyecek söz bulamadım. Elbette, gözleri olan herkes için Weston ve Elliot’ın ilkokuldan beri birbirle-

rine bağılı oldukları aşikârdı ama beni *tüm hayatının* bir parçası olarak görmesini asla tahmin etmezdim.

“Peki, neden sana sarılıyordu?”

Hızla ona dönüp şaşkınlıkla, “Ne?” dedim. “Bunu nasıl biliyorsun?”

Weston homurdandı ve parmaklarıyla direksiyona vurmaya başladı. Sorumu cevaplamaya pek niyetli görünmüyordu, bu da benim de ona cevap vermeyeceğim anlamına geliyordu.

“Gerçekten cevap vermeyecek misin?”

Sessiz kalmayı seçtiği için ben de sessiz kaldım. Ama sessizken aklımdan çeşitli olasılıkları geçirdim. Tek mantıklı olanı vardı ama Weston’ın güvenlik kameralarını izlemek için neden özellikle çaba gösterdiğini hayal edemiyordum.

Arabayı binanın altındaki kapalı otoparka çekti. Kapıyı açmayı beceremedim ama sorun değildi çünkü ekrandan bir düğmeye basarak kapıyı benim için açtı.

Weston arabayı şarja taktıktan sonra asansöre doğru yürüdük.

“Çatı katı mı?” derken dudaklarımı büzdüm.

“Başka neresi olabilir?” Gözleri üzerimde dolaştı. “Daireni beğendin mi?”

“Evet ama kirayla ilgili şüphelerim var.”

“Şansını kabul et ve sorgulama.”

“Her hafta aldığım çiçekler hakkında bir şey biliyor musun?”

Cuma günü işten eve döndüğümde beni yine bir buket bekliyordu. Önceki haftalarda olduğu kadar tatlı ve güzeldi. Terrence, çiçeklerin kimden geldiği hakkında hiçbir fikri olmadığını söylemişti ve elbette bu sefer de bir kart yoktu.

“Hayır.” Ellerini ceplerine soktu. “Daireme gelmek ister misin?”

“Hayır.” Burnumu kıvırdım. “Sen benimkine gelmek ister misin?”

“Evet.”

Onun anında verdiği cevap midemi altüst etti.

Asansörden inince beni takip etti ve kapıyı açarken hemen arkamda durdu. Ortalık sessizdi, bu yüzden Saoirse muhtemelen hâlâ uyuyordu. Alkol onu fena çarpardı. Pazar gününü yatakta

geçirecekti ve onu tanıyan biri olarak bundan en ufak bir suçluluk duymayacağını biliyordum.

Elimi mutfak barının üzerindeki çiçeklere doğru uzattım. “Bunlar sana tanıdık gelmiyor mu?” dedim.

Weston yavaşça başını iki yana salladı. “Daha önce görmedim,” dedi. “Ama komodin için mükemmel bir boyuttalar. Neden oraya koymadığını merak ediyorum.”

Koridorun sonuna doğru takip etmesi için elimle işaret ettim.

“Sessiz olmamız gerekiyor. Saoirse hâlâ cumartesi gecesinin etkilerini atıyor.”

“Hâlâ mı?”

Omzumun üzerinden ona bakıp, “Bu biraz yargılayıcı geldi,” dedim.

“Öyleydi.”

Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Onu komik bulduğumu bilmeye hakkı yoktu.

Yatak odamın kapısında durup komodinin üzerindeki çiçekleri işaret ettim.

“Bunlar geçen haftanın çiçekleri. Hâlâ çok tazeler. Çiçekleri sırayla yer değiştiriyorum ki hem Saoirse hem ben keyfini çıkarabilelim.”

Ona baktım. Yaklaşmıştı. Nemli giysilerine rağmen vücut ısısı dışarıya yayılıyordu. Yatak odamda yalnız olduğumuzu fark ettim. Onu neden buraya davet etmiştim? Düşünce sürecimi hatırlamıyordum.

Ayrıca taytımın içinde ne kadar açıkta olduğumu da fark ettim. Yürüyüş için iyiydi ama Weston Aldrich’in ve tüm mükemmelliğinin önünde giymek için değildi.

“Oda arkadaşın tembel olmasına rağmen evi paylaşmak için iyi bir arkadaşsın.”

Homurdanarak göğsünü ittim. “Tembel değil,” dedim savunarak. “Saoirse tanıdığım en meşgul insan. Bazen bu onu etkiliyor.”

Weston, odanın içinde daha derinlere yürüyerek şifoniyerin üzerindeki fotoğrafı aldı. Elliot, annem ve ben, Elliot’un lise me-

zuniyetinde çekilmiştik. Birkaç yıl sonra annem gitmişti ve ailemiz iki kişiye düşmüştü.

“Gülümsemiyordun bile,” dedim.

“Hayır.” Başparmağıyla fotoğrafın üzerinde gezindi. “Elliot gidiyordu. O gün onun için zor bir gün olmuş olabilir.”

“Onun için her gün zor bir gün.”

Fotoğrafı yerine koydu ve bana döndü, elleri tekrar cebindeydi. “Sen onun gibi değilsin,” dedi.

“İyi. İnsanlar babama benzediğimi söylediklerinde hoşuma gidiyor. Anneme benzetildiysem bu bir hakaret gibi geliyor.”

“Muhtemelen öyle değildir ama neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum.” Dudakları sert bir çizgi haline geldi. “Şartlar ideal değil ama Denver’a geri dönmüş olman beni mutlu ediyor. Elliot da sen evde olduğun için rahatlamış hissediyor.”

Onu odamda görmek garipti ve eşyalarımın arasında tamamen rahat bir şekilde duruyordu. O kadar çok mesafe olmuştu ki bu mesafeyi ben koymuştum ve o da buna katkıda bulunmuştu. Şimdi bu kadar yakın olmak açıkçası sarsıcıydı.

“Teşekkür ederim. Şartlar gerçekten berbat ama burada olmak değil. Bu havalı daireler kesinlikle acıyı hafifletiyor.”

Kusursuz pembe dudakları güzel bir gülümsemeyle kıvrıldığında içimde düğümler oluştu. Neden böyle görünmek ve yatak odasında insanın duyunca aklını kaçırabileceği bir kahkaha atmak zorundaydı?

“Bunu duymak güzel.” Kapının yanında durduğum yere doğru yürüdü. “Gitmeliyim. Muhtemelen zemini ıslatıyorum.”

Kenara çekilerek geçmesine izin verdim. “Benim için arabayı getirmen gerçekten çok centilmenceydi, biliyorsun,” dedim.

Önünü düzelterek yine hafifçe gülümsedi, ikimiz de kapının ağzındaydık.

“Eğer yılda bir kez bile pratiğini yapmazsam nasıl yapılacağını unuturum,” dedi.

Ellerim yanaklarımda nefesimi tuttum.

“Ve bu pratiği benim üzerimde mi yaptın? Vay, bu onuru hak etmek için ne yaptım acaba?”

Saçımın ucundan tutup hafifçe çekti. Bana uzun bir bakış atıp, “Geri döndün,” dedi.

“Bu kadar basit mi?”

Dudaklarının kenarı yukarı kalktı. “Evet. Bu kadar basit.” Saçlarını yüzünden geriye doğru attı. “Gerçekten gitmem gerekiyor. Birkaç saatlik işim var ve tekrar söyleyeyim, üzerim hâlâ sıırsıklam.”

Weston gittikten sonra ve konuşmalarımızı kafamda tekrar düşündüğümde, not kâğıtlarını neden bıraktığını açıklamadığını fark ettim.

İşte ona sormak için zihnimde bir not aldım.

Ve ilk kez onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum.

9. Bölüm

Elise

CEO'lar meşguldü. Bunu biliyordum.

Ama Andes'teki ilk iki haftam boyunca Weston'ı sık sık görmeye alışınca yanlış bir beklenti geliştirdiğimi düşünüyordum. Bu hafta ise farklı bir hikâyeydi. Onu asansörde bile görememiştim.

İşte bu yüzden, perşembe günü masama geldiğimde beni bekleyen bir *post-it* görünce yüzümde kocaman bir gülümseme oluştu.

Alfred Hitchcock, yumurtalardan korkardı.

Kendi kendime güldüm. Her ne kadar açıkça itiraf etmemiş olsa da şimdi bu notların Weston'dan geldiğini biliyordum. Bu yüzden onları dört gözle bekliyordum. Bu hafta her gün, fillerle ilgisi olmayan rasgele bilgilerle dolu notlar bırakmıştı.

Miles yavaşça ıslık çalarak geçti. Önümde durdu ve masama hafifçe vurdu. "Bu küçük gülümseme de neyin nesi?" dedi.

Onu affetmiştim tabii ama arkadaş değildik. Hatta arkadaş olmak istediğimden bile emin değildim.

"Hiçbir şey," diyerek not kâğıdını ellerimin arasında gizlemeye çalıştım ama o fark etti.

Kaşları kalkarken, "Onu ben bırakmadım," dedi.

"Senin bırakmadığını biliyorum."

"Kim bıraktı?"

Omuz silktim. İnsanlara güvenimi geri kazanmaya çalışıyordum ama Miles Aldrich'e asla güveneceğimi sanmıyordum. Güvenirsem bile, bunun birkaç günden fazla sürmeyeceği kesindi.

Eliyle kalbini tuttu. "Benden sır saklaman çok yaralayıcı, Lissie," dedi.

"Belki kimin bıraktığını bilmiyorumdur. Notlar *anonim*."

Gerçek bir drama kraliçesi gibi geriye doğru sendeledi.

“Beni öldürüyorsun. Bu gizem yüzünden acıyı kemiklerimde hissediyorum.”

“Umarım özür dilememi beklemiyorsundur.”

“Beklemiyorum.” Kravatını düzeltti. İnce bir kravat takmıştı, tam altmışlardan kalma. “Alışma sürecin nasıl?”

“Andes’i çok seviyorum.”

Gözleri parlayarak gülümsedi. “Sevgili ağabeyim, merdivenlerde ne konuştuğumuzu detaylıca sordu,” dedi. “Ona bu binada merdiven olduğunu bile bilmediğimi söyledim.”

İstemedi kahrkaha atıp, “Bunu iyi karşıladı mı?” dedim.

“Karşılamadı, bu da işi daha da eğlenceli bir hale getirdi.”

“Bana deli diyebilirsin ama bence güvenlik kayıtlarını izledi. O kadar meraklı.”

“Kontrol manyağı resmen. Bu yüzden hep farklı katlarda çalışıyor, herkesi göz hapsinde tutuyor. Elliot çalışanlarıyla takılıyor mu sence?”

Bu saçma fikir karşısında gözlerim büyüdü. “Öyle olduğunu hayal bile edemiyorum,” dedim. “Bu onun da Weston kadar kontrol manyağı olmadığı anlamına gelmiyor. Çalışanlarının özel hayatları umurunda değil. Merdiven boşluğunda sevişebilirler ve Elliot işlerini yaptıkları sürece gözünü bile kırpmaz.”

Miles başını sallayarak, “Merdiven boşluğunda sevişmek...” diye mırıldandı. Sonra masamın kenarına oturdu. “Demek Westie, Elliot’ın tam bir karbon kopyası değil, ha? Şaşırdım.”

Kollarımı bağladım ve sandalyeme yaslandım. “Onların kopya olduklarını mı sanıyordun?” diye sordum.

Gözlerini devirip, “Weston, Elliot’la tanıştığı günden beri Levy ailesine takıntılı,” dedi. “Her zaman onun gibi olmak istedi. Açıkçası birlikte iş yapmamalarına şaşırdım.”

“Yoksa sence her zaman birbirlerine benziyorlardı da bu yüzden mi bu kadar iyi arkadaş oldular?”

“Olabilir, her şey mümkün.” Çenesini kaşıdı. “Weston sana merdivenleri sordu mu?”

Başımı salladım.

“Sordu. Hafta sonu Elliot’la kahvaltı yaparken gördüm onu. Ona doğru dürüst bir cevap vermedim çünkü gerçekten onu ilgilendirmez.”

Parmaklarını şıklattı. “O yüzden pazartesi sabahı ilk iş beni yakaladı,” dedi. “Meraklı herif.”

Bilgisayar ekranımı açmak için faremi hareket ettirdim. Miles ve ben konuşurken diğer çalışanlar çevredeki masaları doldurmuş, işlerine başlamışlardı. Miles’in acele edip gitmeye niyeti yok gibiydi ama benim bir kilometre uzunluğunda bir görev listem vardı.

“Yapacak işin yok mu?” diye olabildiğince tatlı bir şekilde sordum.

Bana gülümseyerek sorumu görmezlikten geldi. “Eskiden arkadaş olmalıydık. Seni hep sevmiştim. Beni sevmen için daha çok çabalamalıyım.” Omuz silkerek ayağa kalktı. “Neyse ki seni bir ömür boyu arkadaşlığa çekmek için ikinci bir şansım var. Şimdiye kadar nasıl gidiyorum?”

“Ortalamanın altı.”

“Lanet olsun,” diye alçak bir sesle tısladı. “Neyse... Merak etme, Lisie. Ben uzun vadeye oynuyorum.”

Sonra ıslık çalarak uzaklaştı.

Midem guruldamaya başlayana kadar ara vermeden çalıştım. Gözüm hâlâ masamda duran sarı yapışkan not kâğıdına takıldı. Ardından düşüncelerim, Weston’ın ilk haftamda yaptığı öğle yemeği davetine kaydı.

Eğer o beni yemeğe davet edebiliyorsa ben de onu davet edebilirdim.

Telefonu aldım ve asistanını aradım. Doğrudan numarası ben-de yoktu ve henüz mesajlaşacak kadar samimi bir yerde değildik. En azından ben öyle düşünüyordum.

“Weston Aldrich’in ofisi, ben Renata. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Boğazımı temizleyip, “Merhaba, Renata,” dedim. “Ben Elise

Levy. Yedinci katta çalışıyorum. Bay Aldrich'in bugün öğle yemeğine katılmak isteyip istemediğini sormak için aramıştım."

Uzun bir sessizlik.

O kadar uzundu ki telefonu kapadığını sandım.

Sonunda, "Bu hafta inanılmaz yoğun," dedi.

"Yemek yemesi gerekmiyor mu?"

"Yani..."

"Ona sorabilir misiniz? Eğer daha kolay olacaksa onun için bir şeyler alır ve yukarıya getiririm."

İç çekti. "Bekleyin, Elise Hanım, kontrol edeyim." Pek de umutlu bir hali yoktu. Beklerken bilgisayarında tıklamaya devam ettim. Dönmesi çok uzun sürmedi. "Elise?"

"Evet, buradayım."

"Üzgünüm ama Weston bu hafta öğle yemeği için müsait değil."

"Ah!" Hayal kırıklığıyla içim burkuldu. "Ona benim olduğumu söylediniz mi?"

"Söyledim. Ama cevap değişmedi. Bay Aldrich genelde resmi bir öğle yemeği molası vermez. Eğer onunla konuşmak istediğiniz bir şey varsa e-posta göndermenizi öneririm."

Reddedilmenin verdiği acı canımı yakmıştı.

"Teşekkür ederim. Bunu aklımda tutarım."

Telefonu kapadım ve CEO'yu arayıp onu yemeğe davet edebileceğimi düşündüğüm için utandım. Weston açıkça beni bir çalışan ve arkadaşının kız kardeşi dışında bir şey olarak görmüyordu. Neden bir şeylerin değiştiğini düşündüğümü bilmiyordum.

Hiç bitmeyecek gibi gelen iş haftası sonunda sona ermişti. Simon, Rebecca ve ben, Saoirse'yla içki içmeye çıkmıştık. Onun ofisi yakındaydı. Bu hafta en azından. Şimdilik geçici bir işte çalışıyordu, henüz yerleşip bir işe karar vermeye hazır değildi.

Rebecca, haftanın stresini atmak isteyen ofis çalışanlarıyla dolup taşan bara şöyle bir göz attı. "Bu gece burada çok çekici adamlar var," dedi.

Saoirse kıkırdayıp, “Üzgünüm ama evli değil misin sen?” diye sordu.

Rebecca kaşlarını kaldırıp, “Evliyim, ölü değil,” dedi. “Sam’in düzenli olarak göğüslere ve popolara bakması gibi. Yapmasaydı endişelenirdim. Ben etraftayken, bunu çaktırmadan yapmakta iyidir, tıpkı benim yakınımıdaki tüm takım elbise pornosuna baktığım gibi.”

“Ne yazık ki hepsi kronik olarak heteroseksüel,” dedi Simon. Kulüp sandalyesinde öne eğilerek grubumuzun ortasındaki küçük yuvarlak masadan içkisini aldı.

Rebecca ona dirsek atıp, “Bu gece eşlik edebiliriz,” dedi. “Saoirse ve Lise için erkek bulalım.”

Ellerimi kaldırarak, “Erkek istemiyorum,” dedim. “Sonuncusu yüzünden hâlâ toparlanamadım.”

Rebecca, saçmalıyormuşum gibi gözlerini devirdi. “Belli ki sıradaki sadece fiziksel olacak,” dedi. “Böylece zavallı kalbini iyileştirirken kendini toparlayabilirsin. İyileşirken pillerini bitirmene gerek yok.”

Saoirse başını salladı. “Odandan her saat gelen korkunç bir vızıldama sesi var,” dedi. “Bilmen gerekirse bu dikkat dağıtıcı.”

Şaşkın bir kahkaha attım. “Ah, sus! Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedim.

Omuz silkti. “Yargılamıyorum,” derken gözlerini devirmişti. Sadece söylüyorum, gerçek şey silikon yerine daha tatmin edici olabilir.”

Üçü bana bu işi yapacak gerçek bir erkek bulma planları yaparken bara giren bir grup takım elbiseli adam dikkatimi dağıttı. Weston’ın etrafı bu hafta Andes merkezini ziyaret eden bazı takım elbiselilerle çevriliydi. Otururken gözleri etrafı taradı ve benim üzerimde durup parladı.

Başımı salladım. O da başını salladı, dolgun dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. İçkimden uzun bir yudum aldım. Dikkatimi Weston Aldrich’e değil, arkadaşlarıma vermeye çalıştım. Zaten artık bana bakmıyordu. Adamlar onu sohbetin içine çekmişti.

Rebecca bana doğru eğilip içkisini barda birlikte duran bir grup adama doğru kaldırdı. “Ya şu?” dedi. “Sürekli buraya bakıyor.”

“Hangisi?”

“En uzun olanı, sakallı. Sevimli.”

Saoirse adamlara bakmak için etrafında döndü, bu konuda ince olmaya bile çalışmadı. “Oh! Evet. O biraz kızıl, Lisie. Daha önce bir kızıyla birlikte oldun mu?” Oturduğu yerde bana döndü, güzel yüzü heyecanla parlıyordu.

“Benimle birlikte olan her adamı biliyorsun,” diye hatırlattım.

Başını sallayıp, “Doğru,” dedi. “Hiç kızıl yok aralarında.”

Simon ona dönüp, “Kaç kişilik bir gruptan bahsediyoruz burada?” diye sordu.

Saoirse’ya ters ters baktım. “Eğer ona sayımı söylersen saçlarını uykunda keserim,” diye tehdit ettim.

Sarı atkuyruğunun ucunu koruyucu bir şekilde tuttu. “Vay canına, Şikago’da yaşamak seni acımasız yapmış,” dedi. “Ona yattığın on yedi erkekten bahsetmeyecektim.”

Simon’ın çenesi gevşedi. “On yedi mi?” dedi dehşete düşmüş gibi. “Ve bunların hepsi sen ahmak herifle birlikte olmadan önceydi. Yirmi iki yaşma kadar on yedi tane mi oldu? Seni küçük şıllık!”

Gözlerimi devirmeme engel olamadan, “Seni kandırıyor,” dedim. “Benim numaram buna yakın bile değil. Bir erkeğin önünde soyunacak kadar rahat olmam, o kadar çok çentiğe sahip olmak için çok uzun zaman alıyor.”

“Lanet olsun,” dedi Rebecca. “Sana çak yapacaktım.”

Saoirse onları eliyle uzaklaştırdı. “Hadi, şu barda duran, tatlı kızıl saçlıya dönelim,” dedi. “Hâlâ buraya bakıyor mu?”

Gözlerimi kaldırdım ve dostça bir bakışla karşılaştım. Yumuşak bir gülümseme. Kızıl işadamı beni izliyordu. Nedenini bilmediğim bir cesaretle içkimi ona doğru kaldırdım ve gülümsemesi daha da genişledi.

Sonra ne yapacağımı bilmediğimi ve hiçbir hareket planım olmadığını fark ettim.

“Aman Tanrım, sana şehvetle bakıyor,” diye mırıldandı Simon.
“Al onu, kızım.”

“Ne yapmam gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok.”
Gözlerimi aşağıda tutarak kızıl saçlıyla yanlışlıkla tekrar göz göze gelmemek için, “Flört etme işinden çok uzun zamandır uzağım,” dedim.

Rebecca elimden içkimi aldı, geriye doğru yatırıp yudumladı ve sonra bana boş bardağı geri verdi.

“Ah canım, yeni bir içkiye ihtiyacın var. Garsonumuz inanılmaz yavaş. Susamadan önce bara gidip bir tane sipariş etsen iyi olur.”

Gözlerimi yavaşça kırıştıtarak ona baktım.

“Sen delisin.”

“Sam de öyle söylüyor.” Saçlarını omuzlarından geriye doğru savurdu. “Beni bu yüzden seviyor işte. Şimdi, bara git ve bırak, o kızıl harekete geçsin.”

Midemdeki sinirler sanki vahşi dalgalarla oradan oraya savruluyordu. Ama kendime sadece bara yürüdüğümü söyledim. Eğer bu adam gerçekten bana ilgi duyuyorsa ve benimle tanışmak istiyorsa gelip benimle konuşabilirdi. Aksi takdirde, sadece kendime yeni bir içki alıyordum. Zarar yok, problem yok.

Tabii ki bara doğru giderken neredeyse tökezledim. Kendimi toparladım ve Weston’ın yine bana baktığını fark ettim. Altdudağımlı ısıarak yoluma devam ettim, barda boş bir yer buldum.

Barmen siparişimi aldığı anda onu beklerken midemdeki kelebekler âdeta savaşa çıkardı. Başka hiçbir açıklaması olamazdı.

“Merhaba.”

Yanıma gelen adama baktım. İlk düşüncem uzun, ikincisi ise güzel bir sakalı olduğuydu.

“Merhaba. Sakalınız çok güzel.”

Aman Tanrım! Konuşmama kim izin vermişti?

Gülümseyip, “Teşekkür ederim,” dedi. “Siz de çok güzelsiniz.”

Gülümsememi tutamadım. “Teşekkür ederim.” Elimi uzattım, bir anda cesaretim artmıştı. “Ben, Elise.”

“Thomas. İçkini ısmarlayabilir miyim?”

“Zorunda değilsin.”

“İsterim. Böylece numaranı istediğimde bana bir şans vermek zorunda hissedersin.”

Kahkaha attım. Beni hazırlıksız yakalamıştı.

“Oldukça iyi bir plan. Ve bu kadar dürüst olduğun için belki de sana numaramı vermek zorunda kalırım.”

Birkaç dakika daha sohbet ettik, her zamanki tanışma faslı. Telefonunu çıkardığında, memnuniyetle ona numaramı verdim. Boyu dışında Thomas'ın göz korkutucu hiçbir yanı yoktu. Hoş görünüyordu ve aşırı yakışıklı ya da kaslı değildi, bu da benim için bir artıydı. Aslında göbek kısmı biraz yumuşaktı, bu da onda çekici bulduğum bir özellik oldu.

Henüz ciddi bir şeye kesinlikle hazır değildim ama Thomas benimle iletişime geçerse onunla bir randevuya çıkardım. Gerçekten harika bir sakalı ve büyüleyici bir gülümsemesi vardı. Daha derin nitelikler aramaya gerek yoktu.

Ayrılıp, arkadaşlarıma yanına geri dönerken ensemin arkasındaki tüyler diken diken oldu. Kafamı çevirdim. Weston'ın adamları sert bir şekilde süzdüğünü, çenesinin sıkıldığını gördüm. Zavallı adam. Dışarıda rahat bir akşam bile geçiremiyordu. Gerçi gerçekten rahatlayıp rahatlamadığını merak ediyordum.

Muhtemelen hayır.

Arkadaşlarıma yanına döndüğümde, sakın davrandılar ama benim için içlerinde sevinçten patladıklarını anlayabiliyordum. Rebecca birkaç itfaiye şakası yaptı ve Simon bir zamanlar çıktığı tek kızıl saçlıyı anlattı. Saoirse elimi tutup sıkıca sıktı. Herkesten çok o, yeniden birine açılmayı düşünmemin benim için ne kadar büyük bir şey olduğunu biliyordu.

Bardan çıktığımızda hepimiz biraz çakırkeyf olmuştuk. Rebecca'nın eve gidip Sam'i baştan çıkarma planları vardı. Simon'ın gecesi daha yeni başlıyordu. Gerçek hayattaki arkadaşlarıyla buluşacaktı. İş, gerçek hayat sayılmazdı ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Saoirse ve ben kaldırımda *Uber* için bekliyorduk.

Arkamızdan, bardan gelen sesler birinin dışarı çıkmasıyla daha da yükseldi. Gecenin sessizliğinde yüksek sesli konuşmalar yankılandı. Saoirse ve ben birbirimize daha da yaklaştık.

Dönüp, komut verircesine sert bir sesle, “Elise,” diyen sesin kaynağına baktık. Weston grubundan ayrılmıştı ve bize doğru yürüyordu. “Sizi eve bırakayım.”

Saoirse’nın eli belime daha da sıkı sarıldı. Tam o sırada önümüzde bir araba durunca başımı salladım.

“Hayır, teşekkürler. *Uber*’imiz geldi.” Gözlerim onun gözlerinde kaldı. Sinirli gibiydi. Haftası muhtemelen benimkinden çok, çok daha uzun geçmişti. “İyi hafta sonları, Weston.”

Başını eğdi ve biz arabaya binerken kaldırımda dikilmeye devam etti. El salladım ve uzaklaştık.

Saoirse bir nefes verdi.

“Bu adam çok gergin.”

Kıkırdadım.

“Değil mi? Hep öyleydi.”

“Çok çekici ama.”

“Evet.”

O her zaman öyleydi, sıska bir genç olduğu zamanlarda bile.

“Hadi, Thomas hakkında konuşalım.” Elimi tuttu, iki eliyle sardı. “Sevimli bir adamın sana asılması nasıl hissettirdi?”

“Hissettirdiği... Belki de Patrick’in hakkımdaki düşünceleri her şey demek değil.”

Yüzü yumuşadı. Elimi yanağına bastırdı. “Kesinlikle değil,” dedi. “Aruba’da kendini ne kadar seksi hissettiğini hatırla? Önemli olan bu. Patrick bunu kaldıramıyordu. Küçük bir aklı ve küçük bir siki olan küçük bir adamdı.”

Burnumdan gülüp, “Maalesef, siki küçük değildi,” dedim.

Parmaklarını şıklatıp, “Tüh!” dedi. “Pekâlâ, umarım o ve büyük siki, sağ eliyle geçirdiği tüm zamanlardan keyif alıyordur. Senden daha seksi, daha komik ya da daha harika bir kadın bulamayacak. Ve yüzde yüz eminim ki bunu biliyor ve bu onu mahvediyor.”

“Bu doğru mu bilmiyorum ama dürüst olmak gerekirse... Artık onu düşünmek istemiyorum.”

“Haklısın.”

Telefonum kucağımda aydınlandı. Yeni bir mesaj almıştım. Saoirse ve ben ekrana baktık.

“Thomas,” diye fısıldadı.

Thomas: *Merhaba, Elise. Havalı görünemediğim için üzgünüm ama seninle tanışmaktan gerçekten çok keyif aldım ve yarın akşam seni yemeğe çıkarmak isterim. Müsait misin?*

Ağzımdan bir nefes kaçtı. Saoirse çığlık attı.

Bir randevuya çıkıyordum. Hem de bir erkekle.

Aman Tanrım!

10. Bölüm

Weston

Luca peşine takıldığım için bana kötü kötü bakıyordu ama siktir olup gidebilirdi. Sanki Elliot'la gittiğimiz her yere kendini davet etmemiş gibi davranıyordu.

“Ya bu bir randevu olsaydı?” diye homurdandı, dağ manzaralı bir verandada otururken.

Menüyü açıp, ona bakarken kaşlarımı kaldırdım. “Elise’le çıkmıyorsun ki,” dedim.

“Tabii ki sen aramıza girerken değil.”

Ona ciddi bir bakış atıp, “Sen kimseyle çıkmıyorsun,” dedim. “Eğer Elise’e Luca Rossi muamelesi yapsaydın, Elliot senin kafanı kazığa geçirirdi.”

Burnundan soludu.

“O çok güzel. Sence de öyle değil mi?”

“Elbette öyle. Hep öyleydi.”

Menüsünü açarken, “Daha önce fark etmemiştim, yazık,” dedi. “Size ve Elliot’a bakacağım yerde ona bakabilirmişim. Beni zorla götürdüğünüz o sıkıcı yemekler çok daha eğlenceli olurdu.”

Menüyü alıp, kafasına vurmadan önce Elise, restorana aceleyle girerek imdadıma yetişti. Tanrı’ya şükür ki o uygunsuz taytlardan giymemişti. İkinci bir deri gibiydi, vücut hatlarının her birini ortaya çıkarıyordu. Dairesine kadar peşinden yürürken zar zor hayatta kalmıştım.

Luca benden önce kalktı, ona sandalyeye oturmasında yardım etti ve yanağından öpüp bunu abartılı bir gösteriye dönüştürdü. Dudakları Elise’in üzerindeyken bana göz kırptı. Elise oturduğunda, bu haftanın kahvaltı kıyafetinin de bir öncekinden pek farklı olmadığını fark ettim.

“Weston,” dedi nefes nefese, yanakları kızarmış bir halde. “Luca senin de burada olacağını söylememiştii.”

Ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım. “Üzerinde ne var böyle?” diye sordum.

Geriye doğru çekildi, eli göğsüne gitti. Çok fazla çıplak ten vardı. Göğüsleri neredeyse bir servis tabağının üzerindeydi. Açık bir fanila bluzun altında bir korse mekanizması tarafından yukarı ve dışarı itilmişti. Beynimi allak bullak eden şaşırtıcı bir kombinasyondur bu.

“Giysilerim var, Weston,” dedi ters ters. Fanilasını çekip kapamaya çalıştı ama Luca elini yakaladı.

Burun kıvrıp, “Zar zor,” dedim.

“Harika görünüyorsun. Bu hödüğün seni kötü hissettirmesine izin verme,” diye usulca mırıldandı Luca.

İç geçirdi ve elini çevirerek parmaklarını onunkilere doladı. “Teşekkür ederim,” dedi. “Saoirse ve ben bu sabah çiftçi pazarına gittik ve benim stilistim olmak istedi. Hiç giyme fırsatı bulamadığım güzel iç çamaşırlarım var ve o bunun bir suç olduğunu iddia ediyor, bu yüzden ikimiz de dantel ve fanilayla dışarı çıktık. Kendimi iyi hissettim. Ancak patronumun burada olacağını bilseydim, üstümü değiştirdim.”

Luca sevimli bir çocuk gibi gözlerini devirdi. “West seni rahatsız ediyorsa kalkıp gidebilir,” dedi. “*Ben* seni yemeğe davet ettim. O kendi kendini davet etti.”

Elise elini salladı. “Sorun değil. Açıkçası böyle dolanarak ne düşündüğümü bilmiyorum. Eminim saçma görünüyorumdur.” Fanilasını çekiştirmeye başladı ve *ben* eline uzanıp onu tuttum. Cildinin ne kadar -inanılmaz derecede- yumuşak olduğunu fark etmemek için tüm irademe tutundum.

“Saçma görünmüyorsun. Seni kötü hissettirdiğim için özür dilerim,” dedim ve onu bırakmak için kendimi zorladım.

Hâlâ kıyafetini tutuyordu. “Neden öyle *hissettirdin*?” diye sordu.

“Ben...” Çenemi ovuşturdum, bir hödük gibi davranmama uy-

gun bir bahane arıyordum. “Seni böyle görmek alışık olmadığım bir şey. Beklenmedik bir şeydi ve kötü tepki verdim. Luca haklı. Sen mükemmelsin. Çok güzelsin. Hiçbir şeyi değıştirme.”

Elini indirdi, gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. “Eh, o zaman sanırım seni affediyorum,” dedi. “Bu iyi bir şey çünkü Elliot’a göğüslerimin seni hazırlıksız yakaladığını söylemek istemezdim.”

Luca gürültülü bir kahkaha attı.

“Aman Tanrım! Lütfen söyle ama mutlaka orada orada olup olayın patladığını izleyeyim.”

Elise onunla birlikte güldü. “Hâlâ beni bir çocuk sanıyor,” dedi.

“Koruyucu,” diye düzelttim. “Durumunu göz önünde bulundurursak bu anlaşılır bir şey değil mi sence?”

“Anlaşılır,” diye kabul etti. “Ve aynı nedenlerden dolayı ben de onu koruyorum. Ama onun çıktığı kadınlar hakkında bir kere bile bir şey söylemedim ya da şehir dışındayken yalnız kalmaması için ona arkadaşlarımı musallat etmedim.”

Luca ellerini havaya kaldırdı. “Bak, seni öğle yemeğine tamamen kendi isteğimle davet ettim,” dedi. “Seninle zaman geçirmekten hoşlanıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi tatlı bir şekilde. “Ben de seninle zaman geçirmekten hoşlanıyorum.”

Aşırı sevgi gösterisini böldüm.

“Rolleriniz farklı ama.” Menüümü masaya koydum, dikkatimi Elise’e çevirdim. “O senden dört yaş büyük, evet ama Elliot senin vasindi. Sanırım onun için bu sorumluluk hiç bitmedi.”

Elise ve Elliot yetim kalmıştı. Babaları Elise on, Elliot ise on dört yaşındayken bir beyin tümöründen ölmüştü. Tümör, teşhisten sonra aylar içinde onu alıp götürmüştü. Kimse buna hazırlıklı değildi. En azından anneleri hiç... Kocasını kaybettikten sonra Elaine Levy dağıldı. Levy ailesinin evini sürekli ziyaret eden biri olarak onun istikrarlı ve hızlı düşüşüne tanık olmuştum. Elliot neredeyse Stanford’u reddedecekti ama Elise buna izin vermedi.

İki yıl sonra zaten okulu bırakmıştı. Elaine arabasını bir ağaca

çarpmıştı ve Elise'in ona ihtiyacı vardı. Eve taşınıp taşınmayacağı hiçbir zaman sözkonusu olmamıştı. Diğer yandan onları takip etmeme izin vermemişti.

"Ve bu yüzden onu seviyorum," dedi Elise. "Ama bu sorumluluk size uzanmıyor, biliyorsunuz. Ağabey kardeş meseleleri olmadan arkadaş olamaz mıyız?"

Luca bana bir kaşını kaldırdı.

"Ağabey kardeş meselelerini kesebilirim, tatlım. West için aynı şeyi söyleyemem. Benden çok daha uzun süredir bunu yapıyor ve şimdi senin patronun."

Luca'nın benim adıma konuşmasına sinirlenerek, "Arkadaş olabiliriz," dedim sert bir şekilde.

Garson siparişlerimizi almak için geldi ve Elise'in göğüs dekoltesine baktı. Bakışları sürekli geri dönüyordu, incelik sanatı bu dangalakta tamamen kaybolmuştu. Neyse ki Elise'in bundan haberi yoktu.

Luca ve Elise çiftçi pazarı ve yaklaşan hafta sonu planları hakkında rahat bir sohbete dalmıştı. İkisini de dinledim ama sessiz kalmayı tercih ettim. Birincisi, bu öğleden sonra zaten yeterince pot kırmıştım. İkincisi, Elise'in gülmesini ve eğlenmesini izlemek güzeldi.

Onun mutluluğu, bir türlü çözmeyi başaramadığım bir bulmacaydı ve bu durum beni rahatsız ediyordu. Tüm hafta toplantılara sıkışıp kalmasaydım, üzerinde daha fazla çalışırdım. Günlük notlarım muhtemelen onu mutlu etmekten çok sinir etmişti.

"Ah, Luca!" Elise birden hatırlamış gibi canlandı. "Dairemin yakınlarında bir yerde içki içmek için iyi bir yer önerebilir misin? Çok kalabalık olmayan, birbirimizi duyabileceğimiz bir yer?"

"Tabii ki *bella*." Sandalyeye yaslanıp kolunu arkalığa attı. "Bana sebebini söyle. Bu, sana önereceğim yerler hakkında daha iyi bir fikir verir."

Elise yanaklarını tutup, yükselen kızarmaşını saklamaya çalışmadan, "Bu akşam bir randevum var," dedi. "Bana akşam yemeği teklif etti ama ben, ortam gariף olursa ve kaçmak istersem diye içkiyle yetindim."

Luca'nın kaşları havaya kalktı. "Randevu mu?" dedi. "Bunu söylemeden geçtin, ha? Baştan başlasan iyi olur."

Doğrudum, verdiği cevap ilgimi çekmişti.

"Önemli bir şey değil. Dün gece iş arkadaşlarımla dışarıydım ve bir adam yanıma geldi. İyi birine benziyordu, çok açık-sözlü ve hevesliydi, bu da hoşuma gitti. Her neyse. Adı Thomas, finans sektöründe çalışıyor ve bu sabah ilk iş olarak randevumuzu onayladı. Saoirse'ya göre bu ona en yüksek puanları kazandırıyor." Bana doğru eliyle işaret etti. "Weston oradaydı. Beni onunla konuşurken gördü. Ona ne düşündüğünü sorabilirsin."

Kollarımı göğsümde kavuşturup, "Bir dakika," dedim. "Dün gece gördüğüm o kötü takım elbiseli, kızıl sakallı oduncuyla mı randevun var?"

Luca su içerken resmen boğuldu, yumruğunu ağzına tutarak öksürdü. Elise ise pek eğlenmiş görünmüyordu. Aslında ben de eğlenmiyordum. Dün gece onunla sohbet eden iriyarı bir adam fark etmiştim ama birbirlerine numara verdiklerini görmemiştim.

"Adı Thomas, Weston ve ben onu çok yakışıklı buldum. Herkes dergiden fırlamış gibi görünmek zorunda değil, bu onların saygıya layık olmadıkları anlamına gelmez."

Hafifçe gülüp, "Ben öyle bir şey demedim, o yüzden kelimelerimi çarpıtma," dedim. "Sadece dün gece gördüğüm adamdan bahsediyorum. Daha iyisini bulabilirsin ve bulmalısın da."

Gözleri kısıldı. "Onun hakkında görünüşü dışında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi. "Kim bilebilirdi bu kadar yüzeysel olduğunu?"

"Evet," diye araya girdi Luca. "Kim bilebilirdi? Hayal kırıklığına uğrattın beni, West."

Luca'yı görmezlikten gelerek bardağımı kaldırdım. "Sadece ilk teklif eden adamla hemen bir randevuya atılmaman gerektiğini söylüyorum."

Elise kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve neredeyse dilimi yutacaktım. O kadar yuvarlaklardı ki ve tam karşımda öylece duruyorlardı. Her zaman oradalar mıydı? Kıyafetlerinin altında, böylece mi?

Ne düşünüyordum ki? Tabii ki her zaman oradaydılar. Her gün bu yuvarlak göğüslerle etrafta dolaşıyordu. Benim binamda oturup bilgisayarına yazı yazıyor, şirketim için çalışıyor ve bu büyük, güzel göğüsler sadece bir kat kıyafetle örtülüyordu.

“Neden Thomas’ın bana çıkma teklif eden ilk adam olduğunu varsayıyorsun? Ne biliyorsun ki? Belki de geçen ay Denver’da önüme gelenle birlikte oluyordum.”

Luca kıkırdayıp, “Tanrım, Elise!” dedi. “Elliot olmadan daha sık takılmalıyız. Ayak bağın ve zincirin seni peşinden sürüklemekten daha da eğlenceli oluyorsun.”

Bu onu güldürdü. “Kesinlikle şehirde önüne gelenle birlikte olmamı takdir *etmezdi*, eğer bunu ona söylediğini duyarsam kafanı kazırım,” dedi.

“Zalim bir kraliçesin. Dudaklarım mühürlü.”

Luca dudaklarını kilitleyip anahtarı Elise’e fırlatıyormuş gibi yaptı. Elise onu yakalayıp dekoltesine yerleştirdi. Hayatımdaki hangi günahlar bana bu işkenceyi hak ettirmişti diye düşündüm.

Elise bana döndü. “Açıkçası, Thomas benim ilk randevum olacak,” dedi. “Çok büyük beklentilerim yok ve kesinlikle yeni bir erkek arkadaş aramıyorum. Ama dediğim gibi nazik ve tehditkâr olmayan biri gibi görünüyor. Bu yüzden bir şans vermek istiyorum. Eğlenceli olabilir.”

Garsonumuz geri geldi, tabaklarımızı masaya koyarken onun sözlerini düşündüm. O gider gitmez, “Tehditkâr olmayan da ne demek?” diye sordum.

Turşusunu aldı. *Her zaman önce turşu.*

“Bu, beni darmadağın edip sonra köşeye fırlatacak biri olmadığını düşündüğüm anlamına geliyor. Tehditkâr olmayan.”

“O zaman, randevulaşma becerilerini pratik yapmak için iyi bir adam gibi görünüyor,” diye onayladı Luca. “Sana bu gece için birkaç öneri mesajı atarım. Sakin, çok romantik olmayan yerler olsun. Bizim oğlan Thomas’ın aklından saçma fikirler geçmesine gerek yok.”

Elise turşusunu bitirince kendi turşumu onun tabağına koy-

dum. Birlikte yemek yediğimiz hiçbir öğünde turşumu ona vermediğim bir zaman olmamıştı. Ve benim bu hareketime gülümsemediği de hiç olmamıştı.

“Teşekkür ederim, Weston. Seninle sandviç yemek en sevdiğim şey. Hep iki kat turşu alıyorum.”

Peçetemle ağzımı sildim. “Turşunun seni bu kadar mutlu etmesini seviyorum.”

Yanakları kızardı. “Küçük şeyler, bilirsin işte.”

Luca başını eğdi, gözleri benden ona doğru kaydı. Zihnindeki çarkların döndüğünü duyar gibiydim ama her ne düşünüyorsa bunu yüksek sesle söylememeyi tercih etti.

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Elise,

Yeni çalışanlarımdan biri olarak nasıl olduğumu kontrol ediyorum.

Hafta sonun güzel geçti mi?

Bu sabah asansörde oldukça yenilenmiş görünüyordun.

İşe döndüğün için o kadar mı heyecanlısın?

Merakla, Weston.

Gönderici: eliselevy@andesinc.com

Alıcı: westonaldrich@andes.com

Sevgili Huysuz Patron,

Bu tür e-postaları tüm yeni çalışanlarınıza gönderiyor musunuz?

Hafta sonum çok güzeldi. Belirli bir anı mı soruyorsunuz?

Yenilenmiş görünümümle ilgili sorunuza gelince bunun ne güzel bir hafta sonu geçirmemle ne de işe dönmenin heyecanı ile ilgisi var. Sırrım, haftada bir bakire kanında banyo yapmak. Eğer kibar olursanız kaynağımı sizinle paylaşırım.

Kanlı selamlarla, Elise.

Başımı arkaya atıp inledim. İşleri kolaylaştıramazdı, değil mi? Elise kendi e-postalarını okumak için yüzlerce e-postayı görmezlikten geldiğimi fark etseydi, belki de bana karşı daha yumuşak davranırdı.

Kahrolası oduncu Thomas'la buluşmasının nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordum.

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Elise,

Kan banyosu ritüelin kulağa büyüleyici geliyor ve işe yaradığı da belli ancak bu ritüele katılacağımı sanmıyorum.

Hafta sonunun hangi kısımlarını sorduğuma gelince dürüst olmak gerekirse kızıl saçlı Thomas'ı ortadan kaldırması için birini tutmam gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum.

Cinayet eğilimli, Weston.

Gönderici: eliselevy@andesinc.com

Alıcı: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Bilmiyorum, şirket zamanı kullanarak flört hayatımı tartışmak ne kadar doğru olur. Cinayet planlarını şirket e-postasında göndermeyi de yeniden düşünmelisiniz.

Bugün çok meşgulüm. Siz de öyle misiniz? Geçen hafta öğle yemeğine beni dahil edememişken bana bu kadar zaman ayırmanız garip.

Hmm...

Endişeyle, Elise.

Öğle yemeği mi? Ne demek istiyordu? Eğer benimle öğle yemeği yemek istemişse bunu gerçekleştirmek için bir yol bulurdum.

"Renata," diye seslendim.

Asistanım, odama girmekte gecikti.

"Evet, Weston," dedi.

"Elise Levy geçen hafta öğle yemeği davetiyle aradı mı?"

Başını sallayarak, "Hı hı," diye onayladı.

“Ne?” Masamdan kalktım, sandalye geriye doğru kayarak hareket etti. “Ve bana bunu söylemedin mi?”

Başını eğdi. “Aslında söyledim. Geçen hafta Sava Grubu’yla toplantıdaydınız, hatırlarsınız.”

Kaşlarım çatıldı. Renata’nın tonuyla eğlenmiyordum. “Evet. Çok iyi biliyorum. Ancak Elise Levy’nin beni aradığını bana söylediğini hatırlamıyorum.”

“Söyledim, Weston ve bana yalan söylediğimi ima etmeni pek hoş karşılamadım.” Ellerini kalçalarına koydu. “Sen kendi dünyanda yaşıyordun ve dışarıda hiçbir şey yoktu. Bu yüzden konuyu ısrarla açmadım çünkü sen dünyadan tamamen koparken nasıl davrandığını biliyorum. Ayrıca Elise Levy’nin aramalarının iletilmesi gerektiğini de fark etmedim çünkü bunu bana hiç söylemedin.”

Nefesimi vererek asistanıma baktım. Haklıydı. Geçen hafta toplantı üstüne toplantı yapmıştım. Toplantılarda olmadığımda ise e-postalara cevap veriyor ve bütçe kararları alıyordum. Tüm haftalarım yoğun geçiyordu ama geçen hafta özellikle öyleydi. Sadece çalışıp uyumuştum. Geriye kalan her şey göz ardı edilmişti.

“Elise, Elliot’ın kız kardeşi.”

“Biliyorum.” Renata’nın ağzı kıvrıldı. Benimle pek mutlu değildi.

“Başka bir şey söylemediğim sürece, Elise aradığında bağlantıyı kur.”

“Lütfen,” diye ekledi Renata, alaycı bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırarak, benim konumumda olan başka birine asistanı tarafından görgü kurallarının hatırlatılıp hatırlatılmadığını merak ettim.

Muhtemelen hayır.

“Lütfen, Renata.”

Gülümseyerek, “Tabii ki Weston,” dedi.

Başımı salladım. “Bugün öğle saati civarında bana zaman ayır.” Bana keskin bir şekilde baktı. “Lütfen,” diye ekledim.

“Peki.” Ardından omzunun üzerinden kayıtsız bir şekilde el sallayarak odadan çıktı.

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Elise,

Bugün benimle öğle yemeğine çıkar mısın?

Geçen hafta seni ihmal ettiğim için özür dilemek isterim ve teknik olarak iş saatlerinde olmayacağımız için kızıl saçlı Thomas'ın öldürülmesini konuşabiliriz.

Profesyonelce, Weston.

Bir dakika sonra e-postası gelen kutuma düştü ve yüzüme aptalca bir sırıtma yayıldı.

Gönderici: eliselevy@andesinc.com

Alıcı: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Teklifinizi iki şartla kabul ediyorum:

Birincisi, bana ters ters bakamaz, kaşlarınızı çatamaz ya da suratınızı asamazsınız.

İkincisi, randevumu dinleyip öldürmek ya da sakatlamakla ilgili hiçbir şey söylemeyeceksiniz.

Bu şartları yerine getirebileceğinizden şüpheliyim, o yüzden isminizi ajandama kurşun kalemle yazıp istediğim zaman silebileceğim.

Şüpheyle, Elise.

İlk kez, belki de bu ofiste ilk defa, kafamı geriye atıp kahkaha attım. Elise Levy tam bir meydan okumada bulunmuştu ve ben bunu kabul etmek için fazlasıyla istekliydim.

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Elise,

Beni kalemle işaretle.

Güvenle, Weston.

11. Bölüm

Elise

Weston beni Andes merkezinin birkaç blok ötesindeki bir suşi restoranına götürdü. Siparişlerimizi henüz vermiştik ve şu ana kadar yüz ifadelerini kontrol altında tutmayı başarmıştı.

Ellerini masanın üzerinde kenetledi. “Geçen hafta için tekrar özür dilerim,” dedi.

Her zaman güzel elleri vardı. Uzun parmaklar, özenle kesilmiş tırnaklar... Ama şimdi, elleri tam anlamıyla bir sanat eseriymiş. Damarları güneşten altın rengine dönmüş, teninin altında vahşi nehirler gibi belirginleşmişti. Avuçlarındaki ve parmaklarındaki nasırlar, CEO pozisyonu ile çelişiyordu. Weston hâlâ açık havada vakit geçirmekten hoşlanıyor olmalıydı.

“Sorun değil. Bana zaman ayıracağını düşünmekle küstahlık ettim.”

Reddedilmeyi tamamen atlatmıştım. Bunu düşünecek zamanım olduğunda, aradığım için kendimi biraz aptal gibi hissettim. Muhtemelen programında hiç esneklik yoktu.

“Hayır, hiç de küstahça değildi. Elimden geldiğince sana da ima zaman ayıracağım, Elise.” Sıcak çayını aldı ve masaya koymadan önce yavaşça bir yudum aldı. “Benim bir sorunum var. Aslında her zaman işime yaramış olsa da bana bir sorun olduğu söylendi demeliyim.”

“Kim söyledi sorun olduğunu?”

Dudakları kıpırdadı. Tanrım, dudakları çok seksi görünüyordu. Altdudağının ne kadar dolgun olduğunu unutmuştum. Dolgun ve pembe. O dudaklarla ve mükemmeliyetçiliğiyle muhtemelen harika öpüşen bir adamdı.

“Eski kız arkadaşlarım,” diye cevap verdi, beni gerçekliğe geri çekerek. Weston’ın çok fazla eski kız arkadaşı vardı.

“Pekâlâ, şimdi ilgimi çektin. Sorunun neymiş, anlat bakalım.”

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü. “Bana pek çok kez tek yönlü olabileceğim söylendi. Bir projeye konsantre olduğumda ya da işime daldığımda, onun dışındaki hiçbir şeyin farkında olmuyorum. Geçmişte, aşırı odaklanmam yüzünden rezervasyonları kaçırdığım ve planları günlerce unuttuğum oldu.”

“Ah...” Çubuklarımın kılıfını alıp küçük bir kareye katlamaya başladım. “Evet, bu durumun senin bir sürü kız arkadaşın için neden sorun olabileceğini anlayabiliyorum.”

Derin, sesli bir kahkaha patlatıp, “Bir sürü mü?” dedi. “Ciddi misin?”

“Evet, Weston. Üniversiteye gittikten sonra seni her gördüğümde yanında farklı bir kadın vardı. Bence bu bir sürü sayılır.”

Gülümsemesi soldu. “O kadınların hepsi kız arkadaşım değildi,” dedi. “Aslında çoğu değildi.”

“Yine de onları aile yemeklerimize getirme gereği hissettin.”

Hayatımın bir döneminde Weston Aldrich’i arkadaşım olarak görmüştüm. O zamanlar beni önemsemediğinden hiç şüphe etmemiştim.

Üniversiteye gittiğinde ve ben liseye başladığımda işler değişmişti. Berbat hissediyordum ve derinlerde bir yerde, adil olmasa da Miles’in bana yaşattıklarından Weston’ı sorumlu tutmuştum. Bu yüzden onunla konuşmayı bırakmıştım ve aramıza bir mesafe koyduğumda, Weston bunu tek başına ziyaretlere nadiren gelerek daha da büyütmüştü. Yanında neredeyse her zaman bir kadın olurdu. Hatta Şikago’ya taşınmadan önceki veda yemeğimde bile.

“Benimle pek konuşmadığın düşünülürse fark ettiğine şaşırımdım,” dedi alayla.

“Seninle konuşmuyor olmam, seni görmediğim anlamına gelmez.”

Dikkati çay fincanındaydı. Fincanı, onu tatmin eden bir pozisyona gelene kadar çevirdi ve sonra bana baktı. “Neden benimle konuşmuyordun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Bilmiyorum, Weston. Gerçekten bir önemi var mı? Şu an buradayız, seninle konuşuyorum ve yanında artık o sürüden birini getirme ihtiyacı duymuyorsun.” Kaşlarını çatmaya başlayacak gibi oldu ama parmağımı salladım. “Eğer bana kaşlarını çatmayı düşünüyorsan tekrar düşün. Bana söz verdin. Surat asmak yok.”

Yüz ifadesi yumuşadı, ağzının köşeleri yukarı kıvrıldı. “Yani benim küçük dostumdan taş kalpli bir cadıya dönüşmeni asla konuşmayacak mıyız?” dedi.

Gülmek zorunda kaldım. “On dört yaşındaki halime taş kalpli bir cadı mı diyorsun? Bu yasadışı değil mi?”

Gülmeme eşlik etmeden, “Sanırım bu bir hayır,” dedi.

Gözlerimi devirdim. “Ben bir cadı değildim, West. Kendimle ilgili sorunlar yaşıyordum, annem kontrolden çıkmıştı, lise çoğu zaman berbattı ve sen her yıl daha da yakışıklı oluyordun.”

Başı yana eğildi. “Bu ne demek?”

“Demek ki o zamanlar kendimi sevmediğim için herkesi uzaklaştırdım.”

Seni. Seni uzaklaştırdım.

Bana ağır ve yakıcı bir bakışla baktı. “Ama ben seni ikimiz için de yeterince seviyordum,” dedi.

İç çektim. Bunu gerçekten inanarak söylüyordu.

“Biliyorum, West.”

“Sen benim kardeşim gibiydin.”

Genç halime acıdım.

“Ben de sana fena halde vurulmuştum, seni umursamaz adam. Felaket için gerekli malzemeler oradaydı. Benim düşük özgüvenim, senin seksiliğin, aramızdaki yaş farkı, senin muhteşem kız arkadaşlarının geçit töreni. Sen gittiğinde, artık benim değilsin diye geri döndün. Bilmiyorum. Geriye dönüp baktığımda aptalca geliyor ama o zamanlar çok büyük hissettirmişti.”

Birkaç kez yavaşça gözlerini kırptırdı, sanki gerçekleri çözme-ye çalışıyordu.

“Bu saçma değil, Elise. Hislerin bana asla saçma gelmedi. Keşke o zaman bilseydim.”

“Bunları sana asla söyleyemezdin. Ayrıca sana neden kızgın olduğumu anlamam, yetişkinliğe kadar sürdü. O zaman bana baskı yapsaydın ya ağlayarak kaçardım ya da sana bağırırdım.”

Başını salladı. “Bana asla bağırmazdın. Bunun için fazla tatlısın.”

Bu beni güldürdü ve kaşlarımı kaldırmama neden oldu. “Taş kalpli bir cadı olduğumu sanıyordum,” dedim.

“Bu yargıyı, tüm bilgileri almadığım için yapmıştım. Şimdi senin beni ne kadar çekici bulduğunu bildiğime göre...”

“Tanrım!” Katlanmış çubuk ambalajını ona fırlattım. “Bu, çocukken öyleydi, Weston. Artık öyle düşünmüyorum.”

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Şimdi çirkin miyim Elise?” diye sordu.

Bu, açık bir avcılık girişimiydi. Weston Aldrich birçok şey olabilirdi ama *çirkin* onlardan biri değildi ve bunun farkında olmayacak kadar aptal da değildi.

Onun oyununa gelmeyecektim.

“Ah, evet. Hatta dışarı çıkmaya şaşırıyorum.”

Derin bir nefes aldı ve göğsünü ovuşturdu. “Zor, çok cesaret gerektiriyor ama ayda birkaç kez mağaramdan çıkmayı başarıyorum,” dedi.

Ellerimi çırpıp, “Çok cesur,” dedim.

Garson yemeğimizi getirdi ve ikimiz de sessizleştik. Bu, onunla konuşmayı beklediğim bir konu değildi ama sanırım geçmişi biraz olsun temizleme zamanı gelmişti ve bunu yaptığımız için mutluydum. Umarım geçmişi geride bırakabilirdik.

Weston, bir Kaliforniya *roll* u ağzıma yeni atmışken soru sormaya karar verdi.

“Randevun nasıldı?”

Bir parmağımı kaldırdım, çiğnedim ve sonra yuttum. Biraz da su içerken onu birkaç saniye daha beklettim.

“Patrick dışında biriyle olmak garipti.” Burnumu buruştur-

dum. “Thomas’la olan randevum sırasında gerçekten, gerçekten bekâr olduğum gerçeği bana dank etti.”

“Ancak o zaman mı fark ettin?”

“Bilinçli bir şekilde bekâr olduğunu ilan etmek bir şeydir, bunu eyleme dökmek başka bir şey. Uzun bir süre boyunca ilişki içinde olduğum için başka bir adamın bana dokunmasına izin vermek düşüncesi bile garip geliyor.”

“Ve dokundu mu?”

Bir suşi rulosu daha alıp gözlerimi Weston’a kaydırdım. “Ne dokundu mu?” dedim.

Çubuklarını masaya vurdu. “Sana dokundu mu?”

“Ah. Hayır. Yani beni öptü ama...”

Üst bedeni öne doğru atıldı. “Seni *öptü* mü? Bu dokunmaktır.”

“Bir öpücüktü. Ve sarıldım,” diye açıkladım.

Üstdudağı kıvrıldı. “Sana kaşlarımı çatmamak için gerçekten çok direniyorum,” dedi.

Güldüm. “Neden bana kaşlarını çatarsın ki? Mutlu olmalısın, yoluma devam ediyorum.”

“Rastgele oduncularla öpüşmek için erken değil mi?”

“Hayır, bence tam zamanı. Rastgele kızıl saçlı oduncularla öpüşmek için mükemmel zaman. Ayrıca Thomas o kadar da rastgele biri değil. O da Colorado Boulder Üniversitesi’ne gitmiş ama benden iki yıl öndeymiş. Ortak arkadaşlarımız var.”

Weston, yemek çubuklarını önündeki *wasabi* dolu tabağa sapladı ve kaşlarını çatıp, bana bakarken neredeyse bir bakış fırlattı. “Beğendin mi?” dedi.

“Onu öpmeyi mi?” Çenesini indirdi. “Sakallı bir adamı hiç öpmemiştim. Farklıydı.”

Burun kıvrarak bir ses çıkardı. “Felaket gibi görünüyor,” dedi.

Kıkırdadım. “Hiç de değil. Aslında yanlış bir şey yapıyordum gibi hissedeceğimi bekliyordum ki bu saçma. Ama bunu hissetmediğimi görmek hoş bir sürpriz oldu.”

“Suçlu hissetmen için bir neden yok.”

“Hayır, biliyorum.” Başımı salladım. “Neyse. Onu tekrar göre-

bilirim. Arkadaşlarından bazıları cuma gecesi bir grubun konserine gidecek. Beni de onlarla dışarı çıkmaya davet etti.”

Bana verdiği kuru bakış kesinlikle etkilenmediğini gösteriyordu. “Seni bir yerlere götüreceğine, güzel bir restorana rezervasyon yaptırmayı gerekiyordu,” dedi. “Arkadaşlarıyla sadece *takılmak* için henüz erken.”

Kahkahalarla güldüm. “O kadar yaşlı gibi konuşuyorsun ki buna inanamıyorum. Bu otuz yaşına gelince mi oluyor? Bir anda seçkin biri mi oluyorsun?”

“Hiç değişmedim, Elise.”

Gülerek dudaklarımı büzdüm. “Yani her zaman katı biri olduğunu kabul ediyorsun?” diye sordum.

Yemek çubuklarını bana doğru salladı. “Sanırım senin taş kalpli bir cadı olduğun zamanlar daha iyiydi,” dedi. “En azından bana hakaret etmiyordun.”

Öne eğildim ve elini tuttum. “Hadi ama Westie... Bunu kastetmiyorsun.”

Ellerimizi ters çevirdi, böylece onun elleri üstte kaldı. “Hayır, kesinlikle kastetmiyorum.” Parmakları benimkileri sıkıca kavradı. “Tanrım, bakire kanı sana yaramış. Cildin yeni gibi. Paketten yeni çıkmış. Çok yumuşak.”

“Annemin bana öğrettiği tek iyi şey her zaman nemlendirici kullanmam gerektiği idi.” İşaretparmağımı başparmağının kenarına sürttüm. “Ellerin sertleşmiş. Eğer kesilip iki eyalet ötede bir çukurda bulunsalardı, kimse onların sana ait olduğuna inanmazdı. Bunlar bütün gün bilgisayar başında çalışan bir adamın elleri değil.”

Seksi dudakları aralanmıştı, muhtemelen arzu yüzünden değildi. “Bu bayağı karanlık bir şeydi,” dedi. “Ellerimin güvenliği için endişelenmeli miyim?”

Altdudağımı ısırdım. Weston’la dalga geçmek her zaman çok eğlenceli olmuştu. Çok ciddiydi ama benimle oynamaktan da asla geri durmazdı.

“Yani bencilsin?”

Gözleri parladı. “Nasıl yani?”

“Bakirelerden bahsettiğimde gözünü bile kırpmadın. Ama ellerinin kesilmesi konusunda bir şey söylediğimde polisi çağıracak gibisin.”

“Ellerime ihtiyacım var, Elise.”

Elleri hakkında neredeyse bağırarak kendisiyken bana sanki *ben* deliymişim gibi ters ters baktı.

“Bakirelerin kanlarına ihtiyacı var, Westie!”

Dilini şaklattı. “Miles’la çok fazla vakit geçiriyorsun,” dedi. “Bana *Westie*, diyen tek kişi o.”

“Nedenini bilmiyorum. Bayağı akılda kalıcı.”

Bana uzun, düşünceli bir bakış attı. “Onu iş dışında da görüyor musun?” diye merakla sordu.

“Kimi? Miles’ı mı?” Kısacık bir baş hareketiyle onayladı. Hâlâ elimi bırakmamıştı. “Hayır. Onu sadece işte görüyorum. Ama okuldayken arkadaş olmamız gerektiğine karar vermiş, bu fırsatı kaçırdığı için de her gün masamda oturarak kaybettiği zamanı telafi ediyor.”

Ağzını büzdü. “Ona durmasını söylerim.”

“Neden? Sinir bozucu ama genelde ona gitmesini söylediğimde gider.” *Beş ya da altıncı denemede.*

“Seni kucaklıyor mu?”

Bana tam anlamıyla kaşlarını çatıyor, ilk kuralı bozuyordu. Ama beni o kadar iyi bir ruh haline sokmuştu ki bunu görmezlikten gelmeye karar verdim.

“Her zaman. Biz buna sarılma molaları diyoruz. Günümüzden beş dakikamızı ayırıp sarılıyoruz. Güvenlik kameralarında bizi fark etmediğine şaşırdım.”

Homurdanarak elini geri çekti ve ağzını peçeteyle sildi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dedi.

“Tabii ki.”

Gözlerini kısarak baktı. “Kardeşime sarılma.”

“Çalışırım.”

Tekrar, “Beni kızdırmayı çok iyi biliyorsun, Elise,” diye homurdandı.

Hâlâ bu kadar çabuk sinirlenebilmesine kıkırdadım. Tanrım, bu adamı özlemiştim. “Tıpkı eski günlerdeki gibi,” dedim.

Ve tıpkı eski günlerdeki gibi Weston bana tam dikkatini verdiğinde, içimde bir şey çiçek açıyor, daha fazla dikkat, daha uzun bakışlar, daha fazla Weston için bir arzu uyanıyordu. Neyse ki artık daha yaşlı ve daha hilgeydim.

Bu adama âşık olmak bir kaybedenin oyunuydu.

Babamın Şiva’sında fil belgeselleri izlerken bana sarıldığı zamanki çocuklar değildik. Weston yüzünden değil ama benim yüzümden asla o kolay masumiyete ya da sıradan yakınlığa geri dönecezdik. Kalbim bu adama tapmaya ayarlanmıştı. Eğer kendime izin veririm kolaylıkla ona olan özlemime geri dönebilirdim.

Bu yüzden sahip olacağımız şey buydu: Ara sıra öğle yemekleri, saçma e-postalar ve bundan fazlası değil.

Ofise dönüş yolculuğu sessiz geçti ve bu da benim hatamdı. Zihnimde sınırlarımı netleştirirken Weston arada bana sorgulayan bakışlar atıyordu.

Lobide, şirket mağazasının yakınında durdum. Weston kaşlarını çatarak bana döndü.

“Gitmeden önce mağazaya uğrayacağım. Bu hafta sonu yapacağım yürüyüş için biraz Andes ekipmanına ihtiyacım var,” diyerek başparmağımla omzumun üzerinden mağazayı gösterdim.

“Peki, ben de seninle geleyim.”

“Hayır, sorun yok. Tek başıma daha hızlı olurum.”

Artık açık açık bana kaşlarını çatıyordu ama öğle yemeği bittiği için kurallarına uyması gerekmiyordu.

“Tamam. Bu yürüyüşe kimle gidiyorsun? Oduncuyla değil, değil mi?”

“Hayır, oduncuyla değil.” Omuzlarımı kaldırdım. “Muhtemelen Saoirse’yla.”

“Yalnız da değil, Elise.”

Keskin. Ciddiydi.

Başımı salladım. “Yalnız değil.”

Muhtemelen.

Belki.

Kesinlikle patikalarda başka insanlar olacaktı.

Beni uzun uzun inceledi. Yanaklarım ısındı. Gözleri yüzümde dolaştı, en sıcak yerlere takıldı.

“Peki, öğle yemeğine katıldığın için teşekkür ederim.” Öne doğru bir adım attı ama bana dokunmak için elini uzatmadı. Bunun yerine, ağzını kulağımın yakınına yaklaştırdı. “Geri dönmene gerçekten lanet olası şekilde sevindim.”

Başımı çevirdiğimde yanaklarımız birbirine değdi. İkimiz de durduk. Bir nefes aldım. O, sıcak nefesini cildime verdi.

“Ben de sevindim, Westie.”

Gülümsedi. “Kahrolası Miles.”

“İşine dön, Bay Aldrich.”

“Bana öyle deme, Elise.”

Geri çekildi ama sadece ateşli ela gözlerini görebileceğim kadar.

Dudaklarım kıvrıldı.

Bakışları dudaklarıma kaydı.

Karnım düğümlendi.

Ah, Tanrım!

“İyi günler, Huysuz Patron,” diye fısıldadım.

Gözleri tekrar gözlerime döndü. “Harika bir gün oldu, tadı Elise.”

Bu adam, adil oynamayı denese bile başaramazdı.

12. Bölüm

Elise

Colorado'ya geri taşındığımdan beri hafta sonu yürüyüşlerine bağımlı olmuştum. Saoirse geçen hafta bir kahve dükkânında tanıştığı yeni bir arkadaşıyla şu an paraşütle atlıyor olduğu için yalnızdım ama bu beni rahatsız etmiyordu.

Son birkaç saatimi çayırların içinden ve ardından bir kanyon boyunca yürüyerek geçirmiştım. Buradaki güneş daha parlaktı, bu yüzden dört mil sonra sık bir ağaçlık alana geldiğimde derin bir nefes alıp rahatladım.

Tamam, diyerek soluklandım.

Kendimi savunmam gerekirse hava daha az yoğundu ve patika eğimliydi.

Kendimi kime karşı savunuyordum? Burada nefes nefeseydim, terliyordum ve hayatımın en güzel anlarını yaşıyordum. Kendimi her zorladığımda, vücuduma sahip çıkıyordum.

Patrick, beni bir sorun olduğuna inandırmadan önce neden kalın baldırlarımı ve yumuşak karnımı sevdiğimi hatırladım.

Bu baldırlar beni kayaların ve tepelerin üzerinde taşıyordu.

Karnım yuvarlaktı ama merkezim sağlamdı.

Ben sağlamdım.

Vücudum herkesin ideali olmayabilirdi ama bana aitti. Eğer ben onu sevmezsem kim severdi ki?

Sevgi nefretten daha fazlasıydı.

Kimse bana kendimle ilgili ne hissedeceğimi söyleyemezdi.

Bunlar, kendime sürekli tekrarladığım şeylerdi ve buraya ilk geldiğimde olduğumdan çok daha iyiydim. Ama bazen tökezliyordum. O GIF'in ve Patrick'in takma adının anıları, iyi günlerde kaydettiğim ilerlemeyi baltalamak için üzerime çullanıyordu.

Önemli olan, yol aldığım gerçeğiydi. Bu, zaman alacaktı ama benim zamanım vardı.

Patikadan ayrıldım ve yakındaki dereyi takip eden sesi dinledim. Onu bulduğumda, düzleşmiş bir kayanın üzerine oturdum ve manzaranın ihtişamıyla büyülenmiş şekilde baktım. Tüm bunları nasıl arkamda bıraktığıma inanamıyordum.

Şikago'da yaşamayı sevmiştim ama burası...

Bunun gibi bir yer yoktu.

Olmam gereken yerdeydim.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Bir an derenin kenarında dinleniyordum, bir sonraki an ise gözlerimi açtım. Kafam karışık. Sanırım uyuyakalmıştım.

Telefonumu çıkarıp saate baktım ve bir saatin geçtiğini görünce şaşırdım.

Saoirse'dan bir mesaj vardı. Paraşütle atlama ekipmanlarıyla bir fotoğrafını göndermiş ve *hayatta kaldım*, diye yazmıştı. Çılgın, cesur arkadaşımı gülümseyerek izledim. Yeni deneyimler yaşamak için korkuya asla yenik düşmezdi ve hiçbir meydan okumaya *hayır*, demezdi. Onu sevmemin nedenlerinden biri de buydu.

Thomas'tan da bir mesaj vardı. Ah, tatlı, kızıl saçlı Thomas.

Thomas: *Hey! Bu hafta sonu seni tekrar görmek isterim. Zamanın olursa bana yaz.*

İç çektim.

Cidden mi?

Dün gece dışarı çıkmıştık. Müzik, içkiler, onun arkadaşları... Birbirimizi duyamadığımız için pek konuşma fırsatı olmamıştı ama eğlenmiştim. Grup harikaydı ve ortam oldukça keyifliydi.

Elimi tutana kadar... Elinin ne kadar yumuşak olduğunu fark etmiştim.

Sanki sıcak tereyağına batıyormuşum gibiydi.

Beni eve götürdüğünde öpmesine izin verdim ve güzeldi. Sarılması ise daha da güzeldi. Yine de kendimi onunla yatakta hayal edemiyordum.

Yine de iyi biriydi. Nazik bir adamdı. Ona bir şans daha verecektim. Hâlâ bir şey hissetmiyorsam onu nazikçe reddedecektim. Hayatımda biri olsun diye bir şeyi sürükleyen kızlardan asla olmazdım.

Ayağa kalkıp su şişemden büyük bir yudum aldım. Artık geri dönme zamanıydı. Önümde uzun bir yürüyüş vardı.

Ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerinde esnettim. Şekerleme yapmak tam ihtiyacım olan şeydi.

Sırt çantamı almak için eğildim ama alamadan bir demir şerit beni yakaladı. Hayır, demir değil. Güçlü, inatçı kollar omuzlarımı arkadan sardı ve beni geriye doğru sert bir şeye doğru çekti. Kulaklarımda alarm zilleri çaldı ama çılgılık atamadan büyük bir el ağzımı kapadı.

“Elise,” diye fısıldadı kulağıma alçak bir ses. “Dur. Önüne bak. Saat bir yönüne.”

Beynim olan biteni kavramaya çalışıyordu. Beni tutan Weston’dı, çılgın bir tecavüzcü ya da dağlardan çıkıp gelen bir yam-yam değildi. Uzun, ince bedenini benimkine bastırıyor, arkamdan beni kendisine sıkıca çekiyordu.

“Beni mi takip ediyorsun?” diye mırıldandım. “Bırak beni!”

Beni hafifçe salladı. “Önüne bak, bebeğim. Sakin ol.”

Başımı hafifçe sağa çevirdi ve içimdeki her şey onun emirlerini görmezlikten gelmek istese de o noktaya odaklandım.

Ve neredeyse altıma kaçırıyordum.

En fazla yirmi metre ötede bir dağ aslanı vardı. Kıpırdamadan ikimizi izliyor, Weston beni durdurmasaydı tam da benim izleyeceğim yolda duruyordu.

Durumu anladığım an kaslarım kilitlendi. Dağ aslanları genelde bu saatlerde dışarı çıkmazdı. Çıksalar bile insanları gördüklerinde kaçır ve saklanırlardı.

Bu aslan saklanmıyordu.

Weston kararlı bir şekilde sesini yükselterek, “Gözlerini kaçırma,” dedi. “O kediye izle, bebeğim. İyi olacaksın. Büyük görüneceğiz, biraz gürültü yapacağız ve o yavruyu korkutup uzaklaştıracacağız.”

Ağzımın arkasından bir inilti yükseldi. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Ne oluyordu? Bu nasıl gerçek olabilirdi?

“Hadi, Elise.” Elimden tutup kollarımızı yana doğru dümdüz uzattı. “Kendini büyük ve korkutucu yap. Hadi, ses çıkaralım.”

O ses çıkarabilirdi. Ben sadece nefes alıp bayılmamaya çalışıyordum.

Weston kollarımızı hareket ettirip, dağ aslanıyla konuşurken ben çaresizce titriyordum.

“Defol git buradan, kedi yoksa senden bir halı yaparım,” diye gürledi. “Kapımın önünde güzel görüneceksin. Her lanet gün çizmelerimi üzerine sileceğim.”

Dağ aslanı dudaklarını yaladı.

“Evet, bu fikir hoşuna gitmedi mi? O zaman şimdi uzaklaş, kedicik. Senin büyük ve güçlü olduğunu anladık. Ama biz senden daha büyük ve güçlüyüz, pislik.”

Başını eğdi.

Bu ne anlama geliyordu?

Aman Tanrım!

“Sen gerçek bir aslan bile değilsin. Kimse senden korkmaz. Sadece büyümüş bir ev kedisisin. Yumağını mı kaybettin? Diğer kedilere ağlayıp bizi rahat bırak!”

Weston bağırmaya devam etti, tehlikeli hayvanı tehdit ederken ormandaki çılgına aldırmayan dağ aslanı sakin bir şekilde bakıyordu.

Alnımdan ter damladı. Kalbim, vahşi kedicikten daha çılgın bir şekilde atıyordu. Dizlerim o kadar zayıftı ki zar zor ayakta durabiliyordum. Ama Weston beni tutuyordu. Koluyla beni göğsüne sıkıca bastırıyor, bana en küçük, en çıplak güvenlik hissini veriyordu.

Weston, dağ aslanı için şiddet dolu planlar hakkında bağırma-ya devam ederken yanağımı inanılmaz bir naziklikle okşuyordu.

Korkunç, acılı bir şekilde ölecektik. Her geçen saniye dağ aslanı huzursuz olmadan, kaldıkça sonumuz daha da yaklaşıyordu.

Dağ aslanı bir adım attı.

Nefesim kesildi.

Weston'ın kolu sıkılaştı.

Bir adım daha.

Sonra bir adım daha.

Ama bize doğru değil.

Kulağı bizim söylediklerimize dikkat kesilerek yavaşça, tembelce patikamızdan uzaklaştı. Ağaçların arasında kayboldu ama bu beni hiç rahatlatmadı.

“Gitmemiz gerek,” diye emretti Weston. “Yürümeye başla, bebeğim.”

“Dışarıda olabilir,” diye fısıldadım.

“Olabilir. Ama burada kalamayız. Yürümemiz gerek.”

Haklıydı. Burada kalmak iyi bir fikir değildi. Muhtemelen dağ aslanının bölgesindeydik.

Bir şekilde ayaklarımı hareket ettirmeyi başardım. Yüksek alarımda, kafamı sağa sola çevirip, dağ aslanını arayarak ilerledim. Bu nasıl gerçek olabilirdi? Bu gerçek olamazdı.

Weston arkamda kalarak omuzlarımı tuttu. Benimle konuşmaya devam etti. Ses yapmamız gerektiğini biliyordum ama bu mümkün olmuyordu. Korku boğazımı tıkamişti.

Omuzlarımı sıktı. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Elise,” dedi. “Benimle güvendesin. Yapman gereken tek şey yürümek. Sadece yürümeye devam et. Seni koruyorum.”

Aklımın derinliklerinde, dağ aslanlarının genelde arkadan saldırmayı sevdiğini hatırladım. Genelde avlarının boynunun arkasına giderlerdi. Weston'ın beni yönlendirmek yerine arkamda kalmasının nedeni buydu. Beni koruyordu, kendini olası bir tehlikeyle benim arama koyuyordu.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Şimdi teşekkür etme. Buradan çıkınca başın büyük belada. Ve buradan *çıkacağız*, Elise.”

Birden, dağ aslanının yeniden ortaya çıkmasını diledim. Güzel, derin bir yara, Weston'ın burada yalnız başıma olmamın ne kadar aptalca olduğuna dair vereceği bir nutuktan daha iyiydi.

Ağaçların arasından çıkıp kanyona ulaştığımızda kendimi daha güvende hissetmem gerekiyordu ama bir türlü sakinleşemiyordum. Vücudum tetikteydi, kaç ya da savaş refleksi devredeydi.

Kilometreler boyunca Weston beni bırakmadı. Sadece dağ aslanı hakkında değil. Manzara, en sevdiği kamp yerleri, Andes’le ilgili rastgele bilgiler ve her şey hakkında konuştu.

Çayirlara ulaştığımızda durmamı ve su içmemi sağladı, şapkamı başıma iyice yerleştirdi. Güneş gökyüzünde batıya doğru hareket etmiş, ufukta yavaşça kayboluyordu. Hava kararmak üzereydi. Buradan çıkmamız gerekiyordu.

“Yola devam etmeliyiz.”

Weston bir adım öne çıktı ve yüzümü büyük, sert elleriyle avuçlarının içine aldı. “Edeceğiz. Ama önce nefesini toparlamam lazım. Sakin ol, bebeğim. Her şey yolunda,” dedi.

Yüzümü yana çevirdim ve ellerini bıraktım. “Otoparkta olduğumuzda sakinleşirim.”

Elini, terlemiş sıcak yüzümde dolaştırdı. İlk defa, ona nasıl göründüğümle ilgilenmiyordum.

“O zaman devam edelim.” Elimi tuttu, sıkıca kavradı ve beni de çekerek patika boyunca yürümeye devam etti.

Sonunda, amacımın bilinciyle bacaklarım daha hızlı hareket etmeye başladı. Onun yanında kaldım ve hızımızı artırmayı başardık. Hava kararmak üzereydi ama biz bunu atlatacaktık. Buradan çıkacaktık.

Otoparkı uzaktan gördüm. Birkaç araba kalmıştı, Weston’inki benim SUV’mın hemen yanında park edilmişti.

“Neredeyse geldik, bebeğim. Neredeyse geldik.”

O sırada elindeki titremeyi fark ettim. Gözlerim yüzünün yan tarafına kaydı. Çenesi sımsıkı kenetlenmişti, kasları tekrar tekrar kasılıyordu.

“Weston...”

“Şimdi değil,” diye sertçe konuştu.

Ayaklarımız otoparkın çakıllarına değdiği anda Weston beni aracımın yanına çekti.

“Anahtarlar, Elise.”

“Sırt çantamın içinde.”

Onları çıkarmak için sırt çantamı sallamaya niyetlenmiştim ama Weston daha hızlıydı, ben hareket edemedim ön cebin fermuarını açtı. Metaller şingirdadı, daha sonra onları avcunun içine aldı ve kapılarımı açmak için uzaktan kumandayı kullandı. Sırt çantamı arka koltuğa attı ve anahtarlarımı cebine soktu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. Tek kelime etmeden bana baktı, gözleri konuşuyordu. Bana doğru yürüdü ve sırtım şoför kapısına yaslanana kadar geri çekildim.

Camın yanına bir elini koyarak öne eğildi. “Ne düşünüyordun? Eğer orada olmasaydım...” Cümlesini bitiremedi, gözleri sıkıca kapandı.

“Biliyorum, biliyorum. Ne olacağını hayal bile edemiyorum.” Titreyen ellerimi kabaran göğsüne koydum. “Orada olduğun için teşekkür ederim.”

Gözlerini açtı ve bakışları bana kilitlendi. “Sana hiç bu kadar kızgın olmamıştım,” dedi.

“Keşke olmasaydın.” Parmaklarım tişörtünü sıkıca kavradı. “Lütfen, Weston, bana kızma.”

Eğildi, burnu neredeyse benim burnuma değiyordu. “Elise, sana o kadar kızgıyım ki. Şu an ne yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin.”

Nefes aldım. Sıcak nefesi dudaklarıma çarptı. Aramızdaki dar alanda vahşi, çılgın bir akım akıyordu. Adrenalin kan dolaşıma karıştı. Zihnim karmakarışık.

Sonra o benim üzerimdeydi ya da ben onun üzerindeydim. Kimin önce hareket ettiği belli değildi. Çarpıştık, dudaklarımız birbirine yapıştı, dili ağzımın içine girdi. Parmakları saçlarımdan geçerek başımı geriye doğru çekti. Beni sert ve şiddetli bir şekilde öptü, ben de onu kavradım.

Gömleğinin arkasını iterek parmaklarımı çıplak tenine soktum. Omurgasının yanındaki kaslar gergin ve belirgindi, teni

terden kayganlaşmıştı. Ağzımın içine doğru homurdandı ve beni kapıya doğru daha sert itti.

Altdudağını emdim, ta ki o kendini geri çekip benimkini ısırana kadar. Dizlerim çözülmek üzereydi ama gidecek hiçbir yerim yoktu. Weston beni sıkıca tutmuştu. Düşmeme izin vermiyordu.

Eli saçlarımı bıraktı, boğazıma indi ve ağzımı şiddetle öperken boğazımı nazıkçe tuttu. Dilini emdim ve sertliğini karnıma bastırarak kalçamı onun kalçasına doğru eğdim.

İnleyerek göğsümü tuttu, sert ve acımasızca yoğurdu, daha sonra bırakıp elini tişörtümün V yakasından içeri, spor sutyenimin altına soktu. Meme ucumu parmaklarının arasına aldı, çimdikledi ve yuvarladı. Dokunuşunda nazik olan hiçbir şey yoktu. Ağgözlü ve öfkeliydi, hıncını benden alıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni öne doğru çekti, yan tarafa doğru yürüttü ve açık olan arka koltuğa itti. Sırtüstü yatar yatmaz üzerime düştü. Kendini ayrılmış kalçalarımın arasına sıkıştırdı, güçlü ağırlığıyla üzerime yerleşti.

Tişörtüm yukarı sıyrılmıştı, spor sutyenim de öyle ve ağzı göğüslerimdeydi, meme ucumu dudaklarının arasına alıp emiyordu.

Islak bir sıcaklık meme ucumu sardı. Ağzım açık kaldı. Kirpiklerim titrerken parmaklarımı terlemiş saçlarının arasına geçirdim. Sertçe emiyordu ama yumuşakça yalıyordu. Etimi tadarken çıkardığı ses... Sanki sadece bu bile onu tahrik ediyormuş gibiydi.

Sırtım kavislenip kalçalarım yukarı kalktı, bu da onun sikini bana daha fazla bastırmasına neden oldu. Emmeye devam ederken hareket etti, ince taytımın ve iç çamaşırımın üzerinden klitorisimle temas etti.

Birbirimize sarılmıştık, daha önce dokunulmaz olan tenimizi keşfediyorduk. Frenlerimiz kalkmıştı ve artık hiçbir bölge yasak değildi. Gövdelerimiz birbirine kenetlenmişti. *Daha fazla* sıcaklık, sürtünme ve doyum arıyorduk.

Elim pantolonunun arka kısmına uzandı ve esnek kalçasını kavradım, onu üzerime doğru bastırdım. Sert ve çelik gibi kalındı, içimde nasıl hissettireceğini merak ettim. Acır mıydı?

Acı çok iyi olurdu.

Weston, göğüslerimin ve göğsümün her yerini emdi. Öyle sertti ki kesinlikle iz bırakacaktı. Ve bunu *istedim*.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Çılgına dönmüştüm, Weston için delirmiştim. O da aynı şekilde çılgına dönmüştü. Dokunuyor, sürtünüyor, her yerime öpücükler konduruyordu.

“Weston,” diye fısıldadım. “Lütfen, West.”

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söylemelisin,” diye gürledi.

“İçimde olmana ihtiyacım var.”

Yüzünü boğazıma dayadı ve dilini köprücük kemiğimden kulak mememe kadar sürükledi. “Taytını çıkar, bebeğim ama nazik olmamı bekleme,” dedi.

“Nazik olmanı istemiyorum.”

Benden biraz uzaklaştı, böylece kalçamı yukarı kaldırabildim. Taytımın beline başparmaklarımı geçirdim, beklentiyle titreyen ellerimle aşağı doğru çektim. Ağır nefesi beni daha da cesaretlendirdi.

Sonra göz göze geldik.

Ve donakaldım.

O da durdu.

Gerçeklik aramıza girdi.

Ne yapıyorduk biz? O Weston'dı. Weston'la bir otoparkta sevişemezdim. Aman Tanrım! Ona dehşet içinde baktım. Sanki tokat yemiş gibi irkildi.

Bir yerlerde, arkamızda, akşam havasında birkaç ses yankılandı.

Bulunduğumuz yerin halka açık ve yalnızlıktan uzak olduğu gerçeği bizi sert bir şekilde yüzleşmeye zorladı. İkimiz de aynı anda harekete geçtik. Weston hızla üzerimden çekildi ve arka koltuktan dışarı çıktı. Ben de tişörtümü göğsüme çekip, bir elimle ağzımı kapatarak oturdum. Ne yapmıştım?

Bu ben değildim. Fevri kararlar vermezdim ya da kontrolümü kaybetmezdim. Bir şeyi yapmadan önce sonuçlarını düşünürdüm. Weston'la -aynı zamanda patronum olan ve abimin en yakın arkadaşı olan Weston'la- öpüşmenin sonuçlarını bir saniye bile düşünmüş olsaydım, dudaklarım asla onun dudaklarına değmezdi.

Sonunda arka koltuktan çıktım. Weston arabamın arkasında ileri geri dolanıyordu, elleri başının üzerindeydi.

Hiçbir şey söylemeden, çekip gitmeyi çok isterdim ama hem arabamın arkasında durduğu hem de anahtarlarım hâlâ onda olduğu için başka bir seçeneğim yoktu.

“Gitmem gerek,” dedim.

Döndü, bana baktı. Göz göze geldiğimizde, ondan uzaklaşmak istedim

“Bir daha böyle bir şey yapamazsın,” dedi. Ellerini kalçalarına koymuştu. “Beni ne kadar çıldırttığını biliyor musun? Burada kendi başına olamazsın. *Uyuyakalmıştın*. Sana herhangi bir şey olabilirdi.”

Kollarını iki yana açıp tekrar ileri geri yürümeye başladı. Bana sinirlenmişti ama ben de her şeye sinirliydim. Tek istediğim arabaya atlayıp buradan uzaklaşmaktı, böylece kafamı toparlayıp belki de son on beş dakikayı hiç yaşanmamış gibi hayal edebilirdim. Bu, Weston’ın öpüşmekten şişmiş dudakları ve parmaklarımın karıştığı saçları gözümün önündeyken imkânsızdı.

İki adım ötemde durup, “Bugün umarım sana ne demek istediğimi net bir şekilde göstermiştir,” dedi. “Bana bir daha böyle yalnız bir yürüyüş yapmayacağına dair söz ver.”

Göğüslerim hâlâ onları sert emdiği için sızlıyordu ve o karşımda durmuş, bana öylece ders veriyordu. Bu adam bir makineydi, duygularını gözünü kırpmadan kapatıyordu.

“Söylemek istediğini anladım, söz veriyorum.” Terli ellerimi genişleyen tişörtümün üzerine sildim. “Artık gitmek istiyorum.”

Gözlerini kısmış bir şekilde bana baktı ve uzayıp giden bir an boyunca hareket etmedi. Sonra elini uzattı, avcunda anahtarlarım vardı. Anahtarları ondan hızla aldım, parmaklarım onun tenine hafifçe dokundu. Nefesim kesildi ve o bana daha da sert bir bakış attı.

“Ölmeme izin vermediğin için teşekkür ederim.”

Bakışı derin bir kaş çatmaya dönüştü.

“Eve git, Elise.”

Tam olarak yapacağım şey buydu.

Saoirse bana gözlerini kırıp, “Hayır,” dedi.

Başımı salladım. İkinci şarap kadehimi elime alarak, “Evet,” dedim.

Bina çatısında, yanımızda iki şişe şarap ve bir yığın atıştırmalıkla oturuyorduk. Bugün yürüyüşte başıma gelen her şeyi anlatmıştım.

Başını iki yana salladı. “Bir dağ aslanı tarafından takip edilmenin bugün başına gelen en korkunç ikinci şey olacağı kimin aklına gelirdi?” dedi.

Kahkahalarla atarak, “Weston’la öpüştüğüme inanamıyorum,” dedim. “Ne düşünüyordum ki?”

Eğer göğsümde bıraktığı morluklar olmasaydı rüya gördüğümü sanabilirdim. Göğsüm onun izleriyle doluydu. Neden bu kadar seksi geliyordu ki?

“Hiçbir şey düşünmüyordun. *Aman Tanrım, az önce ölümünden döndüm, hemen bu adamın üzerine atlayıp hâlâ hayatta olduğumu hissetmem gerek*, tarzında bir şeydi bu. Bir anlam ifade etmek zorunda değil.”

Şaraptan büyük bir yudum daha içtim. Bu konuşma bolca alkol gerektiriyordu. “Ama bu, *Weston*.”

Başını ciddiyetle salladı. “Evet, anlıyorum. Weston’la ilgili her şey her zaman daha fazlasını ifade eder.” Bir krakerin üzerine iki dilim peynir koydu. “Peki, iyi miydi?”

Gözlerimi devirdim ve şezlonguma yayıldım. “Çılgındı. Sanki beni öpmezse ölecekmiş gibi öptü.”

İç çekti ve yanımdaki şezlonga yerleşti. “Vay canına, bu nasıl bir şey?”

“Bilmiyorum. Beni tamamen ele geçirdi. Elise değildim. Düşündüğüm şeyler, göbeğimdeki kıvrımlar ya da çatlaklarımı görüp görmediği umurunda değildi. Sadece ben ve o vardık, dış dün-

yada hiçbir şey önemli değildi.” Alnıma bir şaplak attım. “Neden onu öpmek zorundaydım ki? Şimdi hayatımın geri kalanını böyle bir öpüşmenin var olduğunu bilerek geçirmek zorundayım.”

Kaşını kaldırdı. “Bunu Patrick’le hiç yaşamadın mı?” dedi.

Suçluluk duygusu içimi kapladı. Cevap vermek kolaydı. Patrick’i sevmiştim. İlişkimiz için çok çaba sarf edip her şeyimi vermiştim. Seks hayatımız tutkuluydu ve Patrick her zaman ihtiyaçlarımı karşılamıştı. Ama hayır, SUV’min arkasındaki o kontrolsüz anlar, Patrick’le geçirdiğim dört yılın toplamından daha ateşliydi.

“Asla. Bir kez bile.”

Omuzları düştü. “Kahretsin. Ve Weston kesinlikle olmayacak bir şey, değil mi?”

Ağzım büzüldü ve gözlerimin hafifçe yanmaya başladığını hissettim. “O ve ben imkânsız olmasak bile o anın etkisine kapıldığını düşünüyorum. Çıktığı kadınları gördüm. Hiçbiri benim gibi değil.”

Krakerini salladı. “Saçmalama, Lise. Senin gibi bir kadına sahip olduğu için Weston şanslı olurdu.”

“Benden on kat daha çekici kadınlarla birlikte oldu. Güzel bir arkadaş bulmakta hiç zorlanmıyor, emin ol. Onu gördün mü?”

Bana inanmayan bir bakış attı. “*Sen kendini hiç gördün mü?* Weston ateşli ama dürüst olmak gerekirse tatlım, sen daha ateşli olabilirsin. Her yerden fırlayan göğüslerin, o kalçan, büyüleyici kahverengi gözlerin, dolgun dudakların... Hadi ama.”

“Gerçekçiyim, bebek. Çekici olduğumu biliyorum.” Saoirse’nin gözleri büyüdü. Sadece çekici olmak, onun için yeterli değildi. “Tamam, güzelim. Ama bizzat biliyorum ki herkes benim gibi vücudu olan kadınlardan hoşlanmıyor. Patrick’e bak mesela.”

“Patrick senin için yanıyordu. Aynı zamanda pisliğin tekiydi.”

İç çektim. “Evet, ikisi bir arada olan biriydi.”

“Weston’ın taş gibi sertleştiğini söyledin.”

Şarabımdan uzun bir yudum daha aldım. Bana karşı hareket ettiği anları yeniden hatırlayarak, “Çok sertti,” diye fısıldadım.

Parmaklarını şıklattı. “O yüzden şu *herkes benim gibi vücutla-*

ra ilgi duymaz saçmalığıyla git kendini becer. Bildiğim kadarıyla *herkesle* seks yapmayı planlamıyorsun. Weston Aldrich'in senin vücudundan hoşlandığı çok açık, tatlım. Kendini gerçeklerden uzaklaştırmaya çalışma."

Kaşlarım çatıldı. "Sanırım..." dedim. "Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Tamam." Bacaklarına vurdu. "Yarın akşam Thomas'la olan randevun hakkında konuşalım. Belki onunla da öpüşmelisin. Bilim adına."

Burnumdan ses çıkararak kahkahalarla güldüm, konunun değişmesinden memnundum. "Ah, eğer bilim adına olacaksa..." dedim.

İki şişe şarap sonrasında, sarhoş bir şekilde mutlu bir hale gelmiştim ve hayatımın en tutkulu öpüşme anını kafamdan çıkarmıştım.

Çoğunlukla.

Tamam, aslında hiç değil.

13. Bölüm

Weston

“Rahatlaman gerek.” Luca, içkimi bana doğru iterek, “İç şunu,” dedi. “Önünde yine uzun bir hafta var.”

Bardağımı elime aldım. “Olduğum kadar rahatım.”

Elliot kıkırdayıp sandalyesinde geriye yaslandı. “Ki bu da hiç rahat olmadığın anlamına geliyor,” dedi.

Luca ona bir bakış fırlatıp, “Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş,” dedi.

Elliot, kolunu sandalyesinin arkasına atarak, “Ben gayet rahatım,” dedi. “Motor sürüp ev partilerine katılmıyor olmam, bir üniversite çocuğu gibi takılmam, rahatlayamadığım anlamına gelmez.”

Bugün pazardı. Elliot, Dubai seyahatinden iki gün önce dönmüştü. Öğleden sonrasını kız kardeşiyle geçirmişti. Bu gece, üçümüz yemeğe çıkmış ve şimdi sık sık uğradığımız bir barda içki içiyorduk.

Luca birasını kaldırdı. “Aktif sosyal hayatımla ilgili kıskançlık yapmana gerek yok,” dedi. “İki arkadaştan fazlasına sahip olmam, sizi en çok sevmediğim anlamına gelmiyor.”

Elliot gözlerini devirdi. “Sanki kalbindeki yerimden emin değilmişim gibi. Oraya sağlam bir şekilde yerleşmişim zaten.”

Luca ona göz kırptı ve göğüs kafesini okşadı. “Ömür boyu, kardeşim.”

“Lütfen *kardeşim* ya da *ömür boyu*, deme. Bu beni rahatsız ediyor.” Viski ve soda karışımımı bitirirken bardak elimdeydi.

“Bu arada...” Luca başıyla bardaki birini işaret etti. “Celeste orada. Yanında birkaç arkadaşı var gibi görünüyor.”

“Ah, Celeste,” dedim alaycı bir tonla. “Kim olduğunu hiç bilmiyorum.”

Luca kolumu hafifçe tokatladı. “Onu Saviano Yardım Balosu’na götürmüştüm. Onunla tanışmıştın. Kumral saçlı, seksi vücutlu, bunun için para alıyormuş gibi sakso çekiyor.”

Elliot kaşını kaldırdı. “Öyle mi yapıyordu?”

Luca kadehini kaldırıp şerefe yaptı. “Siktir git, yaşlı adam. Hayatımda hiç para karşılığı ilişkiye girmedim. Bu tamamen gönüllü bir pozisyon.” Sandalyeden fırladı. “Onları buraya getireceğim.”

İç geçirdim. Luca’nın çevresindeki kadınlar genelde en çekilmez tiplerdi. Tabii ki güzellerdi ama benim ilgimi çekmek için güzel bir yüzden fazlasına ihtiyaç vardı ve Luca’nın kadınlarının çoğu bundan başka bir şey sunmuyordu.

Elliot bana doğru eğilip, “Hiç söylemedin, dün Elise’in yürüyüşünde onunla karşılaştın mı?” diye sordu.

Elise dün gününü nerede geçirdiğini mesaj attığında Elliot’la konuşuyordum. İçime bir şey doğmuştu -panik muhtemelen doğru kelimeydi- ve onu takip etmişim. Onu bulmak kolaydı ve ben kendimi belli edene kadar arkasında olduğumu fark etmemişti.

Yüzümde en ufak bir suçluluk izi göstermedim. “Hayır. Herhalde birbirimizi kaçırdık.”

Eğer dün olanlar hakkında ağabeyine bir şey söylemediyse bunu yapan ben olmayacaktım. Ne dağ aslanını ne de ondan sonra olanları anlattım.

Başını iki yana salladı. “Yine tek başına dışarı çıktığına inanmıyorum. Onu bir daha gördüğümde boğazını sıkacağım. Bu sabah niyetlenmişim ama ona getirdiğim hediyelerden o kadar heyecanlanmıştı ki ona bağırarak cesareti kendimde bulamadım.

“Ona ne aldın?”

“Küçük bir altın deve, pembe bir paşmina* ve biraz kum sanatı. Büyük bir şey değil ama Elise’i bilirsin. Bu tür şeyler ona çığlık attırır. Ona hediye vermek eğlenceli. Her zaman o abartılı, sevimli tepkilerini veriyor.”

* Kaşmir ve pencap keçilerinin yününden yapılmış şal.

Yıllardır Elise'e açıkça bir şey vermemiştim ama bunu unutmamıştım. Yüzü hep parlak bir pembeye döner ve yanağındaki gamzesi gülümserken belirirdi. Sarılmalar olurdu. Bir sürü sarılma ve genelde yanaklara öpücükler.

Elliot'ın neden o anı bozmak istemediğini anlamıştım.

Luca etrafını saranlarla birlikte masaya yaklaştı. Saçları omzundan sarkan üç kadın...

Bizi tanıştırdı. "Elliot ve Weston, bu Celeste, Mara ve Sarah. Bizimle bir şeyler içmeye katılmaları için onlara âdeta yalvardım. Kabul etmeleri için neredeyse ilk çocuğumu vaat etmem gerekti."

Mara, esmer olan, benim yanımdaki sandalyeye oturdu. Sarah, sarışın olan, Elliot'ın yanına oturdu ve kabul etmek gerekirse Elliot ona az da olsa ilgi gösterdi. Yabancıların varlığından rahatsız olmamış gibiydi.

Herkes çiftler halinde dağıldı, bu yüzden yirmi üç yaşında ve pazarlama alanında çalışan Mara'yla küçük sohbetler yapmak zorunda kaldım. Bu konu hakkında o kadar çok konuştu ki onu tamamen duymazlıktan geldiğimi fark etmedi, haftalık programımı kafamda gözden geçiriyordum.

Sanki topuklu ayakkabılarıyla bir mil koşmuş gibi nefes nefese, "Nerede çalışıyorsun?" diye sordu.

"Ben çöpçüyüm," diye kuru bir ifadeyle cevap verdim.

Göz kırptı, uzun ve kalın kirpikleri yüzünde garip gölgeler oluştuyordu. "Gerçekten mi?" dedi. "Luca dedi ki..."

Onu tekrar duymazlıktan gelip barı taradım ve iri, kızıl saçlı oduncu kılıklı bir adama takılı kaldım. Yakınında Elise Levy duruyordu. Adam ona eğilmiş, onun konuşmasını dinliyordu.

Üzerinde dar bir kot pantolon ve göğüslerinin üst kabarıklığını ortaya çıkaran, aşağıya doğru inen kremsi bir bluz vardı. Bu göt herifin, bluzunun altında ne olduğunu görmeye çalışmıyor olma ihtimali yoktu.

Kendi kendime gülümsedim. Bluzunun altında ne olduğunu tam olarak biliyordum ve bu tamamen muhteşemdi.

Gülümsemem, adam saçlarım geriye tarayıp Elise'in ona yaslanmasıyla birlikte bozuldu.

Elliot öfkeyle, "Bu benim kız kardeşim mi?" dedi.

Gruba geri döndüm. Herkes konuşmayı bırakmıştı. Elliot kıslmış, kızgın gözlerle Elise'i ve oduncusunu izliyordu.

"Ooo!" diyen Luca, gülüşünü eliyle sakladı. "Küçük Elise randevuda."

Elliot hızla ona döndü. "Neden şaşırmış gibi konuşmuyorsun?"

Luca daha da geniş bir gülümsemeyle, "Çünkü kız kardeşin güzel, yetişkin bir kadın ve bu o adamla ilk randevusu değil," dedi.

Elliot, bilgilendirilmemiş olmanın sinirini benden çıkarmaya yönelip, "Bunu biliyor muydun?" dedi. "Kim bu adam?"

Ellerimi sıkmamak için zorlanarak açtım. "O, Thomas. Bir hafta önce tanıştılar. Git bir kontrol et onları."

Daha cümlemi bitirmeden ayağa fırladı ve sahte bir rahatlık havasıyla kız kardeşine doğru yürüdü. İşleri karıştıracaktı. Elise'in çıktığı erkeklerle her zaman öyle yapardı. Elliot, hiçbir zaman Elise'in erkek arkadaşlarından hoşlanmamıştı. Bu tuhaf bir ensest durumu değildi. Onun için en iyisini istedi ve bir kez bile onun sevgililerini yeterli bulmadı.

Bu, izlemek isteyeceğim bir sahne değildi. Elliot ve Elise birbirlerine kızacaklardı ve muhtemelen bu onu oduncunun kollarına daha da itecekti. Son sevgilisinden hoşlanmadığında olan şey buydu.

Onu yıllarca kaybetmiştik ve ancak geri kazanıyorduk.

Yanımdaki kız -Tanrım, adım çoktan unutmuştum- elini iç bacağıma koydu. "Çöpçü olduğun hakkında şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi.

Elini bir anlığına tutup, "Böyle bir şey hakkında neden şaka yapayım?" dedim.

Parmaklarını benimkilerin etrafına doladı ve sahte olduğunu anlamak için yeterince kısa süren bir kahkaha attı. "Eğlencelisin. Luca eğlenceli olduğunu söyledi ve gerçekten öylesin."

Elimi elinden çektim ve tuvalete gitmek için izin istedim. Elli-

ot korkutma taktiklerini bitirir bitirmez, vedalaşıp dışarı çıkacaktım. Onları yatağa götürmeye hiç niyetim olmadığı bir pazar akşamında rastgele, boş kadınlarla takılmak için fazla yaşlı ve sabırsız hissediyordum kendimi.

Tuvalet koridorundaki duvara yaslanmış halde, Elise'le Kaliforniya'ya yapacağımız yolculuk hakkında Renata'dan gelen bir e-postaya cevap verdim. Göndere basmamın hemen ardından biri köşeden döndü.

Başımı hızla kaldırdım ve kızarmış yanaklı Elise'le göz göze geldim. Adımları sendeledi ve yavaşladı, yumuşak yüz hatlarında ihtiyat dolu bir ifade belirdi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye sordu.

Kendimi toparlayarak ona doğru bir adım attım. “Aynısını sana sorabilirim,” dedim. “Randevuda mısınız?”

“Evet.” Kollarını göğüslerinin altında çaprazladı, bu hareket kafamın karışmasını hiç de engellemedi. Bunun suçunu kendimde ararken, aramızdaki mesafeyi kapatıp, sırtını duvara yaslayarak göğsünden bir nefes çekmesine neden oldum.

“Neden?”

Meydan okuyan küçük çenesini kaldırdı. “Çünkü teklif etti ve ben ondan hoşlanıyorum.”

Başımı eğerek ağzımı kulağının yanına getirdim. Dudaklarımı onun kadife gibi yumuşak kulak memesine sürterek ileri geri hareket ettirdim. Bir titreme bedeninden geçti ve göğsü benimkine değerek yükseldi.

“Elise...” Dişlerim kulak memesini nazikçe ısırdı, ardından dilim kulağının kıvrımlarını çevreleyen bir yol çizdi. Kolları tişörtümün altına düştü ve her iki eliyle kumaşı kavradı.

Dilimi çenesinin yumuşak hattı boyunca gezdirdim. “Yanındaki adam, daha dün gece altımda kıvrandığını biliyor mu?”

Keskin bir nefes aldı. “Kes şunu, Weston. Bu konu hakkında konuşma.”

Elimi başının yanındaki duvara dayadım, yüz yüze geldik. Bu

pozisyon, onu arabasının yanında köşeye sıkıştırdığım zamanı hatırlattı.

Onu sıkıştırdığım zamanı.

“Elliot, sevgilini nasıl buldu?”

Burun delikleri genişledi. “Onun benim sevgilim olmadığını biliyorsun. Ayrıca Elliot’ın onu anında sevmediğini de biliyorsun.”

“Belki de erkekler konusunda çok kötü bir zevkin vardır, Elise.” Bir tutam saçını parmaklarıma aldım. Dalgalı yapmıştı ama hâlâ her zamanki kadar ipeksiydi. “Neden acaba?”

Çenesini biraz daha kaldırarak ağzını neredeyse benimkine hizaladı. Onu öpebilirdim ve beni durdurmazdı.

Bu sözkonusu bile değildi.

“Belki de babam öldüğünden beri yalnızca kötü adamlar tanıdım. En iyi arkadaşının kız kardeşini takip eden, SUV’nin arka koltuğunda onunla öpüşen, ardından karanlık bir koridorda onu sıkıştırıp boynunu yalayan adamlar.”

Serbest elim çenesini kavradı. “Durum şu, Elise...” dedim. “Herhangi bir anda benden uzaklaşabilirdin. Kalmayı sen seçiyorsun.”

Sertliğimi onun yumuşaklığına bastırdım ve dudaklarından keskin bir nefes kopardım. Gözleri arkaya kaydı, daha sonra tekrar bana döndü.

“Neden bunu yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Neden bu gece randevudasın?” diye karşılık verdim.

Dili altdudağını yalayarak parlak bir iz bıraktı. “Sen böyleyken ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

“Nasıl böyleyken?”

Nefesi titredi. Başını yana çevirmeye çalıştı ama onu sıkıca tutarak yerinde tuttum.

“Weston...”

“Nasıl böyleyken Elise?”

Koyu gözleri benimkine kaydı. “Sanki kıskanmışsın gibi.” Bakışlarını uzaklaştırdı. “Biraz önce güzel bir kadına dokunmamışsın gibi. Daha birkaç dakika önce onun elini tutmamışsın gibi.”

“Ne?” Ne demek istediğini anlamam bir saniyemi aldı.

Luca’nın kızı.

Bunu inkâr etmek üzereydim ama neden? Bu gece bu adamla burada olduğu için sinirlenmişim. Neden bunu uzatıyordu? Kimyalarının tutmadığı açıktı. Olsaydı, dün beni öpmezdi.

Ama sinirlenmeye hakkım yoktu. Elise benim değildi ve asla olmayacaktı.

“Haklısın. Bunu yapıyordum, bu da burada seninle olmamam gerektiği anlamına geliyor.” Sonunda beni bir onur duygusu sardı ve onu bıraktım. “Kötü bir adam olduğumu düşünebilirsin, belki de öyleyim ama sana asla kötü davranmam.”

Ben ondan uzaklaşırken o da kendini duvardan çekti ve avuçlarını kalçalarına doğru indirdi.

“Weston...”

Onu başımdan savar gibi çenemi koridorun ağzına doğru salıdım. “Sevgiline geri dön. Bunun için vaktim yok.”

Keskin ses tonumla irkildi ama iki kalp atışından fazla tereddüt etmeden, benden kaçıp tekrar bara döndü. Ardında hafif tatlı, çiçeksi kokusunu bırakmıştı.

Sonunda kafam yerine geldi.

Aptallık ediyordum, sadece felaketle sonuçlanabilecek, düşüncesizce seçimler yapıyordum. Bu ben değildim ve devam etmeyecekti.

Yarın, ikimizi de bu konuda netleştirecektim.

14. Bölüm

Elise

Bu sabah masamda hiç *post-it* yoktu.

Olsa şaşırdım zaten.

Weston'ı öpmek, eskisi gibi hafif, eğlenceli bir arkadaşlık yaşama şansımızı mahvetmişti muhtemelen. İçten içe suçu ona atmak istesem de bunun en az onun kadar benim de hatam olduğunu biliyordum. Dün gece, barda beni duvara yasladığında çıkıp gidebilirdim. Beni zorla tutmuyordu.

Randevum ve ağabeyim de dahil olmak üzere herkesin bizi bu şekilde görebileceği gerçeğine rağmen bu riskler o ana kadar aklımın ucundan bile geçmemişti. Weston'ın dili tenime değiyor, siki karnımı okşuyor, vücudu üzerimde geziniyordu. Nefes nefese kaldığım o anlarda beni tüketmişti.

Sabahın soğuk ışığında, ne kadar düşüncesiz davrandığımı anladım.

Bu, Weston'dı. *Patronum*. Elliot'ın en yakın arkadaşı. Böyle bir şey bir daha olamazdı.

Bilgisayarımı açar açmaz e-postalarımaya giriş yaptım. En üstte bir e-posta vardı. Weston Aldrich, CEO.

Gönderici: *westonaldrich@andesinc.com*

Alıcı: *eliselevy@andesinc.com*

Sevgili Elise,

Lütfen bu sabah saat 9.30'da ofisime uğrayınız.

Teşekkürler.

Saygılarımla, Weston.

İç çekerek yüzümü ellerimle kapadım. Bu konu hakkında düşünmek ve endişelenmek için on beş dakikam vardı. Belki de hiçbir şey olmayabilirdi. Kaliforniya'ya yapacağımız seyahat yak-

laşıyordu. Belki konuşmak istediği şey buydu. Öyle olmasını umdum, böylelikle profesyonel ilişkimize geri dönebilirdik.

Lütfen, lütfen, lütfen bu öpüşme hakkında olmasın. Konuşmak istediğim son şey buydu.

“Ne oldu, Lisie?”

Başımı kaldırdım ve Miles’ı masamın kenarında, favori yerinde otururken buldum.

“Baş ağrısı,” diye yanıtladım. Bu tamamen yalan değildi. Beni delirten, onun kardeşiydi.

“Çılgın bir hafta sonu mu geçirdin? Seni parti kızı olarak hiç düşünmemiştim. Keşke beni de davet etseydin. Girdiğim her odayı şenlendiririm.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Gerçekten mi? Birinin baş ağrısı olmasının tek sebebi bu mu olabilir?”

Çenesine dokundu. “Benim deneyimlerime göre en yaygın sebep bu.”

“Bu da senin hakkında çok şey söylüyor, Miles.”

“Bu güneşli pazartesi sabahı biraz laf sokuyorsun. Bu sana çok yakışmış.” Elini hafifçe bir daire çizerek salladı. “Bu tarz tamamen sana uygun. Andes’teki diğer kopyalar gibi giyinmediğin için seni takdir ediyorum.”

Bugün sarı giymiştim, güneşli tonun beni daha iyi bir ruh haline sokacağını umuyordum. Şimdiye kadar işe yaramamıştı. Beni bu çöküşten kurtarmak için en sevdiğim hırkamdan daha fazlası gerekecekti.

“Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse şirket mağazasından birkaç şey aldım ama ofiste spor kıyafetler giymek içimden gelmiyor.” Yüzümü buruşturdum. “Gerçekten yapamıyorum.”

Miles elini özel dikim yeleğinin üzerinde gezdirdi. “Sonuna kadar sen ve ben, Lisie. Beni işe gelirken Andes giymiş halde yakalayamayacaksın. Bu asla olmayacak.”

Cevaplayamadan telefonum çalmaya başladı. Miles ayrılmaya niyetlenmediği için cevapladım.

“Günaydın, ben Elise.”

“Merhaba, Elise. Weston, randevunuzu hatırlatmamı istedi,” diye hafif bir tonla konuştu Renata.

Gözlerimi kapadım ve iç geçirdim. “Unutmadım. Tam 9.30’da orada olacağım.”

Sesi kısıldı. “Tam saatinde gelmen önemli değil. Aslında bunu tavsiye ederim. Ofisinin içinde bir hayvanat bahçesindeki aslan gibi volta atıyor.”

Bir başka iç çekiş...

“Peki. Hemen geliyorum.”

Kabul edişimle birlikte, veda etmeden telefonu kapadı. Sandalyemi geri çekerek ayağa kalktım.

“Çağırdın mı?” diye sordu Miles.

“Evet.” Saçımın yerli yerinde olup olmadığını kontrol etmek için elimi götürdüm ama vazgeçtim. Umursamamaya karar verdim.

“Ağabeyim sana zorbalık mı yapıyor?”

Telefonumu alıp A kesim eteğimin cebine koydum. “Sadece Weston gibi davranıyor.”

Miles, burnundan soluyarak güldü. “Demek ki bu bir *evet*.” Masamdan uzaklaşıp, asansöre doğru yürümeye meylettiğimde, “Onun seni çiğneyip geçmesine izin verme, Lisie,” dedi. “O kafaya girdiğinde, diğer insanların da duyguları olduğunu unutuyor.”

Dün gece o koridorda beni kızdırarak o şekilde davranmıştı. Kıskançlık ya da ona yakın bir şey beni etkisi altına alırken, hiç düşünmeden beni sinirlendirmişti.

Takrar ona döndüm. “Beni merak etme,” derken göğsüne hafifçe vurdum. “Yapacak işin yok mu?”

Geri çekilip şaka yollu, “Tanrım, neden böyle hatırlatıyorsun?” diye bağırdı. “Sana destek olmaya çalışıyorum ve tek konuştuğun şey iş. Bu acımasızlık da neyin nesi?”

Gülmeme rağmen neşeli hissetmiyordum. “Kes sesini, Miles.”

Yaklaşıp gamzemi işaret etti. “Güzel bir gülümseme.”

Onu ittim. “Defol git.”

“Öyle olsun.”

Asansöre bindiğimde bile yanımda kaldı, kapılar kapanırken bana el salladı. Onun maskaralıkları yüzünden hâlâ hafifçe gülümsüyordum. Bu hallerindeyken yıllarca hayatımı cehenneme çevirdiğini unutmak kolaydı.

Yine de mezuniyetimden bu yana geçen sekiz yılda değişmiştim. Belli ki Miles da değişmişti. Eski acılara tutunmak beni hiçbir yere götürmemişti. İşyerindeki huzuru korumak için bundan vazgeçmek zorundaydım. Ömrümün sonuna kadar ona kızgın kalmanın bana bir faydası olmayacaktı.

Yönetici katına çıkmamıştım. Burada açık ofis alanları yerine ofisler vardı. Resepsiyonist beni sessiz bir koridor boyunca yönlendirdi. Weston’ın ofisi köşedeydi.

Renata’nın masası, onun açık kapısının dışındaydı. Ciddi yüzü, ben yaklaştıkça daha da asıldı. Konuşmuştuk ama henüz yüz yüze tanışmamıştık. Ona baktığımda, ilk günümde Weston’la kafeteryada otururken gördüğüm yaşlı kadın olduğunu fark ettim.

“Elise?” Adımı bir kırbaç gibi keskin ve net şekilde söylemişti.

“Evet, tanıştığımıza memnun oldum.”

Gözlerinin köşeleri gerildi. “Bu iyi. O seni bekliyor. İçeri gir ve kapıyı arkandan kapa.”

“Kapıyı mı kapatayım?”

Masasına işaret etti. “Lütfen. Yoğun bir sabah. Bu sabah onu sinirlendiren her neyse Weston’ın haykırmasını dinleyecek vaktim yok.” Patronumuz hakkında böyle konuşmasına şok oldum ve afalladım. O ise umursamaz, koyu ve boncuk gibi gözlerle bana baktı. “Hadi ama.” Başını kapıya doğru salladı. “Onu bekletme.”

Doğrudan girmem gerektiğini söylemesine rağmen önce kapıyı çaldım. Weston içeriden sert bir sesle *gir*, diye bağırdı. Weston ve Renata’nın cennette yapılmış bir eşleşme olduklarını düşünmeye başladım. Muhtemelen gün boyu birbirlerine bağırarak vakit geçiriyorlardı.

Süzülerek içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapadım. Weston masasında volta atmayı bırakıp bana döndü. Aslında bana dik dik bakıyordu.

Bu kötü bir başlangıçtı.

“Günaydın,” dedim.

Ellerini masasına dayayarak ileri doğru eğildi. “Neden burada olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Parmaklarımı birbirine dolayarak kıpırdanmamaya çalıştım. Bu adamı hayatım boyunca tanımıştım ama hâlâ beni ürkütmeyi başarıyordu. Bu keskin bakışlarının altında durmak ve başımı eğmemek zordu. Ben öyle biri bile değildim.

“Doğruyu söylemek gerekirse e-postanızı okuduğumda Kaliforniya seyahatini konuşmak istediğinizi düşündüm. Ama artık pek emin değilim.”

“Otur, Elise.”

Öne yürüyerek masasının önündeki iki sandalyeden birine oturdum. O hâlâ sıçrayacakmış gibi gerilmiş bir şekilde duruyordu.

“Renata, seyahatimizle ilgili bilgileri sana e-postayla gönderecek.” Dikleşerek kollarını göğsünde kavuşturdu. Ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamıştı. Gerilmiş ön kollarındaki kaslar hareket ediyordu.

“Dört gözle bekliyorum,” dedim. Profesyonel kalmaya kararlıydım. En azından birimiz profesyonel olmalıydı.

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Başımı salladım. “Salma’yla birlikte orada görüşeceğim üç çalışan bulduk. Biriyle e-posta alışverişinde bulundum. Adı Cameron ve tutkulu bir dağcı. Eğer vaktimiz olursa onu izlemek isterim.”

“Vaktin olmayacak,” derken kaşlarını çatmıştı.

“Emin misiniz? Takvime baktım ve...”

“Eminim, Elise. Takvimimde hiç boşluk yok.”

Başımı eğip kafam karışmış gibi baktım. “Bunu biliyorum ama benim izlenimime göre siz toplantılarınızı yaparken ben görüşmeleri tek başıma yapacağım.”

“Cameron adında bir adamla kaya tırmanışına gitmiyorsun, hem de ben olmadan. Bu mümkün olmadığına göre hayır, ona eşlik etmeyeceksin.”

Ağzım açık kaldı. Weston, sanki korkunç bir şey yapmışım gibi bana bakmaya devam etti.

“Weston...”

Elini ağzına götürüp ovuşturdu ve masanın etrafından dolanarak yanıma geldi. “Bak, işte *bu yüzden* seninle konuşmak istedim,” dedi.

“Şu an buradayım.” Yanımdaki sandalyeyi işaret ettim. “Lütfen otur. Üzerimde dikilirken konuşmanı istemiyorum.” Egosu neredeyse elle tutulur gibiydi. Uzun zamandır patrondur ve emir almasının neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyordum. Sonunda yanımdaki sandalyeye oturdu ve ayak bileğini diğer dizine dayadı. “Kafam karıştı,” dedim.

“Basit,” dedi ama parmaklarını saçlarının arasından geçirdiğinde aslında basit olmadığını anladım. “Bu hafta sonu olanlar bir daha olamaz. Elliot’la olan ilişkiyi ve seninle olan iş ilişkiyi etkiler. Daha öpüşme noktasında bile kıskançlık krizine girdim, bu tamamen gereksiz ve dürüst olmak gerekirse benim için zaman kaybı. Her şeyi eskisi gibi yapacağız ve olanları unutacağız.”

Hafif bir kahkaha attım. “Daha öpüşme noktasında mıydık?” dedim.

Weston’ın tarihi yeniden yazmaya çalışması ilginçti. Sınırları her iki kez de o aşmıştı ve kesinlikle o daha atılğan olmuştu.

Gözlerini gözlerime dikti. “Takıldığın şey bu mu?” dedi.

“Sanırım öyle çünkü geri kalanına katılıyorum. Kıskançlığın tamamen gereksiz.”

“Katılıyor musun?”

Gerçekten katılıyordum. Sadece... Bu bir reddedilme gibi hissettirdi ve canımı acıttı. Patrick’in beni yerle bir etmesinin üzerinden fazla zaman geçmemişti, bu yüzden normalden daha hassastım. Üstelik bu Weston’dı. Kalbimin ilk koruyucusu.

Ve ilk kıranı.

“Evet. Kesinlikle eskiye dönmeliyiz.” Hoş bir şekilde gülümseyerek ellerimi kucağıma koydum. Bu bir gösteriydi ve iyi bir gösteriydi. “Ama dur, hangi *eskiden* bahsediyoruz? Bir sürü kadınla olan mı? Şikago’ya taşınmakla hata yaptığımı kulağıma fısıldamak için beni kenara çektiğin zaman? Ağabeyimin seni benimle yemek yemeye zorlamasından öncesine ne dersin? Ah, bekle, belki de bana her hafta çiçek gönderdiğin ve masama sevimli küçük notlar bıraktığın zaman. Hangisi, Weston?”

“Elise...” Elini bana uzattı ama ellerimi çekip kaşlarını daha da çatmasına neden oldum. “Eğer ikimiz de aynı fikirdeyse tartışmamıza gerek yok.”

“Tartışmıyorum. Sana nasıl davranmamı istediğini soruyorum.”

“Profesyonel,” dedi dümdüz bir şekilde.

Mideme bir sancı oturdu ama bunun yüzüme yansımaya izin vermedim. Weston profesyonellik istiyorsa onu alacaktı. Daha sonra yalnızken bu içime saplanan hançeri düşünmeye zaman bulacaktım.

“Bunu yapabilirim. Ya sen?”

Bakışı sabit ve etkilenmemişti. “Elbette,” dedi.

“Güzel.” Bir kez başımı salladım. “Eğer sosyal bir ortamda karşılaşsak lütfen bunu da hatırla.”

Ağzının köşesi hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. “Ne demek istiyorsun?”

Etrafımda elimi salladım. Rahat, kaygısız. Bu zalim dünyada hiçbir şey umursamayan biri gibi. “Biliyorsun, eğer bir randevu dayken beni görürsen karanlık bir köşeye çekip kötü adamlara olan ilgim hakkında konuşmaya başlama. Bu pek profesyonel olmaz.”

Başını hafifçe eğdi, koyu renk gözlerinde bir ateş yandı. Ama tonunu düz tuttu, sıkılmış gibi.

“Haklısın. Olmaz. Bir daha olmayacak.”

“Tamam.” Ah, üzülmeden önce gitmem gerekiyordu. Weston’a üzülme beş yıl öncesine aitti. Şimdi kesinlikle zamanı değil-

di. “Başka bir şey var mı?” Cevap vermediğinde ayağa kalktım ve saçlarımın arkasını düzelttim. “Gerçekten gitmeliyim. Seyahatten önce yapmam gereken çok iş var.”

Kapıya doğru üç adım attım ama dirseğimden tutularak Weston’ın sağlam göğsüne çekildim.

“Seni çok iyi tanıyorum,” diye fısıldadı kulağımın yanına. “Seni üzdüm.”

“Kes şunu,” diye fısıldadım.

“Seni üzmem istemiyorum.” Yüzünü saçıma gömdü. “Bunu bilmiyor musun?”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp, “Hayır,” dedim.

“İstemiyorum, Elise. Son birkaç gündür aklımı kaçırdım ve karakterimin dışına çıktım. Bunun için üzgünüm. Ciddi bir ilişkiden daha yeni çıktın. Seni daha fazla incitmek, isteyeceğim en son şey.”

Başımı salladım. “Beni incitmedin.”

Ağzı kulağımın yanındaydı, bu yüzden yumuşak inlemesini duydum. “Keşke bu doğru olsaydı.” Dirseğimi bırakıp belimi kavradı ve beni sıkıca kendine çekti.

Çekilmek ve ona yaslanmak arasında kalmış bir şekilde, “Weston...” diye mırıldandım. “Lütfen. Bu değil...”

“Bu ofisten çıktığında bir daha sana dokunmayacağım. Bırak, bunu yaşayayım, bebeğim. Seni bir dakika tutmama izin ver, daha sonra gidebilirsin.”

Hemen kapıdan çıkmamam aptalcaydı ama çıkmadım. Beni kendine döndürmesine izin verdim. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve dudaklarımı kapladı. Ceketinin yakalarını tuttum ve ağzına doğru inledim.

Weston beni kapısına yasladı. O an Renata’nın beni kapıya çarptığını duymuş olabileceğini umursamadım bile. Dudaklarımı zorladı ve dilini içeri soktu.

Öpücükleri derindi, yalıyordu ve elleri emindi. Memelerimde, kıcımda dolaşıyor, amımı avuçluyor, daha sonra tekrar memelerime dönüyordu. Onları yoğurdu, meme uçlarımı sıktı, kendisini

bana doğru bastırđı. Bulunduğumuz yer ve birbirimiz için kim olduğumuz göz önüne alındığında öyle olması gerekse de iğrenç ya da kirli değildi.

Aramızda olan şey umutsuz bir arzudan başka bir şey değildi. En azından şimdi bu duygularda yalnız olmadığımın emin olabiliirdim. Weston da aynı çekimi hissediyor olmalıydı ama harekete geçemezdik.

Bu elimizdeki tek şeydi. Birbirimizi tatmak, dokunmak ve kavramak için birkaç dakikamız vardı ama hepsi bu kadardı. Gerçekten böyle olmalıydı.

Weston, eteğimi yumruğuyla yukarı çekerek iç çamaşırımı ortaya çıkardı. Parmakları saten kumaşın üzerinden geçti, kenarına dokunup içeri kaydđ. Nasırlaşmış parmak uçları ıslaklığıma dokundu. İkimizin inlemeleri birbirine karıştı, alçak ve nefessiz bir şaşkınlıkla. Weston'ın içeri girmesi için bacaklarımı açtım. Bu oluyordu. Ofisinde amıma dokunuyordu. *Benim* Weston'ım parmaklarını altdudaklarımın arasında kaydırıyor, şişmiş ve zonklayan klitorisimi buluyordu.

Bana ne yapıyordu?

Bu bir veda gibi hissettirmiyordu.

Bu, kontrolsüz ve arsız bir başlangıç gibi geliyordu.

Bir dakikadan kısa bir sürede orgazm olmaya o kadar yaklaştım ki nefes almayı bile unuttum. Devam etti. Beni başparmağıyla ovuyor, diğer parmakları ıslaklığımla keşfediyordu.

“Sahip olmama izin ver, bebeğim,” diye fısıldadı dudaklarıma. “Bir seferlik onu bana ver.”

Neredeyse bana yalvarıyordu ama yalvarmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken bana öyle dokunmak, bana öyle bakmaktı ve benim zevkim ona aitti.

“Ver bana,” diye emretti.

Bunu reddetmek için çaresiz durumdaydım. Orgazmım, yıllardır Weston için taşıdığım her fantezinin ve özlemin gücüyle içimden geçti. Sarsıldım ve onun beni yalayan ağzına doğru inledim. Klitorisimi okşamaya devam ederken saçlarımı okşadı.

“Aferin,” diye övdü. “Orgazm olurken çok güzelsin.”

Son titreşim geçtiğinde, eteğimi bıraktı ve ağzını benimkine götürdü, bu kez yavaşça öptü. Dilindeki veda acı tatlıydı.

Birbirimizi yavaş, hüzünlü öpüşmelerle ve bir daha asla dokunamayacağımız yerlerde gezinen dokunuşlarla bırakıyorduk. Geçen her saniye, kararımı sarsıyordu. Şimdi, onun ne hissettirdiğini ve ne kadar hassas olabileceğini bildikten sonra bunu bırakmak zor olacaktı.

Ama gerekliydi.

Sıkıştırıldığım kapının diğer tarafından gelen yumuşak bir vuruşla gerçekliğe geri döndük. Weston başını kaldırdı, gözleri cam gibiydi ama genişti. Memelerim onun ellerindeydi. Benim ellerim onun pantolonunun arkasındaydı.

Boğazını temizledi.

“Evet?”

“Sabah 10.00’daki toplantın, Weston. Zamanı geldi,” dedi Renata.

“Tamam. İki dakika.” Uzun bir sessizlik oldu, ardından gözleri tekrar benimkine indi. “*Lanet olsun.*”

Ellerimi pantolonundan çektim ve beni tuttuğu yere baktı, kaşlarının arasında bir çizgi vardı. Beni bırakacağını sandım ama onun yerine başını eğdi. Dudaklarının göğüslerimin üst kıvrımına ilk dokunuşunda nefesim kesildi. İki gün önce bıraktığı soluk morluklara özel bir dikkat göstererek göğsüme öpücükler kondurdu.

Benimle işi bittiğinde, ellerini yavaşça çekti ve sutyenimi, ardından bluzumu düzeltti, belime düzgünce yerleşene kadar ayarladı. Beni baştan aşağı taradı ve saçlarıma geldiğinde, parmaklarını arasından geçirerek tatmin olana kadar düzeltti. “Mükemmel,” diye fısıldadı.

“Teşekkür ederim,” dedim fısıldayarak.

“Şimdi bir toplantım var. Senin gitmeni istiyorum, böylece toplantı odasına bir ereksiyonla yürümek zorunda kalmam.”

Midemdeki boşluğa rağmen güldüm. “Tamam.” Bakışlarımı,

mükemmel dikilmiş pantolonunun üzerindeki çadıra indirdim.
“Bu konuda bol şans.”

Ofisinden aceleyle çıktım, Renata’yla göz teması kurmaktan kaçındım. Ne olup bittiği hakkında oldukça iyi bir fikri olduğuna dair bir hisse kapıldım. Neyse ki artık yönetici katında fazla vakit geçirmeyeceğimden emindim. Onunla bir daha yüzleşmek zorunda kalmayacaktım ve bu iyi bir şeydi.

Tuhaflığım... Her neyse artık, dinlenmeye bırakılmıştı. Kalbim acıyordu ama zaten incinmiş olduğu için ne kadarının Weston’dan geldiğini söylemek imkânsızdı. Yine de her şey bitmişti, bu yüzden artık pek bir önemi yoktu.

15. Bölüm

Elise

Hayatımda sadece bir kez birinci sınıfta uçmuştum ve o da Elliot'la birlikte Şikago'dan ayrıldığım zamandı.

Söylemeye gerek yok, bir iş seyahatinde birinci sınıf uçuşma ihtimali aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu yüzden *check-in* yaptığımda birinci sınıf olduğumu öğrenince şaşırdım. Ayrıca birinci sınıf salona erişimim olduğu söylendi ve orada neler olduğunu merak etmeme rağmen biniş alanında takılmaya karar verdim.

Havalimanlarındaki insanları izlemek gibisi yoktu. Bunu, lüks bir salon için bırakmaya hiç niyetim yoktu. Ayrıca hassas bir mesajlaşma sürecini yönetmem gerekiyordu.

Thomas'ı kibarca reddetmek eğlenceli değildi. En kötüsü ise onun bu konuda ne kadar nazik davrandığıydı.

Yine de yapılması gerekiyordu. Kaçınılmazı uzatmak, ikimiz için de adil olmazdı.

Birinci sınıf salonunda olmamak ayrıca uçağa binene kadar Weston'la karşılaşmaktan kaçınmak anlamına da geliyordu.

Ben uçağa bindiğimde çoktan oturmuştu ve bir koridor geride, karşı taraftaki koltuğuma oturmak için yanından geçtiğimde kaşları çatıldı.

Eğer benimle konuşacak bir şeyi varsa bana e-posta gönderebilirdi. Bu uçuş boyunca yan yana olmamıza gerek yoktu. Zaten önümüzdeki birkaç gün boyunca yeterince zaman geçirecektik.

Kaliforniya'ya indiğimizde rahatlamış ve çalışmaya hazırdım. Weston, gergin omuzlarına ve kızgın kaşlarına bakılırsa tam tersi görünüyordu. Hiç konuşmadan sıramın yanında durdu, önünden

gitmemi işaret etti, daha sonra da havaalanına girene kadar peşimden ayrılmadı.

Yanıma gelip, “Koltuk yerini değiştirmiştin,” dedi.

Onayladım. Birinci sınıfta uçarken bilet görevlilerinin çok daha anlayışlı olduğunu öğrenmiştim. “Cam kenarını seviyorum,” dedim.

“Benim yanıma gelseydin sana cam kenarını verirdim.”

Parmaklarımı hafifçe salladım. “Sorun değil. Böylece ikimiz de cam kenarında oturduk.”

“Yani bana iyilik yapıp beni görmezlikten gelmek istemedin, öyle mi?”

“Aynen öyle.”

“Çocukça ve anlamsız olduğundan, iş gezisinde patronunu görmezlikten gelmeye çalışmadığın için rahatladım.”

“O zaman pencere kenarını sevmem iyi bir şey,” diye cevap verdim. “Programımızda okuduğum kadarıyla ilk olarak Simpson ve Ortaklığı’nı ziyaret edeceğiz. Dış giyim üretiyorlar, doğru mu?”

“Eğer programda öyle yazıyorsa doğrudur.”

Hızla başımı salladım. Weston’ın eski huysuz patron haline geri dönmüş olmasına sevindim. Huysuz Weston’la nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Seksi Weston ise maaşımı aşan bir konuydu.

“Bunu dört gözle bekliyorum.”

Andes’in üretim süreçleri hakkında araştırma yapmıştım. Andes, kendi fabrikalarına sahip değildi. Bunun yerine, dünya çapında birçok fabrikayla sözleşmeli olarak çalışıyordu ve bu fabrikaların Andes’in katı iş gücü ve çevre kurallarına uymalarını şart koşuyordu. Dört fabrikaları Kaliforniya’da, diğerleri ise Asya, Meksika ve El Salvador’a yayılmıştı.

Andes’in bu kadar büyük bir şirkete dönüşmesine rağmen hâlâ sıkı üretim standartlarını koruması gerçekten etkileyiciydi.

Bize havaalanında bir Tesla teslim edildiğinde şaşırmamam gerekirdi. Weston direksiyonun başına geçti. Çevre duyarlılığını, şirketinden tutun kişisel alışkanlıklarına kadar ciddiye alıyordu.

Başparmakları hafifçe direksiyona tıklatırken şehirden uzaklaşmaya başladık. “Bana sormak istediğin bir şey var mı?” dedi.

Tabletimden ilk durağımızla ilgili bilgileri okurken başımı kaldırdım. “Tabii. Çalıştığınız tüm fabrikaları böyle ziyaret ediyor musun?” dedim.

Burnundan soluyarak güldü. “Yetinişten fazla tedarikçiyle çalışıyoruz. Her yıl hepsini ziyaret edecek zamanım yok ama her birine en az bir kez girdim.” Daha fazla yanıt bekledim. Bunun bu kadar basit olmadığını hissediyordum. İç çekti ve gözlerini bana kaydırды. “Andes, fabrikalarda düzenli olarak bulunan saha personeli çalıştırıyor. Genelde video konferans aracılığıyla yürütülen fabrika turlarına katılıyorum ve bu turlar rastgele yapılıyor. Ürünlerimizi *kimin* ürettiği konusunda bir şüphem olsa bu şirketi yönetemezdim.”

“Çocuklar mı?” diye tahmin ettim.

Başını sallayıp, “Kesinlikle,” dedi. “Andes, çocuk işçi veya zorla işçi çalıştırdığı söylenen tedarikçilerle bile çalışmaz. Gözetimimiz kapsamlı, bazılarına göre aşırı ama...”

“Bence aşırı değil, takdire şayan.”

“Gerekli.” Çenesi sıkıldı. Başparmakları direksiyona tıklatmaya devam etti. Birkaç kilometre boyunca etrafımızı yoğun bir sessizlik kapladı.

“Yarın dolgu malzemenizi üreten fabrikaya mı gideceğiz?”

“Evet. Onlar benimle en başından beri çalışıyorlar.”

“Vay be.” Başımı salladım. “Bütün bunları yirmi yaşında başlatman inanılmaz bir şey. Ben yirmi yaşındayken çoğunlukla aptal partilerde sarhoş olmak, ertesi günün baş ağrısını atlatmak ya da bir sınava bir gece önceden panikle çalışmakla meşguldüm.”

“Tam olarak yapman gereken buydu. Eğlenmek, yaşamak. Lisede bu şans bulmuş değildin.”

“Evet.” Koltuğuma yaslandım. Weston, olayların yarısını bile bilmiyordu ama bildiği yarısı bile yeterince kötüydü.

Çılgın annemin ihmali, depresyonu, şiddetli ruh hali değişimleri... Kasıtlı olduğundan bir kez bile şüphe etmediğim araba ka-

zası, o gittiğinde ve ona bakmak zorunda olmadığım da hiç dile getirmediğim rahatlama, Elliot eve taşındığında ve sonunda tekrar nefes alabildiğimde yaşadığım teselli...

Weston, Elaine Levy'nin çılgınlığını en ön sıradan izlemişti.

"Bu konuyu açmamam gerekirdi," dedi sert bir sesle. "Özür dilerim."

Haklı olmasına rağmen elimi salladım, yapmamalıydı. "Merak etme," dedim. "Patron, şapkanın yerinde durduğunu biliyorum ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranman tuhaf olurdu."

Boğazını temizledi ama sözleri yine aynı sert tondaydı. "Bütün bunlar doğru ama şu an hassas bir konuya basmanın zamanı değil," dedi. "Bir daha olmayacak."

"Affedildin."

Çenesini sıktı. "Bu kadar kolay mı?"

"Patronumsunuz, Bay Aldrich. Tabii ki size kin tutmayacağım."

Azı dişlerinin çatladığını duyduğuma yemin edebilirdim.

İlk durağımızda bir ekip bizi bekliyordu. İki erkek ve bir kadın takım elbise giymişti. Ayrıca göğsünde fabrika logosu işlenmiş bir polo ve haki pantolon giyen bir adam vardı.

Yaklaştığımızda, kadın gruptan ayrıldı. Weston'a attığı gülümseme, uzattığı profesyonel el sıkışmayla tamamen çelişiyordu.

Weston onun elini tuttu, diğer eliyle de avcunun içine aldı. Gözleri kenarlarından kıvrıldı. "Seni görmek güzel, Marisol," dedi.

Kadın kırmızı dudaklarını parıldatarak hafifçe yana eğildi. "Seni görmek gerçekten çok güzel, West. Çok uzun zaman oldu."

Bu kadın olağanüstü güzeldi. Uzun boylu ve ince bir bedene, kıvrımlı kalçalara ve incecik bir bele sahipti. Hollywood'un iş kadını versiyonu gibiydi. Sigaret pantolonu ve ipek, krem rengi bluzu âdeta kostüm departmanından çıkmış gibiydi. Parlak dalgaları, güzellik ekibi tarafından yeni dokunulmuşçasına mükemmel

görünüyordu. Kıskanmadım bile. Bu kadının gerçek hayatta var olması karşısında biraz sersemlemiş gibiydim.

“Evet, çok uzun zaman oldu,” diye onayladı Weston.

Gün ışığında birbirlerini resmen bakışlarıyla soyduktan sonra nihayet birbirlerini bıraktılar ve Weston diğer grupla selamlaştı. Sonunda orada olduğumu hatırlamış gibi beni de herkese tanıttı. Onlar bana karşı en ufak bir ilgi göstermedi, bu da sorun değildi. Zaten buraya bu takım elbiseler için gelmemiştim.

Sonraki iki saati grubun peşinden dolaşıp, not alarak geçirdim. Fabrika turu sırasında Weston sık sık durup işçilerle konuştu, bazılarını isimleriyle tanıyordu. Tüm bu süre boyunca Marisol onun yanında kaldı ve ona dokunmak için her fırsatı değerlendirdi.

Marisol’ın Andes’in batı yakası tedarik zinciri başkanı olduğunu öğrendim. Doğal olarak Weston’la yakından çalışıyordu. Başka neler üzerinde yakından çalıştıklarını ise merak etmeden duramadım. Rahat dokunuşlarından anlamıştım.

İlginç olan, Weston’ın Marisol’ı becermek için kendi profesyonel etik kurallarını çiğnemesiydi. Anlaşılan her kuralın istisnaları vardı, özellikle o istisna böyle görünüyorsa.

Sıradaki fabrikaya gitme vakti geldiğinde, Weston’ın Tesla’sına doğru ilerledim. Ancak tam o sırada güzel Marisol’ın yolcu kapısını açıp içeri süzüldüğünü ve bana ait olan koltuğa sanki onunmuş gibi oturduğunu görünce, âdeta çakılıp kaldım.

Arkamdan bir boğaz temizleme sesi geldi.

Arkamı döndüm ve ağzımı kapamaya çalışarak toparlandım. Dev ve Jeff, diğer iki yönetici, SUV’lerinin yanında bekliyordu.

Dev arka kapıyı açtı. “Bizimle geliyorsunuz,” dedi.

“Öyle mi?”

Başımı çevirip Tesla’nın otoparktan hızla uzaklaştığını gördüm ve midem bulandı. Weston hiçbir şey söylemeden beni orada bırakmıştı. Beni gerçekten terk etmişti.

Ahmak.

Tek yapmak istediğim kaldırıma oturmak ve o geri gelip Marisol’ı koltuğumdan atana kadar herhangi bir yere gitmeyi reddet-

mekti. Sonra ben de onu koltuğundan atıp toz içinde bırakacaktım.

Bunun yerine kendimi toparlayıp, iki yabancıyla birlikte SUV'nin arka koltuğuna bindim.

Harika. Gerçekten harika.

Birkaç saat sonra bir başka fabrika turu. En sonunda gergin, sessiz bir yolculuktan sonra otelimize vardık. Tamamen bitmiştim. Yatağıma kıvrılmaya, oda servisi sipariş etmeye ve bayılana kadar erotik şeyler okumaya hazırdım.

Weston, Weston olduğu için otel müdürü bizi lobide karşıladı ve katımıza kadar eşlik etti. İlk olarak benim odamın önünde durdu. Anahtarı elime alır almaz içeri daldım ve Weston'ı müdürle birlikte koridorda bıraktım.

Onunla olmaktan biraz bıkmıştım.

Neredeyse bütün bir gün boyunca görmezlikten gelinmek bunu yapardı.

Yani evet. Patron Weston berbattı. Ve onu Marisol'la görmek beni onun bir sürü kadınla birlikte olduğu günlere geri götürdü. Bana dokunmasına neden izin verdiğimi merak ediyordum. O böyle biriydi. O değişmemişti. Sadece daha tedbirli davranıyordu.

Oda servisini sipariş ettikten sonra duşa girdim ve eski ev arkadaşım Saoirse'nin hediye ettiği ipek, kısa pijamalarımı giydim.

Geç olmamasına rağmen bu gece odadan çıkmaya hiç niyetim yoktu.

Saçlarımı havluyla kurularken kapıya hafif bir tıklama sesi geldi. Midem guruldadı. Sanki yemeğimin diğer tarafta olduğunu biliyordu.

Ama kapıda oda servisi yoktu. Weston duruyordu, elleri kot pantolonunun ceplerine sokulmuştu.

"Ah," dedim, onu bu kadar rahat bir halde görmek beni gerçekten şaşırtmıştı. "Senmişsin."

Kaşları, giydiğim şeye bakarken çatıldı. "Merhaba. Akşam yemeğini birlikte yiye mi diye sormak istedim."

Üstümdeki dökümlü atleti çektirerek şortumun biraz daha uzun olmasını diledim. “Bunlar pijamalarım. Bu gece odadan çıkmayacağım.”

“Yemek yemelisin,” diye ısrar etti.

“Yiyeceğim. Oda servisini bekliyorum.”

“Ah.” Sanki söyleyecek bir şey arıyormuş gibi koridora göz gezdirdi. “Bugünün nasıl geçtiğine dair düşüncelerini gözden geçirebileceğimizi ve yarın için planı tartışabileceğimizi düşündüm.”

“Düşüncelerimi öğrenmek istersen sana e-posta atarım.”

Tabii ki tüm düşüncelerimi değil. Eğer tüm düşüncelerimi yazarsam kovulurdum.

Başını eğdi. “Emin misin? Şehirdeyken yemek yemeyi sevdiğim bir restoran var. Yürüme mesafesinde ve...”

“Eminim, Weston. Eğer yalnız gitmek istemiyorsan belki Marisol sana katılmak ister. Eminim ki bunun için heveslidir.”

Tam konuşacakken yemeğimi getiren kişi geldi. Weston kenara çekilmek zorunda kaldı, adam yemeğimi odaya getirip masaya koydu ve bahşış verdiğim için teşekkür etti.

Bu otuz saniyelik dikkat dağıtıcı süreçte Weston odama girmiş, garson çıktıktan sonra kapıyı kapamıştı.

Kaşlarımı çatıp, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Bana kızgın mısın?” dedi.

İç çekerek küçük kanepeye oturdum. Bacaklarımı altıma topladım ve kucağıma bir yastık aldım.

“Hayır. Yorgunum ve geceyi çalışarak geçirmek istemiyorum.”

“Benimle olmak, çalışmak demek mi?”

“Neden bunu zorluyorsun?” Elim kaldırıp ağır bir şekilde yere bıraktım. “Beni akşam yemeğine iş konuşmak için çağırdın. Bu gece bunu yapmak istemiyorum. Bunun seninle bir ilgisi yok, benimle ilgili.”

Kapının yanındaki duvardan doğruldu ve bana doğru yürüdü.

“Gerçekten mi?”

“Ever.”

“Peki, neden Marisol’dan bahsettin?”

“Neden bahsetmeyeyim? O senin meslektaşın ve birbirinize söyleyecek çok şeyiniz var gibi görünüyor. Öyle ki bugün tanıştığım iki adamla başka bir araçta gitmek zorunda kaldım. Akşam yemeğinde konuşacak çok şeyiniz olduğunu düşünüyorum.”

Weston iki saniye hareketsiz kaldı, daha sonra başını eğip sessizce küfretti.

“Bu olmamalıydı. Buna izin vermemeliydim.”

“Önemli değil, Weston.”

“Hayır, önemli. Seni buraya ben çağırdım. Jeff ve Dev’le rahat olduğundan emin olmam gerekirdi. Yarın böyle bir şey olmayacak.”

O an Weston’ın, Marisol’ın arabasında yer almasına izin *vermemesi* gerektiğini söylemediğini fark ettim. Fazla mı tepki veriyordum? Belki de Weston’ın bir iş arkadaşını arabasına alıp beni diğer iş arkadaşlarıyla bırakması o kadar da saçma değildi.

Ama hayır. En azından bir şey söylemeliydi. Benimle ilgilenmediğini belli etmeliydi. Beni Jeff ve Dev gibi tanımadığım, pek de hoş olmayan iki adamla bırakmasının doğru olduğuna kendimi inandırmaya çalışmayacaktım.

En iyi gülümsememi takındım. “Yarın buna hazırlıklı olacağım. Sorun değil.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Bunu yaptığında hoşlanmıyorum.”

“Ne?”

“Sorun yokmuş gibi davrandığında.”

Omuz silktim. “Ne yapmamı istediğini bilmiyorum.”

Sehpanın etrafından dolanarak çaprazımdaki koltuğa çöktü. Dirseklerini dizlerine dayayarak minder kenarına oturdu.

“Elise.” Ellerini birleştirip bana doğrudan baktı. Sonra sanki çocukça bir öfke nöbeti geçiriyormuşum gibi konuştu. “Eğer bugün ihmal edildiğini hissettiysen ya da yöneticilerimle konuşup seninle konuşmadığım için bana kırgınsan bununla başa çıkmalısın. Arabayla ilgili durumu ayarlarken hata yaptım ama gerçek şu ki bu gezi seninle ve benimle ilgili değil. Burada tedarikçilerim ve

Batı Yakası ekibimle bağlantı kurmak için bulunuyorum. Sen buradasın çünkü içerik hazırlayıp katalog için röportaj yapacaksın. Hepsi bu. Bu bir sosyal gezi değil. Tatilde değiliz. Bunu anlıyor musun?”

Gözlerimi kırptım, söylediklerinin zaten hassas olan sinirlerime tokat gibi çarpmasına izin vermemeye çalıştım. Son bir kez beni tutmak için yalvarıp ardından böyle davranmaya nasıl cüret edebilirdi?

“Bunu anlıyorum. Sana durmanı söylediğim halde *benim* otel odamda bana baskı yaptığının farkında mısın? Sana birden fazla kez her şeyin yolunda olduğunu söyledim ama hâlâ buradasın, bunu anlamıyorum. Başka bir çalışanının otel odasına zorla girebilir miydin?”

“Hayır,” dedi.

“Peki, neden benim odama girdin?”

“Elise,” diye iç çekti. “Zorlaştırma.”

“Weston, kafa karıştırma. Benimle bir sınır çizdin, ben de buna katıldım. İş dışında arkadaşım olmak istiyorsan tamam. Bunu yapalım. Ama patronluk taslarken bana karşı tam bir pislik olamazsın. Eğer arkadaş olmayacaksak o zaman otel odamda olmamalısın.”

Yüzü hoşnutsuz bir ifadeyle buruştu. “Benden ne istediğinden emin değilim,” dedi. “Söyleyebileceğim doğru bir şey var mı?”

Yorgun, kırgın ve bu konuşmadan tamamen bıkmış halde yastığı göğsüme bastırdım. “Marisol’la seks yaptın mı?” diye sordum. Weston neredeyse hiç tepki vermedi ama bu bile yeterliydi. “Gidebilirsin.” Ondan uzaklaştım ve uzaktaki duvara baktım. Bu tam da benim yerim olmayan türden bir dramdı. Ve çılgınca olan şey, bunun sebebinin yarısı bendim. Ben, yüzleşmekten kaçınmak için gecenin bir yarısı Şikago’dan sıvışan kız.

Weston Aldrich, içimdeki kötülüğü ortaya çıkarmaya devam ediyor gibiydi.

Bu delilikti.

Ama odadan kalkıp, sessizce çıkarken, dönüp gitmemesini söylememek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

16. Bölüm

Weston

Geç olmuştu.

Gece yarısıydı.

Uyku beni terk etmişti.

Odamı Elise'in odasından ayıran kapının önünde duruyordum. Bağlantılı odalarımız olduğunu fark etmiş miydi? Birkaç kez kulağımı kapıya dayayıp içeride hareket ettiğini duyabilir miyim diye dinlemiştim.

Sessizlik.

Başımı kapıya yasladım.

Bugün her şeyi berbat etmiştim ve bunu yaparken farkına bile varmamıştım. İş moduna girdiğimde, kişisel ilişkiler gerçekten var olmuyordu. Marisol'ın benimle birlikte ikinci bölgeye gelmesi çok doğaldı. Bunu birkaç yıldır bu şekilde yapıyorduk. Bir alışkanlıktı.

Bu bir mazeret değildi.

Dev ve Jeff zararsızdı ama aynı zamanda birinci sınıf pisliklerdi. Eşleri hakkında saçma sapan konuşurlardı ve hiçbir espri anlayışları yoktu. Elise'in onlarla yaptığı bir saatlik araba yolculuğu eminim inanılmaz acı verici olmuştu.

Bir özrü hak ediyordu.

Kendime yapmamak için yüzlerce neden sıralamadan elimi kaldırdım ve kapıya vurdum. Odadan bir şeyin yere çarptığını duydum. Ardından bir hışırtı sesi geldi.

"Ne? Orada biri mi var?"

"Elise, kapıyı aç. Benim."

Kendi tarafındaki kilit klik sesiyle açıldı. Kapıyı birkaç santim aralayıp uykulu gözlerle bana baktı.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

Kapıyı iterek biraz daha açtım, içeri girmeme yeterdi. Onu omzundan tutup, kendime doğru çekene kadar sendeleyerek geri çekildi.

Yatağının yanındaki lamba odadaki tek ışık kaynağıydı. Çarşafı buruşmuştu. Yanağında yastık izleri vardı. Yumuşak, pürüzsüz teninden yayılan sıcaklığı hissettim.

Kan sikime hücum etti. Elise’i birçok şekilde görmüştüm ama hiç bu kadar dağınık, küçük, ipeksi pijamalarla uyumamıştı. Asklarılarından biri omzundan kaymıştı ama düzeltmek için hiçbir şey yapmadım. Düzeltmek gibi bir arzum da yoktu.

Nefesimi tutarak askının biraz daha aşağı kaymasını izledim.

“Niye bana öyle bakıyorsun?” diye fısıldadı.

“Çünkü...” Gözlerimi sımsıkı kapadım. Ne yapıyordum?

“Yoksa...” Eli göğsüme, atan kalbimin üzerine geldi. “Burada ne işin var?”

Gözlerimi açtım, uzak durmam gereken güzel kızı tekrar inceledim. Bu da bir alışkanlıktı. Elise’e duyduğum her türlü çekim, yıllardır sıkıca kilit altında tutulmuştu.

Şu ana kadar.

Yaptığım hiçbir şey bunu değiştirmemi.

Onu her gördüğümde büyüdü.

“Seni istiyorum ve istemiyormuş gibi davranmak bunu değiştirmiyor. Seni lanet olası bir şekilde istiyorum, Elise.” Çenem o kadar gergindi ki bu itirafım sert ve öfkeli bir şekilde çıktı.

Derin bir nefes aldı, parmakları göğsüme gömüldü. “Sen bir pisliksin,” dedi.

“Biliyorum. Ve seni istemek imkânsız ama işte durum bu. Senin de hissettiğine eminim.”

Çenesi yukarı kalktı. Meydan okurcasına. Tam da sevdiğim gibi.

“Bu asla yürümeyecek, biliyorsun.”

“Bunu biliyorum. Ama bunu... Aramızdaki her neyse bunu yakmamız lazım. Onu yakıp yok etmeliyiz.”

Kaşları kalktı. “Birbirimizi sistemlerimizden atalım mı yani?” dedi.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve başparmağımı çenesindeki çukura sürttüm. “Aynen öyle.”

“Buradayken mi?” diye fısıldadı.

“Sadece buradayken.”

Parmaklarının ucuna yükseldi, dudakları dudaklarıma hafifçe dokundu. “Hayır demeliyim.”

Dudaklarım kıpırdadı. “Kesinlikle demelisin.” Ardından parmaklarımı saçlarının arkasına kaydırıp sıkıca kavradım. “Ama demeyeceksin çünkü senin de hissettiğini biliyorum.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” diye tısladı, bana yaklaşarak.

“Sen çılgık atana kadar seni boşaltacağımı biliyorum.”

Başını salladı. “Hayır.”

Saçını tekrar çektim. “Hayır mı? Beni reddetme.”

Dudakları dudaklarımda gezindi ve ikinci geçişte dili altımda hafifçe dokundu. “Mesele şu ki...” dedi. “Boşaldığımda çılgık atmıyorum.”

“Mmm.” Dişlerimle dudağını yakaladım ve hafifçe çekiştirdim. “Boşaldığında ne kadar tatlı bir ses çıkardığını hatırlıyorum. Ama sanırım etrafta duyacak kimse olmadığında daha iyisini yapabilirim.”

Beni itti ama bunu kastettiğini düşünmemi sağlayacak kadar sert değildi. “Sana kızgıyım,” dedi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ben de sana kızgıyım.” Başını geriye yatırdım ve köprücük kemiğinden kulak memesine kadar uzanan uzun çizgiyi yaladım. “Hayatımda hiç olmadığım kadar sertleştim. Kendimi bu delilikten kurtarmak için şiddete başvurmadan önce seni becermem gerekiyor.”

“Bana karşı bu kadar çekim hissetmek çok mu delice?” diye sordu titrek bir fısıltıyla.

“Bu halimle, evet. Senin yanımdayken aklımdan neler geçtiğini tahmin bile edemezsin.” Boynuna küçük ısırıklar bırakıp vücuduna ürpertiler gönderdim. “Seni gördüğümde, seni canlı canlı yemek, tokatlamak, her birini işaretleyene kadar yumuşak yerlerini emmek istiyorum.”

Nefessiz bir inilti çıkardı, başı arkaya düştü. “Ben tamamen yumuşak yerlerden oluşuyorum, West,” dedi.

“O zaman hemen başlamam gerekiyor çünkü yapacak çok işim var.”

Ağzım boğazının altına kenetlendi ve o inleyene kadar sertçe emdim. Dudaklarımı aynı noktaya bastırarak, acıyı öpüp yok ettim. Geri çekilip ona baktım. Gözleri kapalıydı, dudakları ayrılmış, uzun bir nefes veriyordu.

“Bundan hoşlandın mı?”

“Evet,” dedi. “Ama senden hoşlanmıyorum.”

Kıkırdadım ve tekrar yüzümü boynuna gömdüm. “Sana daha önce de söyledim, seni ikimize yetecek kadar seviyorum.” Tenini emdim ve göğüslerini avuçladım. Ağır ve yuvarlak göğüsleri, avuçlarımın kenarlarından taşarak doğrudan sikime acı veren darbeler gönderiyordu.

Ona sahip olmalıydım, onun bu parçasını öğrenmeliydim, böylece zihnimdeki soruları temizleyebilirdim. İşime dalmadığım sürece düzgün düşünemiyordum ve o zaman bile düşüncelerim bazen bu kadına kayıyordu.

Tenini emerken onu yatağa doğru geri çektim. Onu yönlendirmeme izin vererek yumuşadı. Dizlerinin arkası yatağa değdiğinde durduk ve birbirimize bakmaya başladık.

İşte buydu.

Atla ya da geri dön.

Benim için başka seçenek yoktu. Sadakatim, sağduyum ve kendimi korumam Elise’e olan ihtiyacımın altında kalmıştı.

Parmakları saçlarımı taradı. Altdudağını ısırdı, gözleri üzerimde geziniyordu. Sonra bir eli karnımdan aşağıya, eşofmanımın beline doğru indi. Sikim tam oradaydı, lastiği itiyordu. Avcunu düzleştirerek bastırdı.

“West,” diye nefes verdi.

“Bunu alacaksın, değil mi bebeğim?”

Başıyla onayladı ve tekrar altdudağını ısırdı.

“Söyle, Elise. Bunu istediğini söyle.”

“Seni istiyorum.” Parmakları sikimin etrafına sarıldı, pantolonumun üzerinden aşağıya doğru kayıyordu. “Beni bununla sikmeni istiyorum. Sert ve vahşice yap ki neden yapmaman gerektiğini unutayım.”

O anda saf bir adrenalın dalgası omurgamdan geçti. Kıyafetinin yakasından tutarak öyle sert çektim ki ince askılar koptu ve memeleri ortaya döküldü. Kremşi, lezzetli, koyu pembe uçları vardı.

“Ah, siktir, evet,” diye homurdandım. “Şortunu çıkar ve yatağa uzan, bebeğim. Ne alacağımı görmeme izin ver.”

İkimiz de kıyafetlerimizi bir kenara atarak hareket ettik. Elise yatağa uzandı, siyah saçları beyaz yastığının üzerinde dalgalanıyordu. Bir dizimi yatağa dayadım ve yavaşlayarak onu izledim.

“Aman Tanrım, West, çok büyüksün.”

Bu beni gülümsetti. Sikimi sıkıca tutarak onu izlemeye devam ettim. “Ve sen de çok güzelsin,” dedim.

Çarşafların üzerinde kıvrandı, kollarını karnının üzerinde kavuşturmuştu. Görüşümün engellenmesinden memnun olmadığım için uzandım, ellerini ellerime aldım ve yavaşça kollarını açmaya ikna ettim.

“Seni görmeliyim, Elise.”

Pembe dudaklarından küçük bir nefes geldi. “Tamam.”

Tekrar incelemeye başladım. Dolgun, yuvarlak göğüslerini ve pürüzlü meme uçlarını inceledim. Oval göbek deliğinin üstündeki küçük şişlik, karnının altındaki hafif eğim, koyu renk saçlarından oluşan mükemmel bir üçgene doğru uzanıyordu.

Sikim zonkluyordu. İçine girmek, tüm o sıcaklığa ve yumuşaklığa gömülmek için can atıyordu.

Kıvrımları, şehvetin vücut bulmuş haliydi. Tek bir keskin kenar ya da sert aç yoktu. Teni bronz ve kremşi, her yeri yumuşak ve pürüzsüzdü. Onunla ilgili her şey aşırı derecede kadınsı ve şehvetliydi.

Sertçe yutkunmak zorunda kaldım, gerginliğe benzer bir şey boğazımı tıkadı.

Elise Levy, sahip olmak için kendime asla izin vermediğim bir rüyaydı.

Elini uzatarak, “Buraya gel,” dedi. “Sik beni, West.”

Ayaklarının dibinde diz çökerek ellerimi uyluklarının arkasından dizlerine doğru kaydurdım ve bacaklarını ayırdım. Ağzımı ondan uzak tutamadım. Dudaklarımı kalçasının iç kısımlarında gezdirirken inledi.

Parmaklarım ağzımın önündeydi. Kabarık, ıslak amının üzerinde geziniyor, sırlıklam pembe kıvrımlarını ortaya çıkarmak için yarığını ayırıyordu.

“Çok güzel, Elise.” İki parmağımı içine kaydurdım, sıcaklığı beni sararken gözlerim kapandı. Onları içeri ve dışarı hareket ettirerek kendimi içine sığdırmak için yer açmaya çalıştım. “Çok sıkı, bebeğim. Orada olmaya ihtiyacım var.”

Bir elini bana doğru uzatıp, “Hadi, West,” dedi.

“Tadına bakmadan olmaz. Tadına bakmalıyım.”

Kalçalarının arasına eğildim, ağzımı üzerinde ileri geri gezdirdim. Taze, temiz, kaygan ve ateşliydi. Yüzümü kıvrımlarına gömdüm, her tarafım yaladım, parmaklarımı içeri ve dışarı pompaladım. Onun uyarılma sesi kulaklarımı dolduran en seksi şeydi. O kadar şişmişti ki dilimle yuvarladığımda klitorisi tatlı, küçük bir boncuk gibiydi.

“West,” diye inledi, parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyordu. “Daha fazla, *daha fazla*.” Kalçaları kalktı ve amını ağzıma daha da yaklaştırdı. Ona daha fazlasını verip klitorisini emdim, onu parmaklarımla becerdim.

“Çok... Çok güzel.” Dilime yapıştı, amı dudaklarımın arasında titreyordu. “Geliyorum.”

Boşaldığında, bu bir çığlık değildi. Elise’in haykırıışları sulu gökkuşağı gibiydi, canlı ama geçici. Onun boşalmasını sağlayan kişi olmak acı verecek kadar güzeldi.

“Tanrım, West, lütfen.”

Dizlerimin üzerine çöktüm ve soyunduğumda yatağın üzerine

attığım prezervatifi sikime geçirdim. Elise bana doğru uzanıyor, kalçalarını kaldırarak kendini sunuyordu.

Kendimi hazırlayıp onun üzerine eğildim ve ağzını yalamaya başladım. Dili benimkiyle çarpıştı, etrafında kıvrıldı. Dişleri dudaklarımı ısırtıyor ve dudaklarının arasındayken emiyordu.

Sikim onu dürtüyor, içeri girmek istiyordu. Üzerine uzandım. Sikimin başı açıklığının içine kayacak şekilde kendimi ayarladım.

Boynu bükülürken ağzı benimkinden ayrıldı. “West!” diye inledi.

“Biliyorum, bebeğim.” Bir santim daha içeri kaydım, izlemek için kollarımı yukarı kaldırdım. “Bırak, gireyim.”

Vücudu yavaşça açıldı ve beni içine almak için esnedi. Her seferinde biraz daha içine girdiğimde Elise’in çıkardığı sesler beni daha da azdırdı. Bu kızı sikmek zorundaydım, hem de sertçe.

Dişlerimi gıcırdatarak, “Daha fazlası için hazır mısınız?” dedim. Gözleri parladı. “Sende daha *fazlası* mı var?”

Güldüm, başım onun üzerine eğildi. “Evet, bebeğim. Senin için daha fazlası var ve onu sana vereceğim. Girmeme izin ver. Bunu kaldırabilirsin.”

Kalçalarını birbirinden uzaklaştırarak leğen kemiğim onunkiy-le buluşana kadar kalçalarını öne doğru ittim. Yıldızları gördüm. Asla. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ve daha yeni başlamıştık.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” diye nefes aldım. “Çok fazla iyi, Elise.”

“Hareket et, West. Hareket ettiğini hissetmeliyim,” diye mırıldandı ve esneyen kaslarımı kavradı.

Hareketi tekrarladım, geri çekilip tekrar ileri atıldım, tekrar ve tekrar. Elise beni izliyor, ellerini ve tırnaklarını kollarımda, göğsümde gezdiriyor, içine her daldığımda en seksi küçük çığlıklarını atıyordu.

Göğsüm alışılmadık, derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle güm-bürdedi. Her vuruşta göğüsleri titriyordu. Birini elime aldım, yoğurdum, başparmağımla meme ucunu ovdum. Ona dokunduğumda parmakları bileğime dolandı.

“Güzel memeler, bebeğim. Amın da mükemmel ve açgözlü.” İçine gömülürken başımı salladım. “İçinde olduğuma inanamıyorum.”

Dizlerini kalçalarımın doğru çekerek beni daha derine götürdü. “Buraya bunun için geldin,” dedi.

Ağzım kilitlendi. “Bir şeyi istemek ve onu elde etmek iki farklı şey,” dedim zar zor.

“Şu anda bana sahipsin.”

“Ne şanslıyım, değil mi?”

Saçlarımı alnıma doğru taradı. “Benimle konuşmayı kes ve öp beni.”

Ağzına karşı gülümsedim, onu becerdiğim gibi aynı titizlikle öptüm. Dilimin yutan darbeleri, sikimin sert ve güçlü darbeleriyle eşleşiyordu.

Elise onu aldı, benimle buluşmak için yükseldi, ıslaklığı taşaklarımdan ucuma kadar beni kapladı. Parmakları saçlarımda, dudakları dudaklarımdaydı.

Bu çok fazlaydı.

Kalçalarım daha hızlı sarsılarak içine doğru güçlendi. Dudaklarıma karşı inledi. Ben onun yumuşak, şehvetli bedenini ele geçirirken omurgasını eğdi.

“Çok yakın,” diye homurdandım. “Oraya varmanı istiyorum.”

“Klitorisime dokun ki seninle gelebileyim,” diye mırıldandı. “Beni de beraberinde getir.”

Kontrolüm bıçak sırtındaydı ama ona tam olarak ihtiyacı olanı vermemi engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Dizlerimin üzerine çökerek bacaklarını kalçalarımın etrafına doladım, böylece önümde yayılmıştı. Kalçasını tuttum, parmaklarımı etine saptırdım ve diğer elimi klitorisile oynamak için kullandım.

“Evet, West. Bunu yapmaya devam et.” Avcunu elimin üstüne bastırdı, kıcını yataktan kaldırmak için sırtını eğdi. “Yaklaştım.”

“Gel.”

Etrafıma yayılmış, pembe amı etrafımda gerilmişti ve ben içine girdikçe zıplayan göğüslerinin görüntüsü beni mahvedecekti.

Vücudunun benimkiyle birlikte hareket etmesini sevmiştim. Büyülenmişim. Daha işimiz bitmemişti ve bunu onunla tekrar yapmam gerektiğini biliyordum. Bir kez yeterli olmayacaktı.

Tırnakları elime battı ve iç kasları gerginleşip, titreyerek, beni daha derine çekerken ağzı gevşedi.

“Ah, kahretsin!” diye bağırdım. “Lanet olsun, Elise.”

Bir kez başladığında, beni tutan hiçbir şey kalmamıştı. Üzerine düştüm, ağzımı onunkine mühürledim, bu fazladan bağlantı seviyesine ihtiyacım vardı. Sikim tekrar tekrar içine giriyor, sonuna doğru hızla ilerliyordu. Omuzlarıma tutundu, dilini benimkinin etrafında döndürdü, beni aynı çılgın coşkuyla öptü.

Yükseldi, yükseldi. Baskı, ihtiyaç, delilik... Son bir hamle yaptım ve onun en derin noktasında hareketsiz kaldım. Boşalırken nefes nefese ağzına soludum. Prezervatifin beni onun çıplak iç duvarlarını kaplamaktan alıkoymasından nefret etmişim.

Artçı sarsıntılar içimi kasıp, kavururken sallandım ve dudaklarını ısırdım. Parmak uçlarını gergin boynumda gezdirdi ve saçlarımın arasına soktu.

“Tanrım,” diye inledi. “Sanırım beni mahvettin.”

Çılgınca gülerek alnımı onunkine yasladım. “Beni mahvettiğini *biliyorum*. Lanet olsun, Elise. O da neydi öyle?”

Yana doğru yuvarlanarak yavaşça içinden çıktım. Vücudum onunkini terk ettiğinde ona baktım ve gözlerimi kırıştırdım. Öpücükle şişmiş dudakları bir sırtışı dönüşü.

“Bu gerçekten iyi bir seksti.” Sonra dişlerini altdudağına geçirdi, sanki başka bir sırtışı geri çekmeye çalışıyordu ama kaybetti. “Sisteminden çıktım mı?”

İnleyerek başımı onunkinin yanındaki yastığa yasladım. “Seni doğrudan damarlarıma enjekte etmişim gibi hissediyorum.” Göğsünü avuçladım ve başımı eğerek ağzımı göğsüne sürttüm. “Tedaviyi bulmak için iki günümüz daha var.”

Terli göğsümü itti. “Tabii. Belki. *Şimdi* yatağına dön. Yoruldum.” Meme ucunu ısırđım, ciyakladı ve beni tekrar itti. “Kes şunu.” Ayaklarını çılgınca tekmeleyerek kavalkemiğıme vurdu.

Başımı kaldırdım ve gülererek, “Beni gerçekten kovuyor musun?” dedim.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve gözlerinin üzerimde gezinmesine izin verdi. “Evet,” diye nefes aldı. “Sence de öyle değil mi?”

Gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim mi? Birlikte yatarsak kafamızın karışabileceğini düşünmedim mi? Yatağı seksten daha fazlası için paylaşmanın ikimizin de istemediğı duygulara yol açabileceğini düşünmedim mi?

Evet. Düşündüm.

Ama tüm içgüdülerim onu terk etmek zorunda kalmamı protesto etmek istiyordu.

“Pekâlâ.” Dirseğimin üzerinde doğruldum. “Yine de bu iş bitmedi.”

Kaşlarını kaldırdı ve bana attığı bakış yeni bir şeydi. Onu tanıdığım onca yıl boyunca bir kez bile nazlanmamış ya da flört etmemişti ama bu öyle bir şeydi işte.

“Göreceğiz.” Beni tekrar itti. “Şimdi git.”

Oflayarak güldüm, yanaklarını avuçladım ve dudaklarımı alnına bastırdım.

“İyi geceler, Elise.”

“İyi geceler, Weston.”

Yatağından çıktım, yerden giysilerimi aldım ve odalarımızı ayıran kapıya doğru ilerledim. Arkama son bir kez baktığımda çoktan yan yatmış, battaniyeyi omuzlarına kadar çekmiş, ters yöne bakıyordu.

Kendimi kapıdan geçmeye zorladım, her ne kadar tek yapmak istediğim kalmak ve bu sonsuza dek bitene kadar yaşadığımız her dakikayı içime çekmek olsa da...

17. Bölüm

Elise

Sabah güneşi, benim odamla Weston'ın odasını ayıran kilitlenmemiş kapının üzerine bir projektör gibi vuruyordu. Battaniye kulaklarımı kapatacak şekilde üzerime çekilmiş bir haldeydi. Kappıyı kilitlemek için kendimi kalkmaya zorladım.

Ama bu boş bir çaba olurdu. Weston tekrar odama girmek isterse kilitli olup olmamasının bir önemi olmazdı.

Dün gece muhtemelen tek seferlik bir şeydi.

Bu iyi bir şeydi. Akıllıcaydı. En doğru karardı.

Kendime bunları söyledim, ta ki yataktan fırlayıp duşa gitmek için sürüklenene kadar. Bacaklarımın arasındaki hafif ağırlık nefesimi kesmişti.

Ah, Weston. Neden bu kadar... İyi olmak zorundaydın?

Hayatımın en iyi seksiydi. Daha önce hiç bu kadar ilkel bir şekilde arzulandığımı hatırlamıyordum.

Su ısınırken dişlerimi fırçaladım. Aynada bana bakan kadın iyice becerilmiş gibiydi. Saçlarım başımın tepesinde düğüm olmuştu. Göğsümde, biri neredeyse boynuma yakın olmak üzere ısırtık izleri ve morluklar vardı. Dudaklarım hâlâ hafif şiş ve koyu pembeydi.

Weston Aldrich beni işaretlemişti ve bunu bilerek yapmıştı.

Amacı, yansımamda bunu görmemi sağlamaktı.

Yürüdüğümde onu hissetmemi istemişti.

Onun gibi dev sikli ve egolu adamlar muhtemelen testosteronla dolup taşıyordu. Elllerine geçen her fırsatta göğüslerini dövmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Seks sırasında beni morartması ve bacaklarımı bükmesi sosyal olarak kabul edilebilir bir şeydi.

Bir kez olsun deneyimlediğim için memnundum.

Bunu tekrar yapmayı düşünmek bile saçma olurdu.

Yağmur başlıklı duş suyu hızla başımdan akıyordu ve her iki yandan üzerime sıçırıyordu. Bu duş, şimdiye kadar girdiğim en lüks duştı. Uzun bir süre orada durdum, başım geriye yaslanmış, gözlerim kapalı, kaslarım gevşemiş halde.

Bir anda gelen soğuk hava beni gerçekliğe döndürdü.

Weston çıplak ve sert bir şekilde duşa girmişti. Gözleri bana dikilmişti.

Karşımda durdu, elleriyle yüzümü çevreledi. “Günaydın,” dedi.

Doğrulup karnımı içeri çektim.

“Merhaba. Şu anda benim duşumdasın.”

“Öyleyim.”

“Seni davet etmedim.”

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. “Aramızdaki tüm kapıları kilitlemekten bıraktın. Bunu bir davet olarak aldım.”

“Cesurca,” diye homurdandım.

“Seksi,” diye aynı tonda yanıt verdi ve boynumun yanını yalamak için eğildi. “İyi uyudun mu?”

“Gayet iyi uyudum, teşekkürler. Ya sen?”

Boynumdan çeneme kadar öperek ilerledi. İçimde, bu tuhaf adamın sabahın bu erken saatinde yaptığı şeye ilgi duyan bir hareketlenme başladı.

“Berbattı. Bütün gece serttim. Beni sürekli bıçaklayan bir kütüğün üzerinde uyumaya çalışmak gibiydi. Bu senin suçun.”

Gözlerimi kısıtım. “Bana demek istediğin şey, seni yeterince tatmin etmediğim mi?”

“Aynen öyle diyorum. Bir kez yetmedi. Beni üzerimde kokunla ve sıkı amının anısıyla yolladın. Bu zalimceydi.”

Ellerini karnımın üzerinden geçirdi. Kokusunu daha fazla içime çektim. Mırıldandı ve yanlarımı sıktı, daha sonra akciğerlerimdeki havayı serbest bırakarak beni kendisine doğru sertçe çekti. Karnım yumuşadı, sert kasları bastırıldığında bana attığı bakış tam anlamıyla gururluydu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

“Seni sikeceğim, daha sonra duş alacağım ve uzun bir iş günü için giyineceğim,” dedi ve bir eliyle kalçamı, diğer eliyle yüzümü kavrayarak beni diş macunu kokusuyla sert bir şekilde öptü. Bana gelmeden önce dişlerini fırçalamış olması beni daha çok memnun etti.

Bu Weston’dı. Tabii ki öyle yapmıştı. Weston düşünmeden hiçbir şey yapmazdı.

Beni duvarın önüne doğru çekip, ağzımın içini yalayarak beni nefessiz bıraktı ve sersemletti. Parmakları kalçamın arasından ilerleyip merkezime ulaştı, girişimi buldu ve içeri doğru girdi. Derin bir nefes aldım ve o da bunu, az önce kazandığım küçük oksijen parçasını bile çalarak, daha derin bir öpücük için bir fırsat olarak gördü.

Onunlayken başım dönüyordu. Ona muhtaçtım. Ne zaman düşünmeye başlasam, yaptığımız şeyi sorgulasam ya da parlak banyo ışıklarının açık olmasına endişelensem içimdeki bir noktaya dokunuyordu ve tüm mantıklı düşünceler uçup gidiyordu.

Rekor sürede orgazm oldum. Weston geri çekildi, ayrılmış dudaklarımdan çıkan iniltilerimi izledi. Parmaklarını içimdeki duvarlara bastırıyor ve ovalıyordu. Zevkimi uzatarak parmaklardan fazlasını istediğim ana kadar dayanamadım ve o da bekleyemedi.

Duşun kapısını aralayıp rafta bıraktığı prezervatifi kaptı, aceleyle taktı. Ardından beni kalçalarımıdan yakalayarak, çevirip kendisine doğru döndürdü, göğsünü sırtıma yasladı. Sertleşmiş siki kalçalarımın arasına oturdu ve her seferinde daha sıkıca yerleşirken ağzıysa omzumu ve boynumu âdeta yutuyordu.

Başımı geri yaslayıp çenesinin kenarını öptüm, henüz tıraş olmamış sert sakalını yaladım. Derisi benimkine sürtünüyordu, sıcak ve kaygandı.

“İçine girmem gerek,” diye mırıldandı. “Hatırladığım kadar iyi hissettirip hissettirmediyini bilmek zorundayım.”

“Öyle. Söz veriyorum.”

Omzumun üzerinden bir kahkaha attı ve iki meme ucumu da

çimdikledi. “Öyle olduğunu biliyorum. O tatlı küçük amın mükemmel ve onu mahvedeceğim.” Bununla birlikte, sırtımın ortasına bastırarak beni öne doğru eğdi. “Ellerini duvara koy, bebeğim. Bu hızlı ve sert olacak.”

İki elimi de fayansa dayadım. Weston omzuma tutundu, işaretparmağı boğazımı hafifçe okşarken deliğime doğru hizalandı. İçime doğru bir santim kayarak kendisini ileri itti.

“West...”

Söylemek üzere olduğum her şey kalçalarının itişiyile uçup gitmişti. Güçlü bir hamleyle içime tamamen yerleşti ve kıcıımı tokatlamaya başladı. Kalçamı kavradı, diğer elini boğazımın önüne kaydırды ve beni sert bir şekilde sikti. Kalın ve uzun siki içimdeki sinirlerin her birini ateşledi. Bedenim uyanmış ve bu adama çok iyi uyum sağlamıştı.

Weston bir görevdeydi. Mümkün olduğunca derine sokulmaya çalışıyor, geri çekilmeden tamamen içime gömülüyordu. Gergin, kaslı bedeni benim yumuşak bedenime çarpıyor, göğsünden homurtular yükseliyordu.

Beni hissetmekten hoşlanıyordu.

Ben de onu hissetmeyi fazlasıyla seviyordum.

Bana nasıl dokunacağını, sınırlarımı nasıl unutturacağını ve kendimi bu şeye -yapmaya devam edeceğimiz bu hataya- nasıl vereceğimi biliyordu.

Sırtım kavislenmişti ve kollarımı kullanarak kendimi onun sertliğine doğru ittim. Karşılaştık, çarpıştık, geri çekildik ve yeniden buluştuk. Weston homurdanarak beni sıkıca tuttu. Çaresiz ve vahşi... Beni dün geceye geri götürerek ilkel arzusunu hissettirdiği ve bunu gerçek olduğuna inandırdığı anlara döndürüyordu. Şimdilik, devam ettiği sürece, Weston'ın istediği tek kadın olduğuma inanıyordum.

Bu bilgi sarhoş ediciydi.

“Hadi, West. Benim için boşal,” diye nefes nefese fısıldadım.

Sırtıma eğildi, omzumu öptü. “Üzerine boşalabilir miyim bebeğim? Güzel kalçanı daha da güzelleştirmek istiyorum.”

Sözlerine karşı kasıldım, hevesle başımı salladım. “Lütfen, lütfen.”

“Tamam. Sana tam da istediğini vereceğim.”

Hareketleri keskinleşti, parmakları üzerime saplandı. Etrafımızdaki hava kaynama noktasına kadar yükseldi. Zar zor nefes alabiliyordum. Başım dönüyordu ve eli ıslak kıcıma indiğinde iniltilerim fayanslarda yankılandı. Beni üç kez daha tokatladı. Sonra yanında tutmaya yetecek ama gerçekten incitmeyecek kadar ani bir hızla içimden çekildi ve prezervatifi çıkarıp bir kenara fırlattığını gördüm.

“Fikrimi değiştirdim.” Sert, kırmızı başını kavradı, kendini sertçe pompalıyordu. “Bana yaptıklarını izlemeni istiyorum.”

Elimi onunkine doladım, kendini sıvazlarken onunla birlikte hareket ettim ve uyluklarımı birbirine bastırdım. Bu çok fazlaydı. Çok sıcaktı.

Göğsümü tuttum ve meme ucumu parmaklarımın arasında yuvarladım. Bu da Weston’ın homurdanmasına ve bana daha da yaklaşmasına neden oldu.

Sıkılı dişlerinin arasından, “Boşalıyorum,” diye fısıldadı.

İlk sıçrayışı karnıma çarptı. Eğildim, ardından dizlerimin üzerine çöktüm. Böylece geri kalanı göğüslerime sıçradı, ağzımı açıp birkaç damlayı dilimle yakaladım. Ardından ileri eğildim ve geniş başını dudaklarımın arasına alarak son kalan atışı azalan sertliğinden emdim.

Ellerini başımın iki yanına koydu, ben onu ağzımla temizlerken sıkıca tutuyordu.

“Elise.” Adımı iç çekerek söyledi. “Benim için fazla iyisin. Sana bağlanacağım.”

Sikini ağzımdan çıkardım ve gülümseyerek ona baktım. “Zaten damarlarında olduğumu sanıyordum,” dedim.

Parmağını yanağım ve altdudağım boyunca gezdirip kafasını salladı. “Öylesin.” Ardından elimi tuttu, beni ayağa kaldırdı. Ağır, eriyen bir öpücükle dudaklarımı kendisinininkine bastırdı. “Dudaklarını sikimin etrafında daha çok görmeliyim.”

Çenesine dokunarak, “Bakarız,” dedim.

Ben de istiyordum ama eğer beni bütün gün yine görmezlikten gelir ve iki sıkıcı insanla birlikte seyahat etmemi sağlarsa kendisiyle kendisinin ilgilenmesi gerekecekti.

Belki de şaşırtıcı olmamalıydı ama Weston, güne her zamankinden çok daha az somurtkan başladı. Giyindikten sonra hızlı bir kahvaltı yaptık ve çevresindeki herkese sessizce ters ters bakmak yerine benimle konuştu.

Flört etmedik. Sessiz bir anlaşmayla bu durum, işte olduğumuz zamanlarda yaşanmıyordu.

Tabii beni ofisinde tatmin ettiği o zamanı saymazsak. Ama o sırada yalnızdık ve tanık yoktu, bu yüzden pek sayılmazdı.

Dün olduğu gibi Marisol, Dev ve Jeff bizi ilk fabrikada bekliyordu. Bu kez erkekler beni selamladı ancak Marisol'ın bakışı pek üzerimde durmadı. Bütün ilgisi Weston'a yönelmişti, hemen yanma sokuldu.

Weston'ın beni görmezlikten gelip, Marisol'a ilgi gösterip göstermeyeceğini görmek için etrafta kalmak zorunda değildim. İnsan kaynaklarından Melinda, beni Cherise'le yapacağım ilk röportaj için alıp götürdü. Cherise, dağ yürüyüşlerine meraklıydı.

Gün çok daha iyi başlamıştı. Cherise tatlı ve hevesliydi. Fabrika katında bir yönetici olarak ilk önce işinden bahsetti, ardından hobisini konuştuk. Tüm Andes ekipmanlarını yanında getirmişti ve eve döndüğümde ona daha fazlasını göndermeyi kafama koydum.

Röportajımız sona ererken, beni toplantı odasından çıkarıp fabrika katını göstermeye götürdü.

"Andes ekibini sık görüyor musunuz?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Sürekli. Bizi neredeyse iki günde bir kontrol ediyorlar." Güldü. "En azından öyle hissettiriyor. Buradayken hepimiz nefesimizi tutarız."

Neredeyse bir futbol sahası uzaklıktaki takım elbiselileri başımla işaret edip, "Bay Aldrich buradan geçtiğinde hiç burada oldunuz mu?" diye sordum.

"Evet, tabii. Eskiden çok daha sık uğrardı." Bana doğru eğildi.

“Sanırım Bayan Davies’le ayrıldılar, bu yüzden eskisi kadar sık Kaliforniya’ya gelmiyor. En azından söylenti bu.”

“Öyle mi?” Ona göz kırptım ve bakışımı Weston’a çevirdim. Fabrikanın genel müdürüyle derin bir sohbetteydi. Bu mesafeden Marisol’ın ifadesini okuyamıyordum ama her kelimesine tutunduğundan emindim.

Ona Marisol’la sevişip sevişmediğini sormuştum. Cevap vermemişti.

Bu da yeterli bir cevap olmuştu.

Gerçekten önemli değildi ama dün gece Marisol’ı elde edemediğinde benim bir teselli ödülü olup olmadığımı merak etmeden duramıyordum.

Cherise başını salladı. “Bunu söylememeliydim. Seninle konuşmak çok kolay oldu, senin de onun için çalıştığını bir an için unuttum.”

Elimi uzatıp kolunun üst kısmını sıktım. “Sorun değil. Dert etme. *Onun* için değil, şirketi için çalışıyorum. Ayrıca yanlış bir şey söylediğini de düşünmüyorum.”

Dudakları endişeyle sıkılmıştı. “Patronum hakkında dedikodu yaptım.”

“Zararsız,” diye onu rahatlattım. “Beni birkaç kişiyle tanıştırebilir misin? Sorun olur mu?”

Bakışlarını Weston’dan koparıp hâlâ kaşlarını çatıyordu. Endişesinden sıyrılması biraz zaman aldı. “Ah, tabii. Sorun değil,” dedi.

Takım elbiselilerle otoparkta buluştum. Bugün yapmamız gereken bir ziyaret daha vardı ve oraya bir saatlik bir yolculukla ulaşacaktık. Weston beni baştan aşağı süzdü, ardından arkasını dönüp arabasına doğru yürümeye başladı. Ne olacağını görmek için bekleyerek geri planda kaldım. Yine Dev ve Jeff’le kalacağımı düşündüm.

Beklediğim gibi Marisol doğrudan Weston’ın arabasına doğru yürüdü. Kapıyı açmak üzereyken Weston boğazını temizledi.

“Aslında... Elise bugün benimle gelecek.”

Herkes nefesini tuttu, onun daha fazla açıklama yapmasını bekliyordu ama Weston şık ve pahalı ayakkabılarıyla dönüp, Marisol'ın yanından geçerek yolcu kapısını açtı. Hareket etmediğimde kaşını kaldırdı ve içeri girmem için işaret etti.

Marisol da kıpırdamamıştı, bu yüzden yanından sıyrılmak zorunda kaldım. Weston, elini sırtımın ortasına koyup oturmamı bekledi ve kapıyı dikkatlice kapadı. Yan aynadan Marisol'ın onunla konuştuğunu gördüm ancak Weston söylediklerini hızlıca savuşturup uzaklaştı.

Yanımdaki koltuğa oturup aynalarını kontrol ettikten sonra, otoparktan çıktı. Dev, Jeff ve Marisol hâlâ orada dikiliyordu.

“Sanırım pek mutlu değil.”

Weston mırıldandı. Katılıyor muydu? Anlamak zordu.

Konuyu değiştirme süper gücünü kullanarak, “Ziyaretin nasıldı?” diye sordu.

“İlginç. Cherise’e bir Andes kıyafet seti göndermelisin. Yürüyüşlerinde çektiği çok fazla fotoğrafı sosyal medyada paylaşıyor. *Instagram*’da otuz binden fazla takipçisi var. Gerçekten iyi bir reklam olur.”

Başını çevirip bana rahatsız edici derecede sıcak bir gülümseme attı. “Cherise’in bilgilerini Renata’ya e-postayla gönderebilir misin? O halleder.”

“Çoktan yaptım.”

Uzanarak bacağıma sıktı. “Çok güzel iş çıkardın, Elise.”

“Teşekkür ederim.”

Eli orada kaldı, yukarı doğru ilerledi. Pantolon giymiştim, bu yüzden nereye ulaşmaya çalıştığını bilmiyordum.

“Weston...”

“Şşt.”

Parmakları üst bacaklarımın tepesine ulaştı ve içeri doğru kayarak yuvarlak kıvrıma yerleşti, memnuniyetle homurdandı.

“Bunu sevdim.” Parmaklarını etime gömdü, ne kadar yumuşak olduğunu test eder gibi. “Daha sonra yüzümü buraya gömeceğim.”

“Ah, öyle mi?”

Havalı bir ton denedim ama Weston'ın vücudumun *sevmediğim* bir parçasını beğenmesiyle bunu sürdürmek zordu.

“Evet.”

Çok emindi ama onu suçlayamazdım.

Bu gezinin geri kalanı için zaten ikna olmuş durumdaydım. Sınırı zaten aşmıştım. *Neden bu kadar iyi bir şeyden kendimi mahrum bırakayım ki?* Şimdi ya da onuncu orgazmdan sonra durmaz, sonuçları değiştirmeyecekti.

“Bu arada...”

Başını çevirdi.

“Evet?”

“Sen ve Marisol sevgiliydiniz, değil mi?”

Parmakları bacağıma sıktı ve sert, ağır bir nefes verdi. “Evet, öyleydik ama uzun zamandır birbirimize meslektaş olmaktan öte bir şey değiliz.”

“Tamam. Merakımı giderdiğin için teşekkür ederim.”

Zihnimin arka planındaki güvensiz canavar, Weston'ın Marisol gibi bir kadınla birlikteyken nasıl olur da bana ilgi duyabileceğini sorguladı. İkimiz aynı değildik. Weston, onun bacağına dokunduğunda muhtemelen kolayca kayıp giderdi.

Weston yola bakmak yerine bana bakıyordu.

“Çok da merakın giderilmiş görünmüyor. Dün sana yanıt vermek istemememin nedeni buydu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şu an Marisol'la kendini kıyaslıyor musun yoksa kıyaslamıyor musun?”

“Hangi kadın yapmaz ki?”

“Kıyaslanacak bir şey yok.”

Alaycı bir sesle burnumdan soludum. “Tabii ki yok.”

Bacağıma neredeyse fazla sert bir şekilde sıktı. “Bu saçmalığı bırak, Elise. Muhteşem olduğunu biliyorsun. Sen ve Marisol tamamen farklısınız. Açıkça söylemek gerekirse senin onun gibi olmanı istemem. Bizim artık birlikte olmayışımızın bir nedeni var.”

Parmaklarım bileğini kavradı. “Bacağımda iz bırakacaksın.”

“İyi. Böylece izlere bakar ve parmaklarımı yerleştirmek için sabırsızlandığım yeri hatırlarsın. Bir sonraki fabrikada yürürken, ereksiyonumu saklamaya çalışarak, bu noktaya geri dönüp elim yerine yüzümü koymak için dakikaları sayacağımı hatırlarsın.”

“Ah.”

Dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı. “Evet. *Ah*. Yani kafandan herkesi çıkar. Benim kafamdan çıktılar.”

Altdudağımı ısırarak yavaşça koltuğa yayıldım. Tutuşu biraz gevşedi ama bırakmadı.

Ve ben de bırakmasını istemiyordum.

18. Bölüm

Weston

Mutlu değildim.

Aksini iddia etmem mümkün değildi, bu yüzden Marisol yüzümdeki somurtkan ifadeyi yumuşatmak için çırpınıyordu.

Brian Lewis, Andes'in patentli dolgusunu üreten fabrikalardan birinin sahibiydi. En başından beri, henüz sadece zengin bir çocuğun çokça fikri olduğu bir dönemde yanımdaydı. Bir zamanlar ona koşulsuz güvenirdim.

Ancak Andes büyüdükçe onun işi de büyümüştü. Eskiden öncelikli olduğumuz yerde, şimdi arka plana itiliyorduk.

Bu kabul edilemezdi.

"Affedersiniz." Marisol konuşmayı kesti ve herkes bana döndü. "Geçen hafta telefonda bunu konuşmamış mıydık Brian?"

Brian benden on yaş büyüktü, kırmızı suratlı ve göbekliydi. Lisedeki başarısıyla zirve yapmıştı ama kimsenin tek bir maçta en çok sayı yapan kişi unvanından etkilenmediğini anlayacak kadar farkındalığı yoktu.

Bütün bunları görmezlikten gelebilirdim ve yıllarca görmezlikten gelmişim de ama mazeretleri artık ondan nefret etmeme neden oluyordu. Şansı varmış ki fabrikaya iyi bir ruh haliyle girmiştim.

"Şimdi, Weston, daha fazla personel alma sürecinde olduğumuzu açıkladım. Önümüzdeki ay üçüncü vardiyayı ikiye katlayacağız ve si-"

Elimi kaldırdım. "Bizimle sözleşme imzaladığınızda, personel yetersizlikleri için hiçbir şart öne sürülmedi. Kapasiteniz üzerinde

sorumluluk almanız beni ilgilendirmmez. Bu, bilmem gereken bir şey değil ve dürüst olmak gerekirse etrafta yaymanız gereken bir şey de değil. Bu sizi iyi göstermiyor.”

Kahkaha attı. Bakışları meslektaşlarımın üzerinde geziniyordu, oysa tüm dikkatini bana vermesi gerekirdi. Onlar ona yardım edemezdi. Kendini buraya düşürmüştü, buradan çıkmanın yolunu kendisi bulmak zorundaydı. Yetersiz mazeretler veya açıklamalarla olmayacaktı bu. Bana göre sadece eylem kabul edilebilirdi.

Belki bu adamla bağları yıllar önce koparmalıydım. O benimle, ben de onunla rahatlamıştım ama kişisel ilişkileri işime taşımak bana göre değildi. Sanırım nostalji suçluydu. Brian, yeni kurulmuş bir işletmeye şans vermişti ve bu bir anlam ifade ediyordu.

“Bak, Weston, her şey kontrol altında. Üretimde yalnızca biraz gecikme var, bunun sizin için kabul edilemez olduğunu anlıyorum ama bunu telafi etmek için bir sonraki sevkiyatta indirim teklif edebilirim.”

Ona baktım, sabrım tükenmek üzereydi. Bana bir çocuğa davranır gibi yaklaşılmamasından hoşlanmıyordum.

“Elbette anlıyoruz,” diye yatıştırdı Marisol. “Şu indirimi yazıya dökelim o zaman. Sözlü vaatler, yasal sözleşmelerde tekrarlanmadıkça bir anlam ifade etmez.”

Herkes güldü, bir tek ben gülmedim. Yöneticilerimden birinin benim adıma konuşmasında eğlenceli hiçbir şey yoktu, özellikle de söyledikleri doğru bile değilken.

“Biz aslında anlamıyoruz.” Marisol, Jeff ve Dev’e başımla işaret ettim. “Gidebilirsiniz. Brian’la özel bir konuşma yapmamız gerek.”

“Gitmek mi?” diye tekrarladı Marisol.

“Git. Artık sana ihtiyacımız yok.” Ayaklarımın yönünü Brian’ın ofisine doğru çevirdim. Beni takip edeceğinden bir an bile şüphe etmedim.

Beklerken telefonumu çıkardım ve Elise’e mesaj attım.

Ben: *Neredesin?*

Elise: *Sana da merhaba. Elias ve Cameron’la dışarıda bir piknik*

bankında oturuyorum. Bana kaya tırmanışı hafta sonlarını anlatıyorlar. Sen neredesin?

Ben: *Cehennemdeyim. Yarım saat içinde hazır ol.*

Elise: *O zamana kadar hazır olmayabilirim.*

Ben: *Yarım saat içinde hazır ol, Elise.*

Elise: *Lütfen.*

Ben: *Ne?*

Elise: *Weston, patronum olabilirsin ama aynı zamanda bu gece içime giren adam olmak istiyorsan lütfen, de.*

Ben: *Yemin ederim, şu anda yanında oturan adamlar seni böyle içine girilmekten bahsederken görüyorsa kışını öyle bir tokatlarım ki oturamazsın.*

Elise: *Sadece sen de aynı şekilde cezalandırılmak istersen...*

Ben: *Sana mesaj atmanın beni sakinleştireceğini neden düşündüm ki?*

Elise: *Aa, öyle mi düşündün? Bu biraz tatlıymış. Ve bil diye söylüyorum, seninle konuşmak için masadan kalktım, böylece kimse muhtemelen hakkında söylediğim edepsiz şeyleri görmeyecek.*

Ben: *Teşekkürler.*

Ben: *Lütfen yarım saate hazır ol.*

Elise: *Rica ederim. Ne yapabileceğime bakacağım, xx.*

Yarım saat sonra dışarı çıktım. Elise'i bulup buradan çıkmak ve onu otel odama götürmek niyetindeydim. Bunun yerine, beni bekleyen Marisol'la karşılaştım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Marisol genelde sinirlenmezdi. Hayatın onun istediği şekilde ilerlemesini beklerdi ve işler öyle gitmediğinde gerçekten şaşırırdı.

Ayrılmamıza ve karşılıklı kusurlarımıza rağmen onu hâlâ seviyor ve profesyonel olarak saygı duyuyordum. Eğer saygı duymasaydım o pozisyonda olamazdı.

Ve yakın zamana kadar böyle bir iş gezisi genellikle onunla yatakta biten bir sonla sonuçlanırdı.

Artık onunla bu noktaya gitme isteğim tamamen kaybolmuştu.

İç çekerek burun kemiğimi sıktım. Brian'la yaptığım toplantı kafamda bir çiviye daha derine saplamaktan başka bir işe yaramamıştı. Sözleşmemiz sona erdiğinde, üretim ekiplerime onu değiştirecek bir tedarikçi bulmalarını söyleyecektim. Ortak geçmişimiz, iş ilişkimizin devamı için yeterli değildi.

“Biri benim adıma konuştuğunda bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun,” dedim elimi cebime sokarak. “Bunu sana söylemem için mi bekledin burada?”

Kırmızı dudakları hafif bir sırıtışa dönüştü. “Onu ve beni akşam yemeğine davet etmeni bekledim.”

Kaşlarımı çatarak otoparka göz gezdirdim. “Dev ve Jeff'i gönderdin mi?”

Göğsümden yukarı doğru elini kaydırarak bir adım yaklaştı. “Tabii ki. Onlardan beklmelerini istemek ayıp olurdu, ben seninle gideceğim sonuçta.”

“Yanımda Elise var. Seni bırakmaya hiç niyetim yoktu.”

Dili üstdudağına dokundu. “Ah, o. Onu tamamen unutmuşum.” Elise'i bir el hareketiyle geçiştirdi. “Sorun değil. Onun arabada olmasına aldırımam.”

Kaşlarım daha da çatıldı, kafamdaki ağrı da artmıştı. “Aldırsaydın ne yapmamı bekliyordun? Onu burada bırakıp kendi başının çaresine bakmasını mı?”

Marisol hafifçe bir kahkaha attı. “Fabrika çalışanlarıyla flört ettiğini gördüm. Eminim onlardan biri onu bırakmaktan mutlu olurdu.”

Ağzımdan öfkeli bir kahkaha çıktı. “Şaka yapıyor olmalısın, Marisol. Bana şaka yaptığını söyle. Elise'in benim için kim olduğunu biliyor musun? Sana daha önce söylediklerimden hiçbir şey hatırlıyor musun?”

Cevabını gerçekten umursamadığım için beklemeden binanın yan tarafına doğru ilerledim. Orada, piknik masalarının olduğu nu hatırlıyordum. Köşeye ulaşmadan önce, Elise ve iki adamın o köşeden çıktığını gördüm. Elise, adamlardan birinin söylediği bir şeye gülüyordu, yanakları ise kıpkırmızıydı.

Zaten kötü olan ruh halim, Elise'i iki adamın etrafında sıkışmış bir şekilde, ilgilenilirken görmekle soğuk bir öfkeye dönüştü.

"Elise!" diye bağırdım. Yürümeyi bıraktı, gözleri kocaman açılarak nihayet beni fark etti. "Gitme vakti." Hemen hareket etmeyince gözümün karardığını hissettim. Kafamdaki çivi daha da derine saplandı, sinirlerim beni iyice ele geçirdi. "Şimdi."

Tonum sert ve buyurgandı. Elise için fazla sertti ama buna mecbur hissediyordum. Mesajlarımdan sinirli olduğumu biliyordu ama hâlâ ayak sürüyor, ihtiyaç duyduğum anda yanıma gelmiyordu.

Sonunda, adamlara yumuşak bir şeyler söyledikten sonra bana doğru yürümeye başladı. Ancak yanıma geldiğinde derin bir nefes alabildim. Öfkesi hissediliyordu ama Marisol otoparktaki yürüyüşümüzde bize katıldığında bile dudaklarını birbirine bastırmaya ve profesyonel yüzünü takınmaya devam etti.

Duygularımı gizlemeye çalışmadım ve Marisol, Elise'in önüne geçip yolcu kapısına ilk ulaşacak kadar küstah davrandığında nezaket göstermeye de hiç niyetim yoktu.

"Elise benimle önde oturacak," dedim. "Eğer seni arabana bırakmamı istiyorsan arkaya otur."

Marisol kapıdan uzaklaştı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Weston?"

Arka kapıyı onun için açtım. "Önce sormuş olsaydın sana söyleyecektim ki elimde yalnızca arka koltukta yer vardı."

Beni uzun bir süre inceledi, koyu kahverengi gözleri ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışır gibi üzerimde gezindi. Elise arkamdaydı ama ona dikkatimi vermeden önce bu sorunu çözmem gerekiyordu.

Marisol siyah dalgalı saçlarını omzunun arkasına atarak arka koltuğa oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve hayatında hiç bu kadar haksızlığa uğramamış gibi önüne bakmaya başladı.

Kapıyı kapadım ve Elise'e döndüm.

"Hadi."

"Önde oturabilirdi."

Uzun bir nefes verdim. “Şu an bana bulaşma. Arabama davet edilen kişi o değildi, sendin. Arka koltukta oturamazsın.”

Altdudağını çıkardı ve o dudağı ısırarak için kendimi zor tuttum. “Çok sinir bozucu ve suratsızsın.”

“Son derece sinir bozucu birkaç saat geçirdim. Lütfen buna daha fazlasını ekleme.”

Suratı anında endişeyle değişti. “Ne oldu? Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır.” Elimi kolunda gezdirdim. “Bu yolculukta yanımda kalıp huysuz patronun gibi davrandığımda bile sabretmek dışında yapabileceğin bir şey yok.”

Gözleri keyifle parladı. “Buna alışığım, o yüzden yapabilirim.”

Otele dönüş yolculuğu iki saat sürmeliydi. Bunun yerine yüz yıllar sürdü. Elise, Marisol’la sohbet etmeye çalıştı ama Marisol orali olmadı. Bunun yerine, Marisol benimle yaptığı tatillerden, gittiğimiz restoranlardan bahsetti ve Kaliforniya seyahatlerimde neler yaptığımıza dair açık imalarda bulundu.

Elise’in hafifçe gülüp bunu eliyle gizlemeye çalıştığını yakaladım. Bu, Marisol’a patlayıp öfkemi dışavurmamı engelleyen tek sebepti. Elise rahatsız olmuyordu, bu yüzden kendimi tuttum ve müziği açarak anlamsız konuşmalara son verdim.

Marisol, otele yakın bir yere arabasına park etmişti. Onu arabasına bıraktım, sabah görüşeceğimizi söyleyerek derin bir iç çekişle uzaklaştım.

“Akşam yemeğine gidiyoruz,” dedim Elise’e.

“Öyle mi? Epey yorgunum.”

Ona bir bakış attım. “Kapa çeneni.”

Yavaşça güldü. “Pek mümkün değil.”

Arabada elimi uzatıp yeni favori yerim olan uyluğunun kıvrımına parmaklarımı yerleştirdim.

“Bunun için Tanrı’ya şükür.”

Siparişlerimizi verdikten sonra Elise, arkasındaki mindere yas-

lanarak rahatladı ve lokantanın etrafına göz gezdirdi. Küçük, hafif bir gülümseme dudaklarının köşelerini kaldırdı.

“Ne?” diye homurdandım.

Bakışları hemen bana döndü. “Şimdiden bana mı homurdanıyorsun?”

“Hayır.” Saçlarımı karıştırdım. “Evet. Neden gülümsediğini bilmemeyi sevmiyorum.”

Bu onu güldürdü. “Madem bilmek istiyorsun, bu yerin sana pek uygun olmadığını düşünüyordum.”

Masaya doğru eğilerek ellerimi birleştirdim. “Hoşuna gitmedi mi?”

Dün gece onu davet ettiğim lokantaya getirmiştım. Görüntü olarak özel bir yer değildi ama yemekleri fazlasıyla iyiydi ve kimse-nin bizi rahatsız etmeyeceği türden bir mekândı.

“Hayır, hoşuma gitti. Sadece senin hoşuna gitmesine şaşırdım. Hepsi bu.” Ağzını eliyle kapatıp bana fısıldadı. “Sanırım *Michelin yıldızları** burada yok, West.”

West.

Damarlarımda bir sıcaklık hissettim. Bana sadece onu becerirken *West*, demişti. Yatak odasının dışında duymak, Pavlov’un deneyi sonucunda oluşan bir tepkiyi ateşledi. Vücudumu şu an onu yatırıp içine girmenin yeri ve zamanı olmadığına ikna etmem birkaç saniyemi aldı.

“Beni pek düşünmüyorsun, değil mi?”

Yanaklarına sıcak bir pembelik yayıldı. “Bu doğru değil. Şaka yapıyordum. Seni burnu havada biri olarak görmüyorum, hiç de öyle değil. Ama lüks şeylere alışık olduğunu inkâr edemezsin. Her gün giydiğin takımları görüyorum. Bir çatı katında yaşıyorsun. Sıradan biriymişsin gibi davranma.”

“Haksız sayılmazsın. Lüksü seviyorum ve bunu inkâr etmeyeceğim ama takdir edebileceğim tek şey bu değil. Öyle olsaydı birçok şeyi kaçırmış olurdu. Burayı görmezlikten gelir, içeri bile girmezdim ve bu bir kayıp olurdu. Bu yer, yediğim en iyi Meksika kahvaltılarından birini yapıyor.”

* Michelin Yıldızı, olağanüstü yemekler sunan restoranlara verilir.

“Bana yemeklerini tattırmalısın.”

“Elise, istediğin her şeyi sana vereceğim.”

Dişleri altdudağının köşesini ısırdı ve yanaklarındaki pembe renk yoğunlaştı. Daha genç, daha tatlı görünüyordu. Sikime saplanan kan, doğrudan gümbür gümbür atan kalbime yöneldi. Onu önemsemediğim tek bir gün bile olmamıştı. Üç yıl boyunca başka bir eyalette yaşarken bile onu takip etmiştim.

Onu tekrar tekrar becermek istesem de benim için her zaman kim olduğunu asla göz ardı etmemeliydim. Eve gittiğimizde seks sona erecekti ama o Elliot’ın kız kardeşiydi, bu da onu her zaman koruyacağım ve ona bakacağım anlamına geliyordu.

Garsonumuz içeceklerimizi getirdi ve ardından sessizleştik. Ben ertesi günkü toplantılarımı gözden geçiriyordum, Elise ise muhtemelen mesajlarını ya da e-postalarını okuyordu.

Yumuşak bir kahkaha patlattı. Gözleri benimkilere yöneldi. Başımı yana eğerek ne olduğunu sordum.

“Bir şey yok.” Başını salladı. “Eski iş arkadaşım Brandon, dün gece bir barda Patrick’le karşılaşmış.”

“Ve?”

Patrick’in adını duymak midemi sıkıştırdı. Onun yanında bir dakika durmak bile Elise için yeterince iyi olmadığını anlamak için yeterliydi. Eğer bahis oynayan biri olsaydım, Elise’in bir yıl içinde akıllanıp onu terk edeceğine bahse girerdim. Bu onun yıllarını aldığına göre bahis oynamadığım için şanslıyım.

Elise’in bakışları telefonuna, daha sonra tekrar bana kaydı. “Brandon, Patrick ona nerede olduğumu sorduğunda İngilizce bilmediğini iddia etmiş. Ve Brandon’ın erkek arkadaşı da işi çeviriye dökmüş.”

“Ne demiş?”

“Elbette Brandon başka bir dil konuşmadığı için Cliff her şeyi uydurmak zorunda kalmış. Patrick’e, Brandon’ın iki hafta önce Hırvatistan’dan geldiğini ve bir manastırda büyüyerek annesi dışında hiç kadın görmediğini söylemiş.”

Göz kırptım. “Patrick buna ne demiş?”

Omuz silkti. “Kızmış ve kafası karışmış. Ne dediğini gerçekten bilmek istemiyorum, bunu Brandon’a da söyledim.”

“Onunla bir daha konuşmayacak mısın?”

“Hayır. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yok.”

Midemde bir şeyler ekşidi. Nedenini tam olarak kestiremiyordum. “Gerçekten mi? Ona bağırarak bile istemiyor musun?”

“Ben pek bağırarak biri değilim, biliyorsun. Ve bana yaptıklarını açıklamaya çalışma şansını hak ettiğini düşünmüyorum. Gecenin karanlığında bir hayalet gibi oradan kaçmak benim için olgunca olmayabilirdi ama gitmeye karar verdiğimde bunu hemen yapmam gerektiğini hissettim yoksa hayatta kalamazdım.”

Kaşlarım onu izlerken hafifçe indi. Bu konuyu konuşmak hoşuna gitmiyordu. Bu adam, itiraf etmek istemese de hâlâ onu incitiyordu.

“Ya senin hak ettiklerin?”

Saçını kulağının arkasına iterek bana döndü. “Ne demek istiyorsun?”

“Kapanışı hak etmiyor musun?”

“Kapanış gerçek değil. Acı ve mutluluk arasında bir kapı yok. Patrick’le yapacağım ya da yapmayacağım ne kadar çok konuşma olursa olsun, onun bana yaptığı acıyı geçmek zorundayım. Eğer bir şey hak ediyorsam o da bir zamanlar sevdiğim adam tarafından incitilmemek.”

“Bir zamanlar sevdiğin mi? Artık sevmiyor musun?”

Elini buzlu çay bardağına sardı. “Onu sevdiğimde, bu hayati bilgiler olmadan seviyordum. Onun gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde, bu sevgi anlamsız ve etkisiz hale geldi. Kulağa soğuk geldiğini biliyorum, belki de öyle ama hayatın saçmalıklarıyla bu şekilde başa çıkabiliyorum. Ve biliyorsun ki ben payıma düşenden fazlasını aldım.”

Burnumdan uzun bir nefes verdim. O da bana benzer bir şey yapmıştı. Bir gün, onun ikinci ağabeyiydim. Ertesi gün, neredeyse hiç var olmamıştım. Belki de bu uzun, buz gibi yılların hatırası beni şu an huzursuz ediyordu.

Patrick'ten ne kadar nefret etsem de ona karşı bir acıma hissi beslemeden edemedim. Elise Levy'nin kutupsal tarafı, yıllarca onun güneş ışığında yaşamış biri için dayanılmaz bir yerdi.

“Gerçekten. Sen ve Elliot, çoğu insandan daha fazla talihsizlik yaşadınız.” Masanın üzerinden uzanarak boşta kalan elini elimde tuttum ve parmaklarını hafifçe ovuşturdum. “Kaçınılmaz olarak çuvalladığımda, bana hayalet muamelesi yapmak yerine düzeltmem için bana bir şans vermeni istiyorum. Bana bunun sözünü verebilir misin?”

Burnuna dokundu ama parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. “Ne kadar berbat bir hata yaptığına bağlı. Beni bir uçuruma itersen kesinlikle seni görmezlikten gelirim. Gerçekten.” Bana gülmüsed, ben geri gülümsemek için kendimde bir şey bulamayınca daha ciddileşti. “Sana karşı kaçtığım yıllara geri dönmek istemiyorum. Hem bizim hem de Elliot'ın iyiliği için. Varsayımsal bir hataya karşı nasıl tepki vereceğimi tahmin edemem ama denemeye söz verebilirim, tamam mı?”

Kuru bir kahkaha atıp, “Bildiğim tek şey senden alacağım bu kadar,” dedi. “O yüzden sanırım *tamam* sayılır.”

Benim Meksika kahvaltım, Elise'in domates çorbası ve peynirli tostı geldi. Yemeklerini o kadar çok beğendi ki midemdeki rahatsızlık geçti. Onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu, nasıl olursa olsun.

Bir çatal dolusu yumurta, Meksika sosu ve taze avokado aldım. “Aç.”

Öne doğru eğildi ve yemeğimden tatmak için dudaklarını araladı. Bakışları benimkinde kalırken dudakları çatalımın etrafında kapandı. Yavaşça çatalı çıkardım ve onun en sevdiğim yemeği tatmasını izledim. Zevkten yanaklarına renk gelmişti.

“Doğru düşünüyorum, değil mi?”

Başını salladı. “Lezzetli. Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim.”

“Bunu benimle paylaştığın için teşekkür ederim.”

Kaşığını alıp, bir süre çorba almadan önce durdu. “Marisol buraya hiç seninle geldi mi?” diye sordu.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Bir kez geldi. Pek etkilenmedi.”

“Ne kadar süre beraberdiniz?”

Başımı eğdim. “Şimdi sıra benim ilişki detaylarımı açıklamakta mı?”

“Adalet yerini bulmalı Westie.”

“Lütfen Miles’la takılmayı bırak.”

“Bunu onunla konuşman gerek. Bana biraz takıntılı.” Kaşığı bana doğrulttu. “Beni oyalama. Ne kadar süre birlikteydiniz?”

“Ciddi olarak iki yıl, üç yıl falan.”

“Ciddiyetsiz olarak?”

Kelimelerimi fark etti. Şaşırmadım. “Bir yıl.”

“Yani üç yıl.” Tostunun köşesinden bir parça kopardı. “Uzun bir süre. Bu seyahate kadar varlığını bilmiyordum.”

Kaşımı kaldırdım. “Şikago’da benimle ilgileniyor muydun?”

“Bir şekilde. Elliot ara sıra senden bahsederdi. Ama güzel Marisol’dan hiç bahsetmedi.”

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi, buna karşı koya-
madım. “Çünkü Elliot, onun var olmadığını iddia etmeye çalışı-
yordu. Kafalarındaki şeyleri yok etmek, bir Levy yeteneği.”

“Ağabeyim güzel Marisol’dan hoşlanmıyor muydu?”

“Onu öyle anma yoksa sana da *Muhteşem Elise* diye hitap et-
mek zorunda kalırım.”

Sırıtişını eliyle örtmek için çiğnemeyi bıraktı. “Kulağa çok hoş
geliyor,” dedi.

Öyleydi. Ve uygundu.

“Hayır, Elliot ondan hoşlanmadı. Eğer onunla kalırsam beni
değiştireceğini ve onun benden de hoşlanmayacağını söyledi.”

“Ağabeyim, tatlı dilli bir adam.”

Başımı salladım. “Açıksözlüdür ama gerçeği söyler.”

“Ama sen dinlemedin.”

Derin bir iç çekerek peçetemle ağzımı sildim. “Aklımın başıma
gelmesi biraz zaman aldı. İlişkimiz boyunca Kaliforniya’da yaşadı.
Bu da ilişkimizin yürümemesi için birçok nedene gözlerimi kapa-
mamı kolaylaştırdı.”

“Bu mantıklı. Sürekli kavuşma seksiniz vardı. Bunu bırakmak zor olurdu.”

Bir başka kadınla seks yapmamı bu kadar rahat dile getirmesiyle çenem gerildi. Ben onun başka bir erkekle olduğunu düşününce rahat hissetmiyordum.

“Doğru. Gitmektense kalmak daha kolaydı. Ayrıca bir kısmım, Elliot’ı haksız çıkarmak istiyordu.”

“Bahse varım, ayrılığınızı iyi karşılamıştır,” dedi ve sırtımasını engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Ağabeyine pislik dediğim için kusura bakma ama o pislik, ilişkimizin bittiğini söylediğimde geçit töreni yaptı.”

“Çok rahatlatıcı,” diye cevap verdi.

“Benim rahatlamaya ihtiyacım yoktu.” Gerçi olsa bile Elliot’ın rahatlatma teklifini düşünmek komikti.

Masanın altından bana hafifçe tekme attı. “Onu sevmedin mi?” diye sordu.

Bir hırlama sesi çıkararak çatalımı aldım. “Bunu konuşmaya devam etmemiz gerekiyor mu?” Hızla soğumaya başlayan yemeğimi ağzıma attım. Elise, beni konuşturmaya kararlıydı.

“Bana bir sürü ayrıntılı soru sordun, Westie. Benim de aynısını yapmam adil olur. Üç yıl boyunca onunla birlikte olduğuna göre onu sevmiş olmalısın.”

Bir başka büyük lokma aldım. “Bir nevi sevgi gibiydi. Onunla evlenmek istediğimi düşünüyordum ama bittiğinde kalbim kırılmadı.”

“Evlilik mi? Vay!”

“Eğer düğün salonuna bile gidebilseydik bir yıl içinde boşanırdık.”

Bir yüzük almayı düşünüyordum. Şimdi geriye dönüp, bakınca neden yaptığımı bile hatırlayamadım. Sanırım bu doğal bir sonraki adımmış gibi gelmişti.

Evlilik fikrini ortaya attığımda, Marisol bana onu şirketim kadar sevmenin bir yolunu bulana kadar -daha fazlası değil ama eşit derecede- benimle evlenemeyeceğini söyledi.

Hiç gözyaşı dökülmemiştir. Her zamanki gibi evine gitmiştik, geceyi onun yatağında geçirmiştik. Ertesi gün ayrıldığımda ise rahatlamıştım. Takvimimi ve artık sevgilimi düşünmek zorunda olmadığım tüm zamanı düşündüğümde, aslında haklı olduğunu fark ettim.

Kalpsiz değildim. Onu *özlemiştim*. Ama gerçek şu ki bunu hızlı atlatmıştım.

Bugün, Marisol'la olan bardağı taşıran son damla olmuştu. Elise'i küçük düşürme şekli ve sonra eve dönüş yolunda saçma sapan bir hak iddiasında bulunmaya çalışması, ona olan tüm sıcak duygularımı o anda yok etti.

Çatalımı bıraktım. "Bu konuda yeterince konuştuk. Daha ilginç şeyler konuşabileceğimi düşünüyorum."

"Bilmiyorum. Senin özel hayatına burnumu sokmak gerçekten çok eğlenceli."

"İç çamaşırına burnumu sokmayı tercih ederim."

Bir kahkaha patlattı, bu sefer ben de ona katıldım.

"Berbattı," dedi, kıkırdamalarının arasından.

Öyleydi. Ağzımdan çıkan en kötü cümleydi. Ama kazancım umursamayacağım kadar büyüktü.

19. Bölüm

Elise

Dün gece otel odama döndüğümüzde Weston üzerimdeydi, beni masanın üzerinde ve duşta tekrar becerdi. Sert ve yoğundu, kıcımlı tokatlıyor ve etimi ısıırıyordu.

Ben de aynı şekildeydim. Dudaklarım uyuşup çenem ağrıyana kadar onu emdim ama yetmedi. Parmaklarım, kaslarının girinti ve çıkıntılarını haritaladı. Ben onu keşfettim, o da beni.

Birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk. Ve her geldiğimizde, doymuş gibi görünsek de her şey yeniden başlıyordu. Bedenlerimizin pes etmesi saatler sürdü.

Hayatımda daha önce böyle bir şey yaşamamıştım. Çıplak bir şekilde, ona sarılarak ve onun bana sarılmasıyla uykuya dalmak, benim için bir ilkti.

Çıplak.

Uykuda.

Kollarında.

Kalmasına izin vermek bir hataydı. Artık onunla uyumanın, omzumdaki dudaklarıyla ağır bir uykudan uyandırılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Weston'la sabah, sıcak öpücükler ve ipeksi okşamalar demekti. Ben fazla çaba sarf etmeden vücudumla ilgileniyordu. Uykulu orgazmlar ve en lezzetli tembel sevişmeler... Mükemmeldi.

Bağımlılıktı.

Yüzüm yastığa gömülüydü, parmaklarım çarşafa kenetlenmişti.

"Tatlı kız, böyle uyandığım günlere daha çok ihtiyacım var." Weston'ın yüzü yanımdaydı, göğsü sırtıma yaslanmıştı, kalçaları iki yana açılmış bacaklarımın arasındaydı ve yavaşça içime girip çıkıyordu.

“Sence yarın eve dönmeden önce kaç kez içine girebilirim?” diye fısıldadı kulağıma. “Her boş dakikamı ya içindeyken ya da seni tadarken harcayacağım, bebeğim.”

Yastığa doğru gülümsedim. “Yeter ki bana seni emmem için biraz zaman bırak.”

Homurdandı, bana daha büyük bir güçle çarptı. “Sik emmeyi gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Senin sikini, West. Dilimde hissettirdiklerini seviyorum. Neredeyse içimde olduğun zamanki kadar.”

Derinlerden gelen bir inleme duyuldu.

“Ah, kahretsin, Elise. Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyorsun? Amın tam benim için özel yapılmış gibi ve edepsiz, küçük ağzın tam duymak istediğim şeyleri söylüyor. Seni bırakmak istemeyeceğim.”

“Şu anda bana sahiptin,” diye mırıldandım.

Ağırlığını daha fazla sırtıma vererek üzerime bastırdı. Yatak yumuşaktı, bu yüzden kıvrılıp, hareket ederek birlikte battık. Weston’ın dudakları beni bırakıp sadece kulağıma edepsiz şeyler fısıldamak için uzaklaştı.

Bedenlerimizin çarpma sesi duvarlarda yankılanıyordu. Zaman geçtikçe, sonu görünmeden Weston’ın cildi benimkini ısıttı, terlerimiz karıştı ve birbirimizin üzerinde kolayca kaymaya başladık.

Weston o kadar kalın ve uzundu ki beni dolduruyor, geriye ve içeride hassaslaştırdığı noktalara sürtünüyordu. Hafif acı, vücudumu saran zevki daha da vurguluyordu.

Tembellik, lezzetli demek değildi. Durgun olması sinir uçları-
nın her birini uyandırmadığı anlamına gelmiyordu. Weston nasıl sevişileceğini biliyordu ve nefesini ensemde hissettirecek kadar becerikliydi.

Altında titredim, orgazm aniden bedenimi sardı.

“West,” diye seslendim güçsüzce. “Sana çok ihtiyacım var.”

Kalçalarını döndürerek, içimde hareket ederken, “İşte bu, bebeğim,” dedi. “Buradayım. İhtiyacın olanı al.”

İç duvarlarım onun etrafında titrerken inledim ve yüzümü yas-

tığıma gömdüm. Kulağımın yanından çıkardığı boğuk, çaresiz bir inilti duyuldu.

“Benim için boşal, West,” diye teşvik ettim. “Hissetmeme izin ver.”

Dizlerinin üstünde yükselerek elleriyle kalçalarımı kavradı ve beni yataktan kaldırdı. Durağan tempo, sıcak, vahşi bir hız aldı. Kalçaları kıcıma çarptı, parmakları tenime battı. Tırnaklarım çarşafı kazıdı, başımı yastıktan geriye doğru attım ve onun verdiği orgazm bir yenisine dönüştü.

İnlemelerim boğuk ve gürültülüydü. Sevişme seslerimiz ve Weston’ın çılgınca homurtuları tarafından bastırılıyordu.

Derine, o kadar derine itti ki gözlerim fal taşı gibi açıldı ve içime girerken hissettiğim muhtaçlık hissiyle neredeyse çılgılık atacaktım. Orada kaldı. Nabızı atıyor, adımı haykırıyordu. Nefes nefese kaldım ve geri ittim.

Süzülüyordum.

Sıcak ve yapış yapıştı.

Çok, çok tatmin ediciydi.

Weston vücudumu sevmemi sağlamadı ama birlikte olduğumuzda vücudumun bazı kısımlarından nefret etmeme neden olan düğme kapandı. Ağzı, parmakları ve siki; bana bakışı ve bana ah-laksızca şeyler söylemesi, beni güvensizliğimden sıyırdı ve cinsel, şehvetli bir varlıktan başka bir şey olmama izin vermedi.

Şu anda ihtiyacım olan tam olarak buydu.

Peki, yarından sonra bunu nasıl bırakacaktım?

Üzerimizi giymiştik ve güne hazırdık. Weston, Asyalı tedarik yöneticileriyle yapacağı toplantılar için şık takım elbisesiyle keskin ve etkileyici görünüyordu. Ben ise kaya tırmanışı maceralarım için taytım, tişörtüm ve Andes polar yeleğimle sportif ve dış mekân tarzındaydım.

Weston kaşlarını çatarak bana baktı. “Bundan hiç memnun değilim.”

Yakalarını düzelttim ve omuzlarındaki hayali tozları temizle-

dim. “Bana defalarca söylediğin gibi bunu da not ettim,” dedim. “Sen gününü sikine binmek isteyen eski kız arkadaşınla geçireceksin, ben de bir grup terli adamın kayalara tırmanıp erkekliklerini göstermesini izleyeceğim. Kıskançlığımızı bu gece birbirimizden çıkarabiliriz.”

Weston alayla güldü ama yüzünü çevirmeden önce dudaklarının kıvrıldığını fark ettim. Dünkü röportaj yaptığım adamlarla kaya tırmanışına gitmem konusundaki çekincelerinin güvenliğim için endişe duyduğu hikâyesine sıkı sıkıya bağlıydı. Weston Aldrich, kıskandığını asla itiraf etmezdi.

Ama bu oldukça açıktı, ikimiz de biliyorduk.

Ve ikimiz de bunun bir işe yaramayacağını biliyorduk. Otel odamın dışında birbirimize ait değildik, yarın bu saatlerde ise buna bile sahip olmayacaktık.

Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. “Beni öp de böylece seni unutmayayım.”

Sert bir ifadeyle kaşlarını çatarak ellerini yüzüme koydu. “Eğer beni unutmaya kalkarsan adımı gözkapaklarının içine dövme yaptırırım,” dedi.

Ve sonra dudakları dudaklarıma kapandı. Öyle bir öpmüştü ki unutmak için ölmüş olmam gerekirdi.

Sabahı ve öğleden sonrayı notlar almak ve insan bedeninin yer çekimine meydan okuma yeteneğine hayranlıkla bakmak arasında gidip, gelerek geçirdim.

Elias, Cameron ve tırmanış grubundaki diğer on atletik adamın bana gösteriş yaptığından emindim. Parmak uçlarının ancak sığabileceği küçük çıkıntılarda, düz kayalık yüzeylere *Örümcek Adam* gibi tırmanıyorlardı.

Elias benim yaşlarımda, âdeta enerji küpü olan bir adamdı. Oturup izlediğim yere doğru geldi. Güzel bir gülüşü ve samimi bir kahkahası vardı.

Elini bana uzattı.

“Hadi bakalım.”

“Neden?”

“Tırmanacaksın.”

“Hayır, bunu yapamam.”

Elini salladı. “Hadi ama. Denemeden bilemezsin.”

Haklıydı ve bedenime tekrar güvenmeye ve onu sevmeye başladığım için iç çekip elini tuttum. En kötü ne olabilirdi? Popo-mun üstüne mi düşerdim? Eğer düşersem bu insanları bir daha hiç görmezdim. Hem burada geçirdikleri zamanın büyük bir kısmını düşüp, üzerlerini silkeleyerek geçiriyorlardı. *Ben neden yapamamaya-
yım ki?*

Beni başlangıç seviyesindekiler için olduğunu söylediği bir ka-
yanın yanına götürdü. Yaklaşık üç metre yüksekliğinde, girintili
çıkıntılı bir yüzeye sahipti. Ona baktım ve bu kayayı nasıl tırman-
mamı beklediklerini düşündüm.

Grubun diğer birkaç üyesi de yanıma gelip, tırmanırken el-
lerimi ve ayaklarımı nereye koymam gerektiğini gösterdi. Sonra
denememi söylediler.

Ve işte öylece, dev bir kayaya tırmanmam bekleniyordu.

Ben de tırmandım.

Ve düştüm.

Tekrar ve tekrar kığım yerdeki mindere çarptı.

Her seferinde beni alkışladılar.

Ve her seferinde, biraz daha yükseğe çıktım.

Ağrım vardı, kesinlikle morarmıştım ama bir kere başladıktan
sonra bir daha vazgeçmeyi düşünmedim.

Cameron, yerden yaklaşık bir buçuk metre yukarıda çekilmiş
fotoğraflarımı çekti ve aşağıya indiğimde bana gösterdi. Şaşırtıcı
bir şekilde, delirmiş gibi sırtıyıyordum.

“Sen tam bir baş belasısın,” diye ilan etti. “Burada daha faz-
la zamanın olsaydı gözlerin kapalı bir şekilde burayı tırmanmanı
sağlardım.”

Gülerek alınımdaki teri sildim. “Belki geri gelirim.”

Elias, Cameron’ın yanına geçti, kolunu arkadaşının omzuna
attı. “Geri geleceğinle ilgili bir şey mi duydum?” dedi.

Gözlerim büyüdü. “*Belki*, dedim. Hiçbir söz vermedim. CEO’yla takılmam gerekecek ve kendisi huysuz biri olarak bilinir.”

Elias gözlerini devirdi. “O adam asla gülmez. Andes’de herkes böyle mi?”

Elimi salladım. “Merhaba, Andes çalışanı burada. Ben gülümseyorum, Bay Aldrich de güler. Hem Andes’in saha ekibini sürekli görmüyor musunuz? Hepsi suratsız olamaz.”

Cameron, boynunu sağa sola çevirip, çıtırdayan sesler çıkarak, “Yoo,” dedi. Ses o kadar yüksek çıktı ki yüzümü ekşittim. “Eskiden onları sürekli görürdük ve hepsi ciddiyet abidesiydi. Artık buralara gelmemelerine itiraz etmiyorum. Enerjiyi yüksek tutmamız lazım, biliyorsun.”

“Ne?”

Elias, sorumu yarıda kesip elimi tuttu ve beni tekrar kayanın yanma çekti. “Bizi oyalamayı bırak. Henüz bitirmedin. Hâlâ saatlerce gün ışığımız var. Seni zirveye çıkarmaya kararlıyım.”

Burnumu kıvırdım. “Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum.” Elias kayayı işaret etti. “Hadi bakalım, kızım.”

Tekrar tırmanmamak için yüzlerce bahane düşünebilirdim ama ağrıyan kollarıma, acıyan popoma ve kırılmış tırnaklarıma rağmen Cameron ve Elias’ın coşkusuna kapıldım.

Cameron’ın deyimiyle, bu kayayı fethedecektim!

20. Bölüm

Weston

Elise duştayken odasına girdim. Kıyafetlerimi banyoya giderken üzerimden çıkardım. Uzun bir gündü. Her ne kadar bunu yapmayı istesem de kesip atamayacağım toplantılarla doluydu.

Banyoya vardığımda, duşa kabininin dışında durarak Elise'i izledim. Başını geriye atmış, saçını duruluyordu. Onun o leziz, dolgun kıvrımlarına bakarken sikim zonkluyordu. Muhteşem büyük göğüsleri... Yumuşak, yuvarlak kalçaları ve eğimli karnı.. Onu arkadan alırken inanılmaz hissettiren o kış...

Ve o kış morluklarla kaplıydı.

Ne?

Duşa kabinin kapısını hızla açarak onu incelemek için dizlerimin üstüne çöktüm.

Çılgık atarak döndü. "Weston! Ne yapıyorsun burada?"

Kalçalarını kavrayarak döndürmeye çalıştım. "Bu ne?"

"Ne?" Ellerimi itekledi. "Kalk ayağa, ödümü kopardın!"

"Kalçaların neden sanki hayatının dayacağını yemişsin gibi görünüyor?"

Donup kaldı ve yavaşça omzunun üzerinden arkasına baktı. "Ah. Göründüğünden daha kötü hissettirmiyor."

"Açıkla."

Parmaklarını çenemin altına koyarak yukarı kaldırdı. "Buraya gel de anlatayım," dedi.

Şu an bu tartışmayı kazanamayacağımı hissederek ayağa kalktım ve göğüsleri bana yapışıp düzleşene kadar ona doğru yaklaştım.

"Açıkla, Elise."

Kollarını boynuma doladı. Ayak parmaklarının ucunda zıp-

layarak, “Bugün kaya tırmanışına gittim ve çok düştüm,” dedi. “Beni görmeliydin, West. Aslında bir video ve birkaç fotoğrafım var. Uzun zaman aldı ve çok fazla düşüş ama üç metrelik bir kayaya tırmanmayı başardım. Buna inanabiliyor musun? Ben.”

Heyecanı ve açıklaması içimde kaynayan endişeyi biraz olsun hafifletmişti ama onun güzel teninin benden başka biri tarafından işaretlenmesinden hoşlanmamıştım. Çok az tanıdığı insanların yanında kendini tehlikeye attığını bilmek hoşuma gitmemişti. Bu inanılmaz deneyimi fabrikadaki adamlarla paylaşmış olması da hoşuma gitmemişti.

“Bir yerini incitebilirdin.” Elimi sırtından aşağıya kaydırıp kıcını hafifçe okşadım. “İncitmediğine emin değilim.”

“Gerçekten acı çekmiyorum. Sadece kolay morarıyorum, şeftali gibiyim. Tüm düşüşlerim bir mindere oldu. Kendimi incitmeye çalışmıyordum.” Dudakları göğsümün ortasına dokundu. “Benimle gurur duyduğunu söyle.”

Kalçasını sıktım ve irkilmediğinde biraz daha rahat nefes alabildim.

“Seninle gurur duymadığım bir gün bile olmadı.” Eğilerek yavaş ve ıslak bir öpücükle ağzını yakaladım. Kalbimin çarpıntısı durmamıştı. Şu anda ondan tam olarak memnun olduğumdan emin değildim ama fırtınadaki bir çapa gibi onun öpücüğüne ihtiyacım vardı.

Dudakları beni karanlığa sürüklenmekten alıkoyuyordu.

Tatlı yumuşaklığında kaldım.

Sonunda dudaklarını bıraktım ve yıkanmayı bitirdik. Duştan çıkınca onu kuruladım, daha sonra o, makyaj aynasının önünde oturmuş, ıslak saçlarını tararken ben de bir havluyla kendimi hızlıca kuruladım. Arkasına geçip kollarımı göğüslerini kavrayacak şekilde etrafına doladım.

Birlikte iyi görünüyorduk. Baş çenemin hizasındaydı. Onun zeytin teni benimkinden birkaç ton daha koyuydu. Parmaklarım göğüslerini sarmıştı. Koyu pembe meme uçları parmaklarımın arasından görünüyordu. Ben düzdüm, o ise kıvrımlardan ibaret-

ti. Pembe dudakları dolgun ve kenarları yukarı doğru kıvrılmıştı. Derin kahverengi gözlerinde ışık dans ediyordu. Benim dudaklarım ve gözlerim ise düz ve odaklanmış, Elise'e kilitlenmişti.

Aramızdaki zıtlık -şekillerimiz, tonlarımız, ifadelerimiz- sanatı. Duyusal, erotik sanat.

"Muhteşemsin," dedim ona.

Başını geriye atarak boynumun arkasını okşadı. "Sen de öylesin."

"Birlikte iyi görünüyoruz."

Derin bir iç çekti. "Biliyorum."

Meme ucunu parmaklarımın arasına alarak diğer elimle sırtını okşadım ve hafifçe bastırdım.

"Benim için eğil."

Aynada göz göze geldik, altdudağını ısırdı. Tereddütlüydü, emin değildi.

"Elise. Eğil. Kendine ne yaptığını görmek istiyorum."

"Otoriter," diye mırıldandı nefes nefese.

Yavaşça öne eğildi, göğüslerini ve dirseklerini masaya dayadı. Arkasında dizlerimin üzerine çökerek her yerini görebilmek için bacaklarını araladım. Sadece bana ipini koparmış bir deli gibi hissettiren lekeli ve morarmış tenini değil, kalçalarının arasına yerleşmiş pembe tepe noktasını da görebiliyordum. Bu da beni delirtmişti ama zıvanadan çıkmış bir şekilde değil.

Parmaklarımı arasındaki yarığa kaydırarak yuvarlak kalçalarındaki her bir morluğu öptüm.

"Kendine zarar verdin, bebeğim." Dilimi yanaklarının arasındaki vadinin kenarı boyunca gezdirdim. Tüyleri diken diken oldu ve Elise baştan aşağı titredi. "Buna değdi mi?"

"Ne?" diye fısıldadı.

"Canını yakmaya." Diğer tarafını yaladım. O kadar yumuşaktı ki aklımı kaçıırıyordum. "Buna değdi mi?"

"Evet. Sen dizlerinin üzerine çökmeden önce bile buna değmişti. Bu çok, çok iyi bir bonus."

"Ben bonus muyum?" İki parmağımı içine ittirdim. "Asıl olay değil miyim?"

İnleyerek sırtını kamburlaştırdı. “Kayalık çok büyüktü, West.”

“Öyle miydi?” Başparmağım klitorisini buldu. “Bu çok özel. Hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmanı sağladı mı?”

Gülerek inledi. “Bu tuhaf olurdu.”

Sırtını öptüm ve omzunu sıkıca kavradım. Kıçını bana doğru bastırdı, elime sürtünerek hareket etti. Boynunu, çenesini ve kulağını yalayarak onu dağıttım. Zevk dolu inlemeleri odada yankılandı.

“Geliyorum, West.”

Kendini bırakmaya başladığında parmaklarımı çektim ve siki mi onların yerine geçirdim. Başını arkaya doğru eğildi ve omzuma çarptı. Boğazını kavrayarak çenesinin kenarını okşadım ve başını eğerek açık, nefes nefese olan ağzının içine dilimi soktum.

“Sana bir hatırlatma lazım,” dedim dudaklarına karşı.

Başını çevirip altdudağımı ısırdı. “Öyle mi?”

“Evet.” Kalçalarımı çekip hızla içine girdim. “Bize bak, bebeğim.”

Aynaya döndü. Göz göze geldik. Aramızdaki arzunun yansıması aynada parladı. Bir kadına hiç bu kadar çekilmemiştim. Ona bakmanın bana yaptığı şey delilikti.

“Sana ne yaptığımı görüyor musun?” Saçlarını okşadım ve yüzünden uzaklaştırdım. “Asıl olay bu. Sen ve ben, böyle. Bundan büyüğü var mı?”

Başını salladı. “Hayır, yok.”

“Ben içindeyken sadece sen ve ben varız. Başka hiçbir şeyin önemi yok.”

“Benim için de aynı.”

“Bu vücut benim için önemli.” Elimi çenesinden göğsüne doğru kaydurdum ve sertçe yoğurdum. “Tek istediğim seni iyi hissettirmekken canının yandığını görmek beni öldürüyor.”

“Bunu yapıyorsun. Şimdiye kadar deneyimlediğim her şeyden daha iyi hem de.” Makyaj masasından güç alarak hareketlerime karşılık verdi, beni daha derine ve daha sert almaya çalıştı. “Lütfen, West. *Lütfen*.”

“Daha ister misin güzelim?”

“Hı hı. Daha fazla, lütfen.”

“Her şeyi, Elise. Ne istersen sana vereceğim.”

Daha sonra odadan çıkıp akşam yemeği yemek ve otel barında bir içki içmek için aşağıya indik. Ona sıkıcı, yorucu günümün detaylarını anlattıktan, o da kalp durduran fotoğraflarını ve videolarını paylaştıktan sonra tekrar duş alıp seviştik. Sonra bir film izleyip kanepede oral seks yaptık. Pijamalardan, esnemelerden ve gecenin sonundan kaçmaya çalışmamızdan sonra sonunda pes edip yorganın altına girdik.

Birbirimize doğru döndük ve başparmağımla yanağını okşadım. “Her şey yolunda mı?”

Gözkapakları ağırlaşmış bir şekilde bana baktı. “Her şey mi?”

“Evet. Aramızdakilerin yarın sona ereceği gerçeği.”

“Hmm.” Yanağını elime bastırdı. “Evet. Öyle olması gerekiyor, değil mi? Gizlice buluşmak istemiyorum ve Elliot’a söylemek...”

“İmkânsız.”

Bunun dostluğumuzu mahvedeceğini biliyordum. Beni kız kardeşinin peşinde görmek ona ihanet gibi gelirdi. Elliot için gri alan yoktu. Doğru, doğruydı. Yanlış, yanlıştı.

Kurallar konuşulmamıştı ama Elise Levy’nin her yerinde yazılıydı.

Yasak bölge.

Yaklaşılmaz alan.

Bu gerçek olmasa bile ilişkiler konusunda yeterince deneyimim vardı ve onlarda kötü olduğumu biliyordum. Elise’e asla zarar veremezdim, bu da hiçbir zaman bir hafta sonu macerasından öteye geçemeyeceğimiz anlamına geliyordu.

O ise uykulu ve huzurluydu. Bana sokulup, gözleri kapanırken belki de bizim sahip olduğumuzdan daha fazlasını istemiyordu.

“Hiçbir şey için endişelenme, Westie. Uyu artık.”

“Endişelenmiyorum.”

Pişmanlık doluydum, endişeli değil.

Bana doğru kıvrıldı. Baş omzumdaydı, parmakları karnımın üstüne yayılmıştı. Onu kendime daha sıkı çektim, kolum etrafına sarılmıştı.

Yumuşaktı, sanki hep oradaymış gibi bana tam uymuştu.

Bu geçiciydi.

Yakında sona erecekti.

Ama şu an, bu gece, Elise benimdi.

Colorado'ya dönüş uçuşu sakın geçti ama en azından Elise yanımda oturuyordu. Elim onun bacağının kıvrımına yerleşmişken zamanımın çoğunu e-postaları ve raporları okuyarak geçirdim, arada bir Elise'e göz attım.

O ise uçağın yarısında kitap okudu, ara sıra elimi ve bileğimi dalgınca okşadı.

İç çekerek, kitabı kapatıp gözlerini yumdu.

"Bitti mi?" diye sordum.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet."

"İyi bir son muydu?"

Gözleri aralanıp bana döndü. "Mutlu bir sondu."

Sırıttım. "Demek ki kurguymuş."

Elini yüzümde gezdirdi. "Sus, seni alaycı."

"Gerçekçiyim. Kişisel olarak kaç tane mutlu son biliyorsun?"

"Bir sürü. Annenle baban evli değil mi?"

Koltuğumda hafifçe kaykılıp bacağını sıktım. "Onlar sonsuz aşk için en iyi örnek değil, Elise. Tekrar dene."

Annemle babamın evliliği tamamen göstermelikti. Bir zamanlar birbirlerini sevmiş olabilirlerdi ama ben onların arasında bir sevgi belirtisi hatırlamıyordum. Şu an aynı evi paylaşıyorlardı ama hayatları tamamen ayırıydı. Elise'in kitaplarındaki türden mutlu sonların o olmadığından emindim.

Çenesindeki çukura dokundu. "Rebecca var," dedi.

"Kim olduğunu bilmeli miyim?"

"Bilmelisin çünkü senin için çalışıyor. Rebecca, liseden beri

birlikte olduğu aşkı Sam’le evli. Onu anlatırken hâlâ kızarıyor. Yani evet, mutlu sonlar gerçek.”

“Hmm.” Üst bedenimi ona doğru eğip burnum burnuna dokunana kadar yaklaştım. “İnanmam için daha büyük bir havuza ihtiyacım var.”

“Artık Kaliforniya’da değiliz, West. Ne yapıyorsun?”

“Evde de değiliz.” Dudaklarım onun dudaklarını okşadı. “Bana bir ya da iki saat daha ver.”

“Hâlâ sisteminden çıkmadım mı?”

Çenesini avuçlayarak altdudağını araladım ve kendi dudaklarımın arasına çektim. “Az kaldı. Bir iki saat daha ve nasıl boşaldığını duyduğumu unutacağım. Şimdiden bulanıklaşıyor.”

“Vay canına, senin adına üzıldüm.” Dilinin ucuyla dudaklarımın arasını yaladı. “Ağzımda nasıl hissettiğini tamamen unuttum. Hatta kim olduğundan bile emin değilim.”

“Garip olan, beni öpüyor olman.”

“Eh, sen başlattın. Seni itmenin kaba olacağını düşündüm.”

Oflayarak koltuğuma geri yaslandım. Gülümseyerek, telefonunu alıp *Kindle* uygulamasını açtı.

“Başka bir kitabın daha mı var?” diye sordum.

“Hı hı. Bir korku hikâyesi indirdim.” Gözleri benimkine kaydı. “Merak etme, mutlu son yok. *Spoiler* okudum. Herkes ölüyor, sadece kahraman hayatta kalıyor ve hayatının geri kalanını büyük, boş bir çatı katında, parasını sayarak tek başına geçiriyor.”

İç bacağını çimdiklediğimde çığlık attı. “Seni itaatsizlikten insan kaynaklarına şikâyet edeceğim.”

Gözlerini kısıp bana baktı. “Elinden geleni ardına koyma, Bay Aldrich.”

Bana acı verse de havaalanına gidip, gelirken her zaman bir şoför tutardım. Arabamı dışarıda bırakma düşüncesi beni fazlasıyla huzursuz ederdi.

Bu sefer, öngörüm için kendimi tebrik ettim. Elise'in yanına, arka koltuğa oturur oturmaz yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Sürprizle bir çığlık attı, elleri bileklerime uçtu ama dudaklarını yaladığımda öpücüğe teslim olup beni içine aldı. Eve giden yol daha fazlasını yapmak için yeterince uzun değildi ama yalnız geçirdiğimiz son dakikaları akıllıca kullanmaya kararlıyım.

Elise'in başka planları vardı.

Nefes nefese geri çekildi. Islanmış dudaklarını parmak uçlarıyla ovuşturdu. "Weston, yapma."

"Neden olmasın? Söyle."

Uzun bir iç çekişle, "Biliyorsun," dedi. "Burada bunu yapamıyoruz. Bunu uzatmak her şeyi daha da zorlaştırır."

Çenesini parmaklarımın arasına alarak yüzünü inceledim. "Bana bunun senin için zor olduğuna dair en ufak bir işaret vermedin."

"Tabii ki zor." Yüzünü avcumdan çekip kurtardı. "Eğlendik ama senin bilmediğim bir yanını öğrendim ve bunu unutmak zor olacak. Yapacağım ama kolay olmayacak."

"Ben de yapacağım. Böyle olması daha iyi."

Başını sertçe salladı. "Öyle."

Yüzünü tekrar ellerimin arasına aldım. Dudaklarımı onun dudaklarına sürterek, "Bir kez daha ne zararı olur?" dedim. "Bunu tekrar yaşamadıkça üzerini kapatabileceğimi sanmıyorum."

Titredi, alnını benimkine dayadı. "Weston... Akıllıca değil."

"Yaptığımız hiçbir şey akıllıca değil, Elise. *Evet*, de bana. Yukarı çıkacağını ve kendini bana vereceğini söyle." Alnımı hafifçe onun alnına dokundurdum, başparmağımla altdudağına bastırdım. "Sana ihtiyacım var, bebeğim. Bana bugünü ver."

Nefesi ağzıma doğru süzülerek nefesini verdi.

"Ben..."

"*Hayır*, deme."

Geri çekilip koyu renk gözlerini benimkilere kilitledi. Parmak-

ları çenemdeki sert sakallarımı okşadı, daha sonra boğazıma doğru kaydırıldı.

“Son bir kez,” diye fısıldadı.

Üzerime çöken rahatlama öyle güçlüydü ki şok ediciydi. Ama bunu analiz etmek veya nedenini düşünmek için durmadım. Elise kollarımdaydı. Dudaklarım onun dudaklarındaydı. Tatlı dudaklarını yiyip bitiriyordum, kıvrımları bana yaslanmıştı.

Son bir kez yeterli olacaktı. Hayatımda daha fazlası için yer yoktu.

21. Bölüm

Elise

Arabamız binamızın önünde durduğunda, dudaklarım şişmiş ve ısırılmış haldeydi. Ciddi ve tutucu Weston Aldrich, modundayken bir hayvana dönüşebiliyordu ve bana vahşi yanını göstermişti.

Tanrım, bunu özleyecektim.

En azından elimizde bugün vardı.

Weston arabadan ilk inen oldu. Pantolonundaki kabarıklığı masum yayalara göstermemek için deri evrak çantasını önünde tutuyordu. Sessizce kıkırdayarak arkasından indim. Elimi tutarak kalkmama ve kaldırıma çıkmama yardım etti.

Şoför çantalarımızı bagajdan çıkarırken aramızdaki gerilim iyice ısındı. Şişmiş dudaklarıma bakan bakışları âdeta erimişti.

Neyse ki yukarı çıkana kadar birbirimize saldırmamayı başaracaktık.

“Elise. Weston.”

İsimlerimizi duyunca, binamızdan çıkmakta olan Elliot’a döndük. Dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme vardı. Weston’a birkaç adım uzaktayken bile ondan uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum.

“Elliot? Burada ne yapıyorsun?” Yanıma geldiğinde, yanağına bir öpücük kondurdum. Geri çekilip, Weston’ın elini sıkmadan önce bana yandan sarıldı.

“Bu kadar uzun süredir uzakta olmanızdan sonra sizi görmek istememe gerçekten şaşırdınız mı?” diye sordu.

Midem ağzıma gelmiş olsa da gülümsememi tutamadım. *Bir kez daha*, demek hayal olmuştu.

“Üç gece, El. Bu göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre.”

Ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde hafifçe sallan-

dı. “Ben de kardeşimle takılmak istiyorum. Daha iyi bir teklifin mi var?”

Gözlerimi Weston’a çevirmemek için kendimi zorladım. “Takılma fikrin kanepemde oturup film izlemeyi içerse iyi olur, sadece bunun için enerjim var.”

Kahkaha atarak Weston’a döndü. “Görünüşe göre çalışanlarını pestile çeviriyorsun, Aldrich.”

Yanımda duran Weston bir anda gerildi. “Beni bilirsin. İş ortamını olabildiğince acı verici hale getirmekten hoşlanırım ve çalışanlarımı zincirle bağlayarak onların asla bırakmamalarını sağlarım,” diye ciddi bir ifadeyle yanıt verdi.

Weston çantama doğru yöneldi ancak Elliot ondan önce davrandı. “Elise’in eşyalarını ben taşıyım. Sen de yukarı çıkıp yalnızken ne yapıyorsan onu yapabilirsin.”

Weston ve ben sonunda birbirimize baktık. Gülümsedi ama hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. “Paralarımı sayıyorum. Yalnızken hep bunu yaparım.”

“Kâğıt kesiklerine dikkat et,” dedim isteksizce.

Her ne kadar itiraz etsem de Weston’la o son anı gerçekten istemiştim ama şimdi asla olmayacaktı.

Asansörde Elliot yanımda, Weston arkamdaydı. Hafifçe sırtımın ortasına dokundu. Tüy kadar hafif bir dokunuştı ama ayak parmaklarıma kadar hissettim.

Kapılar katımda açıldığında dokunuşu kesildi. Ona döndüm.

“Hoşça kal, Weston. İyi bir hafta sonu geçir.”

Bana başını salladı, yüz ifadesi okunmuyordu. “Teşekkürler, Elise. Bu seyahatte harika bir iş çıkardın. Unutmayacağım.”

Yanaklarım kızardı. “Ben de unutmayacağım,” diye dudaklarımı kıpırdattım ve koridorda Elliot’ın peşinden gitmek için arkamı döndüm.

Elliot’ı içeri aldım ve göğsümdeki düğümlemeye rağmen derin bir iç çektim. Saoirse hafta sonu babasını, erkek kardeşini ve onun eşini ziyaret etmek için Wyoming’deydi, yani ev tamamen bize kalmıştı.

Çantamı yatak odama taşıdı ve yatağın ucuna koydu. Ardından kapı pervazına yaslanarak beni izlemeye başladı. Eşyaları hemen düzenleme ihtiyacımı sorgulamayacak kadar beni iyi tanıyordu. Bu konuda aynıydık.

“Bana gerçeği söyle,” diye başladı.

Başımı kıyafet yığınınmdan kaldırdım. “Ne hakkında?”

“Weston nasıl bir patron?”

“Ah, gayet iyi. Günlük olarak çok fazla iletişimimiz olmuyor.”

“Ama bu seyahatte oldu.”

“Biraz.” Aman Tanrım, ağabeyime yalan söylemekten nefret ediyordum.

“Fabrikalardayken o kendi işini yaptı, ben de kendi işimi.”

Kaşlarını çattı. “Ama sana iyi baktı, değil mi? Geceleri odanda olduğundan emin oldu?”

Weston’ın bana ne kadar iyi baktığını bir bilse...

“Tabii ki. İnan bana, göz kulak oldu. Gerçi gerek yoktu.” Ellerimi kalçama koyup, “Sence Şikago’dayken bana kim göz kulak oldu?” dedim.

Hafifçe homurdandı. “Kesinlikle Patrick değildi.”

Göğsümdeki ağrıyan noktaya elimle bastırdım. “Ah, tam isabet.”

Elliot’in duruşu bir parça yumuşadı. “Yumruk atma niyetinde değildim. En azından sana değil. Demek istediğim, sana bakacağına güvenemediğim bir adamla ülkenin öbür ucunda olduğunu bilmek beni deli ediyordu.”

Gözlerimi çantama indirip eşyalarımı yerleştirmeye devam ettim. “Eh, haklıydın ve şimdi buradayım, senin gözetimin altındayım.”

“Benim sana bakmam seni sinirlendirmemeli. Eğer babamız burada olsaydı aynı şeyleri söylerdi.”

“Söylerdi belki ama bunu nazikçe yapardı.”

“Ne yazık ki bana babamızın nezaketine dair pek bir şey geçmemiş. O tüm nezaketini sana vermiş.”

Ağabeyime bakıp derin bir nefes aldım. Gerçekten de bana

karşı çok iyiydi. Weston'la yapmamamız gereken bir şeyi engellediği için ona kızgın olmak adil değildi.

“İyi olman için nazik olman gerekmiyor ki öylesin, El. İlgilendiğin için teşekkür ederim.”

“Her zaman, El.” Yanıma geldi ve boş çantamı alıp dolabımın en üst rafına yerleştirdi. Sıcak bir kucaklaşma onun versiyonuydu. “Şimdi bana hangi korkunç filmi izleteceksin?”

Pazartesi sabahı masamda beni bekleyen bir *post-it* vardı. Okuduğumda kahkaha attım.

Kardeş katili, bir kişinin kendi erkek kardeşini öldürme eylemidir.

Demek ki Weston hâlâ Elliot tarafından bölünmemize sinirliydi. Dürüst olmak gerekirse ben de hâlâ buna üzülüyordum ama cinayet aklımın ucundan bile geçmemişti.

Gülümseyerek patronuma bir e-posta yazmaya koyuldum.

Gönderici: *eliselevy@andesinc.com*

Alıcı: *westonaldrich@andesinc.com*

Sevgili Huysuz Patron,

Bu sabah masamda bulduğum bir post-it hakkında endişeliyim.

Görünüşe göre kendi kardeşine karşı şiddet eylemleri tasarlayan bir çalışanınız olabilir. Bir insan neden böyle bir şey yapsın ki? Aklıma hiçbir mantıklı sebep gelmiyor.

Bu arada, ağabeyim dün gece benim dairemde kaldı. Ona bol bol White Russian içirip zombi filmleri izlettim. Keyif alan kimdi dersenez... Şey, herkes değil. Daha çok ben.*

Umarım sizin hafta sonunuz da aynı derecede eğlenceli geçmiştir.

Umutla, Elise.

Bunun ardından, iş yığınları altında gömüldüm. Sadece Rebecca ve Simon'la öğle yemeği yemek ve Miles'ı masamdan uzaklaştırmak için ara verdim. Ara sıra e-postalarımı kontrol ettim ama hiçbir cevap almadığım için Weston'ın benden beş kat daha meşgul olduğunu düşündüm.

Günün sonunda, ilk hikâyemi Salma'ya teslim etmiş ve bir

* Bir çeşit kokteyl.

sonrakini yazmak için notlarımı hazırlamıştım. Bilgisayarımı kapamak üzereydim ki bir e-posta geldi.

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Elise,

Bu gerçekten endişe verici görünüyor. Şiddetin hedefini yanlış anlamış olabilir misiniz? Belki de biraz daha yakın çevrenize bakmalısınız.

İnsan merak etmeden duramıyor, notu okuduğunuzda ilk tepkiniz neydi?

Diğer konunuza gelirsek benim hafta sonum sıcak başladı ama soğuk ve yalnız bir şekilde sona erdi. Sizin hafta sonunuzun benimkinden daha keyifli geçmesine sevindim. Seyahatimiz sırasında sizi o kadar çok çalıştırdıktan sonra bunu hak ettiniz.

Kendinize gelebildiniz mi?

Endişeyle, Weston.

Gönderici: eliselevy@andesinc.com

Alıcı: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Notu ilk okuduğumda kahkaha attığımı size söylememem gerekirdi, değil mi? Belki de kendim için endişelenmeliyim.

Hafta sonunuzun başladığı gibi bitmemiş olmasına üzüldüm. En azından güzel anılar hafızanızda kalmış. Biliyor musunuz? Ben en sevdiğim anılarımı yanıma alıp yatağa öyle giderim ki yalnız kaldığımda onları düşünebileyim.

Saat artık 17.00'i geçti ve seyahatimiz sırasında beni o kadar zorlamanızdan dolayı hâlâ yorgunum, bu yüzden gece için çekiliyorum.

Keyifli bir akşam geçir, Weston.

İçtenlikle, Elise.

Bilgisayarımı kapatıp eşyalarımı topladım. Eğer şimdi çıkmazsam sekizinci kata çıkıp Weston'ın kapısını çalma fikrine kapılabildim. Bu hem profesyonelce değildi hem de akıllıca olmazdı, o yüzden kaybı kabullenip asansörle lobiye indim.

Telefonum titredi, Saoirse akşam yemeği planlarımı soruyordu. Ona mesaj yazarken dışarı çıktım, bu yüzden çevreme olması gerektiği kadar dikkat etmiyordum.

Onun geldiğini hiç görmedim.

“Elise.” Adım, boğuk bir sesle söylendi. Kolum tutuldu. Şaşkınlıkla geri çekilmeye çalıştım. Aynı anda başımı hızla kaldırdım ve gözlerim eski erkek arkadaşına takıldı. “Kaçma. Seni görmek için buraya geldim.” Patrick’in parmakları kolumu sıkıca tuttu ama sözleri güçsüz ve yalvarır gibi bir tondaydı.

“Ben...” Onu burada görmek beni öyle şok etmişti ki ne diyeceğimi bilemedim. “Burada ne yapıyorsun?”

Zayıflamıştı, sakalını uzatmıştı. Onu en son görmemin üzerinden iki ay mı geçmişti? Şimdi karşımda duruyordu ama görünüşü ve ona karşı hislerim o kadar radikal bir şekilde değişmişti ki sanki yıllar geçmiş gibiydi.

“Açık değil mi? Seni görmek için geldim. *Buradayım*, Elise. Bana beni neden terk ettiğini söyle diye.”

Ofis binamın önünde bir sahne yaratıyorduk. İş arkadaşlarım dışarı çıkıyor, bana ve bu gürültülü, dağınık adama dikkatlice bakıyorlardı. Burada olması zaten yeterince kötüydü. Tanıkların olması bu utancı daha da artırıyordu.

“Sesini alçalt, lütfen. Burası benim işyerim, Patrick.”

Serbest kalan elini savurdu. “Delirdiğimi biliyor musun? Arkadaşların ve kardeşin, senin hiç gerçek olmadığını bile düşündürmeye çalıştı bana. Buna inanabiliyor musun? Gerçi inanılır çünkü hayatımdan kendini tamamen silen sensin. Ama az önce adımı söyledin. Söyledin, bu yüzden bunun gerçek olduğunu biliyorum.”

“Lütfen, sadece...”

“Elise,” diye hıçkırdı boğuk bir sesle. Kızgın değildi. Tamamen perişandı. Onu böyle görmekten, etkilenmemden nefret ediyordum ama etkilenmişim. “Seni seviyorum, hayatım. Benimle konuşmana ihtiyacım var. Lütfen, sadece konuş benimle.”

Hızlı hareket etti, beni kendine çekip kolunu boynumun arkasına doladı.

“Patrick, dur.”

Göz göze geldik. Gözlerinin altı siyah lekelerle kaplıydı ama o kadar tanıdıktı ki bu kadar yakından bakmak canımı acıttı.

“Seni o kadar özledim ki.”

Sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

22. Bölüm

Weston

Saat beşte ofisten ayrılmak, özellikle haftanın yarısını şehir dışında geçirdikten sonra akılsız bir şeydi. Ama işte buradaydım, lobiyi hızlı adımlarla geçerek Elise'e yetişmeye çalışıyordum.

Ona yetiştiğimde ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

Belki bir akşam yemeği.

White Russian kokteylleri ve zombi filmleri.

Tanrım, kardeşiyle geçirdiği zamanı bile kıskanıyor muydum?

Tamamen mantıksızdı ama öyleydim. O zamanı kendim için istiyordum.

Binadan dışarı çıkarken önce sola, daha sonra sağa baktım. Elise'i bulmuştum ama yalnız değildi. Uzun boylu, sakallı bir adam dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmıştı.

İçimde bir sahiplenme duygusu kükredi. Acı bir hayal kırıklığı görüşümü bulandırdı. Eve döner dönmez tekrar o oduncuya mı dönmüştü?

Bu onun hakkıydı. O benim değildi. Peki, neden ihanete uğramış gibi göğsümde bir sızı hissettim?

Geri çekilip, ait olduğum yere, binanın içine dönmeye hazırlanırken Elise'in kendisini onu tutan adamdan sert bir şekilde geri çektiğini gördüm.

Görüşüm netleşti. Bu Thomas değildi ve Elise mutlu görünmüyordu.

Adam, Elise'i dirseğinden yakaladı.

"Kes şunu, Patrick. Bu konuşmak değildi ve hoş da değildi. Beni öylece öpemezsin. Bu iş bitti."

Patrick.

Ne yapacağımı düşünmeden onların yanına vardım. Kolumu Elise'in beline doladım ve onu kolayca diğer adamın tutuşundan kurtardım.

"Onu duyduğun," dedim sertçe. "Gitmen gerek."

Sesimi duyunca, Elise bana yaslanarak yanıma geçti.

Eski sevgilisinin gözleri, birbirimize dokunduğumuz yere odaklanmıştı. Çenemi kaldırarak alaycı bir tavırla ona baktım.

"Evet, doğru. O artık benim. Sen onu elinden kaçırdın, ona değer vermedin ve ödülü ben aldım." Elise'i nazikçe arkamda konumlandırdıktan sonra adama doğru bir adım attım.

Göğsünü kabartarak büyük bir adam gibi davranmaya çalıştı ama onun *küçük* olduğunu biliyordum. Hem de çok küçük. Burada fiziksel boyutundan bahsetmiyordum. Zihninden, özgüveninden, onun özünden bahsediyordum. Bu çok küçüktü.

Onunla ilk karşılaştığımda, Elise bu aptal parlasın diye kendi ışığının sönmesine izin verdiğinde bunu anlamıştım. Ona boyun eğmişti ve kendini çok gülerken ya da bir fikir belirtirken yakaladığında gözlerini ona diker ve ağzını kapatırdı.

Patrick, "Bu ne şimdi?" diye hırladı, ardından Elise'e yumuşak bir ifadeyle döndü. "Elise, bu ne demek? Bana başka biriyle olduğunu söyleme. Sakın bana bunu söyleme."

"Yoluma devam ettim," diye sessizce cevapladı Elise.

Patrick göğsünü yumrukladı. "Eh, bu konuda benim de söz hakkım olmalı. Biz hiç ayrılmamışken sen nasıl devam ettin? Bana geri dön diye yalvarmak için peşinden koşuyordum ve sen başkasıyla mı yatıyordun?"

Gülmeden edemedim. "Sanırım Elise'in seni görmezlikten gelmesi, ayrıldığınızı yüksek sesle ve açık bir şekilde gösteriyordu. Onun suçu değil, anlamayacak kadar kalın kafalı olan sensin."

"Bu seni ilgilendirmez, dostum. Elise ve ben, sen gelmeden önce bir konuşma yapıyorduk."

"Anlamadığın şey şu ki Elise'le ilgili her şey beni ilgilendirir. O artık benim. Ve ben geldiğimde gördüğüm şey bir konuşmaya benzemiyordu. Bu, kız arkadaşıma zorla bir öpücük dayatmışsın

gibi görünüyordu.” Binanın köşesini işaret ettim. “İhtiyacın varsa güvenlik kameraları bu saldırıyı gerçek zamanlı olarak kaydetti.”

“Weston,” dedi Elise.

“Se- Sen neden bahsediyorsun?” Patrick kekeleyerek onun sözünü kesti. “Onu özlediğim için öptüm. Ona asla zarar vermem.” Ona ulaşmak için etrafıma bakmaya çalıştı ama ben onu uzak tutan bir duvar gibiydim.

“Sadece git, Patrick,” dedi Elise üzgün bir sesle. “İşimiz bitti.”

“Bunu kabul etmiyorum.” Ellerini saçlarının arasına geçirdi. “Mesajları gördüğünü biliyorum. Steve’in kız arkadaşı söyledi ve kızgın olduğunu anlıyorum ama...”

“Git!” diye bağırdı Elise. “Başka bir şey söyleme. Sadece git!”

Sözlerindeki acı beni uyardı. Bu adam Elise’e ne yapmıştı?

Patrick sendeledi. “Elise. Tanrım! Çok üzgünüm, hayatım. Lütfen, *lütfe*n bunu açıklamama izin ver.”

Bir anda ona neredeyse acıma hissi duydum. Elise’i geri kazanamayacağını şimdi fark ediyordu. Ne yaptıysa verdiği zarar kalıcı olmuştu ve bu onu bir tsunami gibi vuruyordu.

Elimi Elise’e uzattım. Sıcak avcu benimkine kaydı ve onu öne çekip şakağına bir öpücük kondurdum.

“O artık benim. Her şeyiyle ilgileniyorum. Ona doğru davranmak için dört yılın vardı ve bu görevde başarısız oldun. Ona kendini o kadar güvensiz, kendi evinde o kadar istenmeyen biri gibi hissettirdin ki senden uzaklaşmak için ülkenin öbür ucuna taşındı. Ama artık ona sahibim. Onun yanında durmama izin verildiği için bile ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Senin olmaman çok kötü ama senin kaybın, benim kazanım. Yani gidebilirsin. Burada sana ihtiyaç yok.”

Patrick geniş, parlayan gözlerle ona baktı. Eğer ağlasaydı onu suçlamazdım. Elise’i kaybetmek, yürek parçalayıcı olmalıydı. Ama anladığım kadarıyla bunu kendi kendine yapmıştı.

“Seni seviyorum, Elise ama seni incittiğimi görebiliyorum. Eğer benden tamamen vazgeçtiysen sanırım konuşmamız gerekiyor. Ama seni buna zorlayamam. Seçim senin, hayatım. Senden

haber bekleyeceğim.” Gözlerini sildi. “Ve bilmeni isterim ki sana yaptıklarımın iğreniyorum. Bundan pişmanlık duymayı bırakmayacağım.”

Elise başını salladı ama bu tek tepkisi oldu. Sonsuzluk gibi geçen bir sürenin ardından Patrick uzaklaştı ve ben Elise’i göğsüme çektim, böylece onu izlemesi gerekmedi.

“Herkes bizi görecektir,” diye mırıldandı.

“Önemli değil.” Sırtına uzun hareketlerle dokunmaya devam ettim, ta ki vücudu yavaşça gevşeyip benimkine yaslanana kadar.

“Seni eve götürüyorum.”

“Tamam.”

Elise çatı katımdaydı ve onunla ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onu mutlu etmek istiyordum. Bunu nasıl başaracağımı hâlâ çözmeye çalışıyordum ama amacıma ulaşana kadar durmaya niyetim yoktu.

O sırada salonumda dolaşüyor, parmaklarını mobilyaların üzerinde gezdiriyor ve duvarlardaki sanat eserlerini incelemek için duruyordu.

“Çok fazla alanın var,” dedi hayranlıkla.

“İhtiyacım olandan fazlası.”

“Evet.” Yerden tavana kadar uzanan camlara bakıyordu. “Ama yine de çok güzel. Soğuk ve kasvetli değil.”

Kısa bir kahkaha atarak başımı yana eğdim. “Soğuk ve kasvetli bir ev isteyeceğimi mi düşündün?”

Arkasını dönüp bana doğru yürümeye başladı. “Sanırım bu konuda çok düşünmemiştim ama hayır, böyle bir şey isteyeceğini sanmıyorum. Sen soğuk biri değilsin.” Ellerini ceketimin yakalarına kaydırды. “Orada olduğun için teşekkür ederim. Bütün bu olayların içine çekildiğin için üzgünüm ama orada olduğun için pişman değilim.”

“Bu yüzden bana teşekkür etme.”

Güldü. “Bana, sana teşekkür ettiğim için hırlama.”

yaptığımı fark etmemiştim.” Başparmağımı yanağı bozdurdum. “Nasılsın?”

“İyiyim.” İnledi. “Aslında pek değil. Bu çok berbattı. Onun olmasının nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim ama bu çok, gerçektir. O iyi bir durumda değil.”

“Ya sen? Sen iyi misin?”

Gözleri ıslaktı ama bana bakarken başını salladı. “İyiyim. Bu zamanı üzerine düşünerek ve kendimi daha iyi hale getirerek geçirdim. Sanırım o bunu yapmamış.”

Onun endişesini duymak çenemi sıkımda neden oldu. “Benim endişem onunla ilgili değil.”

“Biliyorum.” Dudaklarına yavaşça bir gülümseme yayıldı. “Haklıydın. Gerçekten bana kendimi güvende hissettiriyorsun.”

“İyi.” Onu mutlu edemiyorsam en azından güvende hissettirebilirdim. “Patrick’e söylediklerim yalan değildi, biliyorsun. Benim olmasan da sana sahip olduğum ve seni tekrar tanıyabildiğim için kendimi şanslı hissediyorum. Onun sıçıp batırması kesinlikle benim en değerli kazancım oldu.”

Parmakları yakalarımın etrafında kıvrıldı ve iç çekerken onları çekiştirdi. “Weston. Tanrım, sana karşı olan hislerimi kontrol altında tutmaya çalışırken böyle mükemmel şeyler söyleme.”

Ellerimi bileklerinden omuzlarına doğru kaydardım. “Sana her zaman gerçeği söyleyeceğim ve sana bakacağım. Bunu bildiğin sürece artık yüksek sesle söylememe gerek yok.”

Bakışları benimkini yakaladı. Gözlerindeki parıltı, içlerindeki altın renkli benekleri daha da belirginleştiriyordu. Tam anlamıyla büyüleyiciydi.

“Biliyorum.” Burnunu çekti ve ellerini indirdi. “Şimdi ne yapıyoruz, dostum?”

Acı bir kahkahayla güldüm. Elise’in dostu olmak istediğim en son şeydi. “Bilmiyorum. Eğer Luca ya da Elliot olsaydın *hadi paket servis sipariş edelim* ve...”

“Zombi filmleri mi izleyelim?” derken yerinde zıpladı.

“Muhtemelen bir oyun oynardık.” Başımı salladım. “Ama sen ne istersen izlerim.”

White Russian kokteylleri olmasa da Elise’le istediğim o zombi filmleri izleme keyfini yaşayacağım gerçeği içimde kutlama yapmama yetiyordu.

Kanepemde oturmuş, kucağımızda yemek varken bir film seçmeye çalışıyorduk. Elise daha önce hiç izlemediğim ve yanımdaki kadın olmasa muhtemelen hiç izlemeyeceğim *Zombilerin Şafağı*’nı seçti.

Hamburgerimle birlikte gelen turşuyu ona verdim. Kocaman gülümsemesi yeterli bir teşekkürdü ama eğilip pazımı da öptü.

İş kıyafetlerinden çıkıp ev kıyafetlerine geçmek için evine gitmişti. Üzerindeki tayt ve omzundan kaymış tişörtüyle çok rahat görünüyordu, sutyeninin askısı bile gözüktüyordu. Geniş yaka sürekli düşüyordu ve Elise bununla ilgilenmiyordu.

Hamburgerimin yarısı yenmeden kaldı çünkü onun tişörtünün hareketini takip ediyordum. Sutyeni pembe ve keşfettiğim üzere dantelliydi. Parmaklarım, yakasını bir iki santim daha aşağı çekip göğüslerinin krem rengi yuvarlak üstlerini ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Yapmayacaktım.

Elise’in kıkırdaması dikkatimi ekrana çekti. Bir adam yangınları, cesetleri ve kanlı el izlerini umursamadan mahallesinde yürüyordu.

Bunun beni soğutması gerekirdi ama sikim hiçbir şeyi umursamıyordu. Tek düşündüğü şey yanımda oturan kadındı. Onun cildi, kokusu, kahkahası, onunla geçirdiğim zamanın hatırası, tadı...

Tanrım.

Gözlerimi kapadım ve Elliot’ı düşündüm, babamın beni merdivenlerden ittiği zamanı hatırladım. O zaman ben on yaşında, cılız bir çocukken kemiklerden başka pek bir şeyim yoktu. Babam sarhoş ve beceriksizdi, beni fazla güç kullanmadan itmişti ama

merdivenin üst kısmında olduğumdan, düşmem için çok az bir kuvvet yeterli olmuştu.

Öfkeden kudurmuş bir Elliot, beni iki gün boyunca odasında saklamış, morluklarım için dondurulmuş bez torbaları ve buz paketleri getirmişti. Bir yandan da babamı öldürmek için detaylı planlar yapıyordu. Onaylamazsam alternatif planı, beni evinde sonsuza kadar saklamak olacaktı. Liste yapmıştı, madde madde. Gerçekten de ciddiye di.

Üçüncü gün annem beni almaya geldiğinde, annemle birlikte eve gitmeyi kabul edene kadar önümde durmuştu.

Aramızda bu tür hikâyelerden oluşan bir ömür vardı.

İşte her şeyin tehlikeye girdiği nokta buydu.

Gerçekten istediğimi elde etmeye kalkarsam hayatımdaki en değerli ilişkiyi riske atardım. Elliot, kız kardeşiyle çıkmama onay verse bile -ki bu çok düşük bir ihtimaldi- eğer Elise'le işler yolunda gitmezse Elliot'la aram asla eskisi gibi olmazdı.

Geçmişim ve şirketime olan takıntılı odağım düşünüldüğünde, başarısızlık en olası sonuçtu.

Ama yine de...

Patrick'e Elise'in benim olduğuna söylediğimde, yalan söylememiştim. Ağzımdan çıkan kelimeler tamamen doğrudu.

Bunun imkânsız olduğu düşüncesi aklıma bile gelmemişti.

"Hiç mi izlemiyorsun?" dedi.

Bakışlarımı sutyeninden çektim. Bir süredir bakıyordum ve şimdi suçüstü yakalanmışım.

"Seni filmin tadını çıkarırken izliyorum."

İç çekerek gülümsedi. "Bu gecenin tadını çıkarıyorum. Senin rahatlayabileceğimi bilmiyordum ama işte burada oturuyorsun. E-postalarını kontrol etmek için sabırsızlanıyor musun?"

"Hayır. Hiç aklıma gelmedi." Bu tam olarak doğru değildi. İş her zaman aklımda olurdu ama Elise'le birlikteyken arka planda kalıyordu. Bu benim için nadir bir durumdu.

Bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Ayaklarını önündeki sedirin üzerine atmıştı. Ayak tırnakları gök mavisi renginde boyanmıştı ve ayak bileğinin iç kısmında küçük, mavi bir çiçek dövmesi vardı.

“Bu dövme yi ne zaman yaptırdın?”

Ayaklarını birbirine sürterek cevap verdi. “Colorado’nun eyalet çiçeği. Saoirse, taşınmadan önce gitmem için götürmüştü, böylece Colorado’dan bir parça her zaman yanımda olacaktı.”

Televizyonda biri bağırdı ama ben sadece ona odaklandım.

“Başka bir dövme daha istiyor musun?”

“Belki, hayatımda kalıcı olarak işaretlemek istediğim bir başka an olursa.”

“Yine taşınmayı mı düşünüyorsun?”

Başını salladı. “Hayır. Elliot’ın yakınında olmak hoşuma gidiyor. Burada evimdeyim.” Dizimi iterek, “Bunu sevip sevmediğini anlayamıyorum,” dedi.

“Dövmeni mi?”

Başını eğdi. Sessizce, “Tabii ki,” dedi.

“Beğeniyorum. Çok güzel. Yola çıktığımızda onu birkaç kez dudaklarımla öptüğümü hatırlıyorum.” Yanakları kızardı ve burnum hafifçe sızladı çünkü konuşmamamız gereken bir hatıra vardı. İçinde yemeğimin kalıntıları olan ambalajı buruşturup kanepenin yanındaki kese kâğıdının içine attım. “Bir erkeğin adını dövme yaptıracak tipte biri olmadığını bilmek güzel. Aksi takdirde, sildirmek için bir servet harcardın.”

Bir kahkaha patlattı. “Kesinlikle o tiplerden değilim. Eğer öyle olsaydım bile Patrick’in ismini vücuduma dövme yaptırmak akıllıma bile gelmezdi.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Çöplerini benim çöplerimle birlikte attı ve bacaklarını kanepeye çekip, bana dönerek yerleşti. “Ayrıldığımızdan beri nasıl hissettiğim üzerine çok düşündüm. Yaptığı şey beni mahvetti ve hâlâ bunu atlatmaya çalışıyorum. Ama onu beklediğimden çok daha hızlı atlattığımı fark ettim ve bunun nedeni

duygularımı çok iyi bölümlere ayırma yeteneğine sahip olduğum için değil. Sanırım Patrick'i, bittiğinde kırılmayacağımı bildiğim için seçtim."

"Her zaman bitmesini mi bekliyordun? Elise, ben senin mutlu sonlara inandığını sanıyordum," dedim.

Gözlerini bana devirerek koluma hafifçe vurdu. "İnanıyorum, salak. Patrick'le olan kararlarım bilinçli değildi ama sanırım sonsuza kadar birlikte olmayacağımızı biliyordum. Sanırım ilişkimizin bu kadar uzun sürmesinin nedeninin yarısı -tıpkı senin Marisol'la yaptığın gibi- seni ve Elliot'ı haksız çıkarmak istememdi. Diğer yarısı ise onu sevmenin tehdit edici bir yanı olmamasıydı. Beni tutkuyla yakmıyordu ama aynı zamanda *beni yakmıyordu da*."

Onunla kalmasının nedenlerinden birinin ben olduğumu söylediği anda dinlemeyi bırakmıştım. Bu sinir bozucu açıklamayla beynim patladı. Gözlerimi sıkarak az önce söylediklerini anlamaya çalıştım.

"Beni sinirlendirmek için mi kaldın?"

Tırnakları, ön kolumu hafifçe çizdi ve gözlerimi açmamı sağladı.

"Gerçekten tek duyduğun şey bu muydu?"

"Ben son derece bencilim."

Öfkelendi. "Bunların hiçbirinin bilinçli olmadığımı söylemiştim, değil mi? *Patrick'i duygularımı önemsemediği için terk edemem çünkü o zaman Weston haklı olduğunu anlayacak ve böbürlenecek*, diye düşünmüyordum. Böyle bir şey olmadı. Yine de geriye dönüp baktığımda bu da bir parçasıydı."

Elimi uzattım ve işaretparmağımı sutyeninin pembe askısında gezdirdim.

"Gerçekten benden nefret ediyordun, değil mi?"

"Nefret çok sert bir kelime. Ama bazı düşüncelerim vardı." Dudaklarını birbirine sürttü. "Dürüst olmak gerekirse şimdi hatalı ve aptal olduğumu biliyorum. Keşke arkadaş olabilecekken, seni dışlayarak bunca yılımı boşa harcamasaydım."

Parmağımı askının altına sokarak parmak eklemimi tenine sürttüm. "Sürü yardımcı olmadı."

Başını sallayarak gülümsedi. “Hayır, kesinlikle yardımcı olmadı.”

“O adamla kalmana neden olduğumu duymaktan bile ne kadar nefret ettiğimi biliyor musun?”

“Hayal edebiliyorum.”

Parmağımı çekerek avcumu boğazının altına düz bir şekilde yerleştirdim. “Çok. Eğer seni ölümüne korkutmayacağımı düşünseydim yumruğum şu an duvara çarpıyor olurdu. Üzgünüm, bebeğim. Seni uzaklaştırdığım için üzgünüm.”

Nefes alıp, “Weston,” diyerek bana yaklaştı. Kollarını omuzlarıma doladı, yanağını yanağıma bastırdı. “Yapma, tamam mı? Seni suçlamıyorum ve sana kızgın değilim. Özür dileyecek bir şey yok. Geri döndüm ve aramız iyi. Sen ve ben, değil mi?”

Başımı çevirdiğimde burunlarımız birbirine değdi. “Benim olduğun konusunda yalan söylemiyordum.”

Kirpikleri titreşti ve burnunu benimkine sürttü. “Yalan söylediğini düşünmedim.”

“Ama yapamayız.”

Yumuşak nefesi dudaklarımın üstünde dolaştı. “Eğer yapsaydık, bu...”

Tehlikeli. Yıkıcı. Güzel.

“Evet,” diye iç çektim. “Öyle olurdu.”

Kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim. “Hadi, filmi izleyelim, bebeğim. Artık bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Nasıl olması gerekiyorsa öyle olacak.”

Geri çekilip beni süzdü. “Bu senin tarzın gibi durmuyor.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Tarzım değil ama artık bunun üzerinde herhangi bir kontrolüm olmadığı için doğru olduğunu umuyorum.”

“Bu senin için zor olmalı, seni kontrol delisi.”

Alınmamıştım. Gerçek buydu.

Ellerimi sırtına doğru kaydırarak boynunu okşadım, başımı salladım. “Hiçbir fikrin yok.”

Başını göğsüme yaslayarak daha da yakınlaştı.

Gerçekten de hiçbir fikri yoktu.

23. Bölüm

Elise

Weston: *Neredesin?*

Mesajını görmek beni şaşırtmadı ama kanımı kaynattı. Tatilden döneli iki hafta olmuştu ve neredeyse her akşam birlikte vakit geçiriyorduk. Bazı geceler yemek yiyor, bazı geceler de o geç saatlere kadar çalıştığında aptal televizyon programları izleyip kanepesinde sarılıyorduk.

Evet. Sarılıyorduk.

Sadece arkadaş olduğumuzu söylüyorduk ama birbirimize cankurtaran simidi gibi tutunuyorduk. Sosyal hayatım Weston'dı. Hobilerim Weston ve daha fazla Weston'dı.

Bu mantıklı değildi ve muhtemelen sağlıklı da değildi ama istediğim zaman durabileceğimi söylüyordum kendime. Yıllardır yakın olmadığımız zamanların acısını çıkarıyorduk sadece. Öpüşmediğimiz ya da seks yapmadığımız sürece sayılmazdı.

Ya vücudum zonkluyorsa ve onun evinden çıktığımda doğruca yatağa gidip aklımda onun yüzü ve dudaklarımda onun adı varken zonklayan klitorisimle ilgileniyorsam ne olmuş yani? Peki, ya Weston'ın eşofmanı kalıcı olarak çadır kurmuş gibi görünüyorsa?

Hızla cevap verdim, daha sonra da telefonumu masanın üzerine yüzü aşağıya gelecek şekilde koyup dikkatimi Rebecca ve Simon'a verdim. İkinci *margarita* sürahilerini bitirmişlerdi ve sarhoş olma yolunda hızla ilerliyorlardı. Benden uzun zamandır onlarla dışarı çıkmamı istiyorlardı ve onları bir kez daha reddetmek dilimin ucundaydı ama sonra fikrimi değiştirdim. Onlar benim buradaki en iyi arkadaşlarımdı, en başından beri öylelerdi ve patronuma biraz takıntılı hale geldiğim için bunu kaybetmek istemiyordum.

Rebecca'nın kocası Sam, birkaç blok ötedeki ofisinden yeni

gelmişti ve biz ikimiz neredeyse ayık olduğumuzdan Rebecca'yla Simon'ın şamatalarını izlerken gülüyorduk.

Şu anda, taşın kâğıdı gerçekten yenip yenemeyeceği üzerine derin bir tartışmaya girmişlerdi. Simon *evet*, diyordu. Rebecca ise cevabın *hayır* olduğunda ısrarcıydı. Sam, Rebecca dışarı çıkıp, bu argümanını kanıtlamak için taş bulmaya kalkışınca onu tekrar oturtmak zorunda kaldı.

Sam sürahiyi aldı. "Onları yenemezsem ben de onlara katılırım." Kendi bardağını doldurdu, daha sonra benimkini işaret etti. "Doldurayım mı?"

"Tabii, teşekkürler."

Bu gece iki kadeh sınırı koymuştum. Weston'ın yanına sarhoş gitmek ihtiyacım olan son şeydi. Hafif çakırkeyf gitmek bile yeterince tehlikeliydi.

Rebecca ve Simon tartışmalarını bitirdi ve dans etmeye karar verdi. Bu barda bir dans pisti yoktu ancak daha önce bir geçiş yolu olan bir alan bulup burayı kendilerine ait ilan ettiler.

"Lisede nasıl bir araya geldiğinizi anlatman gerekiyor," dedim Sam'e.

Rebecca'yı izlerken, gözlerini çevirip bana döndü, dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Büyük bir adamdı ama yumuşak bir sıcaklık yayıyordu. Kabarık kahverengi bukleleri ve Rebecca'ya baktığında eriyen yumuşacık karamel gözleri vardı.

"Ben sporcuydum, o tiyatrocusu."

Sırıttım. "Hiç şaşırmadım," dedim.

"Hayır," diye başını salladı. "Dramaya olan yatkınlığımı hiç kaybetmedi."

Bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Zaten biz de onu bu yüzden seviyoruz."

"Sevmemizin nedenlerinden sadece biri." Bir yudum aldı, daha sonra hikâyesine geri döndü. "Aynı arkadaş çevresine sahip değildik ama ikinci sınıfta İngilizce dersindeydik. Onu hemen fark etmiştim ama bana bir türlü yüz vermiyordu."

Nefesimi tuttum. "Ne ayıp!"

Güldü. “Değil mi? Gerçek şu ki kendini beğenmiş bir tiptim. Lisede ilk yılımda okulun ana takımına seçilmiştim, bu yüzden kendimi çok havalı sanıyordum. Kızlar benden hoşlanıyordu hat- ta üst sınıflar bile, bu yüzden Rebecca’nın bana neden bir *merhaba* bile demediğini anlayamıyordum. Onu unutacağımı sanmıştım, ta ki onu *Şikago** oyununda izleyene kadar. İşte o an benim için her şey bitti.”

“Roxie Hart mı?”

Yanakları kızardı. “Evet. Roxie’yi unutmak mümkün değil.” Yüzündeki gülümseme yamuk ve şirin. “Oyunumun dozunu artırdım, diğer kızlarla takılmayı bıraktım ve tüm dikkatimi Rebecca’ya yönelttim, her iki ayda bir ona çıkma teklif ettim ve onu tanımak için çaba sarf ettim. Beni reddederken kaba değildi. Sürekli olarak hiçbir ortak noktamız olmadığını ve birlikte bir anlam ifade etmediğimizi söylüyordu, bu yüzden ona bir anlam ifade ettiğimizi göstermek için çalıştım. Bahar müzikali seçmeleri geldiğinde, o koca kıcımı sahneye çıkardım ve tüm kalbimle şarkı söyledim.”

Bir kahkaha attım. “Rol alabildin mi peki?”

Omzunu silkti. “Hiç şarkı söyleyemem. Beni ekibin bir parçası yaptılar. Başrolü Rebecca aldı.” İçkisinden uzun bir yudum aldı. “Oyunun son gününde yanıma geldi ve *seninle çıkacağım ama eğer etrafta dolanıp kalbimi kırarsan ben de senin sikini kırarım*, dedi. İşte o zaman onunla evleneceğimi anladım.”

Onların hikâyesinin coşkusuyla başımı arkaya atıp güldüm. Weston’ın ne dediği umurumda değildi. Doğru insanla birlikteyseniz mutlu sonlar mümkündü.

Yanağıma değen bir dokunuş beni ürküttü.

“Bu kadar eğlenceli olan ne, *bella*?”

Hızla döndüm ve Luca’nın bana sırtıttığını gördüm. Omzunun üzerinden Weston’ın taş gibi bir ifadeyle durduğunu fark ettim.

“Luca!” diye bağırdım, yerimden fırlayıp ona sarıldım. “Burada ne işin var?”

Beni sımsıkı sardı ve yanaklarıma öpücük kondurdu. “West

* Bir Amerikan müzikali.

içki içmek istedi. Benim de boş zamanım vardı, o yüzden buradayım. Ve ne büyük bir şans, en sevdiğim kızı görme fırsatını yakaladım.” Beni yanına çekerek Sam’e döndü. “Böldük mü?”

“Hiç de değil,” diye yanıt verdim.

Sam bir doksan beşlik boyuyla ayağa kalktı. Elini Luca’ya uzattı.

“Merhaba. Ben, Sam,” dedi sıcak bir şekilde.

Luca onun elini sıktı, kendini tanıttı, ardından hepimiz Weston’a döndük. Sam, elini Weston’a uzattı. Weston’ın bakışları eline kaydı, üstdudağı hafifçe kıvrıldı ama sonunda elini sıktı.

Garip davranıyordu.

Weston karşıma oturduğunda, kaskatı kesilmiş ve doğrudan bana bakarken nihayet durumu fark ettim. Rebecca ve Simon yanımda olmadığı için bu muhtemelen Sam’le randevudaymışım gibi görünüyordu.

“Merhaba, Weston,” dedim.

“Merhaba,” diye yanıtladı.

“Mutlu sonlar hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?” diye sordum.

Başını belli belirsiz salladı.

“Ve Rebecca’nın lise aşkıyla evlendiğinden bahsettiğimi?” Yine başını salladı. “Eh, şimdiye kadar onların hikâyesinin tamamını hiç duymamıştım. Sam az önce her şeyi anlattı ve şunu söylemeliyim ki mutlu sonlara olan inancım daha da pekişti.”

Sam kolumu hafifçe sıvazladı. “Vay canına. Onur duyduğum. Yine de Becks’e söyleme. Zevkten dört köşe olur.”

Güldüm, bakışlarım dans eden insanların ortasındaki Simon ve Rebecca’ya kaydı.

“Onunla bu gece ne konuşursam konuşayım, yarın hatırlamayacağı için güvendeyim,” dedim. Luca ve Weston’a iş arkadaşlarımı işaret ettim. “Onlar Simon ve Rebecca. *Margarita* içmeye biraz erken başladılar.”

Luca kahkaha attı. “Baygınlık mı geçiriyorlar?”

“Dans ediyorlar,” diye düzelttim.

Sam alnını ovaladı ve Weston’a dikkatle baktı. “Bir dakika. Sen Weston Aldrich misin? Rebecca’nın patronu?”

Weston'ın sert bakışları, anladığı şeyle birlikte yavaşça soldu ve Sam'e artık cinayet işlemeyi planlamayan bir şekilde baktı.

“Benim. Ne yazık ki Rebecca'yla düzenli çalışmanın keyfine sahip değilim ama Elise'in anlattıklarından çok şey kaçırdığımı anlıyorum.”

Ah, şu cazibesi...

Bu, Sam üzerinde işe yaradı. Göğsü gururla kabardı. “Sanırım karımın size yakın bir yerde çalışmıyor olması benim için iyi bir şey.” Weston'a değerlendiren gözlerle baktı. “Yoksa muhtemelen eve gelir ve saçlarımı uzatmamı, belki biraz röfle yaptırmamı ve takım elbise giymeye başlamamı isterdi.”

Dirseğimle ona hafifçe dürttüm. “Rebecca'nın senden başka biri olmanı isteyeceğine inanmam çok zor.”

Bana göz kırptı. “Evet, haklısın.” Sonra bardağını masaya koyup ayağa kalktı. “Gidip ikisini kontrol edeceğim. Patronunun burada olduğunu ona söylediğimde olacaklara kendini hazırla.”

Luca, Sam gittikten sonra derin bir nefes verdi. “Tanrı'ya şükür görüldüğü gibi değilmiş. Randevunu böldüğümüzü sanmıştım.”

“Hayır.” İçkimden yudumladım. Bakışlarım Weston'la Luca arasında gidip geldi. “Şu anda kimseyle çıkmıyorum.”

Weston öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine yasladı. “Yani bekâr ve özgürsün?”

“Sanırım öyle. Ya sen?” diye sordum.

Ağzı gerildi. “Bir kuş gibi özgür.”

“Ben de özgürüm,” diye ekledi Luca. “Sorduğundan değil.”

“Surat asma,” diye mırıldandım. “Sana da soracaktım.”

Bir garson durmuş, içki siparişlerini alıyordu. Viskisini sipariş ederken Weston'ın gözleri bana kilitlenmişti. Dudaklarımdaki tuzu yaladım. Burun delikleri genişledi ve parmakları dizlerinin üzerinde büküldü.

Kaliforniya'dan beri birlikte hiçbir yere gitmemiştik. Onunla rol yapmanın bu kadar zor olacağını fark etmemiştim. Birbirimizden bu kadar uzak olmamız doğal görünmüyordu. Geldiğinde

bana sarılmamıştı ve karnımdaki hafif ağrı onun kollarının bana sarılmasını özlüyordu.

“Günün nasıl geçti?” diye sordum ona.

“İyi. Her zamanki gibi. Seninki?”

Dudaklarım kıvrıldı. “İyi. Bu sabah masamda bir *post-it* vardı.”

Kaşını kaldırdı. “Öyle mi? Ne yazıyordu?”

“*Yıldızlar ölümden dönebilir. Bunlara zombi yıldızlar denir,* diye yazıyordu.”

Luca kaşlarını çattı. “Kim bırakıyor bu notları masana?” diye sordu.

Gülümsememi bastırmak için altdudağımı ısırdım ve omuz silktim. “Anonim ama bazı şüphelerim var.”

“Zombi yıldızlar.” Weston çenesini ovuşturdu. “İlginç. Bu, senin türünden bir yıldız gibi görünüyor.”

“Zombileri seviyor musun?” diye sordu Luca.

Başımla onayladım. “Evet. Ama gerçek hayatta olanları değil tabii.”

“Tabii ki değil,” dedi Weston kuru bir sesle.

“İşyerinde birinin bunu biliyor olması biraz ürkütücü,” dedi Luca. “Belki bunu insan kaynaklarına bildirmelisin, Elise.”

Gülüştümünü tutmak neredeyse imkânsızdı ama başardım. “Düşüneceğim.”

“Muhtemelen senin dikkatini çekmek için çaresiz olan bir aptal,” dedi Weston.

Başımı yavaşça Luca’dan ona çevirdim. Aramızda sıcak bir elektriklenme oldu. “Öyle mi?”

Weston çenesini indirip bir şey söylemek için ağzını açtı fakat bir çığlık onu susturdu. Rebecca yalpalayarak, bize doğru gelirken Simon ve Sam peşindeydi. Sandalyeme yaslandım, midemdeki düğüm yavaşça çözülüyordu.

Kendi koyduğum sınırı aşmış üçüncü *margarita* dolu bardağı kafama diktim. Gerçekten benim suçum değildi. Altımız birlikte

çok eğleniyor ve sohbet ediyorduk, bu yüzden susamıştım. Sarhoş değildim, sadece hafif ve mutlu hissediyordum.

Yarının cumartesi olması büyük şanstı. Bilirsiniz, gerçekten sarhoş olup kendime gelmek için zamana ihtiyacım olabilir diye. Ama şu an halletmem gereken daha acil meseleler vardı.

“Hemen döneceğim. Bayanlar tuvaleti.”

Tuvalete girdiğimde içerisi boştu, bu yüzden hızlıca işimi halledip ellerimi yıkadım. Barın kapısını açtığım anda Rebecca’nın kahkahası diğer tüm seslerin üzerinde yükseldi ve beni gülümsetti.

“Mutlu musun?”

Koridorun ilerisinde, bardan uzakta duvara yaslanmış olan Weston’ı fark etmemiştim. Ona doğru yürüdüm ve yanma yaklaştığımda kolunu bana dolayarak beni göğsüne çekti.

Derin bir nefes aldım, sonunda özlediğim sarılmaya kavuşmuştum.

“Onu öldürmeye hazırdım, biliyor musun?” diye mırıldandı.

“Ne?” Başımı kaldırıp ona baktım. “Kimi öldürmek?”

“Sam’i. Onunla randevuda olduğunu düşündüğümde içim parçalandı.”

Titrek bir nefes aldım. “Üzgünüm. Kimseyle çıkmıyorum.” Elimi yanağına koyup başparmağımla dudaklarının aşağı doğru kıvrılan köşesini okşadım. “Bu zor.”

“Bundan nefret ediyorum,” diye homurdandı.

“Bu kadar çok takılmayı bırakmalı mıyız? Bu her şeyi daha da zorlaştırıyor.”

“Hayır.” Kolu beni daha sıkı sardı. “Daha fazlasını istiyorum, daha azını değil.”

Yüzümü boynuna gömerek, “West,” diye iç geçirdim. “Ben de istiyorum.”

Parmakları saçlarımın arasına daldı. Diğer eli belimden aşağı kayarak kalçamda gezindi, beni sıkıca kendine bastırarak okşadı. Nasıl olur da bu kadar doğru hissettiren bir şey yanlış olabilirdi? Beni bu şekilde tutarken neden birlikte olamayacağımızı unutmak çok kolaydı.

“Bana bak, bebeğim,” diye yumu
Boynundan uzaklaşıp gözlerin
zasına gelmemiz için aşağı eğilir
ve dudaklarını benimkine dok
fifçe öpüyordu, daha sonra /

“Yapamam, Elise.” Yin
larının arasına aldı. On
yumuşak öpücüklerde

“Ah, lanet olsun!”

Başlarımız ayr
bize bakan Luc?

“Ah, lanet

Weston /
duvardan

“Me
sümd
yüz!

,

Aşırı yeni. Yani bir dakikalık bir şey. Ve henüz hiçbir şeye razı olmamıştım.

O zaman neden Weston'a tutunuyordum?

Çünkü onun bizi birlikte olarak tanımlamasını sevmiştim. Bunun gerçek olmasını istiyordum. Eğer bunu sadece Luca'nın iyiliği için söylüyorsa Rebecca'nın kitabından bir sayfa alır ve sikini kırardım, sadece bir uyarı almazdı.

Luca kollarını kavuşturup bizi inceledi. "Ona söyleyeceksiniz. Luca'na yalan söylemem."

"Bize biraz zaman ver," diye yalvardım. "Kaçamak yapmayacağız ama henüz abimle yüzleşmeye hazır değilim."

"Yalan söylemek zorunda değilsin," dedi Weston kesin bir dille. "Sormayacak, bu yüzden yalan söylemek için bir sebep olmayacak. Elise ve ben doğru zamanın geldiğini hissettiğimizde, Elliot'a söyleyeceğiz."

Luca homurdanmadan önce uzun bir süre ona baktı. "Çok kızacak," dedi. "Düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu. "Eğer Elise'i üzersen ben de çok kızarım, West."

"Luca," Sesim ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Luca'nın tutuşu daha da sıkılaştı. "Bunu asla yapmam."

Boğazımı temizledim ve Weston'dan kurtuldum. Göğsüne yapışmışken ciddiye alınmak zordu.

“Burada yokmuşum gibi konuşmayı bırakmanız beni mutlu ederdi. Weston ve ben henüz bir şey tanımlamaya fırsat bulamadık, o yüzden bize bu şansı verebilir misin Luca? Zor bir durumda olduğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum ama...”

Elini kaldırdı. “Bu kadar büyük bir şey konusunda Elliot’ın karanlıkta kalmasından hoşlanmıyorum ama ben buraya geri dönmeseydin aranızda bir şey olduğunu asla tahmin etmezdim. O yüzden kötü zamanlama için suçluluk bana ait. Siz çılgın çocuklar, önce ne olduğunu çözün. Ben tuvalete gidip hiçbir şey görmemişim gibi davranacağım.”

Dönmeye başlamıştı ki ona seslendim. Kaşlarını merakla kaldırdı.

“Doğum günüm gelecek hafta sonu,” dedim.

Gülümsemesi küçük ama içtendi. “Biliyorum, *bella*.”

“Saoirse, çatı katımızda bana küçük bir parti düzenliyor. Gel melisin.”

Topuklarının üzerinde sallandı. “Sadece seni görmek için değil, yıllar sonra o gizemli arkadaşını da tanımak için orada olmayı çok isterdim. Ama gelecek hafta sonu ailemin kırkıncı evlilik yıldönümü için onların yanında olacağım.”

“Eksikliğin hissedilecek,” dedi Weston alaycı bir şekilde.

Weston’ın, Luca’nın artık işin içinde olmasından hoşlanmadığını düşündüm. Ya da belki de samimiydi. Weston’ın doğuştan gelen huysuzluğu bazen onu okumayı zorlaştırıyordu.

Luca tuvalette kayboldu ve Weston’la beni yalnız bıraktı.

Derin bir nefes aldım, endişe midemde dolaşmaya başladı. Weston eğilip dudaklarını benimkilerin üzerinde hafifçe dolaştırdı. Geri çekildiğinde dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

“Benimle eve gel.”

Başımı salladım.

Gerçekten bunu yapıyorduk.

24. Bölüm

Elise

Weston dairesinin kapısını kapatır kapatmaz üzerime atladı. Elleri saçlarımdaydı, ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. Beni öpme şekli bardaki tatlı öpücüklerine hiç benzemiyordu. Kısıtlamalarından kurtulmuştu. Uyduğu tüm kurallar yıkılmıştı. Dişleri dudaklarımı sıyrıyordu. Dili ağzımı yaladı, derinlemesine tadına baktı. İnledim ve duvara çarparak geriye doğru düştüm. Weston beni takip etti, vücudunu benimkine bastırdı.

Tırnaklarım göğsünü kazıdı, vahşi bir enerji içimi kapladı, olan biten *her şey* beni altüst ediyordu. İlişkimizin bu tarafını bitirmiştik. Sadece arkadaş kalacaktık. Sonra her şey değişti.

Yetişmeye çalışıyordum ama Weston düşünmeme fırsat bile tanıımıyordu.

Zaten bunu istiyor muydum ki?

Bu adam, istediğim kişiydi. Bu kadar yakınlaşmışken ve ona karşı bu kadar güçlü hislerim varken arkadaşlık asla yeterli olmayacaktı.

“West,” diye inledim dudaklarına doğru.

“Evet.” Saçlarımı çekti ve sert ereksiyonunu karnıma bastırdı. “Bunu tekrar söylemeni bekliyordum,” dedi.

“West.” Kirpiklerim titredi. Burnumu öptü, daha sonra başını eğerek boynumun yanını bir çizgi halinde diliyle takip etti. Dizlerimin bağı çözülmüştü ama beni duvara yaslayarak destekliyordu. Çapa gibiydi.

Eli elbisemin içinde, sutyenimin altındaydı. Meme ucumu sıkıp okşuyordu. Düğmeleriyle uğraştım, gömleğinin düğmelerinin

çok fazla olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Sonuncusunu da çözdüğümde gömleği yırtmak üzereydim ve avuçlarımı sıcak teninde gezdirebiliyordum.

Aniden doğruldu ve gözlerimin içine baktı. Ellerini yüzümün iki yanına koyarak uzun bir süre bana baktı. Bakışlarının ağırlığını göğsümde hissettim, çok ağırdı ve binlerce kelimeyle doluydu. Weston'ın neredeyse hiç göstermediği bir kırılganlık vardı. Bu beni derinden etkiledi.

“Elise, arkadaşın olurum ama sadece bu olamam. Bu imkânsız.”

Ayak parmaklarımın ucuna kalkarak dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. “Seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim. Tahmin bile edemezsin.”

Boş vakitlerimizin her anını birlikte geçirmiştik ama kendimizi ayrı tutmuştuk. Artık bu sona ermişti.

Weston beni yatak odasına götürdü, yol boyunca giysilerini eski bir deri gibi soydu. Birlikte geçirdiğimiz tüm zaman boyunca onun yatak odasından uzak durmuştuk. İçeri adımımı bile atmamıştım. Daha sonra keşfederdim. Şu anda, yatağının kenarında oturup beni bacaklarının arasına çeken adam tüm odağımdı.

Weston kalçamda bağlanmış kurdeleyi çekti ve elbisem açıldı. Beni siyah saten sutyenim ve zümrüt yeşili dantelli şortumla bırakarak elbisenin geri kalanını itti.

Kalçalarımı kavradı ve alnını karnıma yaslayarak titreyen bir nefes verdi. Sonra göbek deliğimi öptü. Başka bir adamın karnıma ilgi göstermesi beni hiç rahat hissettirmemişti ama Weston'la her şey farklıydı.

Yalnız kaldığımızda sadece biz vardık. Birbirini arzulayan iki insan. Onun öpmeyeceğim ya da tadını çıkarmayacağım hiçbir yeri yoktu, beni etkilemeyen ve onu daha da fazla istememe engel olan hiçbir yanı yoktu ve tecrübelerimden biliyordum ki o da aynı şekilde hissediyordu.

Weston istemediği şeyleri yapmazdı. Yalan söylemez ya da rol yapmazdı. Bana güzel olduğumu söyleyip yumuşak karnımı öpüyorsa bu gerçektir.

İç çamaşırımı indirip, açıkta kalan tenimi öperken, “Benim güzel kızım,” diye mırıldandı.

Kumaş ayaklarımın dibinde toplandı ve Weston öne doğru eğilerek vajinamın tepesine bir öpücük kondurdu. Bacaklarımı açıp onu içeri aldım. Dili dudaklarımın arasından geçip klitorisimle oynadı. Hafifçe dokundu ve düşmemek için omuzlarına tutunmam gerekti.

Onu gerçekten özlemiştim.

Sırtüstü uzandı, beni de yüzüne yaslanmam için beraberinde getirdi. Kendimi hantal ve iri hissettiğim bir utangaçlık anı oldu ama Weston beni kafamın içinden çıkardı, kalçalarımı kavrayıp beni ağzına doğru çekti. Amım dudaklarına dokunduğunda çıkardığı memnuniyet dolu inilti tüm şüphelerimi sildi.

Beni olduğum yere koydu çünkü orada olmamı istemişti.

Orada olmak *istememi* sağladı.

Parmaklarım yatak başlığını tutarken kıvrılmıştı. Onun becerikli dili, ıslanmış tenimi yalarken bir yere tutunmaya ihtiyacım vardı. Weston yaptığı her şeyde olduğu gibi beni yavaş ve ölçülü bir dikkatle tatmaya devam ediyordu. Cesur olsaydım, yüzüne bakmayı denerdim. İfadesini görmeyi o kadar istiyordum ki. Ancak bu pozisyon beni savunmasız bırakmıştı ve başka bir katman eklemeye hazır değildim, bu yüzden gözlerimi kapadım ve bedene yaptıklarına odaklandım.

Onun haz dolu iniltileri.

Bacaklarım boyunca yumuşak, ısrarcı dokunuşları.

Dilinin klitorisimdeki o hafif hareketi.

Her santimimi yalama konusundaki kararlı, bitmek bilmeyen tutkusu.

Orgazmım aniden beni sardı, vücudumu alevlendiren bir patlama gibiydi. Adını haykırdım ve onun üstünde kıvrılırken aşağıya fazla eğilmemek için dikkatli davrandım. Ama o tüm dikkatimi yok ederek beni sıkıca ağzına ve göğsüne çekti.

Weston, yoğun bir adamdı ve bunu yatak odasına taşıyarak sonsuz bir şekilde çoğalttı. Benim zevkime, *bana* olan dikkati ken-

dimi şanslı, seksi ve arzulanmış hissettirdi. Onun tek odak noktası olmak inanılmazdı. Bir orgazm onun için yeterli değildi. Ben titreyene ve kemiklerim zayıflayana kadar klitorisimi emdi.

Beni yatağa yuvarladı, kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Kalın sertliği, benden taşan dağınıklığın arasında kayıp gidiyordu. Gözlerimi açtığımda, bana sevgi dolu bir ifadeyle baktığını gördüm. Ellerimi saçlarının arasına geçirip çenesindeki sert sakalı okşadım.

Sertliği kolayca içime kaydı; iç duvarlarım yumuşak ve ona uyum sağlayacak şekilde esnek hale gelmişti. Tamamen içime girdiğinde, gözlerini benden hiç ayırmadan tısladı.

“Bu iyi mi?” diye nefes verdi.

“Mükemmel, West.”

Sarsıldı. Gözlerini bir anlığına kapatıp, “Beni çözüyorsun, Eli-se,” dedi.

Sözlerindeki gerçek yankı uyandırdı. Ona inandım çünkü o da bana aynı şeyi yapıyordu. Birlikte olmamamız için binlerce neden vardı ama birlikte olduğumuzda hepsi birer birer parçalanıp bir kenara bırakılıyordu.

Yavaşça geri çekildi, tekrar içime girmek için acele etmedi. Ve bana bunun böyle olacağını göstererek bu şekilde devam etti. Weston artık bana sahip olduğu için acele etmiyordu ve gerçek şu ki onunla yavaş ve derin bir şekilde sevişerek bin yıl geçirebilirdim. Tamamen içimdeyken bana bakış şekli nefesimi kesmişti.

Onun ilgisinin odağı olmak baş döndürücü bir şeydi.

Kalçaları derin bir daire çizerek döndü, hassas ve duyarlı yerlerime dokundu. Çaresizce omuzlarına sarıldım, kalçalarımı daha da açarak onu daha derin bir şekilde kabul ettim.

“Şimdi bana aitmiş gibi hissediyor musun?” diye mırıldandı.

Nefessiz bir şekilde, ritminden başım dönmüş halde başımı salladım.

“Sözlerini duymak istiyorum, bebeğim,” diye yumuşakça talep etti. “Söyle.”

“Beni kendine aitmiş gibi hissettiriyorsun.”

“Bana mı aitsin?”

Yine başımı salladım. Kasları çatıldı. Ne istediğini biliyordum.

“Evet. Seninim.”

Memnun bir gülümsemeyle ağzı dudaklarımın üzerine kapandı. Öpücüğü, bedenime yaptığı kaygan hareketler kadar yavaş ve keyif doluydu.

Ağzımı bıraktı, yüzünü hafifçe geri çekti ve gözlerimizin buluşmasını sağladı.

“Bunu talep etmedin çünkü benden daha iyi bir insansın ama bilmelisin ki ben de Seninim, Elise. Başka biri yok ve olmayacak da.”

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı, gözlerini üzerimde gezdirdi.

“Güzel.” Bacaklarımı yukarı kaldırarak beline doladım. “Sadece bana ait olmanı istiyorum.”

Öyle olması delilikti. Bu *Weston*’dı. Benim *Weston*’ım. Uzun, çok uzun zaman önce fantezim olan şey sonunda gerçek olmuştu. O gerçekten benimdi.

İçinde bir şey koptu. Başı boynuma düştü. Ağzı derin, sert bir şekilde emmeye başladı. Beni işaretlediğini biliyordum ve umursamam gerekirdi ama umursamadım.

Hareketleri hızlandı ve kalçalarım her itişine karşılık vermek için yukarı kalktı. O kadar derin ve sert vuruyordu ki nefesim kesiliyordu. Aynı zamanda, ulaşabildiği her santim derimi yiyip bitiriyordu. Isırıyor ve emiyor, tadım şimdiye kadar sahip olduğu en iyisiymiş gibi inliyordu.

Parmaklarım saçlarının arasına dolanmıştı. Omuzlarını, sırtındaki sert kasları okşuyordum. *Güzel adamım...* Ona dokunmaya doyamıyordum. *Weston* beni sahiplenmek için işaretlemiş olabilirdi ama ben de onu sahipleniyordum. Dokunduğum her bir santimi, görünmez bir imzayla damgalıyordum. O bu izi hissedebiliyordu ve ben de orada olduğunu biliyordum.

Çarşaflarının içinde birlikte kıvranıyor, vücutlarımız çarpıp geri dönüşü olmayana kadar geri çekilirken öpüşüyor ve birbirimize tutunuyorduk. Sert bir şekilde girdiğinde başımı geriye attım,

içimde bu kadar derin olmasının verdiği zevk ve acıdan inledim. İç duvarlarım kasıldı ve ondan derin, hayvani bir inilti kopardı. Ardından ikimiz de kendimizi bıraktık.

Boşaldım. Islak ve yoğundu, o kadar sertti ki titredim. Bir kez sarsıldı, daha sonra iki kez... Gidebildiği kadar derine daldı ve orada hareketsiz kaldı. Siki zonkluyor, içime boşalırken beni dolduruyordu.

Prezervatif yoktu.

Bu önemsiz bir düşünceydi, umursamadığım bir düşünce.

Weston elleriyle yüzümü tuttu ve beni derin bir şekilde öptü, dili ağzımın içine kaydı. Avuçlarımı kollarına doğru kaydardım, birbirimizden başka bir hedefi olmayan öpücüklerimiz küçük artçı sarsıntılarla vücudumu titretti.

Nefes nefese kalıp dudaklarımız kızarmış ve şişmiş halde yan döndük. Bacaklarım, onun sıvılarıyla kaplıydı. Yakında bu beni rahatsız etmeye başlayacaktı ama henüz değil.

Başparmağını çenemin ortasına bastırdı, ardından parmak kemikleriyle yanağımı okşadı ve yüzüme düşen saç tellerini düzelitti.

“Seni, son iki haftadır olduğu gibi özlemek istemiyorum. Bu iş artık bitti, Elise.”

Sakalını okşarken, “Evet, bitti,” diye onayladım. “Ben de seni böyle özlemek istemiyorum.”

Göğsüm yoğun bir duyguyla kaplandı. Derin bir nefes aldım ve gözlerimin dolmasını engellemek için kalçamı çimdikledim ama bu neredeyse imkânsızdı. Kaliforniya’da sınırları aşmıştık ama bu farklı bir şeydi. Sarsıntılı olacağını bilerek ama yine de bunu yaparak keşfedilmemiş bir zemine adım atıyorduk.

“Sen on dokuz yaşındayken bahar tatilinde...”

Kaşlarım çatıldı. “Ne olmuştu?”

“Seni bir kardeşten farklı biri olarak gördüğüm ilk an.”

Zihnim o bahar tatiline gitti. Bir grup kızla birlikte Meksika’ya gitmiştim, ardından yurtlara dönmeden önce birkaç gece Elliot’ı ziyaret etmiştim. Weston, tabii ki oradaydı. Levy ailesinin yarı kalıcı bir parçası gibiydi.

İlk kez şnorkelle dalış yaptığımda çektiğim binlerce fotoğrafı televizyona yansıtmış ve Elliot'a göstermek istemiştim. Çocukken tatillerde beni şnorkelle dalmaya ikna etmeye çalışmıştı ama korkmuştum.

“Bikini fotoğraflar mı?” diye tahmin ettim.

Ağzı hafifçe kıvrıldı. “Hayır ama onlar da yardımcı oldu. Asıl sendin.”

“Ben? Ben her zaman bendim.”

“Sarı bir yazlık elbiseyle içeri girdin. Colorado hâlâ inanılmaz soğuktu ama sen oradaydın, sanki plajdan yeni çıkmış gibi bronz teninle ve mutluydun. Ön kapının açıldığını duyduğumu ve çantalarına yardım etmek için dışarı çıktığımı hatırlıyorum. Seni görür görmez, kelimenin tam anlamıyla sarsıldım. Düşündüm ki *o benim Elise'im, alevler içinde.*”

Ağzım açık kaldı. “Ben... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Sinsice gülümsedi. “Ben yirmi üç yaşındaydım, neredeyse yirmi dört ve sana bakarken kendimi en büyük sapık gibi hissettim. Sonra bikini fotoğraflarla bana işkence çektirdin ve hem senden hem de kardeşinden ereksiyonumu saklamak zorunda kaldım.”

Gözlerim büyüdü. “Gittin ve tüm ziyaretim boyunca uzak durdun.”

Başını ciddi bir şekilde salladı. “Ne kadar dehşete düştüğümü tahmin edebiliyor musun? Tek yaptığın kendi evinde hayatını yaşamaktı ama ben sana ağzım sulanarak bakıyordum.”

Neredeyse yüzündeki ifadeye gülecektim. Gerçekten yanlış bir şey yaptığına inanıyordu. Ona neyin değiştiğini asla söylemezdim çünkü bunu bilmekten hoşlanacağını sanmıyordum. Üniversitede, dolgun vücudumu takdir eden bir adamla bakireliğimi kaybetmişim. Onun yoğun, yakıcı çekimi benim kendime olan algıyı değiştirmişti. Lisedeyken kendinden şüphe eden biri olmaktan çıkıp üniversitede kendi cinselliğini keşfeden ve sahiplenilen bir kıza dönüşmüştüm.

“Ben çocuk değildim, West. Aramızda sadece dört yaş var.”

“Ama o dört yaş her zaman devasa bir fark yarattı. Seni asla bir olasılık olarak görmememe neden oldu.”

“Ve sonra gördün.”

“Evet,” diye nefes verdi. “Anlaman lazım, o zamanlar Andes’i yönetiyordum. Her gün takım elbise giyiyor, milyon dolarlık kararlar alıyordum. Üstelik binlerce insanın geçiminden sorumluydum. Yirmi üç yaşındaydım ama aramızdaki fark hâlâ ışık yılları kadardı. Sen Elliot’ın küçük kız kardeşiydin, ben ise kendi şirketimin CEO’suydum.”

Başımı salladım. “Şimdi anlıyorum. Seni sertleştirdiğim için üzgünüm.”

Kıkırdadı. “Bu durum kafamı gerçekten mahvetti, küçük yaramaz.”

Bir elimi sallayarak kahkaha attım. “Biliyorum ve senin için üzülüyorum ama gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni şaşırttın.”

Beni kendine çekti, yanağıma dokunarak gülümsedi ve dudaklarını yanağıma değdirdi. “Bunun ani olmadığını anlamanı istedim.”

“Bunu bilmek hoşuma gitti.” Ciddileştim, ona bakabilmek için başımı kaldırdım. “Bu benim için de ani değil.”

“Zamanlama doğru.” O kadar emin konuşuyordu ki ona inandıktan başka çarem yoktu.

“Bunu ona söylemeden önce iki hafta verebilir miyiz?” diye sordum.

Nefesi titredi. “Bu devam ettikçe ve onun haberi olmadıkça işler daha da zorlaşacak.”

Parmaklarımı onun parmaklarına doladım. Ellerimizi birleştirip dudaklarına götürdü, eklem yerlerime bir öpücük kondurdu.

“Biliyorum ama bence önce gerçekten bir çift olmaya hakkımız var. Karşısına çıkmadan önce sağlam olduğumuzu bilmek istiyorum.”

Gözlerinin arkasında bir ateş parladı. Söylediğim kelimeleri pek beğenmediğini anlayabiliyordum ama başını salladı.

“Bunu halka açıklamadan önce iki hafta bekleyeceğiz ama ben şimdi insan kaynaklarıyla konuşuyorum.” Tonunda hiçbir tartışmaya yer yoktu ve açıkçası insan kaynakları ve işyeriyle ilgili sonuçları düşünmemiştim bile.

İç çektim. “İşyerindekiler benim hakkımda ne düşünecek?”

Yanağı kasıldı. “Eğer yaratıcı bir yazar ve çalışkan bir insan olduğundan başka bir şey düşünürlerse bu düşüncelerini direkt bana söyleyebilirler.”

Burnumdan soludum. “Tabii ki. Bahse girerim ki ilişkimiz hakkında düşüncelerini paylaşmak için sıraya girerler.”

“Düşünceleri içlerinde kaldığı sürece istediklerini düşünebilirler.”

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdığı düz çizgiden, bu sözlerine gerçekten inanmadığı açıktı. Eğer Weston insanların düşüncelerini kontrol edebilseydi, ederdi. Miles haklıydı. Weston hem kontrolcü hem de meraklıydı.

Eh, onu yine de seviyordum.

İç çekerek yüzümü yukarı kaldırdım, Weston isteğimi yumuşak bir öpücükle yanıtladı.

“Bu gece burada kalabilir miyim?” diye sordum, boynuna sokularak.

“Elise.” Uzun nefesi sinirli bir şekilde çıktı. “Benim kız arkadaşımsın. Bunun ne anlama geldiğini anlamıyor musun?”

Kız arkadaşı. Ah, kalbim eridi.

“Belki,” dedim. “Ama istersen açabilirsin.”

Kafamın tepesine doğru güldü. “Bu, her zaman senin yatağında olmanı istediğim anlamına geliyor. Ve eğer sen benim yatağında değilsen ben senin yatağında olacağım. Hoş karşılanıp karşılanmadığımı sormayı düşünmüyorum.”

Onun ısrarcılığına bir kahkaha attım ama memnun olmuşum. “Hoş karşılanıyorsun.”

“Güzel. Şimdi sus ve dinlen çünkü seninle işim bitmiş değil.”

Ve bir anda, hiç yorgun olmadığımı fark ettim.

25. Bölüm

Weston

Saat beş buçukta ofisimden çıktım. Renata, eşyalarını toplarken beni şüpheyle süzdü.

Gözlerini kısarak, “Hasta mısınız?” diye sordu.

“Hayır, değilim. Neden ki?” Üzerime baktım, herhangi bir şekilde dağınık olup olmadığımı kontrol ettim. Sanmıyordum. Dağınık olmak, genelde kendimi içinde bulduğum bir durum değildi.

“Son birkaç gündür erken çıkıyorsunuz.”

Saatime baktım. 17.31 olduğunu gördüm. “Siz mi erken çıkıyorsunuz?”

Kollarını savunmacı bir şekilde kavuşturdu. “Tabii ki hayır. Ne zaman erken çıktığımı hatırlayamıyorum bile. Biz *sizden*, Weston Aldrich’ten bahsediyoruz. Genelde akşam yedide bile ofiste olduğunuzu biliyorum.”

“Gitmem gereken bir yer var.”

Başını yana eğdi. “Yoksa biriyle mi buluşacaksınız?”

Başımla onayladım. “O da var.” Sonra Renata’nın kişisel işlemini yolunda tutan kişi olduğunu düşünerek ona söyleyebilirim diye karar verdim. “Bir kadınla görüşüyorum. Elise Levy. Ciddiyiz.”

Bunu söylemek ve bunun gerçek olması, omurgamdan yukarı doğru bir adrenalin dalgası gönderdi. Elise’in benim olması hâlâ alışmadığım bir şeydi. Kendi isteğiyle.

Renata’nın yüzünde bir şeyler değişti. Ağzı, daha önce onda hiç görmediğim bir şekle büründü. Bu bir gülümseme miydi?

Tanrım, gerçekten mi?

“Bu güzel, Bay Aldrich. Çok güzel bir haber.” Sonra neredeyse

duyulmayacak şekilde ama yine de duyulacak bir tonda, “Sonuncusundan çok daha iyi bir seçim,” diye mırıldandı.

Marisol’ı pek sevmediği bir gerçektir ve bunu hiçbir zaman gizlememişti. Görünüşe göre hâlâ gizlemiyordu.

“Aynı fikirdeyim. Bu yüzden son zamanlarda ofisten daha erken çıktığımı anlayacağını düşünüyorum. Evde olmam için bir sebep var.”

İş hâlâ oradaydı. Muhtemelen bu gece, Elise uyuduktan sonra birkaç saatimi evdeki ofisimde çalışarak geçirecektim. Ama onunla akşam yemeği yemek ve onunla vakit geçirmek, birkaç saatlik uykumdan feragat etmeye değirdi.

Kendimi ayarlayacaktım.

Geçmişte, ilişkilerim yürümemişti çünkü önceliklerimi değiştirmeye istekli değildim ya da buna duyduğum arzu yoktu. Elise’le hayatımda ona yer açmak doğal bir şeydi, bir zorluk değil.

Hayatımı onun etrafında bu kadar kolayca değiştirmem, beni bile şaşırtıyordu.

Son bir haftadır bir ritüel geliştirmiştik. Elise’i eve bırakıyordum, ardından o da birkaç saatliğine kendi evine gidip üzerini değiştiriyor ve Saoirse’yla vakit geçiriyordu. Buna itiraz etmeye çalışmışım ama Elise, sadece erkek arkadaşı olduğu için arkadaşını ihmal eden bir kız olmayacağını söylemişti. Ben ise bu cümlesindeki *sadece* kelimesine itiraz etmişim.

Birlikte olmamızda hiçbir *sadece* yoktu.

Elise, onun her şeyine -zamanı dahil- bu kadar sahiplenici olmama gülüp geçmişti. İyi ki de öyle yapmıştı çünkü onun masasını kendi ofisime taşımak istediğimi söylediğimde şaka yaptığımı sanmıştı. Eğer onun her bir nefesini izleyemediğim için ne kadar rahatsız olduğumu bilseydi çoktan uzaklaşmış olurdu.

O sırada ocakta yemek yapıyordum. Onun, benimle birlikte olmayı kabul ettiğinde verdiğim şifreyle kapıyı açtığını duydum.

Hâlâ onun evinin anahtarını elde etmeye çalışıyordum. Birkaç saniye sonra yumuşak göğüslerini sırtıma bastırdı ve kollarını belime doladı.

“Bana yemek mi yapıyorsun, Weston Aldrich?”

Yanıma geçti, kalçasını tezgâha yasladı. Hafif yana döndüm, başını avcuma alıp, onu kendime doğru çekerek dudaklarına dokundum.

“Heyecanlanma. Bu, düzgünce yapabildiğim üç yemekten biri.”

“Yani gençken hiçbir hayat becerisi öğrenmedin mi? Hep güzel yüzüne güvendin, öyle mi?” diye takıldı.

Onu bir kez daha öptüm. “Bu güzel yüz bana seni kazandırmadı mı? Demek ki başka bir şeye gerek yokmuş.”

“Yalaka.” Alnını koluma yasladı ve gülümsediğini hissettim.

“Annem pek iyi bir aşçı değildir. Yardımcılarla büyüdüğü için hiçbir zaman öğrenmemiş. Sonra beni de aynı şekilde yetiştirdi. Kendi çamaşırlarımı yıkamayı bildiğim için şanslıyım.”

Her iki avcu sırtımda düz bir şekilde geziniyor, kürekkemiklerimin arasından başlayıp sırtımın alt kısmına kadar iniyor, ardından yavaşça tekrar yukarı çıkıyordu.

“Senin üç yemeğin ve benim dört yemeğimle bir haftalık akşam yemeğini tamamlıyoruz. Elaine, yardımcılarla büyümedi ama mutfakta harikalar yaratan babamla evlendi. Tüm yemekleri o yaptı.”

Sözlerinden sonra gelen sessizlikte cümlelerin geri kalanını duydum.

Babası ölmüştü.

Ev yapımı yemekler onunla birlikte gitmişti, babasından öğrenme şansı da öyle.

Elaine, onun yokluğunu telafi etmeye çalışmamıştı.

Elise mutfakta bildiği her şeyi kendi kendine öğrenmişti.

Ocağı kapatıp onu kollarıma aldım. “Biz zeki, girişimci insanlarız. Kendimize öğretiriz.”

Parmak uçlarında yükseldi ve boynumu kavradı. “Birlikte ye-

mek yapmayı mı öğreneceğiz? Bu fikre bayıldım. Hemen bizim için tarifler kaydetmeye başlayacağım.”

Onun bu coşkusu beni güldürdü. “Beni zorlamazsın, değil mi? Tuz ve karabiber dahil en fazla on malzemeli yemekler.”

“Biz zeki, girişimci insanlardık hani? Nerede senin özgüvenin?”

“Bir zamanlar denediğim lazanyayla alevler arasında kayboldu.”

Güldü ama şaka yapmıyordum. O işin içine bir yangın söndürücü karışmıştı ve hâlâ neyin yanlış gittiğini bilmiyordum.

“Ben yanında değildim ama,” diye belirtti. “Bu sefer tamamen farklı olacak.”

Ona inandım. Onunla her şey farklıydı.

Elise ofisime geldiğinde saat gece ikiyi geçmişti. Onu yatakta uyurken bıraktıktan sonra kalkıp üstüne bir şeyler giymişti. Tişörtü, kalçasının hemen üstünde bitiyor ve giydiği iç çamaşırı kalçasının alt kısmını ortaya çıkarıyordu. Sade pamuktan yapılmışlardı ama her gördüğümde sertleşmeme yetiyordu.

Sandalyemi geriye çekip masamın kenarına, önüme oturması için yer açtım ve bacaklarını benimkilerin arasına aldım.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve başını yavaşça salladı. “Ne yapıyorsunuz, bayım?”

Elini yakaladım, avuçiçini nazikçe ısırdım. “Çalışıyorum.”

“Ben uykuya daldığımda yanımdaydın. Gecenin bir yarısı yataktan kalkıp beni yalnız bırakmandan hoşlanmıyorum.”

“Fark ettiğini bilmiyordum.”

Gözlerini kısarak bana baktı. “Fark ettim.”

Bileğinin iç kısmına bir öpücük kondurdum. “Seninle vakit geçirmek istediğim için hayatımda her şeyden daha çok zaman yarattım. Ama dünya dönmeye devam ediyor ve benim yetişmem gerekiyor. Neredeyse bitirmek üzereyim.”

Başparmağını gözümün altına sürdü. “Yorgunsun. Hem sabah hem gece bu kadar çalışamazsın.”

“Evet, yorgunum ama vücudum az uykuyla çalışmaya alışık. Birazdan bırakacağım.”

Altdudağını dişlerinin arasında sıkıştırarak düşündü. “Bundan hoşlanmıyorum, West. Belki bazı geceler kendi evimde kalmalıyım ki...”

“Kesinlikle hayır. Önerme bile.”

İç çekti. “O zaman işleri bir şekilde devretmenin bir yolunu bulman gerekecek. Erkeğimin enerjik olmasına ihtiyacım var. Eğer enerjin tükenirse bana ne faydan olur?”

Beni kullanıyordu ama doğru şekilde. Eğer sadece rica etseydi direnmeyi başarabilirdim. Ama benim onu tatmin edemeyeceğimi ima etmesi... Bu beni sandalyemden kaldırmaya yetti.

Bacaklarını ayırdım ve aralarına girdim. “Artık resmen doğum günün, biliyor musun?”

Nefesi kesildi. “Öyle mi? Gerçekten de öyle.”

“Doğum günün kutlu olsun, bebeğim. Bunu ilk söyleyen kişi olduğum için mutluyum.”

“Teşekkür ederim, Westie. Güzel bir yıl olacak, hissediyorum.”

Gözkapakları ağırlaşmıştı. Dinlenmeye ihtiyacı vardı. Benim de öyle. Ama henüz uykuya hazır değildim.

Dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Kollarımda sıcaktı, dudakları yumuşak ve uyumluydu. Öpücük yavaş ve ağırdı.

Ellerini sırtıma, gömleğimin altına kaydırdı. Elise’in sırtıma karşı bir zaafı vardı ve her zaman bir şekilde gömleğimin içine ulaşırdı. Artık işten eve gelir gelmez ona kolaylık olsun diye gömleğimi dışarı çıkarıyordum.

“Uzan.” Masamın üzerine yavaşça uzanmasına yardımcı oldum. Kalın kirpiklerinin altından bana baktı ve göğsümde vahşi bir çarpıntı hissettim. Tişörtünün eteklerini kavradım ve göğüsleri ortaya çıkana kadar avcumun içinde topladım. Ağzımda tükürük birikti, kasıklarım da bir gerilim vardı. “Tanrım, çok güzelsin.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, ardından iç çamaşırını parmaklarının arasına alarak kalçalarını kaldırdı ve sıyırdı. Ona yardım ettim. Lacivert pamuklu çamaşırını bir kenara atarak sandalyeme geri oturdum.

Sandalyeyi doğru mesafeye indirdim ve ıslak merkezine bir öpücük kondurdum.

“West,” diye inledi. “Beni bekletme.”

“Bekletmeyeceğim.”

Avuçlarım iç bacaklarımdaydı ve onları birbirinden ayırıyordu. Yüzümü tatlı yerine gömmüştüm. O kadar yumuşaktı ki küçük klitoris dilimin altında sert bir boncuk gibi hissediliyordu.

O, gördüğüm en seksi kadındı. Tadı en lezzetlisi ve en güzeliydi. Toplantılarda bunu düşündüm. Onu bu şekilde istememe neden olduğu için ona kızmak istedim ama mantıksızlığıma rağmen ona sahip olmama izin verdiğinde bu imkânsızdı.

Dilim onun uyarılmışlığının içinde ıslak, hafif sesler çıkarıyordu. Parmakları saçlarımdan nazikçe ama kararlı bir şekilde geçiyordu.

“Bu çok iyi hissettiriyor, West,” diye nefes aldı. “Durma.”

Asla.

Hayatım boyunca.

Bırak, bu şekilde öleyim.

Bu kadının her şeyi şehvet doluydu. Doğal kokusu zengin ve kremalıydı. Burnumu derisine gömüp derin bir nefes aldım. İç uyluklarını okşadım, pürüzsüz ve ipeksi. Bir elimle göğsüyle oynamak için uzandım.

Meme ucunu parmaklarımdan arasında yuvarladığımda sırtı kavis çizdi. Yaklaşıyordu, kalçalarını hareket ettiriyor ve kendini ağzıma bastırıyordu.

Yüzümün alt kısmı tamamen onunla kaplanmıştı ve sikim kıskançlıktan zonkluyordu. Sert sakallarım cildini çizirken daha derine indim. Buna ihtiyacım vardı.

Saçlarıma dolanmış nazik parmaklar sıkılaşıp beni kendine çekti. Dudaklarım klitorisini güçlü bir emişle sardı, diğer elimle memesini okşuyordum.

Kalçaları, dalgalar halinde yukarı kalkıp, tekrar düşerken dudaklarından titrek nefesler dökülüyordu. Adımı inleyerek söyledi ve saçlarımı çekti. Orgazmı hem güzel hem de çaresizdi. Onun her

anını emdim, ta ki gevşeyip iniltileri hafif fısıldamalara dönüşene kadar.

Ayağa kalktım ve onu oturur pozisyona çektim. “Uyumaya ihtiyacın var.”

“Senin de var,” dedi ve elini eşofmanımın içine kaydırarak ereksiyonuma dokundu. Sonra parmaklarını etrafıma doladı ve yavaşça hareket ettirmeye başladı. “Doğum günüm,” diye ekledi.

Ellerimi yüzüne koydum, alnımı onun alnına yasladım. “Bebeğim, bir doğum günü seksi mi istiyor?”

Başını salladı. “Lütfen.”

Pantolonumu birlikte aşağı indirdik ve birkaç saniye içinde, ıslak içine kaymaya başladım. Ellerine dayanarak geriye yaslandım, yuvarlak hatlarının sunduğu manzara aklımı başımdan alıyordu.

Başımı salladım. “Bu hızlı olacak.”

“Çünkü beni çok istiyorsun.”

Ona doğru tümüyle bastırarak pelviklerimizi birleştirdim ve şişmiş dudaklarının üzerine sürterek içeride hareket ettim. Başını geriye attı ve uzun, boğuk bir iç çekiş bıraktı.

“Sana seni ne kadar çok istediğimi söylemek istemiyorum. Seni korkuturdu.”

Buna cevap vermek yerine, boynumun arkasından elini geçirerek ağzımı kendi ağzına getirdi. Öpüştük, birbirimizin nefesini içimize çekerken hareketlerim hızlandı. Ellerini boynumdan hiç çekmedi, dudaklarımı hafifçe ısırды ve ben de ellerimle göğüslerini, karnını, kalçalarını yoğurdum. Elim daha fazlasına muhtaç bir şekilde her yerinde dolaşıyordu. Bedenimse yeniden ve yeniden ona girip çıkıyordu.

Dayanmak istedim. Tanrım, dayanmak istedim. Ama ona olan bu lanet olası ihtiyacım beni delirtmişti.

Aklımın bir köşesinde nedenini biliyordum ama sebebi bir kenara itip güzel kızımı düşündüm. Elise’e odaklanmak yapabildiğim tek şeydi ve bu da benim sonum oldu.

Aralanmış dudakları.

Titrek iç çekişleri.

Kalçalarımı sıkan kalın uylukları.

Her birleştüğimizde zıplayan memeleri.

Yumuşak etine gömülmek.

Ona beni mahvettiğini söylemiştim ve bundan daha doğru bir şey olamazdı. Kontrolüm, düşüncelerim, inançlarım, hepsi onun etrafında çözülüyordu, ta ki sadece ona ait olma amacıyla yaşıyor ve nefes alıyor olana dek.

Son bir itişle kendimi derinliklerine yerleştirdim, içimdeki her şeyi ona akıttım. Dudakları benimkilere yakın dururken, inleyip nefes nefese kalıyordum. Sonra tamamen oturup beni kollarının arasına aldı.

“Her şey yolunda,” dedim.

“Evet, öyle.”

Onunla birlikte yatağa döndüğümüzde ve Elise uykuya dalmaya başladığında, bu geceyle ilgili endişelerin zihnime sızmasına izin verdim.

Doğum günü partisi... Elliot’ı görecektik. Onun önünde birlikte değilmişiz gibi rol yapacaktık. Ona yalan söylemek konusunda huzursuzdum. Ama Elise henüz ona söylemeye hazır değildi ve doğum günü partisi doğru zaman değildi.

Bir hafta kadar sonra her şey ortaya çıkacaktı.

Sadece bu geceyi atlatmamız gerekiyordu.

Düzenleme

Ny.ozlem

26. Bölüm

Weston

Gece açıktı.

Hava sıcaktı.

Süslemeler abartılıydı.

Elise mutluydu.

Kardeşim darmadağındı.

Elise, Saoirse, Rebecca, Simon ve Miles'in yanında getirdiği rastgele kızla dans ediyordu. Ona ölüm bakışları atıyordum.

En azından Miles'in sarhoş hali, Elise'le *sadece arkadaşmış* gibi davranmam gerektiği gerçeğini unutmama yardımcı oluyordu. Berbattı ve bu konuda bir mantık göremiyordum. Yalan söylemek, Elliot'a gerçeği söylediğimizde öfkesini daha da artıracaktı.

Elliot ve Sam, Denver'daki emlak gelişimi üzerine konuşarak ortak bir zemin bulmuştu. Herkes meşgul ve mutlu bir haldeyken Miles'in yanına gittim. Kendine bir içki daha dolduruyordu.

"Buna ihtiyacın yok," diye tısladım.

"Bu bir parti." Gülümseyerek bardağı ağzına götürdü. "Eğlenmelisin, Westie."

Westie. Her seferinde kulağımı tırmalıyordu. Daha da kötüsü, Elise'le öyle iyi arkadaş olmuşlardı ki o da bana böyle hitap etmeye alışmıştı.

"Bu partinin kimin için olduğunu hatırlıyor musun?"

Miles bana göz kırptı. "Tabii ki. En iyi arkadaşım Elise Michelle Levy'yi kutlamak için buradayım."

"En iyi arkadaş mı?" diye alayla güldüm. "Pek iyi bir arkadaş sayılmazsın, sarhoş bir şekilde ortalıkta dolanıp kendini rezil ediyorsun. Randevun kaç yaşında?"

Odaklanmamış gözleri, kendisine eşlik eden fosforlu pembe

giymiş kadına kaydı. “Sabrina benden büyük, Westie. Senin yaşında, yaşlı adam. Ve sendeleyerek yürümemin tek nedeni, Sab’le bu öğleden sonra kaya tırmanışına gittiğimizde bileğimi burkmam. Hafif sarhoşum. Lisie’nin partisinde kendimi kaybedecek kadar içecek değilim. Pastayı kaçırabilirim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Şimdi ona bakınca başlangıçta düşündüğüm kadar bitik olmadığını fark ettim. Ayık olmanın uzak ama bayılacak kadar da değil.

“Bileğin için doktora gittin mi?”

Elini sallayarak uzaklaştırdı. Bardağından uzun bir yudum alırken -ki bardakta muhtemelen sadece votka vardı- net bir şekilde, “Hayır, kendim hallediyorum,” dedi. “Eğer yarın düzelmezse giderim.” Kendi kendine güldü. “Bu arada, bir şey yiyip içtikten sonra tırmanışa gitmek iyi bir fikir değilmiş.”

Ona dair bir nebze umudum varsa o anda tamamen söndü. “Daha iyi biliyor olmalıydın.”

Bana göz kırptı. “Bazen aptalca şeyler yapıp dersini sonradan alman gerekir. Hayatı eğlenceli kılan da bu.” Sonra kolunu omzuma attı. “Şimdi, Lisie’ye ne aldığımızı söyle.”

Onu üzerimden attım. “Partisine hediye mi geldin?”

“Kesinlikle en gergin insan sensin. Tabii ki ona bir hediye aldım. Senin ne aldığını merak etmiştim.”

Çenemi sıkılmaktan çatlayacak gibiydim. “Yeni bir çift yürüyüş botu.”

Ama söylemediğim bir şey vardı. Ona ayrıca beni deli eden o şirin iç çamaşırlarından yirmi çift ve en sevdiği iç çamaşırı mağazasına bir hediye kartı almıştım. Böylece elli çift daha ya da başka istediği şeyleri alabilirdi. Bu hediyeler onun içindi ama kesinlikle benim içindi de.

Ayrıca ona yürüyüşte takması için bir *Suunto* spor saati, bir kaşmir sabahlık ve merinos yünü çoraplar da almıştım.

Sonra küçük bir örnek kutusunda kullandığı ve bayıldığı ama çok pahalı olduğu için satın almadığını söylediği bir vücut kreminden iki tane almıştım. Biri benim evime, biri onun evine.

Bana kızmıştı ama ona geri alınamayacaklarını söyleyip bu durumu kabullenmesini istemiştim.

Dün gece o uyurken ofiste geçirdiğim saatlerde aldığım hediyeyi verdiğimde ise hemen affetti. İkimiz için yemek pişirme dersleri ve tamamen yeni mutfak gereçleri.

Miles ellerini ovuşturdu. “Ah, eminim bunu beğenmiştir. Bir keresinde bir yürüyüş sırasında bir dağ aslanı gördüğünü biliyor muydun?”

Eğer Elise’in kişisel hayatıyla ilgili bir şeyleri Miles’a açmış olmasından rahatsız olmasaydım gülerdim. Elise’e güvenmediğimden değil, Miles’ın bunu bilmesini hak ettiğini düşünmüyordum sadece.

“Gerçekten mi? Dikkatli olmalı.”

Elise hediyelerini açıyordu. Hepsine neredeyse benim aldıklarımı açarken gösterdiği kadar coşkuyla ve hayranlıkla bakıyordu. Eğer yanımda olsaydı bunu kafama takmazdım. Ama grubumuzun diğer tarafındaydı, aramızda büyük bir masa vardı, bana fazla uzun bakmaktan veya dikkatini bana vermekten özellikle kaçınıyordu.

Söylemeye gerek yok, hiç mutlu değildim.

Miles hediyesini ona uzattı. Konuşmamızdan bu yana sürekli içiyordu. Onu kurtaran tek şey Elise’in bundan rahatsız görünmemesiydi.

Elise onun hediyesini açtı ve ucunda kocaman bir *E* sarkan altın zinciri eline aldı.

“Ah, Miles! Bu harika. Bunu çok sevdim. Teşekkür ederim,” diye haykırdı.

Miles göğsünü kabarttı, yüzü kızarmıştı. “Lisedeki o *E* kolyesini takardın, hatırlıyor musun? Daha yetişkin bir versiyonu hoşuna gider diye düşündüm.”

Elise onun kolunu sıktı. “Hatırlıyorum. Bu gerçekten çok düşünceli olmuş.”

“Bir dakika,” diye lafa karıştı Sam. “Siz ikiniz liseye beraber mi gittiniz?”

“Evet,” dedi Elise.

Sam merakla öne eğildi. “Bana hikâyeyi anlat. Nasıldınız? Hiç çıktınız mı?”

Parmaklarım sıkıca kenetlendi ama Elise kahkahalarla güldü. “Hayır. Bu çok komik. Kesinlikle çıkmadık.”

Miles başını salladı, boynu gevşekçe öne arkaya sallanıyordu. “Evet. Ellie ve ben hep en iyi arkadaş olduk.” Sonra kaşlarını çatı. “Dur. Artık sana *Ellie*, diyemem. Özür dilerim, Ellie.”

Boynumun arkasındaki tüyler diken diken oldu. Elise bana *Ellie*, demememi söylemişti. O zaman nedenini merak etmiştim ama konuyu uzatmamıştım. Ama Miles biliyordu. O, Elise hakkında benim bilmediğim bir şey biliyordu.

Elise elini salladı. “Sorun değil.”

Sam, Elise’e döndü. “Bir dakika, Ellie’de ne yanlış olabilir? Bu tatlı bir takma ad.”

Miles parmaklarını şıklatmaya çalıştı ama yapamayınca onu işaret etti. “Değil mi? Tatlı bir takma ad ama ben mahvettim. Ben her şeyi mahvederim.” Başı düştü ve Elise ona uzandı ama Miles onun elini itip ayağa kalktı.

Elliot ve ben bakiştık. O bir omzunu kaldırdı. Ne olup bittiğini hiçbirimiz anlayamıyorduk ama içgüdülerim bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu. İçgüdülerim, kardeşimi daha fazla yıkım yaratmadan susturmam gerektiğini söylüyordu.

Ayağa kalktım ama Miles çoktan konuşmaya başlamıştı bile.

“Komik olacağını düşünmüştüm, biliyor musun?” Başını salladı. “Belki de bunu düşünmemişimdir. Belki de hiç düşünmemişimdir. Seni okulun ilk günü gördüm. Parlak bir saç bandın vardı ve arkadaşlarınla gülüyordun. Arkadaşların, Lisie. Senin arkadaşların vardı ama *benim* kimsem yokken sana göz kulak olmam gerekiyordu.” Elise’e kıpkırmızı bir yüzle, hırstan soluk soluğa bakıyordu. “O yüzden sana o ismi verdim. *Fil Ellie* ve onlar güldü. Sonra benim de arkadaşlarım oldu. İnsanlar benimle güldü, etrafımda olmak istedi.”

Ağzım açık kaldı, kardeşimin söylediklerini anlamaya çalışıyordum.

Elliot'ın sandalyesi gıcırdayarak geri çekildi. Elise'in yanına gitmek için masanın etrafında dolaştı. Elise, arabaların far ışığında kalmış bir geyik gibi donup kalmıştı, kardeşimi izliyordu.

Hepimiz öyleydik.

Duyduğum şeyin gerçekte ne olduğunu anlayamıyordum. Kardeşim bir aptaldı ama eğer bunu yaptıysa... Eğer ona bir kez bile kötü davrandıysa...

“Üzgünüm, Lisie.” Saçını vahşice çekti. “Kontrolü kaybettim. Seni mutsuz ettim ama ben de mutlu değildim.”

Rebecca, doğrudan konuya girerek, “Sadece söyle, lisedeyken ona zorbalık ettin,” diye bağırdı.

Miles başını çevirdi, onaylayarak salladı.

Onaylamasıyla birlikte beynim kapandı.

Nasıl oraya vardığımı hiç bilmiyorum. Bir saniye önce masanın diğer tarafındaydım. Sonraki saniye üstündeydim. Yumruklarım yüzüne, göğsüne, vurabileceğim her yere iniyordu. Zar zor savunmaya çalışıyordu, hak ettiğini bildiği için darbeleri alıyordu.

“Ona zarar mı verdin? Benim Elise'ime zarar mı verdin?” Yüzüne bağırırken gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. “Sana güvendim ve sen ona zarar mı verdin?”

Kollarım arkamdan kavrandı, beni ondan çekip aldılar. Sadece bir kişi değil. Simon ve Sam birlikte beni Miles'tan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ağırlığım kalkar kalkmaz, Miles oturup geriye çekildi.

“Ona göz kulak olmanı söyledim!” diye bağırdım. “Ne yaptın, Miles? Ne yaptın?”

“Berbat ettim,” diye ağladı. “Ama o beni affetti. Beni affetmedin mi Lisie?”

Yanımda olması gereken cesaretiyle Elise'e bakması, ona seslenmesi o kadar küstahtı ki sanırım halüsinasyon gördüğümü sandım.

“Ona bakma. Bana bak. Ona neden zorbalık yaptığını söyle,” diye göğsümü yumrukladım. “Ben üniversiteye giderken ona göz kulak olmanı söyledim. Sana lanet olası bir şekilde güvendim.”

Miles sendeleyerek kalktığı yere geri oturdu ve ağır bir şekilde sandalyesinin arkasına yaslandı. Elliot kollarını Elise'in etrafına dolamıştı. Diğer arkadaşları etrafını sarmıştı.

Yıllar önce olması gerektiği gibi korunuyordu.

Miles'in bakışları benimkilerle buluştu, daha sonra hemen yere indi. "Bazen iyi bir neden olmaz," dedi. "Bazen insanlar pişman olacakları kötü şeyler yapar."

"Elise'e değil. Ona kötü bir şey yapıp seninle tekrar iyi olacağımı düşünemezsin. O *benim* kızım ve o, senin benim için asla olamayacağın kadar önemli, Miles."

Yutkundu. "Bunu biliyorum."

Durumu savunmaması ya da konuyu şakaya vurmaması, beni daha da öfkeliyordu. Onunla kavga etmem gerekiyordu. Etmezsem bunu nasıl fark etmediğimi kendime sormam gerekecekti. Kardeşim, benim güzel Elise'imın incinmesinde rol oynarken ben üniversiteye gitmiştim ve gittiğim için rahatlamıştım.

"Bunu biliyorsun ama yine de Elise'e zorbalık mı yaptın? Zaten senden çok şey beklemiyordum ama şimd-"

"Weston, dur," dedi Elise. Ağlıyordu. "Geri dönmeyecek bir şey söyleme."

Bu şekilde konuşmamdan memnun olmayacaktı ama o benden çok daha iyi bir insandı.

Miles başını kaldırdı, yüzü kıpkırmızıydı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Levy ailesiyle tanıştığın anda benim için artık yoktun. Ve ne olduğunu tahmin et. Kışkandım. Çarpık bir çocuğun zihninde, onlar seni benden çaldı." Kollarını açtı ama kolları hemen yanlarına düştü. "Gittin ve beni koruyacak kimse yoktu ama bana *onu* korumamı söyledin. Ondan nefret etmek istedim ve denedim. Ona berbat davrandım. Bunun için bir bahane yok ve yaptığımı düzeltemem ya da değiştiremem. Bu yüzden beni silebilirsin, işten atabilirsin, bir daha asla görmeyebilirsin. Zaten istediğin bu."

Başımı salladım. "Hayır. Burada mağdur olan sen olamazsın."

Elliot, kız kardeşinden uzaklaşıp Miles'in omuzlarından tuttu.

Elliot'ın kontrolü demir gibiydi. Muhtemelen cinnetin eşiğindeydi ama bunu Elise için bastırıyordu.

“Gitmen gerekiyor. Bu, kız kardeşimin doğum günü ve sen onun için bir şeyi daha mahvettin.”

Ayağa kalkan Miles'ı itti. Çok sert olmasa da zaten ayakta durmakta zorlanıyordu ve sendeleyip Elise'in önünde durdu.

“Lisie...” diye boğuk bir sesle fısıldadı.

Elise uzandı, Miles'ın yanağını okşadı. “Keşke bunu yapmasaydın.”

“Bunu istemedim. Üzgünüm.”

Elise başını salladı. “Biliyorum ama şimdi gitmelisin.”

Miles, ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi etrafına vahşi gözlerle bakındı. O anda Saoirse devreye girdi. Miles'ın zavallı partnerini koluna doladı, diğer kolunu da Miles'ın dirseğine geçirip ikisini de asansöre doğru yönlendirdi.

Miles görüş alanımdan kaybolur kaybolmaz Elliot bana döndü.

“Neden kız kardeşime sürekli *benim*, diyerek hitap ediyorsun? Bunu açıklar mısın?”

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzü ifadesizdi. Her şeyi biliyordu.

“Elliot, dur.” Elise ona doğru gitti, önünde durdu ve aramızda hâlâ bir metre mesafe olmasına rağmen aramızda durdu. “Sana gelecek hafta söyleyecektik.”

Elliot, Elise'e bakmadı. “Neden kız kardeşim *biz*, diyor? Bana senin gelmen gerekirdi.” Çenesi kasıldı. “Bana ne kadar zamandır yalan söylüyorsunuz?”

Bu karmaşık bir soruydu ve aklım hâlâ öfke karanlığı içindeydi. Elise'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve bu beni mahvediyordu.

Rebecca'ya baktım. “Onu buradan götür,” dedim dişlerimi sıkarak. “Burada olması gerekmiyor.” Simon ve Sam hâlâ yanımdaydı. Onlara da başımla işaret ettim. “Onu götürün, lütfen.”

“Weston, hayır, lütfen.” Elise önce bana, daha sonra ağabeyine döndü. “Bunun olmasına gerek yok. Hep birlikte konuşabiliriz.”

Elliot'ın bakışları bana sabitlenmişti. "O haklı. Bu, Weston'la benim aramda."

Elise burnunu çekip yanaklarını sildi ve bu beni öldürdü. Onu kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Şu an ona herhangi bir söz veremezdim ve ona dokunmaya çalışsam Elliot beni gözünü bile kırpmadan çatıdan aşağı atardı.

"Eğer birbirinize zarar verirsiniz sonrasında bana gelmeyi aklınızdan bile geçirmeyin." Parmağını aramızda gidip, gelerek salladı. "İkinizi de asla affetmem."

Elliot'a dokunmayacaktım ama onun kafasında ne olduğunu bilmiyordum. Elise'e, "Seni en kısa zamanda göreceğim," dedim.

Elise'in tüm bedeni sarsıldı. Bana sırtını dönüp elini Elliot'ın göğsüne koydu.

"Eğer ona kızgınsan bana da kızgın olman gerekiyor. Bunu unutma."

Sonra arkadaşlarıyla birlikte oradan ayrıldı.

Kafam karışmıştı. Kayıptım. Yerime oturup içkimi elime aldım. Bu geceki açıklamaların bazılarını bastırmam gerekiyordu. Üniversiteye gitmeden önce Elise'in yaşadığı dramatik değişimi fazla düşünürsem...

Hayır.

Bununla daha sonra Elise'e bakıp onun iyi olduğunu kendime garanti edebildiğimde yüzleşecektim.

Elliot, karşımdaki sandalyeye oturdu. Parmakları kolçakları o kadar sıkı kavramıştı ki uçları beyazlamıştı ve dizleri gerginlikle titriyordu.

Bana sabit, dengeli bir bakış attı. "Kime daha kızgın olduğuma karar veremiyorum," dedi. "Sana mı yoksa Miles'a mı?"

"Onun Elise'e ne yaptığını bilmiyor muydun?"

Omzunu kaldırdı. "Onunla alay edildiğini ve zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Ama annemiz hastaydı, babamız yoktu, ben uzakta yaşıyordum. Bu yüzden..." Kendini tuttu ve başını çevirdi. "Bilmeliydim ama bir kere gittikten sonra geri dönmek istemedim. Elise yüzünden değil. Asla onun yüzünden değil."

“Biliyorum.”

Elliot’la ilk tanıştığım da ve beni evine getirdiğinde, Levy ailesinin üyeleri sıcak ve neşeliydi. Anneleri biraz çılgındı, biraz farklıydı ama sevimli bir şekilde ve babalarının pragmatik tavırlarıyla dengeleniyordu. Konuşur, güler, birlikte vakit geçirirlerdi. Hatta Elliot bile. Ve ben onların arasında kabul görmüştüm.

Babaları öldükten sonra işler değişti ama o kadar derine saplanmışım ki kaos ve karanlık boyunca kalmaya devam ettim. Elliot ve Elise için ama aynı zamanda kendim için çünkü onların evi, zaman zaman işler ne kadar kötüye gitse de her zaman kendi evimden daha iyi bir yerd i.

“Onun Elise’e tam olarak ne yaptığını bilmem gerekiyor.” Ellerini titreyen bacaklarında gezdirdi. “O zaman ne yapılması gerektiğine karar verebilirim.”

“Kardeşimle ben ilgilenebilirim.”

“Bunu yapacağına güvenmiyorum.” Bakışı jilet gibi keskinleşti. “Çocukken ona dokundun mu?”

Başımı, fiziksel olarak bana vurmuş gibi geriye attım. “Hayır.” Bu, ondan alacağı tek inkârdı. Böyle bir şeyi sormayı aklından bile geçirmemesi gerekirdi.

“Ne zaman başladı?” diye bastırdı.

“Elise, Denver’a geri döndüğünde. Ama benim için uzun zamandır oradaydı zaten.”

“Bunu benden saklama fikri kimin aklına geldi?”

“Ortak bir karardı. Sana bunu haftaya söylemeyi planlıyorduk.”

Elliot öne doğru eğildi. “Bu, Elise’in fikriydi, değil mi?”

“Ortak bir karardı.”

Neredeyse bir kahkahayı andıran bir homurtu çıkardı. “Kız kardeşimi seni tanıdığım kadar iyi tanıyorum. Elise karar verirken herkesin duygularını dikkate alır, sen ise kafanda karar verip harekete geçersin. Bu gezegende beklemenin ortak bir karar olma ihtimali yok. Bu konuda Elise’e boyun eğmişsin.”

Derin bir nefes verdim. Bira şişesini iki parmağımın arasında sallayarak, “Gerçekten bunun bir önemi var mı?” diye sordum.

“Benim için var. Elise’i her şey için affederim. Senin böyle bir lüksün yok.”

Yüzümü buruşturdum, onu kaybedebileceğimi biliyordum ama onun duymak istediğini söylemeyecektim. “Karar ortaktı. Elise’in önümüzdeki hafta sonu takvimine eklemeni istediği kahvaltıda sana söyleyecektik.”

Uzun süre bana baktı, daha sonra hafif bir baş sallaması yaptı. “Ne söyleyecektiniz?”

Bu, Elise’le işler başladığından beri düşündüğüm bir şeydi. Nasıl açıklayacağımı, Elliot’ın ne kadarını bilmesi gerektiğini bilmiyordum. O, Elise’in ağabeyiydi ama aynı zamanda ona ebeveynlik de yapmıştı.

“Ciddi ve bağlı bir ilişki içinde olduğumuzu söyleyecektim. Niyetlerimin kısa vadeli olmadığını. Birlikte olma kararı verirken düşünce ve dikkatin buna dahil olduğunu, senin duygularını da göz önünde bulundurduğumuzu ama sonunda birbirimize olan duygularımızın öncelikli olduğunu açıklayacaktım.”

Elliot başını eğip iki parmağını kaşlarının arasına bastırdı. “Ciddi olmak istemen takdire şayan ama neden benim kız kardeşim olmak zorundaydı?”

“Elise’den başkası olamazdı.”

“O senin için fazla iyi.”

“Bunu inkâr etmiyorum.”

Bana sert bir bakış attı. “Biliyordun ama yine de olmasına izin mi verdin?”

“Hiçbir şeyin olmasına izin vermedim. Bu bir karardı. Ayrıca Elise’in benim önceliğim olduğuna da karar verdim.”

Bu ilanımı alaya aldı. “İlginç ama kusura bakma, buna inanamamı bekleme. Bunu sonuncusuyla yapamamıştın.”

Eğer bu kadar diken üstünde olmasaydım gülerdim. Hâlâ Marisol’dan o kadar nefret ediyordu ki adını bile söylemiyordu.

“Bu bir yetenek meselesi değil. Bu bir seçim ve istek meselesi. Şu anda söyleyebileceğim hiçbir şey seni Elise’e iyi bir partner olacağıma ikna edemez. Sana geleceği gösteremem. Ama bir şeyi yapmaya karar verdiğimde geri adım atmadığımı ya da başarısızlığı kabul etmediğimi anlayacak kadar beni tanıdığını düşünüyorum.”

Sonunda başını kaldırdı. “Onu seviyor musun?”

Panik değil ama güçlü, ezici bir duygu dalgası beni vurdu. Boğazımdaki düğümü yuttum. “Bu, ona henüz söylemediğim bir şey.”

“Peki, seviyor musun?” diye bastırdı.

Bir yutkunma daha. “Elise’i tanıdığım günden beri seviyorum. Yıllar içinde bu değişti ve şu an ona hissettiklerim, çocukken hissettiklerimden çok farklı.”

“Yine de bu sevgi.”

Başımla onayladım. “Ona söylemeden önce bunu sana söylemeyeceğim.”

Bir homurtu çıkardı. “Seninle böyle bir konuşma yapacağımı asla düşünmezdim.”

“Ben de düşünmezdim.” Çenemi ovuşturdum, kaçmaya can atıyordum ama Elliot’la aramızın iyi olup olmayacağını bilmeye ihtiyaç duyuyordum. “Ona iyi davranacağım.”

“Gerçekten dostluğumuzu bitirmek istemiyorum ama iş oraya varırsa her zaman seni değil, kız kardeşimi seçerim.”

Derin bir nefes aldım ve ona acı gerçekleri söyledim. “Bunu anlıyorum çünkü ben de seni değil, Elise’i seçerdim.”

Bana baktı ve sessiz kaldı, belli ki söylediklerimi düşünüyordu. Ben de söylediklerimi düşündüm. Bu, üzerinde düşünmeden ağzımdan çıkmıştı ama eğer bir seçim yapmam gerekirse bu kesinlikle Elise olurdu.

“Olması gereken de bu.” Sandalyeden kalktı. “Şimdi kız kardeşimi görmeye gidiyorum.”

Ona, Elise’e benim gitmem gerektiğini söylememek için dilimi ısırđım.

“Ona yüklenme,” diye uyardım.

Çenesini indirip bana uzun, ağır bir bakış daha attı. “O her zaman hayatımdaki en önemli kişi olmuştur.”

Bununla birlikte döndü ve ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim olmadan gitti.

En azından artık öfke içinde yanmıyordum. Buna yer yoktu, özellikle Elliot, Elise’e ulaştıktan sonra onun seçiminin ben olmayacağıma dair duyduğum kaygıyla doluyken.

27. Bölüm

Elise

Sonunda kapı çaldığında, açmak için koştum. Hangi adamımın kapının diğer tarafında olduğu umurumda olmadan kapıyı açtım ve kollarımı açarak hamle yaptım.

Elliot kollarını bana doladı ve beni dairemin içine doğru geri çekti.

“Üzgünüm,” dedim omzuna yaslanarak.

“Üzgün olman için bir sebep yok.”

Bunu söylediği anda zor tuttuğum gözyaşlarım, kontrolsüz nehirler gibi akmaya başladı.

“Onu öldürmedin, değil mi?”

“Hayır.” Büyük avcuyla başımın arkasını kavradı. “Düşündüm ama hayır.”

Yanağına hafifçe vurarak onu geri ittim. “Aklından bile geçirme.”

Bana sert davranmaya çalıştı. “O zaman benden bir şeyler gizlemeyi bırak. Benden bir şeyler gizleyebilecek kadar becerikli olduğumu bilmekten hoşlanmıyorum.”

“Açıkçası bu konuda pek iyi olmadığım ortada çünkü ilk kez aynı yerde bulunduğumuzda bunu fark ettin.”

“Kararınızın beni karanlıkta bırakmak konusunda ortak olduğunu söyledi.”

Yüzümü buruşturdum. “Hiç de bile. Ne kadar uzun süre saklarsak öğrendiğinde o kadar kötü olacağı konusunda beni uyaran oydu.”

“Biliyordum. En iyi arkadaşımı bana yalan söylemeye ikna ettin ki bu daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Belki Weston’ın üzerinde yaratacağın etkinin nasıl bir şey olacağından endişe etmeliyim.”

Kafamı yana eğdim. “Pek de kızgın görünmüyorsun.”

“Ben... Ne olduğumdan emin değilim. Yalan söylemek hoşuma gitmiyor.”

“İnan bana, benim de gitmiyor. Sana yalan söylemek benim için doğal bir şey değil. Ama senin onaylamaman ihtimaline karşı, Weston ve benim bu duruma dayanacak kadar sağlam olup olmadığımızı anlamak için bize biraz zaman vermek istedim.”

“*Onayladığımı* söyleyemem.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Elise, Weston’ın ne kadar çok çalıştığının farkında mısın? Sana hak ettiğin zamanı ve ilgiyi veremeyecek. Bu beni rahatsız ediyor ve zamanla seni de rahatsız edeceğini düşünüyorum.”

“Erken gelmeye başladı.” Weston’ı savunma ihtiyacı hissettim ama Elliot onun geçmiş performansı konusunda haksız sayılmazdı.

Elliot başını salladı. “Bu iyi. Ama ofiste yapması gereken işleri ne zaman yapıyor?” Cevap vermeyince devam etti. “Tahmin ediyorum ki işlerini eve getiriyor. Onun gibi bir adam değişmez, değişmek istese bile. Senin için bundan daha fazlasını istiyorum.”

“Ama bana zamanını ve ilgisini veren bir adam vardı ve yine de beni mahvetti.” Elliot’ın kollarını tutup açtım ve kolunu sıktım. “Bak, Weston’ın kim olduğunu biliyorum. Kör değilim. Onu seçiyorum ve o da beni seçiyor. İlişkimizin nasıl görüneceğini birlikte belirleyeceğiz ama inan bana, onunla mutluyum. Hayal ettiğimden bile daha fazla.”

Elliot’ın ağzı kararlı bir çizgi halini aldı. Nereden geldiğini anlıyordum. Elliot ve Weston aynı kumaştan kesilmişlerdi ama Weston esnek kalmışken Elliot demirle kaplanmıştı. Tavizsizdi ve Weston’ın da aynı şekilde olduğunu varsayıyordu. Geçmişte, ben de böyle düşünmüş olabilirdim ama şimdi Weston’ı daha derin, daha samimi bir düzeyde tanıdığımdan, öyle olmadığını biliyordum. Weston’ın sabaha karşı ikiye kadar çalışması kötüydü ve bunu sürdüremezdi ama henüz yeniydik. Doğru dengeyi bulmamız zaman alacaktı. İşleri yerine benimle zaman geçirmeyi seçmesi çok şey söylüyordu. Bu durum, bunu birlikte çözebileceğimize olan güvenimi artırıyordu.

Elliot kaşını kaldırdı. “Başka bir deyişle, fikirlerimi kendime saklamalı mıyım?”

“Hayır, tabii ki hayır. Fikirlerini her zaman dinlerim ama yandıığında sana bunu söylerim.”

“Ne zaman söylemedin ki?”

“Hiç.” Derin bir nefes aldım. “Tüm gerçeği istiyorsan Luca biliyor. Geçen hafta sonu bizi öpüşürken gördü.”

“İşte bu...” dedi Elliot parmağını sallayarak. “Beni sinirlendiriyor. Luca bunu benden önce bildiği gerçeğini asla unutmayacak.”

“Bize iyi göründüğümüzü söyledi.”

Elliot irkildi, başını başka yöne çevirdi. “Senin iyiliğin için bunu kabullenmeye çalışıyorum. Zorlamaya kalkma.”

Abimin elini tuttum. “Gel, benimle doğum günü şarkısı söyle. Saoirse kırmızı, kadife bir pasta yaptı ve ziyan etmek yazık olurdu.”

Saoirse biraz mahremiyet için odasına çekilmişti. Onu çağırdığımda, mutfak masasında pasta kesmek ve şarkı söylemek için yanıma geldi. Her yıl aynı dileği tutuyordum: Her şeyin olması gerektiği gibi olması.

Elliot nadiren tatlı yemesine rağmen pastasını yedi. Hatta Saoirse’yı övdü.

“Bu çok iyi. Profesyonel olarak pastacılık yapmayı düşündün mü?”

Saoirse elini salladı. “Tabii ki hayır. O zaman eğlenceli olmazdı.” Uzun bacaklarını sandalyesinden indirdi ve başımın üstünü öpmek için eğildi. “Doğum günün kutlu olsun, Lise. Partinin kısa sürmesine üzüldüm ama seninle vakit geçirdiğim için mutluyum.”

Başımı kalçasına yasladım. “Tanrıça olduğun için teşekkürler.”

Elliot ve beni tekrar yalnız bıraktı. Ben çatalımı tabağımdaki kremanın üzerinde gezdirirken Elliot uzun süre bana baktı. Weston’la konuşmak için sabırsızlanıyordum ama aynı zamanda ağabeyimle aramızın düzeldiğini de bilmem gerekiyordu.

“O senin üniversite ücretini ödedi.”

Başımı hızla kaldırdım. “Ne? Kim ödedi?”

“Elaine öldüğünde para kalmamıştı. Geri dönüp işleri devraldığım da öğrendim ama annemizin mali durumu kötüydü. Bizi geçindirmek için evi satmayı düşünüyordum ama Weston araya girdi. Vakıf fonunu kullanarak evi ödedi. İlk işimi finanse etti. Ve zamanı geldiğinde, senin üniversite ücretini ödedi. Gurur yapıp kabul etmeyi reddetmek istedim ama buna izin vermedi.”

Şoktaydım. Ağzım açık kalmıştı ama ne diyeceğimi bilemedim. Hiç zengin olmamıştık ama babamdan sonra Elaine kontrolden çıktığında bile parayla ilgili endişem olmamıştı. Sanırım daha fazla dikkat etmeliydim.

“Bana asla söylemedi.”

Elliot sinsi bir gülümsemeyle, “Tabii ki söylemezdi,” dedi. “Benden de saklamamı istedi. Annemizin ne kadar berbat bir halde olduğunu bilmeni istemedi.” Başını salladı. “Seni uzun zamandır koruyor. Sanırım bunu yapmaya devam edeceğine güvenmek zorundayım.” Ayağa kalktı ve beni kollarına çekerek sarıldı. “Doğum günün kutlu olsun, El. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum, El.”

Beni bıraktı ve bir adım geriledi. “Ben gidiyorum çünkü biliyorum ki beni dışarı atıp ona gitmene yaklaşık beş dakika kaldı.”

Burnumdan güldüm. “Belki on.”

Saçımı karıştırdı ama tam anlamıyla gülümsemedi. “Değişiklikten hoşlanmıyorum.”

Elliot, ilkokul ve ortaokul boyunca değişiklikten o kadar hoşlanmazdı ki bir çizgi film karakteri gibiydi. Her gün aynı kıyafetleri giyebilmek için aynı kıyafetlerden birkaç tane alır, sadece mevsimlere göre değiştirirdi. Neyse ki artık çok daha iyi bir moda anlayışı vardı.

Ona gülümsedim. “Hoşlanmadığınızı biliyorum.”

Weston’ın evine kendi anahtarım ile girdim. İçerisi sessizdi, bu şaşırtıcı değildi. Elimde bir dilim pasta taşıyarak dairesinde onu aramaya başladım. Ofisinden gelen bir ışık gördüm, bu da şaşırtıcı değildi.

Kapının aralığından içeri baktım. Weston masasına eğilmiş, ellerini boynunun arkasında birleştirmişti. Bilgisayarı açıktı ama ekrana bakmıyordu.

Kapıyı açarak yumuşak bir sesle, “Merhaba,” diye fısıldadım.

Odasına adım atmadan önce hızla ayağa kalktı ve bana doğru fırtına gibi geldi. Ellerini yüzüme koydu. Başımı bir yana, daha sonra diğer yana eğdi. Ardından homurdanarak alnıma, burnumun ucuna ve dudaklarıma birer öpücük kondurdu.

“Buradasın.”

“Buradayım,” diye onayladım. “Sana pasta getirdim.”

“Onun, seni benden uzak durmaya ikna edeceğini düşündüm.”

Yüzümü buruşturarak ona baktım. “Beni de onu da sandığın kadar iyi tanı mıyorsun demek ki. Elliot’ın seninle ilgili fikrimi değiştirmesine asla izin vermezdim ve o seni seviyor. Beni senden ayırmak için seni kötüleyecek biri değil.”

Derin bir nefes verdi, bakışları üzerimde gezindi, gerçekten burada olduğumdan emin olmak ister gibiydi.

Dişlerinin arasından, “Lanet olsun,” diye fısıldadı. “Burada oturuyordum, ne olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve aklımı kaçıırıyordum.”

“Üzgünüm.” Dudaklarımı onun dudaklarına uzun, derin bir öpücük için bastırdım. “Elliot’la her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu. Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm.”

Pastayı yakındaki masaya bıraktım ve kollarımı boynuna doladım. Beni kendine doğru çekti, avuçları kalçalarımın altına doğru inip basenlerimi sıvazladı, ardından başını boynumun kıvrımına gömdü.

“Üniversite ücretimi ödediğini söyledi,” diye fısıldadım.

Kaskatı kesildi ama beni bırakmadı. “Bunu öğrenmemen gerekiyordu.”

“Bunu yaptığını inanmadığımı söylemek isterdim ama inanabiliyorum. Teşekkür ederim, Weston.”

“Teşekkür etmen gerekmiyor, bebeğim.”

Bir süre birbirimize sarıldık. Sırtımın ortasından kalçamın altına kadar beni okşarken nefesi tenimde sıcaktı. Zaman geçtikçe onun kollarında eridim.

“Her şey yolunda,” diye mırıldandım. “Artık sadece *biz* olabiliriz.”

Derin bir nefes verip başını kaldırdı. Ağır, derin bir öpücükle dudaklarımı yeniden ele geçirdi. Dili, benimkine yumuşak hareketlerle dokunarak beni her dokunuşta sahiplendi. Rahatladığı o kadar belli oluyordu ki benim geri dönmeyeceğimden gerçekten endişe ettiğini fark ettim. Bu, göğsümde ağır bir şekilde yankılandı. Onu geri öpmek için her şeyimi verdim. Bu ilişkiye ne kadar derinden bağlı olduğumu, bunun benim için ne kadar büyük ve gerçek bir şey olduğunu, ağabeyimin hoşnutsuzluğunun beni vazgeçirmeye yetmeyeceğini göstermek istedim.

“Beni bırakamazsın,” diye mırıldandı. “Anlıyor musun? Kaybolamazsın. Gidemezsin.”

Bir darbe daha.

“Gitmeyeceğim, West. Seninleyim. Kaybolmayacağım.”

Yeniden öptü ve beni yatak odasına doğru geri geri yürütmeye başladı. Dizlerim yatağa değdiğinde yürümeye devam etti ve birlikte yatağa düştük. Eteğimi yukarı sıyırdı ve parmakları külotunun içine kaydı.

“Islak.”

Başımı salladım. Öyleydim. Yoğun duygular ve arzu beni derin bir ihtiyaçla doldurmuştu.

Geri çekildi, külotumu çıkarıp kenara attı, ardından pantolonunun fermuarını açarak kendini serbest bıraktı. Üzerime eğildi, kendini bacaklarımın arasında hareket ettirdi.

“Sana sahip olmam gerekiyor,” dedi kulağıma.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim. “O zaman sahip ol.”

Weston yüzümü kavradı ve içime girip, çıkarken beni tuttu. Her hamlesinde derine indi ve onu göğsüme kadar hissettim. Pantolonunun fermuarı kalçalarımı tırmalıyordu ama durursa ölebilirdim, bu yüzden görmezlikten geldim ve ona odaklandım.

Beni izlemeyi hiç bırakmadı. Sanki gitmeme izin verirse yok olacaktım gibi yüzümü tuttu.

“Buradayım, West,” dedim nefes nefese. “Ben seninim.”

“Benimsin,” diye homurdandı. “Beni bırakma.”

“Bırakmayacağım.”

Ağzını yeniden benimkine kapadı, bir bacağımlı kolunun üzerine kaldırarak daha derine ulaştı. Ona sarıldım, kendimi ona teslim ettim. Bedenimle ona ne kadar gerçek ve ne kadar tamamen onun olduğumu gösterdim.

Daha sonra Weston’ın oturma odasında bir film izledik. Weston pastasını yerken beni bir dilek daha tutmaya zorladı. Bu sefer, Weston’ın benim bu ilişkiye uzun vadeli olarak bağlı olduğuma inanmasını diledim.

Başımı onun omzuna yaslamışken eli çıplak bacağımlı hafifçe okşuyordu.

“Kardeşimin ne kadar berbat bir insan olduğunu bana hiç söylemeyi düşündün mü?” diye yumuşak bir sesle sordu.

“Hayır. Miles ve ben Andes’e ilk başladığımda işleri hallettik. O geçmişte kaldı.”

“Benim için değil.”

İç geçirerek başımı kaldırdım. “Miles, lise yıllarında tam bir pislikti ama en kötü kişi de değildi. Bugün söylediği doğrudur; insanları güldürerek kendini sevdirdi.”

“Onu savunma.”

“Savunmuyorum. Kesinlikle haksızdı ve bunu biliyor. Miles, o yılları benim için berbat hale getiren nedenlerden biriydi ama biz meseleyi çözdükten sonra bu durumu aştım. Lise saçmalıklarını hayatım boyunca taşımak istemem. Yaptıklarından dolayı kendini kötü hissettiğini biliyorum, bu yüzden ondan bir intikam almaya ihtiyacım yok. Bu konu kapandı ve artık bir şekilde arkadaşız.”

Weston’ın elleri gerildi, belli ki onları kardeşinin boynuna dolamak istiyordu.

“Onunla arkadaş olamazsın, özellikle de ben onu öldürmeyi planlıyorken.”

“Kimseyi öldürmüyorsun.” Sakalının üzerini okşadım. “Bence onunla bir konuşma yapman gerekiyor. Söylediklerinin geri kalanını duydun mu? Kendini terk edilmiş hissetmiş. Hâlâ öyle hissediyor olabilir.”

“Bırak, o öyle hissetsin,” diye homurdandı. “Benim için terk edilmiş biri o.”

Dudaklarımı sıkıca kapadım, hayal kırıklığına uğramıştım. “Onun yaptıklarını aşmam senin için hiç mi önemli değil?”

“Hayır. Böyle şeyleri aşmak zorunda kalmamalıydın.”

“Evet, kalmamalıydım, bu doğru ama işler böyle yürümedi. Ve Miles... Bilmiyorum. Beni arkadaş edinmeyi bir misyon haline getirdi. Onu seviyorum. Belki gerçekten konuşursanız sen de onu seversin.”

Bana sertçe baktı. “Biz asla senin ve Elliot’ın olduğu gibi olmayacağız.”

“Muhtemelen hayır. Ama Elliot’la ben, travmalarımızla birbirimize bağlandık.”

Başını kanepenin minderine yaslayarak iç çekti. “Onu öldürmeme gerçekten izin vermeyecek misin?”

“Hayır.”

“İstiyorum ama.”

Gülerek kolunun altına sokuldum ve yanına kıvrıldım. “İstediyini biliyorum. Bu benim için çok şey ifade ediyor.”

“Senin için her şeyi yaparım, Elise.”

Belki Weston’ın benim için kendi kardeşini öldüreceğini söylemesi romantik bir ilan gibi gelmemeliydi ama öyle hissetmiştim. Weston Aldrich benim için her şeyi yapacağını söylediğinde, bunu gerçekten kastedirdi.

Göğsümde derin ve ağırlı bir şey uyandı. Weston’ın kanepesinde birbirimize sokulurken, doğum günümün son dakikaları akıp, giderken gerildi ve çiçek açtı. Bugün beklediğim ya da umduğum gibi geçmemişti ama günü Weston’ın kollarında başlayıp bitirmiştim ve bu, diğer her şeyden daha önemliydi.

28. Bölüm

Weston

Gönderici: westonaldrich@andesinc.com

Alıcı: eliselevy@andesinc.com

Sevgili Elise,

Maalesef, bugünkü öğle yemeği planlarımızı iptal etmek zorundayım.

İki gün boyunca telefonsuz kamp yapmanın anlamı, gerçek hayata döndüğümde gerçekliğin beni bekliyor olması demekmiş.

Neyse ki kamp gezimizin her anının tadını çıkardığımdan emin oldum.

Doğa, bir daha asla aynı olmayacak.

Üzgün bir şekilde, Weston.

Gönderici: eliselevy@andesinc.com

Alıcı: westonaldrich@andesinc.com

Sevgili Huysuz Patron,

Bu gerçekten talihsiz bir durum. Öğle yemeği planlarımızı dört gözle bekliyordum. Neyse ki başka bir Aldrich gönüllü olup yerini almayı teklif etti.

Bu arada, Miles selam söylüyor.

O iki gün, yüzümüze inen tokatlara değdi, değil mi? Benimki muhtemelen seninki kadar sert değildi ama bu sabah tam gaz işe koyuldum.

Yine de buna değdi. Hafta sonu seninle geçirdiğim kadar huzurlu hissettiğim bir zamanı hatırlamıyorum.

Umarım bugün bir nefes alacak zamanın olur.

Özlemle, Elise.

Tek bir nefes. Ancak o kadar zamanım vardı. Sandalyeme yaslanıp bir nefes aldım, aklımdan hafta sonuna dair görüntüler geçti. Elise'i kendi özel yerime götürmüştüm ve o tamamen benimleydi. İki dolu günü yürüyüş yaparak, balık tutarak ve yıldızların altında sevişerek geçirmiştik.

Onunla birlikte olmak inanılmaz kolaydı. Ayrı kaldığımız zamanlarda -ki bu benim sevdiğimden daha sık oluyordu- diğer herkes bana yük gibi geliyordu.

Elise'in doğum gününden bu yana bir ay geçmişti. O bir ay, Elise ve benim için oldukça sorunsuz geçmişti. Elliot'a söylemek zorunda olmanın baskısı üzerimizden kalktığı için ilişkimizi rahatça yaşayabiliyorduk.

Elliot'la aramızdaki işler de düzeliyordu. Hâlâ temkinliydi, haklı olarak. Çünkü geçmiş ilişkilerimin hepsine ön sıradan şahit olmuştu. İki hafta önce spor salonunda neredeyse beni yere seriyordu.

Telefonumu küfrederek halterlerin yanındaki matın üzerine bıraktım. Hayal kırıklığı, mideme kurşun gibi oturmuştu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Luca.

"Bu akşam Kaliforniya'ya uçmam gerekiyor. Yarın sabah avukatlarımızla toplantım var," diye cevapladım.

Elliot, ağırlık kaldırmayı bırakıp konuşmamıza kulak vermişti.

"Bu neden bir sorun ki?" Luca omuz silkti. "Senin için sıradan bir gün gibi görünüyor."

"Elise ve ben yemek yapma derslerine başlayacaktık. Kaçırmam gerekecek. Bu gece orada, ekibimle birlikte olmam gerekiyor."

Elliot, yüzünü bir havluyla silerken alaycı bir tavırla güldü. Hiçbir şey söylemedi ama neler düşündüğünü neredeyse duyabiliyordum.

"Ooo, Elise'le yemek yapmak mı?" Luca yerinde zıpladı. "Bana yerini söyle. Ben onunla giderim."

Hemen ve şiddetle bu fikre karşı çıkarak, "Hayır," diye kükredim. "Bu sadece ikimiz için."

"O zaman burada olup onunla gitmelisin," dedi Elliot. Havlusunu yere atarak halterlerin yanında duran Luca'yla bana yaklaştı.

"Eğer elimden gelseydi kesinlikle öyle yapardım. İnan bana, Eli-

se'le burada olmak, tedarik zinciri sorunlarıyla uğraşmaktan çok daha iyi olurdu."

Kaşları daha da çatıldı. "Daha iki hafta geçti ve şimdiden onu hayal kırıklığına uğratiyorsun. Ona bunun olacağını söylemiştim ve işte başlıyoruz. Daha çabuk oldu açıkçası, beklediğimden bile önce."

Luca onu azarlayarak, "Elliot, Elise anlayacaktır," dedi.

"Elbette anlayacaktır. O öyledir," dedi Elliot aynadaki bakışımı yakalayarak. "Ama akşamı kız arkadaşın yerine Marisol'la mı geçireceksin?"

Sorusuyla bir anda gerildim. Ona cevap vermekten nefret ediyordum. "O tedarik zinciri müdürü. Tabii ki orada olacak. Eğer bu durumu değiştirmek için yapabileceğim bir şey olsaydı yapardım."

Elliot bir adım daha yaklaştı, çenesi demir gibiydi. "Sen CEO'sun, şirketin sahibisin. Bu insanlar senin için çalışıyor, West. Eğer akşamı eski sevgilin yerine kız arkadaşınla geçirmek istiyorsan bunu sağlayabilirsin ve sağlamalısın. Burada gördüğüm tek şey değişmeye ya da esnemeye yanaşmayan bir adam. Değişen ve esneyen kişi ise kız kardeşim olacak ve sonunda ikiniz de bunun onu dönüştürdüğü şeyden hoşlanmayacaksınız. Bu senin için örnek teşkil edecek bir fırsat. Bana masal anlatma ve kendine de anlatma."

Burnundan derin ve sıcak nefesler vererek yüzüme dik dik baktı. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Onu tanıdığım yıllar boyunca bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım. Aklım karmakarışık, söylediği her şeyi kavramaya çalışıyordum.

Luca, "Elliot..." dedi ama Elliot kafasını sallayıp, bizim yanımızdan geçerek soyunma odasına doğru gitti.

Eğilip telefonumu aldım ve avukatlardan gelen e-postaya baktım. Onların sabah ilk iş olarak görüşmek istemelerini hiç sorgulamamıştım. Programımı başkalarına teslim etmeye o kadar alışmıştım ki farklı bir şey yapmayı aklıma bile getirmemiştim.

Aptalın tekiydim.

"Elliot haklı."

Luca boğazını temizleyerek başka tarafa baktı. "Evet."

Kaşlarımı hayretle çattım. "Bunu söylemedin."

“Sen yetişkin bir adamsın. Kız arkadaşını ekmemen gerektiğini söylememe gerek olmadığını düşündüm.”

“Elise’i ekmiyordum. Asla böyle bir şey yapmam.” Ağır bir iç çekerek terli saçlarımı parmaklarımla dağıttım. “Kahretsin.”

Sonra Renata’ya bir mesaj attım, toplantılarımı erkene almasını ve gidip dönebileceğim şekilde bir günlük bir uçuş planlamasını söyledim.

Luca’ya baktım. “Tamamdır.”

Luca başıyla soyunma odasına işaret etti. “Bunu Elliot’a da söylemek isteyebilirsin. Yoksa bir damarı patlayabilir.”

Kendimi tamamen değişmiş bir adam olarak adlandıramazdım ama Elliot’la yaptığımız o konuşma, günlük hayatımı nasıl yürüttüğüme dair gözlerimi açmıştı. Ona bunu söylediğimde *zamanı gelmişti*, demişti. Ama o gün dişlerimi kırmadı ve o zamandan beri birkaç kez birlikte yemek yedik. Aramızdaki iletişim, eski haline benzer bir düzene geri dönüyordu.

Ayrıca Elise’le yemek yapma derslerinden hiçbirini henüz kaçırmamıştım. Hâlâ şok edici derecede beceriksiz aşçılardık ama yanlış yaparken eğleniyorduk.

Bugün Elise’le öğle yemeğini iptal etmek içimi burkmuştu ama bu en başından beri biraz hayaldi. Ona sabah, buluşmamızın gerçekleşirse bile kısa süreceğini söylemiştim. O da eğer sözümü tutmazsam başka bir randevu bulabileceğini söyleyerek beni temin etmişti.

Tabii ki randevusu kardeşimdi.

Doğum gününden beri onunla, asansördeki kısa bir selamlaşma dışında konuşmamıştım. Elise onu affetmiş olabilirdi ama ben aynı şeyi yapabilir miydim emin değildim.

Telefonum çaldı.

“Evet?”

“Günaydın, Bay Aldrich. Güzel bir hafta sonu geçirdiniz mi?” diye sordu Renata.

Alnımı ovuşturdum. Saat sabah dokuzda başımın zonklaması kötü bir işaretti.

“Harikaydı. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Brian Lewis hattınızda. Sesi sinirli geliyor.”

Elbette öyledir. Yeni bir tedarikçiyle görüşme sürecinde olduğumuzu duymuş olmalıydı. Sözleşmemiz biter bitmez onunla bağları koparacaktık.

Eskiden, geçmişimiz ve yanlış yönlendirilmiş bir bağlılık hissi nedeniyle çağrısını kabul ederdim. Gerçek şu ki benim pozisyonumda, Andes’in birlikte çalıştığı tüm Brian Lewis’larla uğraşmam gerekmiyordu. Bu günlerde zamanım, ona ayıramayacağım kadar kıymetliydi.

“Lütfen kendisine, Batı Yakası operasyonlarını artık Glena’nın yöneteceğini bildir ve eğer onunla bir randevu ayarlamak istiyorsa asistanına bağla.”

“Ben...” Renata duraksadı. Kâğıtların hışırtısı duyuldu. “Peki, bunu yaparım. Ama önce kulak tıkacı taksam iyi olur. O adamın öfkesi fena.”

“Eğer bağırırsa telefonu kapa. Onunla uğraşmak zorunda değilsin.”

Neredeyse onun gülümsemesini duyabiliyordum. “Merak etmeyin, Bay Aldrich. Bana bir yetişkinin öfke nöbetiyle başa çıkmam için fazlasıyla para ödüyorsunuz. İşimin en eğlenceli kısmı bu.”

Hayatımın en uzun telekonferans görüşmesinin sonundaydım ki kapı açıldı ve Elise, elinde küçük bir kâğıt torbayla içeri girdi. Lacivert dökümlü eteği ve yakasında kurdele olan beyaz, ipek gömleğiyle görünce göğsüm sıkıştı. Andes’in spor kıyafet giymeye yönelik kültürüne boyun eğmemişti ve içten içe bunu yapmamasını umuyordum. Onu bu seksi kütüphaneci tarzıyla görmek, her seferinde dik durmamı ve dikkat kesilmemi sağlıyordu. Hem benim hem de sikimin.

Odayı geçti, masamın kenarına oturdu ve görüşmemin bitmesini bekledi.

Bir yandan konuşmaları yarım yamalak dinlerken, elim kayıp bacağına dokundu. Eteği koluma dolanırken yukarı doğru ilerle-

dim. Elise beni durdurmaya bile çalışmadı, ağzı kıvrılırken bacaklarını araladı ve iç bacaklarının kadife gibi tenini okşamama izin verdi.

Toplantı, parmaklarım dantelli iç çamaşırına dokunduğu sırada sona erdi. Vedalaşmış olabilirdim ama bundan emin değildim. Elise benim için *görüşmeyi sonlandır* düğmesine bastı. Bundan emindim.

“Sana suşi getirdim.” Kâğıt torbayı bana doğru yaklaştırdı. “Muhtemelen kendini aç bırakmayı planlıyordun.”

Krem gibi yumuşak bacaklarına yüzümü bastırarak öne eğildim. “Beni hep güzelce doyuruyorsun.”

Parmakları saçlarımın arasına kaydı ve hafifçe güldü. “Gerçek yemek, Westie. Şu an beni yiyemezsin.”

Gözlerimi ona diktim. “Farklı fikirdeyim.” Bacaklarını iyice ayırarak yüzümü aralarına yerleştirdim ve ondan yayılan sıcaklığı içime çektim. “Tanrım, ne güzel kokuyorsun.”

Şakacı bir tavırla başımı nazikçe itti. “Renata, sana on beş dakikan olduğunu söyledi. Beni mutlu et ve ben yanıdayken suşi ye. *Beni* bu gece yiyebilirsin.”

Bu kadın beni nasıl yöneteceğini çok iyi biliyordu ve ben de onu mutlu etmeyi her zaman istiyordum. Bu yüzden tek istediğim onun bedeni olsa da ve pantolonumun gerilmesine neden olan ereksiyonuma rağmen kalkıp torbayı açtım. Elise masamdan inmek istedi ama bacağına tutarak yerinde kalmasını sağladım.

“Kal.”

Ağzı kıvrıldı. “Kalıyorum. Sadece sandalyeye oturacaktım.”

“Burada kal. Tüm hafta sonu yanıdaydın ve şimdi seni uzaklarda görmeye alışamadım.”

“Ne kadar tatlısın.”

Suşiye açarken alaycı bir şekilde güldüm. “Bunu söyleyen ilk kişisin.”

“Bunu sadece benim için saklamış olmana sevindim.”

Ağzıma bir parça somonlu suşi atarken elim yeniden Elise’in

eteğinin altına kaydı. Bana sırtıttı ve bacaklarını kapatarak beni oraya hapsetti. Umursamadım.

“Miles’la öğle yemeğine mi gittin?”

Başını salladı. “E-postanı okuduğumda yanımdaydı. Teklif etti, ben de kabul ettim.”

“Ve?”

“Ve ne?” Başı yana eğildi. “İyi vakit geçirdik. Bana sonbaharda ABD mağazalarında piyasaya sürülecek olan yeni görsel konseptten bahsetti. Gerçekten yetenekli, biliyorsun. Keskin, sanatsal bir gözü var.”

Bir sonraki suşi parçasını gereğinden fazla sert çiğnedim. Elise’in Miles hakkında olumlu bir şey söylemesi beni kızdırdı. Onun yanında olmayı, hele ki övgülerini hiç hak etmiyordu.

“Fena çizimler yapmıyor,” dedim alaycı bir tonla.

Kaşını kaldırdı. “Bundan çok daha fazlası yoksa onu burada çalıştırmazdın. Keşke onunla konuşsan. Önceden sahip olduğunuz o küçük bağı kopmuş olması onu üzdü, bunu hissedebiliyorum.”

“Bu onun seçimi.”

Elini elimin üzerine koyup parmaklarımızı birbirine doladı. “Bunu konuşmak için doğru zaman değil. İşe geri dönmeden önce on dakikamız var. Miles’la konuşmayı düşünmeni istiyorum. İstersen ben de yanında olurum.”

Sınırlı vaktimizin üçte birini kardeşimle ilgili konuşarak geçirmemize sinirlenip ona ters ters baktım.

“Neden geçen haftayı nasıl aşacağımızı konuşmuyoruz?”

Elise bir parça ton balıklı suşi aldı, soya sosuna batırdı ve bana, dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yedirdi. Onun için öyleydi. Elise, insanlara özen gösterirdi ve bunu mükemmel yapardı. Ben ise rekabetçi bir yapıya sahip olduğumdan, Elise’in bu hali, beni onun için daha iyi olmaya zorluyordu.

“Cumartesi bağış etkinliği var,” diye hatırlattı.

“Doğru.” Gözlerim onu taradı. *Güzelliğim...* “Pek sabırsızlanmıyorum demek isterdim ama sonra senin benim için hazırlanacağını fark ettim.”

“Senin için mi?” Güldü.

“Hmm. Elbiseni beni düşünerek seçmemişsin gibi davranma.”

Altdudağını dişleriyle kemiriyordu. “Elbisemin neye benzediğine dair hiçbir fikrin yok.”

“Senin üzerindeyse seksi olur.”

“Weston,” diye iç çekti. “Gerçekten çok tatlısın.”

“Sana ve yalnızca sana.”

“İyi. Şimdi suşini ye ki işine dönerken açlıktan ölmeyeceğini bileyim.”

Göğsümde bir şey Elise’e doğru eğilmeme neden oldu. İçgüdüsel bir şekilde onu kucaklama, yüzümü bedenine bastırma ve bu ofisten çıkmasına izin vermeme arzusu. Bu istek o kadar yoğundu ki kendimi tutmak için sandalyenin kollarına tutunmak zorunda kaldım.

“Git yoksa seni bırakmam.”

Masanın kenarından inip aşağı eğildi ve dudaklarını benimki-
ne dokundurdu. “Bu akşam görüşürüz, Westie.”

Hırladım. “Onunla vakit geçirmeyi bırak.”

Gülümsedi ve beni bir kez daha öptü. “Hoşça kal, huysuz.”

Sonra kapıdan çıktı ve uzun bir nefes verdim. Elise’den önce Andes hayatımdı. Daha fazla zaman geçirmek için yükümlülükleri atlamak hiç canımı sıkmazdı. Sonra Elise geldi ve hiçbir çaba göstermeden kendimle ilgili doğru bildiğim her şeyi yıktı.

Baş döndürücü, sarsıcı bir histi ama direnmedim.

Elise’e sahip olabildiğim sürece.

Elliot’ın yanıldığını kanıtlayabilir ve Elise’in hak ettiği adam olabilirdim.

29. Bölüm

Elise

Saoirse, başını odama doğru uzattı. “Prensin geldi ve kendisi gerçekten nefis görünüyor.”

Bordo rengi elbisemin eteğini düzelterek ona döndüm. Sinirlerim gerilmişti. “Uygun muyum?”

Nefesi kesildi. “Ah, tatlım. *Pin-up* kızlarına benziyorsun. Muhteşem görünüyorsun. Weston ona neyin çarptığını anlamayacak.”

Gülerek ellerimi salladım. “Neden bu kadar gerginim, bilmiyorum.”

Yanıma gelerek ellerimi avuçlarının içine aldı ve nazikçe ovaladı. “Bu, çift olarak ilk çıkışınız gibi. Anlıyorum. Ama unutma ki bu, *Weston*. Tüm yol boyunca senin yanında olacak. Çok romantik olacak.”

“Weston...” diye fısıldadım kendi kendime. Heyecanım hâlâ vardı ama artık sınırdan değil, ona duyduğum duygulardandı. “Smokin mi giymiş?”

Başını sallarken gözleri büyüdü. “Evet ve Daniel Craig dönemi James Bond gibi görünüyor.”

Derin bir nefes çektim. “Tamam. Gidip adamıma bir bakayım.”

Yere kadar uzanan elbisem, ince topuklu ayakkabılarımın üzerinde yatak odamdan çıkarken hışırdadı. Bu elbise, kiramdan daha pahalıya mal olmuştu ama Weston Aldrich’in kolunda resmi bir bağış etkinliğine katılmak biraz cömert olmayı gerektiriyordu. Onun için iyi görünmek istiyordum, sanki birlikte olmak bize yakışıyormuş gibi.

Köşeyi döndüm ve işte oradaydı, salonumun ortasında duruyordu. Sanırım bana giriş yapmam için alan bırakmak adına orada beklemişti.

“Merhaba.” Kırmızı rujlu altdudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. Kalbim çılgın bir şekilde çarpıyordu. Erkeğim her zaman yakışıklıydı ama smokinle... Weston Aldrich, diğer tüm erkekleri gölgede bırakıyordu. Ve o duruşu... Ellerini ceplerine sokmuş, rahat görünüyordu ama bakışlarındaki ateş ve sıkılmış çenesi bambaşka şeyler söylüyordu. Ona diz çöküp her istediğini yapmasına izin vermek istedim.

“Merhaba, bebeğim.” Bakışları, kırmızı ojeli ayaklarımdan dalgı saçlarıma kadar üzerimde gezindi. “Buraya gel. Sana bir şey getirdim.”

Hareketlerim otomatikti. O çağırdı, ben cevap verdim. Ona doğru her adım attığımda, eteğimdeki yüksek yırtmaç uyluğuma kadar bacağıma ortaya çıkarıyordu. Korseli elbise sırtımı dikleştiriyor, göğüslerimi öne çıkarıyor, bana zarif ve çekici bir his veriyordu. Ve Weston’ın gözlerindeki açlıktan, bu şekilde görüldüğüm belliydi.

Sonunda ona ulaştım. Elimi tuttu, parmaklarımı öptü ve beni döndürdü. Ağzı kulağımın yanındaydı. Dudaklarını kenarına bastırdı, daha sonra da dili tadına bakmak için dışarı fırladı.

“Sen gördüğüm en güzel varlıksın, Elise.”

Titredim, kirpiklerim yanaklarıma hafifçe değdi. “Teşekkür ederim, Weston. Bana kendimi böyle hissettiriyorsun. Ve sen...” Başımı çevirip gözlerine baktım. “Bu gece kesinlikle muhteşem görünüyorsun.”

“Teşekkür ederim, bebeğim.”

Kollarını bana doladı, ellerinde siyah bir kutu vardı. Kapağını açtı. İçinde siyah kadife üzerinde, antika olduğu her halinden belli bir elmas kolye duruyordu. Yıldız motifinde düzenlenmiş elmaslar, yastık kesim bir elması çerçeveliyordu. Alt kısımda ise sarkan, parıldayan bir püskül gibi daha fazla elmas vardı. Bu, eşsiz ve ihtişamlıydı. Kimse bana daha önce böyle bir şey vermemişti, bu kadar güzel bir şeyi yakından görmemiştım bile.

“Elbisenin yakası hakkında biraz hile yaptım ve Saoirse’ya sordum. Bu gece giyebileceğin bir şey aldığımı bilmek istedim.” Dudakları yine kulağımın yanındaydı. “Beğendin mi bebeğim?”

Tüm vücudum titriyordu ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Evden bile çıkmadan makyajımı mahvetmeyecektim.

“Çok zarif, Weston. Takar mısın?”

Parmak uçları boynumda gezindi. İnce zinciri enseme kaydırarak taktığında, ağır bir şekilde göğsümde dinleniyordu. İşini bitirdiğinde dudakları enseme dokundu ve beni döndürdü. Kolyenin üzerimdeki halini görünce gözleri büyüdü.

“Elmaslara bürünmelisin,” dedi. “Seni nasıl bu kadar şanslı oldum da kazandım?”

Kolyeyi tuttum, daha sonra yüzümü yukarı kaldırarak ellerimi boynunun yanlarına koydum.

“Beni çok özel hissettirdin ve gece daha yeni başladı. Kolye için teşekkür ederim. Sanırım bunu asla çıkarmayacağım.”

“Bu daha başlangıç. Sırasıyla takmak zorunda kalacaksın.”

Yanağıma, ardından boğazıma uzun bir öpücük kondurdu ve sonunda dudaklarıma tüy kadar hafif bir öpücük bıraktı.

“Dudakların o renk rujla inanılmaz görünüyor ama şu anda ondan nefret ediyorum.”

Dudaklarımdaki ruja öyle sert baktı ki neredeyse gülecektim. Onun hatırına kendimi tuttum ama gülümsedim.

“Sana borçlu olduğum tüm öpücükleri aklımda tutuyorum. Sonradan telafi ederim.”

Elimi tuttu, huysuz ama bir şekilde mutlu görünüyordu.

“İyi. O sözü unutmayacağım.”

Andes, birçok çevre yardım kuruluşuna bağış yapıyordu ve bu geceki bağış etkinliği, Colorado’daki en büyük arazi koruma vakfını desteklemek içindi.

Weston ve ben, zengin insanların en şık kıyafetleriyle doldurduğu görkemli balo salonuna girdiğimizde sinirlerim yeniden gerildi. Buraya gelirken yolda, konuşması gereken biri olduğunu ama bunun dışında bütün gece benim yanımda olacağım söylemişti.

Bir garson yanımızdan geçti. Weston, bir kadeh şampanya kaptı ve bana uzattı. Kadehin sapını parmaklarımın arasında tutarak kaşımı kaldırdım.

“Sen içmeyecek misin?”

“Hayır.” Elini omzuma koydu. “Bardan daha sert bir şey alırım.”

Oraya doğru ilerledik. Weston yolda birçok kişiyi durdurup selamladı. Herkese beni tanıttı ama isimler bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyordu. Weston’ın, konuştuğumuz tüm gösterişli erkeklere ve kadınlara beni gururla sevgilisi olarak tanıtmaya şekline kapılmış gibiydim.

Luca’yı barda barmenle flört ederken bulduk. Eğer Weston James Bond’sa Luca da izleyicinin gizlice desteklediği çekici kötü adamdı. Koyu renk saçları alnına doğru sanatsal bir şekilde düşmüştü. Belirgin çenesini kaplayan kalın bir sakal vardı. Dolgun dudaklarında eğlenceli bir gülümseme oynuyordu.

Weston’ın smokini klasik, Luca’nın smokini ise modern ve şıktı. Lacivert, kontrast oluşturan siyah yakalı ve siyah şeritli pantolon, pek çok erkeğin altından kalkabileceği bir şey değildi ama Luca bunu fazlasıyla başarmıştı.

Luca bizi görür görmez beni Weston’dan kaptı. Elimi tutarak, büyük bir daire çizdirip döndürdü.

“*Bellissima.*” Gözleri üzerimde dolaşırken başını iki yana salladı. “Bu gece gerçekten çok özelsin, Elise.”

Kızarak, “Teşekkür ederim,” dedim. “Weston’ın bana hediye ettiği kolyeyi gördün mü?”

Eğilip kesinlikle dekolteme bir göz attı. “Muhteşem. Ama bence West daha büyük bir şey alabilirdi.”

Weston onun omzunu itti. “Gözlerini kendine sakla.”

Luca ellerini havaya kaldırdı. “Bakmam için davet etti.”

Ellerimi göğsümün üstüne koydum. “Kolyeme bak diye, Luca. Ve bu arada bence mükemmel. Eğer daha büyük bir şey verseydi sanırım onu halk içinde takamazdım. Bu kadar ihtişamlı takılara alışkın değilim.”

Weston, kolunu belime doladı ve viski bardağı diğer elindeyken şakağıma hafif bir öpücük kondurdu. "Alışmalısın."

Luca, bize gülümseyerek baktı. "Bu hoşuma gitti. Keşke Elliot bu gece burada olsaydı da peri masalından çıkmış gibi göründüğünüzü görebilseydi. Bu arada size selam söyledi."

"Daha da önemlisi, çekini gönderdi," diye ekledi Weston.

"Ağabeyim, hayırsever."

Üçümüz bir süre sohbet ettik, ta ki Luca tanıdığı birini görüp yanımızdan ayrılanaya kadar. Nereye gittiğine baktığımda güldüm. Tabii ki hedefi kırmızı elbisesiyle salınan muhteşem bir sarışındı. Kendi *Bond* kızı.

Weston ve ben masamızı bulduk. Çantamı sandalyeye koydum ama oturmak için hazır değildim. İlk şampanyam bittiğinde Weston bana bir tane daha getirdi. Bir grup, yirmi yıl öncesine ait tanıdık *rock* şarkılarını çalıyordu.

"Hakkında bilmediğim bir şey var."

Weston, çıplak omzumda parmak eklemlerini gezdirdi. "Öyle mi? Bunu düzeltelim. Ne öğrenmek istersin?"

"Dans eder misin?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çok sık değil. Ya sen?"

"Yeterince sık değil. Bu grup iyi."

"Evet, öyle." Elini sırtımın alt kısmına koyarak beni kendine çekti. "Bu gece benimle dans eder misin?"

"Sormayacaksın sandım." Ruja rağmen beni öpmesini umarak ona yaslandım ama Weston bir anda kasıldı ve dikkatini uzakta-ki bir şeye verdi. Kollarında döndüm ve neye baktığını görmeye çalıştım. Siyahlar içinde, kararlı adımlarla bize doğru gelen, koyu gözleri parlayan çekici bir kadın.

Marisol.

Weston, bu gece karşılaşabileceğimiz konusunda beni hazırlamıştı ama o bize katılıp, yanağını Weston'a bastırarak selam verdiğinde midem yine de buruldu. Elim sıkı, sanki ilk defa tanışıyor muyuz gibi.

"Güzel elbise."

“Teşekkür ederim. Seninki de güzel.” Bu bir yalan değildi. Bu kadını sevdiğimi sanmıyordum ama onun olağanüstü bir güzellik olduğunu inkâr edemezdim.

Gülümsemesi gergindi ve dudaklarının zar zor kıvrılmasından öteye gitmedi.

“Weston, Dominic Peters ve COO’su* Charlie Platt burada ve şimdi seninle görüşmek istiyorlar. Seni biraz ödünç alabilir miyim?”

Weston, “Bize bir dakika verir misin lütfen?” diyerek beni Marisol’dan birkaç adım uzağa çekti. Weston’m eli kolum boyunca kaydı ve gözleri benimkine kilitlendi. “Eğer yanından ayrılıp bununla ilgilenirsem iyi olacak mısın?”

“Elbette.” Bu gece patron olması gerekeceğini önceden söylemişti. “Git, hallet. Ben şampanya içer ve insanlarla kaynaşırım.”

Beni bir an daha süzdü, daha sonra başını salladı. “Gerçekten en iyisisin, Elise. Bunun uzun sürmemesi için çalışacağım ama Peters konuşmayı seven biri, o yüzden...”

“Sorun değil. Eğer sıkılırsam Luca’yı bulurum. Ama sıkılacağımı sanmıyorum.”

“Tamam.” Alnıma bir öpücük kondurdu, daha sonra başını eğip saçımı derin bir nefesle kokladı. “İyi ol, güzelim.”

Onun Marisol’la birlikte uzaklaşmasını izlemek midemi düğüm düğüm etse de Weston’ın tamamen bana ait olduğundan ve bu kadının üzerinde hiçbir etkisi olmadığından en ufak bir şüphem yoktu. Kapının yanındaki iki adamla buluştular ve dördü birden balo salonundan tamamen çıktılar.

İç geçirerek kadehimi dudaklarıma götürdüm. Elinden geldiğince çabuk geri dönecekti. O zamana kadar gecenin keyfini çıkarmaya çalışacaktım.

Weston geri dönene kadar yarım saatten fazla geçmişti. O sürede, ışıltılı insanları izlemekten keyif almaktan, hafif bir sıkıntıya ve ardından biraz terk edilmiş hissetmeye geçmiştim. Yanımdaki sandalyeye oturup yanağıma bir öpücük kondurduğunda ona kaşlarımı çattım.

* Bir şirketin işletme operasyonlarından sorumlu en yüksek yönetici pozisyonudur.

“Üzgünüm, bebeğim,” diye mırıldandı. “Bu beklediğimden uzun sürdü.”

“Benim beklediğimden de uzun sürdü.” Onunla tartışmak, istediğim son şeydi ama aynı zamanda bu kadar uzun süre ihmal edilmekten memnunmuş gibi davranmayacaktım.

Sandalyede hafifçe kıpırdanarak bedenini bana doğru çevirdi. Sesi alçak ve yumuşak bir tonda çıkarken sıcak nefesi kulağımı okşuyordu. “Bu tür etkinlikler hayır için yapılır ama aynı zamanda bağlantıların kurulduğu ve anlaşmaların yapıldığı yerlerdir,” dedi. “Bu gece bana biraz sabır gösterebilir misin? Peters kafasını kışından çıkarabilirse onunla tekrar konuşmam gerekebilir. Aksi takdirde tamamen seninim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Prens'imle geçireceğim büyüülü gece, Külkedisi'nin balosundan çok, lise mezuniyet baloma benzemeye başlamıştı. O baloda da eşim sürekli dışarı çıkıp arkadaşlarıyla ot içiyordu.

“Eğer benimle dans etmezsen seni affetmem,” dedim.

“Elise...” Elimi tuttu, kolu sandalyemin arkasına uzanmıştı. “Eğer seninle dans etmezsem kendimi asla affetmem.”

Bir süreliğine sakinleşmeyi ve gecenin tadını çıkarmayı başardım. Weston bana, masadaki insanları tanıttı. Onlar da o geleceğe kadar beni tamamen görmezlikten gelmiş gibiydi. Bu insanlar bana göre değildi. Çoğu ebeveynim yaşındaydı ama hepsinin Weston'a hayran olduğu çok açıktı. Buna sinirlenmeye çalıştım ama sevgilimin hayranlıkla karşılanmasını izlemekten hoşlanıyordum.

İçten içe gururlanıyordum. Arkadaşlarına *Weston Aldrich*'le aynı masada yemek yediklerini söyleyebilmek için belki bir parça Weston'a sahip olmak istiyorlardı. Ama gecenin sonunda, o tamamen bana ait olacaktı.

Yemekten sonra Weston, benimle dans etmek istediğini söyledi. Dans pistine doğru ilerlerken Marisol ve klasik bir smokin giymiş, gümüş saçlı bir adam tarafından durdurulduk. Adam en az yetmiş yaşındaydı ve ayağında kovboy çizmeleri vardı.

Onun hakkında bir şey beni rahatsız etti.

“Weston, eğer hazırsan iş konuşmaya başlayabiliriz.” Bu, bu gece Weston’ı benden bir kez daha çalan adam, Dominic Peters olmalıydı.

Yine aynı şeyin olmasına hazırlanmıştım.

Weston’ın parmakları benimkilerin etrafında sıkıldı. “Bunu çok isterim, Dominic ama dans pistine gidiyorduk. Sevgilime bir söz verdim.”

Marisol başını salladı ve boğuk bir ses çıkardı. Dominic Peters elini kaldırdı.

“Uçağım iki saat içinde kalkıyor. Eve döndüğümde bir şeyler planlayabiliriz ama bu konuyu ne zaman konuşmaya fırsat bulabileceğimden emin değilim.”

Weston’ın bakışları bana kaydı. Ona kapalı bir gülümseme verdim. Burada iyi bir CEO’nun sevgilisi rolünü oynamam ve onu tekrar mutlu bir şekilde bırakmam gerekiyordu, tabii suçluluk hissettirmeden.

Aslında içtenlikle söylemesem de, “Ben kendi başıma idare ederim,” dedim. “Sen işine bak.”

Parmakları gevşedi, daha sonra benimkilerden kayıp ön kolumun arkasından yukarı doğru çıktı. “Mümkün olan en kısa sürede döneceğim,” diye mırıldandı.

“Gerçekten sorun değil. Zaten kim dans etmek ister ki?”

Nasır tutmuş başparmağı dirseğimi ovuşturdu, daha sonra şakağıma bir öpücük kondurdu. “Ben istiyorum, Elise,” dedi. “Döneceğim.”

Luca, yanımdaki sandalyeye çöktü.

“*Bella.*”

“Hey.”

“West nerede?”

Omuz silktim. “Hiçbir fikrim yok.”

Weston beni terk edeli çok uzun zaman olmuştu. İpek ve saten dalgaları içinde dans eden çiftleri izlemekten, telefonumdaki dakikaların geçişini izlemeye dönmüştüm.

“Yalnız oturduğunu fark ettim ama onun bir içki almaya gittiğini düşündüm. Bir sonraki kontrolümde hâlâ dönmediğini görünce, ne olup bittiğini öğrenmek istedim.” Luca, elini omzuma koydu. “Kendisi ne kadar zamandır yok?”

“Bilmiyorum. Takip etmeyi bıraktım.”

Kontrol etmeyi bırakmıştım çünkü midemi bulandırıyor.

Luca kaşlarını çattı ve sessizce küfretti. “Bu gece seni ilk terk edişi de değil.”

“O ve Marisol, bir tedarikçiyle olası bir sözleşmeyi konuşuyor. Bu önemli.”

Bir robot gibi hissettim çünkü Weston’ın sevgilisi olarak söylemem gereken şeyleri söylüyordum. Gerçek duygularımı tam olarak anlayamıyordum. Öfkeliydim, evet. Kırğındım, kesinlikle. Ama şimdilik kafamın karışıklığı, bu ikisini geride bırakıyordu. Bu gece bu kadar güzel bir şekilde başlamışken nasıl bu hale gelebilirdi?

Luca’nın kaşları dümdüz, sert bir çizgiye dönüştü. “Aklım almıyor. İyi misin?”

Grup, en sevdiğim şarkılardan birine geçti ve göğsüm sızladı. “Bilmiyorum. Hayır, muhtemelen değilim. Dans etmek istemiştim.”

Luca, elimden tutup başparmağını üstünde gezdirdi. “Ben Weston Aldrich değilim ama dans pistinde fena değilimdir. Seni döndürmeme izin verir misin?”

Weston uzaklaştığından beri ilk kez canlandım. “Bunu gerçekten çok isterim, Luca.”

Luca’nın dans pistinde zarif olmasına şaşırmamıştım. Beni döndürdü, savurdu ve kahkahalarla gülmemi sağladı. Göğsümdeki acıyı görmezlikten geldim. Müzik yavaşladı ve o beni kendine çekti. Bir eli benim elimdeyken diğer eli belimdeydi. Bir beyefendi gibi davranıp, beni dikkatlice kollarında tutarken aramızda mesafe bıraktı.

Endişeyle beni süzerek, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Hayal kırıklığına uğradım. Bu geceyi dört gözle bekliyordum.

Sen burada olmasaydın sanırım şu anda bir *Uber* çağırıyor olur-
dum.”

Koyu kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Eğer şimdi gitmek istersen seni eve götürürüm.”

İç geçirdim. “Bir dans daha, tamam mı?”

“Nasıl istersen.”

Luca beni şık bir şekilde giyinmiş insanların arasından yönlendirdi, döndürdü ve beni hafif hissettirdi. Bir dans ikiye, daha sonra sayamayacağım kadar çok dansa dönüştü.

Müzik yine yavaşladığında Luca sinsi bir şekilde gülümsedi, yüzüne şeytani bir ifade yayıldı. “Piste çıktığımızdan beri epey fotoğrafımız çekildi.”

“Öyle mi?” Basının birkaç üyesini ve odada dolaşan bazı fotoğrafçıları fark etmiştim ama Weston’ın yanında olsam da kendimle alakalı olduğunu düşünmediğimden pek önemsememiştim. Ama Luca önemliydi. Bir motosiklet hanedanının kötü çocuğu vârisi olarak, Luca sadece bir yere gidip, orada durarak bile sık sık basına yansırıyordu.

“Hmm. Weston fotoğraflarımız yayınlandığında kesinlikle kıskanacak.”

Bundan keyif almak istedim ama bu beni sadece üzdü. Luca’yla fotoğraflarımın olması iyiydi ama Weston’la fotoğraflarımın olması çok daha güzel olurdu. Bu gece bizim gecemiz olmalıydı ama hızlıca ve tamamen başka bir şeye dönüştü. Şimdi her şeyi sorguluyordum.

Luca, onunla gülmediğimi fark etti ve beni daha sıkı tutup elimi sıktı. “Şu an sana yanlış yapıyor olabilir ama anlamam gerek, Weston iş konusunda bir makine gibidir. Ne kadar zamandır gittiğinin farkında olmadığını tahmin ediyorum.”

“Ben farkındayım.” Boğazımdaki düğüm, kelimelerimi yumuşak hale getirdi.

“Evet, sen farkındasın.” Luca bana karşı çok nazikti. Beni yavaş, ritmik bir baladın melodisinde salladı. “Bunun için üzgünüm.”

Gözlerimi kapadım ve bir anlığına kendimi Luca’ya teslim et-

tim. Muhtemelen kendi Bond kızıyla ilgilenmek yerine benimle ilgileniyordu. Şarkının sonunda beni bırakıp onu bulmasına izin verecektim. Birimiz eğlenceli bir geceyi hak ediyordu.

Sonra Luca durdu ve başka bir yöne çekildiğimi fark ettim. Gözlerim hızla açıldı ve Weston'ın göğsüne çarptım. Luca'nın eli hâlâ sırtımdaydı, koyu gözlerinden bir endişe fırladı.

"Artık o bende," dedi Weston alçak bir sesle.

"Tam zamanı." Luca'nın o meşhur esprili tonu tamamen kaybolmuştu. "Düşman gibi davranmak yerine Elise'e iyi baktığım için bana teşekkür etmelisin." Gözlerini bana çevirdi. "İyi misin? Seni eve götürme teklifim hâlâ geçerli."

"Artık *buradayım*, Luca. Elise'in bir arabaya ihtiyacı yok." Weston, beni çalar gibi Luca'dan uzaklaştırdı. Onu itmekten alıkoyan tek şey bir sahne yaratmak istemememdi.

Luca bana odaklandı. "Elise?"

Başımı salladım. "Sorun değil. Bana eşlik ettiğin için çok teşekkür ederim."

Weston tamamen sertti ve Luca beni yanağımdan öptüğünde göğsünde bir uğultu hissettim.

"Her zaman, güzellik," diye mırıldandı Luca. "Ben hep buradayım."

Weston'a tek bir kelime etmeden uzaklaştı ama bu yeterince güçlü bir mesajdı.

Weston kısık sesle, "Elise," diye homurdandı. "Ben..."

"Artık gitmek istiyorum." Omzunun üzerinden bir noktaya bakarak avuçlarımı göğsüne bastırdım çünkü şu anda ona bakmaya cesaret edemiyordum. "Eğer hazır değilsen bir *Uber* çağıracağım."

Bunu duyduğunda irkildi. "Hangi gezegende seni buradan bir *Uber*'la göndereceğimi düşündün? Tabii ki seni eve bırakacağım." Eli omzumdan boynuma kaydı. "Ama emin misin? Gitmeye hazır mısın? Daha dans etmedik ya da..."

"Hazırım."

Ben, incindiğimde bağırان ya da öfke patlaması yaşayan bir kadın değildim. Bunun yerine, içime kapanırdım. Weston beni

geride bıraktığından beri kendi içime kapanıyordum ama şimdi geri dönmüş ve benim karmaşamın farkında değilmiş gibi görünüyordu. Hissettiklerimi ona anlatmaya çalışacak enerjiyi bile bulamıyordum.

Bu yüzden döndüm, onun beni tutuşundan kurtuldum ve sakince uzaklaştım.

Bu noktada, beni takip edip etmeyeceği önemsizdi.

30. Bölüm

Weston

Tesla'daki parlayan ekran beni yerimden zıplattı. Parmağım-la saati kaydurdım. Yanlış olmalıydı.

Eğer doğruysa Elise'den neredeyse bir saattir ayırdım. Bu im-kânsızdı. Bu kadar büyük bir hatayı nasıl yapmış olabilirdim?

Peters'in saatlerce süren saçmalıklarını dinlemekten başım zonkluyordu. Söyledikleri, çözmem gereken büyük bir soruna dönüşmüştü.

Bu geceyi böyle hayal etmemiştim.

"Elise." Uzanarak soğuk elini tuttum. "Özür dilerim, bebeğim. Bu kadar uzun süre gitmiş olmamalıydım. Peters'la yapılan anlaşma çözülmek üzere çünkü sıkı denetimimize gerek olmadığını düşünüyor. Brian Lewis'la olan sözleşmemizin sona ermesi nedeniyle zor bir durumla karşı karşıyayız."

Kendimi durdurdum. Elise durgun bir şekilde ileriye bakıyordu, beni dinleyip dinlemediğini anlayamıyordum. Ama söylediklerimin pek bir önemi olmadığını biliyordum.

"Bu gece böyle olmamalıydı. Ne olduğunu anladığım an, ona başka bir zaman görüşmemiz gerektiğini söylemeliydim."

Elini dudaklarıma götürerek parmaklarını tek tek öptüm.

"Berbat ettim, bebeğim. Andes'in CEO'su gibi davrandım, sevgilin gibi değil. Ve bu kesinlikle yanlış bir seçimdi. Bir daha asla böyle bir şey olmayacak."

Daha kötüsü, Peters'in blöflerine öfkelendiğim için sinirli bir şekilde dans pistinden geçip doğrudan Luca ve Elise'e yönelmiştim. Elise'i onun kollarında, gözleri kapalı bir şekilde gördüğümde ve Luca'nın sinsice gülümseyen ifadesini fark ettiğimde, öfkem neredeyse beni kör etmişti.

Düşünmeden tepki vermiştim ve şimdi sadece Elise'den özür dilemem gerekmiyordu; Luca da bir özrü hak ediyordu.

Ama şu an tüm odağım Elise de olmalıydı, bu akşam olması gereken yerde.

“Konuş benimle, bebeğim.”

Gözlerini kırıştırdı ve başını hafifçe bana doğru çevirdi. “Pek konuşmak istemiyorum. Yorgunum.”

Elini daha sıkı tutarak dudaklarıma götürdüm. “Özür dilerim.”
Sessizlik.

Sonunda eve vardığımızda, Elise arabadan hızla inip asansöre koştu ve kendi katının düğmesine bastı. Homurdanarak çatı katının kodunu girdim ve belini sarmak için onu arkasından tutup sırtını göğsüme yasladım.

“Eve gidiyorum,” dedi.

“Bu gece olmaz. Benimle geliyorsun.”

“Weston...”

“Seni şu an bırakırsam kaybolursun.” Onu daha sıkı tuttum.
“Kaybolmana izin vermiyorum.”

Kapılar açıldığında, bedenini sağa sola kıvrarak kollarımdan kurtulmaya çalıştı ama bu gece dairesinde uyumasına asla izin veremezdim.

“Seninle tartışacak enerjim yok,” diye fısıldadı kapılar kapanırken.

“Seninle tartışmak, istediğim son şey.”

Daireme vardığımızda kapıyı kilitleyip sırtımı yasladım. İçimde yaklaşanların verdiği ağırlık, omurgamdan aşağıya doğru kaydı.

Elise içeriye doğru yürüdü. Durup, eğilerek topuklu ayakkabılarını çıkardı. Onları yanına aldı, yatak odasına doğru ilerlerken elbisesi arkasından savruluyordu.

Onu takip ettim.

Elbisesinin arkasındaki fermuarla uğraşıyordu. Yanına yaklaşır parmaklarını nazikçe kenara çektim ve fermuarını açtım, çıplak

omuzlarına öpücükler kondurdum. Ellerini göğsünde kavuşturarak elbisesinin düşmesini engelledi, daha sonra benim giyinme odamın yolunu tuttu.

Yine onu takip ettim, papyonumu çekiştirip ceketimi çıkardım.

Elise elbisesini çıkarmıştı, üzerinde kan kırmızısı bir korse ve uyumlu bir külot vardı. Nefesim kesildi. Muhteşem seksi kız arkadaşım, dantellerle ve benim elmaslarımla orada durmuş, bana bakmıyordu bile.

“Elise...”

Bir eşofman altı giydi, ardından korsedeki kancaları çözmeye başladı.

“Lütfen bunu şimdi konuşmamı bekleme.” Gözleri yüzümü şöyle bir süzüp göğsümün civarında bir yerde takıldı. “Bana biraz alan verirsen konuşabilecek hale gelirim. Ama şu anda... Tamamen kapandım ve bu gece yaptıklarını açıklamaya çalışmanı duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum.”

Dürüstlüğünün verdiği ağırlıkla göğsüm sıkıştı. Onu yeterince iyi tanıyordum, soğuduğunu fark etmiştim. Ona zaman verecektim ama alan istemesi benim için bir seçenek değildi.

Bu gece, Elise’in kesinlikle beni düşünerek seçtiği zarif iç çamaşırlarını giydiği bir geceydi. Onu eve getirip, soyup altındaki güzellikleri yavaş yavaş takdir etmeliydim.

Bir geceyi lanet olasıca işime kurban vererek bizi bu noktaya getirmiştim. Korse açıldı ve Elise onu bir kenara fırlattı, göğüslerini koluyla örterek, bir tişört alıp kafasından geçirdi.

Banyoya giderken yatağın ucuna oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Geçmişimdeki döngüler yeniden tekrarlanıyordu. Geçmişteki hatalarım bana alayla gülüyordu.

Böyle geceler, birkaç kısa süreli ilişkiyi bitirmişti. Üstümü silkeleyip yoluma devam etmiştim.

Çoğu zaman, sonun farkına bile varmadan, geçip gitmiştim.

Elise’i bırakmayacaktım. Bunu reddediyordum.

Denge mümkün olmalıydı. Olmalıydı.

Elise banyodan çıkıp yavaş adımlarla yürüdü. Yüzü yıkanmış, kıvrık saçları taranmıştı. Yanımdan geçerken, belinden tutup kendime çektim. Yüzümü karnına bastırarak sıkıca sarıldım.

Önce sertti ama kasları yavaş yavaş gevşedi ve parmakları saçlarımın arasında yumuşakça dolaşmaya başladı. İkimiz de hiçbir şey söylemedik. Elise konuşmak istemiyordu ve açıkçası, onun izin verdiği an yanlış bir şey söylememek için kafamı toparlamam gerekiyordu.

Ayağa kalkıp yüzünü ellerimin arasına aldım. “Uykun var mı bebeğim?”

İçini çekti, dudakları pembe ve ısırılmıştı. “Sadece... Bu gecenin bitmesini istiyorum,” dedi.

“Keşke yeniden başlayabilsem.” Alnımı onun alnına yasladım. “Ne istersen söyle.”

“Bana alan vermiyorsun, o yüzden bunun ne anlamı var ki?”

“Alan çözüm değil. Başka bir şey iste.”

Altdudağını dişleriyle kemirdi, ardından iç çekti. “Zombiler.”

“Bunu tahmin etmeliydim.”

Gecenin geri kalanını kanepemde zombi filmi izleyerek geçirdik. Elise ona sarılmama izin verdi ama her zamanki gibi konuşmadı ya da bana dokunmadı. Ona sahiptim ama tam anlamıyla değil. Yatağa gittiğimizde delirmek üzereydim.

Ama dilimi ısırardım, kanatana kadar. Ona hak ettiği geceyi ya da istediği alanı vermemiştim. Elimde kalan tek şey sessizlikti, bu beni öldürse bile.

Bir kâbusla uyandım. Elise ve Luca’nın gece boyunca dans ettiği fotoğraflar sosyal medyada her yerdeydi. Bunu biliyordum çünkü Luca bizzat bana linkleri e-postayla göndermişti.

Elise büyüleyici görünüyordu ve bu beni öldürüyordu çünkü onun kollarımda olmadığını biliyordum.

Luca’yı tanıyorsam yaptığım hatayı yüzüme vurmanın büyük bir keyfini çıkarıyordu.

Bunu düzeltmek için tek bir şansım vardı.

Bir elimde üzerinde kahve olan tepsi, diğer elimde bir poşet hamur işiyle ön kapımı ayağımla kapadım. Döndüğümde, Elise birkaç adım ötede duruyordu ve gözlerini ovuşturuyordu.

“Günaydın, bebeğim. Kahve getirdim.”

Eliyle ağzını kapatarak esnemesini gizledi ve tepsideki kahvelere baktı. “Bu Patterson’dan mı?”

“Hmm, evet. Sipariş ettim.”

Tepsiyi mutfak tezgâhına koyar koymaz buzlu kahvesini aldı ve metal pipetlerini sakladığı çekmeceyi açtı.

Hamur işlerini bir tabağa koydum. Elise çikolatalı bir kruvasan seçti ve kahvesiyle birlikte masaya geçti.

Ben de vişneli çöreğimi ve buharı tüten kahvemi alarak onun karşısındaki sandalyeye oturdum.

“İyi uyudun mu?” diye sordum.

“Beklediğimden daha iyi,” dedi kahvesinden bir yudum alarak. “Sen dönüp duruyordun.”

“Evet.” Saçlarımın arasından parmaklarımı geçirdim. “Bayağı düşündüm.”

“Belki uyurken fark etmedim ama ofisine gitmek için yataktan kalktığını da hatırlamıyorum.”

Kuru bir kahkaha attım. “Seni tekrar benim olana kadar gözümün önünden ayırmayacağım.”

Peçetesiyle ağzını silerken sandalyede arkasına yaslandı. “Beni gözünün önünden ayırmak istemiyorsan bağış etkinliğinde bunu neden bu kadar kolay yaptığını açıklayabilir misin?”

“Hayır.” Başımı salladım. “Kolay değildi. O gece senin kollarımda olmandan başka bir şey istemiyordum ama Peters’la konuşmak için çoktan söz vermiştim ve müzakerelerimizin yönü itibarıyla bu sözden vazgeçmek rahat hissettiğim bir şey değildi. Sürekli, onunla işimi hallettikten sonra sana dönebileceğimi ve tüm dikkatimle seninle olabileceğimi düşündüm.”

“Yükümlülüklerin olduğunu anlıyorum. Ama bana kendimi önemsiz gibi hissettirdin ve buna gülüp katlanmam beklendi.”

“Sen benim ilk düşüncemsin, Elise. *Her zaman*. Biliyorum,

yaptıklarım bunun tam tersini gösterdi ama bu bir gerçek.” Sandalyemden kalktım, masanın etrafından dolanarak yanına çömeldim ve ellerini avuçlarımdan içine aldım. “Hata yaptım. Gerçekten zamanın nasıl geçtiğini unuttum. Bu, bilinçli bir şekilde senden bu kadar uzun süre ayrı kalmaya karar verdiğim anlamına gelmiyor. Bu kesinlikle bir bahane değil ama bilmeni istiyorum ki seni bilerek bir kenara atmadım. Sonuç aynı, seni önemsiz hissettirdim ama sen tartışmasız hayatımdaki en önemli kişisin.”

Ellerini dudaklarıma götürdüm ve sonunda göz göze geldik.

“Bunun gibi bir şey bir daha asla olmayacak. Lütfen beni affet ki bunu telafi edebileyim.”

Gözlerini kıstı. “Bunu nasıl telafi edebilirsin ki?”

“Benimle dans eder misin?”

Dudaklarını büzmüştü. Onu mutlu edeceğini bir saniyeliğine bile düşünsem onu öperdim. Ama oraya henüz gelmemiştik, bu yüzden çenesini tuttum ve başparmağımla buruşmuş altdudağını okşadım, ta ki dudakları gevşeyene kadar.

Gömleğimi iki eliyle tutarak iç çekti. “Gerçekten beni hayal kırıklığına uğrattın, Weston.”

“Çok üzgünüm, bebeğim. Hani kaçınılmaz olarak bir hata yaptığımda bana ikinci bir şans vermeye söz vermeni istemiştin ya? İşte şimdi o şans kullanıyorum.”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Evet.” Ayağa kalktım ve onu da kendimle birlikte kaldırdım. Hâlâ gömleğime tutunuyordu. Parmaklarımı ipeksi saçlarının arasından geçirdim. “Bu kadar dayanabildiğime şaşıyorum.”

Elliot bana ne karlar aptalca davrandığımı söylememiş olsaydı bu kadar uzun süre dayanamazdım. Dün gece orada olmaması talihsizdi. Ama öte yandan, Elise’i kabul edilemez bir süre yalnız bırakmamam gerektiğini bana hatırlatması için onun omzumda oturmasına gerçekten ihtiyacım olmamalıydı.

Bileklerini tuttum ve onları belime doladım, ardından Elise’i kollarımdan arasına aldım. Artık bana bakıyordu, gözlerimle buluşuyordu. Büyük kahverengi gözleri bana bakarken yutkunuyor-

dum. Söylemek istediğim çok şey vardı, hissettiğim çok şey. Ama ona bakarken, hayatım boyunca görmeye alışmadığım o güzel yüze bakarken yalnızca bir şey düşündüm.

“Sana tamamen âşık olduğumu söylemem gerek.”

Parmaklarını sırtıma geçirdi. “Ne dedin?” diyerek nefesini tuttu. “Gerçekten mi?”

“Biliyorum, bunu söylemek için zamanlama yanlış. Seni affetmeye zorlamak için söylemiyorum. Bu sadece basit bir gerçek.”

Buna gülümseyerek karşılık verdi. “Bana âşık olmanla ilgili hiçbir şey basit değil. Aman Tanrım.” Alnı göğsüme yaslandı, ardından başını kaldırıp kaşlarını çattı. “Cidden mi?”

Ciddi bir şekilde başımı salladım, bana çekip gitmemi söylemesine hazırlıklıydım.

“Pekâlâ,” dedi, dudaklarını yalayarak. Parmakları sırtımı biraz daha sıkıca kavradı. “Eğer bana âşıksan hemen şimdi benimle dans etmelisin ve böylelikle seni affetmeyi düşünebilirim.”

Cümlesini bitirmeden telefonumu elime almıştım. Müzik çalmaya başladı. Yavaş bir melodi seçmiştim, böylece Luca’nın yaptığı gibi Elise’i kendime çekip tutabilirdim.

Bir dakikalık, daha çok sallanmayı andıran bir dansın ardından Elise, “Onunla olman her şeyi daha kötü yaptı,” dedi.

Başım öne düştü. Tanrım, ne büyük bir hata. Eğer o, Patrick’le olsaydı...

Hayır.

Bunu tamamlayamazdım.

Şu an değil. Belki de hiçbir zaman.

“Bunu anlıyorum. Onun için hiçbir şey hissetmiyorum ama zaten kötü olan bir durumu daha da kötüleştirdiğini tamamen kabul ediyorum.”

“Luca’yla beni gördüğünde sinirlenmiştin.”

“Evet, sinirlenmişim.” Elim, sırtında yumuşak hareketlerle geziniyordu. “Peters’la olan toplantı tam bir hayal kırıklığıydı, daha sonra seni Luca’nın kollarında gördüm ve bu, dayanabileceğimden fazlasıydı.”

Başını göğsüme yaslamadan önce yüzünü sağa sola sürttü. “Bunu hissetmek ya da söylemek yanlış olabilir ama kıskanmış olmana sevindim. Başka bir adamla zaman geçirdiğimi gördüğünde içinin acımasını hak ettin.”

“Elise...” Ona sıkı sıkı sarılırken çenem kasıldı.

“Seni bu şekilde kasıtlı olarak kışkırtacak biri değilim. Bu ben değilim. Ama...” dedi ve parmak uçlarında yükselip burnunu benimkine hizaladı. “Kıskandığını bilmek, beni istediğini hissettiriyor.”

“Seni her saniye, her gün istiyorum. Ofisimde zemini delip seni bütün gün izlemek için ne kadar sık can attığımı biliyor musun?”

Gözleri kocaman açıldı. Kuru bir kahkaha patlatıp, “Hayır,” dedi. “Ne kadar sık?”

“Çok sık. Bizi ayırdığı için yere lanet ediyorum.”

“Bu biraz çılgınca, Westie.”

Westie. Onun bana böyle seslenmesine bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim. Bu, bir şansım olduğu anlamına geliyordu.

“Sana söylüyorum, Elise... Seni gerçekten seviyorum.”

Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Bunu bir daha asla yapamazsın.”

“Yapmayacağım.” Alnımı onun alnına yasladım. “İşim on yıldır hayatım oldu. Benim için önemli ama senden daha önemli değil.”

“Kanıtla,” diye meydan okudu.

“Kanıtlayacağım.” Bir şekilde, bir yolunu bulacaktım. “Bana sabır gösterir misin?”

Şirketteki rolümü yapılandırıdığım on yıllık bir alışkanlığı kırmak zaman alacaktı. Bu, Elise’in sorunu değildi ve yükümü onun omuzlarına bırakmayı reddediyordum.

“Beni unutmadığın sürece.”

“Asla.” Buna kolaylıkla söz verebilirdim.

İç çekişi dudaklarıma dokundu, daha sonra yüzünü eğdi ve dudakları benimkine hafifçe dokundu.

“Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Seni ne kadar derinden sevdiğim ve beni mahvetmenin senin için ne kadar kolay olabileceği beni korkutuyor.”

Onun bu itirafı beni doğrudan göğüs kafesimden vurdu. Söylediği şeyin hem güzelliği hem de acımasızlığı içime işledi. Yapabileceğim tek şey onu sıkıca kendime çekip yüzümü saçlarına gömmek ve kokusunu içime çekmekti.

“Korkma. Ben seni korurum.”

Burnunu çekti ve gömleğimin arkasına tutundu. “Kendini benimle bir dağ aslanı arasına koydun. Sana inanıyorum.”

“Abartılmış bir kedi,” diye mırıldandım.

Güldü. Sonra saçımı çekip başımı kaldırdı. Dudakları beni bekliyordu. Hayatımda birçok fırsatı boşa harcamıştım ama Elise’i öpmek için bir saniye bile boşa harcamayacaktım.

31. Bölüm

Elise

Kafamı geriye atıp, gülerken kahkahalarım asansör duvarlarında yankılandı. “Makarnadan ben sorumlu değildim, dolayısıyla onun bozulması benim suçum olamaz.”

Weston beni yanına çekti. “Beni sen oyaladın. Hocamız bizi kesin bırakacak. Hayatımda hiç başarısız olmadığımı biliyor musun?”

“Çünkü hiç yemek dersi almadın,” dedim ve asansörle çatı katına çıkarken gururlu, hafif sakallı çenesini ısırdım. “Hiç şaşırmadım, tam bir başarı meraklısısın.”

Dilini şaklatıp başını salladı. “Fazla haşlanmış bir makarnaya yenik düştüm.”

Ceketinin yakalarını kavradım. “Kötü aşçılar olabiliriz ama çok eğlenmedik mi?”

Ellerini yüzüme koydu ve beni yavaşça süzdü. Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı, nefesim de öyle.

“Yatak odası dışında, Şef Sandra’nın dersinde yaptığımız her yemeği mahvetmekten daha eğlenceli bir şey düşünemiyorum.”

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

“Ben de seni seviyorum, bebeğim.”

Bağış etkinliğinin olduğu gecedен bu yana neredeyse iki hafta geçmişti. Weston, Kaliforniya’daki tedarikçi sorunlarıyla uğraşırken bile dikkatli bir sevgili olmaya çaba gösteriyordu. Onu birkaç gün zar zor görmüştüm ama aklında olduğumu e-postalarla, mesajlarla ve günün sonunda uzun bedenini benimkine sararak hissettirmişti.

Yemek dersimizin sonunu yeni bitirmiştik ve hiçbir şey öğrenmemiş olsak da bir yenisine katılmak istiyordum. Weston, hayatı-

nın her alanında fazlasıyla becerikliydi ama bu konuda değil. Üç mükemmel yemeği dışında, korkunç bir aşçıydı.

Ben de öyleydim.

Ama denemek ve başarısız olmak çok keyifliydi.

Ayrıca Weston'ın her konuda mükemmel olmadığını bilmek içimi rahatlatıyordu. Bu rahatlık benim için geçerliydi, onun için değil. Bir şeyi başaramamayı gerçekten sevmiyordu.

Weston'ın dairesine sendeleyerek girdiğimizde dudaklarımız birbirine yapıştı. Parmaklarını saçlarıma daldırdı, dudaklarımı iştahla yiyebilmek için beni yerimde tuttu. Beni her zaman son kezmiş gibi öperdi.

Ellerimi pantolonundan çıkardım ve avuçlarımı kaslı karnında gezdirerek ağzına iç çekişimi bıraktım. Karın kasları gerildi ve kollarımı beline dolayarak sırtındaki kasları okşadım. O beni arzuyla sersemletiyordu ve bu zamanla azalmamıştı. Tam tersine, sadece daha da güçlenmişti.

Bir boğaz temizleme sesi duyuldu. "Burada olduğumu bilmeniznin zamanı geldi."

Weston hemen beni arkasına itti ve davetsiz misafiri görmek için etrafından uzandım. Miles oturma odasında, bacaklarını önüne uzatıp ayak bileklerini çaprazlamış, bir elinde su şişesi, diğerinde ise bir kitap tutarak keyifle oturuyordu.

Kitabı bir kenara bıraktı ve parmaklarını salladı. "Sürpriz!"

Weston kollarını göğsünde kavuşturdu. "Burada hoş karşılanmıyorsun."

Tehlike ortadan kalktığına göre Weston'ın etrafından dolaş-tım. "Sanırım Weston'm demek istediği, bu akşam burada olacağını bilmiyorduk."

"Demek istediğim tam olarak söylediklerim," diye belirtti Weston.

Miles irkildi ve acı dolu ifadesi içimde bir yumru gibi büyüdü. O ve Weston hiçbir zaman çok iyi olmamışlardı ama aralarındaki mesafe dikenlerle çevriliydi ve kan dökmeye hazır timsahlarla korunuyordu. Aralarını düzeltmek neredeyse imkânsız görünüyordu.

Miles ensesini ovuşturarak kanepenin kenarına doğru kaydı. “Mesaj attım ama kutup soğukluğundaki karşılamana bakılırsa okunmamış,” dedi. Weston cevap vermeyince devam etti. “Bak, evim yenilenirken annemle ve babamla kalıyord-”

“Ne yerinden bahsediyorsun?” derken Weston gerginleşmişti.

Miles başını yana eğdi. “Hani geçen yıl satın aldığım şehir evi. Listeyi sana e-postayla göndermiştim. Hatta *güzel görünüyor*, diye cevap vermiştin. Baştan sona yenilenmesi gerektiğinden aslında güzel görünmüyordu ama potansiyel gördüğünü düşündüm.” Kaşlarını çattı. “Hatırlamıyor musun?”

Weston’a bir göz attım. Burnundan soluyordu ve kardeşine öfkeyle bakıyordu. Sonra bir kez başını salladı.

Miles bir baş hareketiyle onayladı, çenesi kasılıyordu. “Bir daha neden bahsetmediğini merak etmiştim.”

Tuhaf bir şekilde arada kalmıştım. Weston’ın tarafını tutmam gerekirdi; sadece onu çok sevdiğim için değil, Miles’la geçmişimden dolayı da ama Miles’ın ağabeyi tarafından fark edilme ihtiyacı ve yaşadığı içsel karmaşa hissediliyordu.

Weston, “Bunların hiçbirisi evimde ne yaptığını açıklamıyor,” dedi. Sesi kuru ve sabırsızdı.

Miles kanepeden kalkıp yanındaki spor çantasına tekme attı. “Burada kalabilirim diye umuyordum. Dediğim gibi annemle ve babamla kalıyordum ama artık dayanamıyorum. Babam normalden çok daha sık ortalarda ve tek yaptıkları kavga etmek.”

Weston etkilenmemişti. “Bu yeni bir şey değil,” dedi.

“Hayır, biliyorum.” Miles boynunun arkasını ovuşturup bir bakışta ikimizi süzdü. “Ama babam sevgilisini eve getirmeye başladı. Bu yeni.”

Weston daha önce katıysa şimdi taştan bir heykel gibiydi.

“Ne halt ediyor?” diye mırıldandı.

Miles başıyla onayladı. “Ev tam bir savaş alanı. Onların kavgalarını görmezlikten gelerek bir ömür geçirdim ama annemin şömine maşasıyla babamın yatak odasının kapısını yumruklamasını görmezlikten gelemiyorum.”

“Tanrım. Onu durdurmaya çalışmadın mı?”

Miles yüzünü buruşturdu. “Hayır. On üç yaşımıdayken aralarına girmemem gerektiğini öğrenmiştim.” Parmağını kaşındaki yara izinin üzerinden geçirdi. “Bu, babama fırlatılmış bir şarap bardağını yememden kalma.”

Weston boğuk bir ses çıkardı. “Bunu bana hiç söylememiştin,” diye suçlayarak konuştu. “Babamın üzerine şarap bardağı mı fırlattı? Bunu nasıl bilmiyorum?”

Miles alaycı bir gülümsemeyle dudağının kenarını yukarı kaldırdı. “Senin Levy’lere kaçma şansın vardı, benimse Aldrich’lerle kalma zorunluluğum.”

“Bu ne demek?”

“Şu demek: Sen ebeveynlerimizin evliliğinin kaosundan kaçabildin ama ben onların yanında kaldım.” Miles çantasına tekrar ayağıyla dokundu. “Yaşlandıkça sakinleşmediler. Aksine gençliklerinin tüm engellerini kaybettiler. Bir gün birbirlerini öldürürlerse hiç şaşımam. Tam bir *Güller Savaşı* * gibi olacak. Sonunda bir yıkıntı yığınının içinde, elleri birbirlerinin boğazında yatıyor olacaklar.”

Weston kollarını omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti. Vücudu gerilimle titreşiyordu. Keşke bu gerilimi ondan alabilseydim ama Miles’la bu konuşmayı yapmaları gerekiyordu. Weston burada olmamı tampon görevi görmem için istiyorsa onun için bunu yapardım ama bu mesele kesinlikle ikisinin arasındaydı.

“Bana cam olayını söylemeliydin,” diye azarladı Weston. “Bilmiyorsam sana nasıl yardım edebilirdim?”

Miles ona kararlı bir bakış attı. “Dört dikişim vardı ve ne olduğunu sormadın. Olanların yazılı bir raporunu mu vermeliydim? Umursamanı sağlayacak şey bu muydu?”

“Umursadım.”

Miles alayla homurdandı. “Bunu ortadan kaybolarak gösterdin.” Eğilip çantasını aldı. “Her neyse. Burada fazlalık olduğumu anladım. Bir otel odası tutarım.”

* İngiliz tarihindeki bir iç savaş.

Kalbim onun için sızladı. Onların sıcak ve sevecen bir evden gelmediklerini biliyordum ama Weston'ın kaçtığı şeylere Miles'in katlanmak zorunda kaldığını hiç düşünmemiştim. Weston bunu düşünmüş müydü? Öyle görünmüyordu.

Weston, "Miles," diye homurdandı. "Bu Pandora'nın Kutusu'nu sen açtın, şimdi benimle birlikte oturup içindekileri çözmek zorundasın. Çantayı yere koy."

Miles'in ifadesi hoşnutsuzken birden umutlu bir köpeğe dö-nüştü. "Kalabilir miyim?"

"Bakarız." Weston beni sıktıktan sonra bırakıp elimi tuttu. Hepimiz köşe koltuğa oturduk. Miles bir tarafa, Weston ve ben diğer tarafa. Aralarında dalgalanan bir uçurum vardı.

Miles konuşmaya başladı ve yirmi yılın birikmiş anne-baba dramını serbest bıraktı. Kendini ortada bulmuş, annelerini savunurken aynı zamanda babalarını sakatlamaktan alıkoymuştu. Babaları çoğunlukla aldatma, içki içme ve devasa mirasını harcamakla meşguldü. Anneleri ise Miles'a bebek gibi davranır, onu lüks gezilere götürür, gün ortasında okula uğrayıp maceralara çıkarır ve böylece onu kendi tarafında tutmaya çalışırdı. Babaları ise tehdit etmekle unutmak arasında gidip gelirdi.

"Beni onların yanında bıraktın," diye suçladı Miles.

Weston alnının ortasını ovdu. "Annem sana düşküncü. *Hâlâ* öyle. Bunu düşünmemiştim."

Miles omuzlarını silkti. "Sen de bir çocuktun ve bencildin. Bunu anlıyorum."

Altdudağımı kemiriyordum ve elim Weston'ın elleri arasında eziliyordu. Ama asıl acıyı göğsümde hissediyordum. Elliot ve ben birbirimize o kadar yakındık ki her dönüm noktasında birbirimizin yanındaydık. Ancak ne Miles ne de Weston böyle bir bağa sahipti. Weston kaçmış, Miles ise her geçen yıl büyüyen bir kinle geride kalmıştı.

"Ve senin bencil olduğum için bana kızgın olduğunu da anlıyorum." Weston öne eğildi, kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. "Ama bu kızgınlığını Elise'e yönlendirdiğin için seni affedebi-

leceğimi sanmıyorum. Bu bana yönelik olmalıydı, ona değil. O sana hiçbir şey yapmadı ama sen ona yaptın.”

“Biliyorum.” Miles’in omuzları düştü. “Bu, özellikle şimdi birbirimizi tanıyıp arkadaş olduğumuz için gurur duyduğum bir şey değil.” Gözleri bana kaydı. “Arkadaşsınız, değil mi?”

Başımı salladım. “Beni sürekli rahatsız ederek sonunda ikna ettin.”

Miles sırtıttı. “Benim süper gücüm.”

Weston bana döndü. “Senin evrim seviyeni asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Yaralanan taraf sensin ama burada hikâyedeki kötü adamla gülüyorsun. Bu nasıl olabilir?”

Miles irkildi, açıkçası ben de içten içe irkildim. Kendi kendime bunun Weston için hâlâ çok taze olduğunu hatırlattım. Her şeyle yüzleşmek için yıllarım olmuştu ama Weston’ın böyle bir zamanı olmamıştı.

“Sonsuza kadar kızgın kalamam, Weston. İlerlemeyi ve bunu geride bırakmayı seçiyorum. Miles’in nereden geldiğini ve neyle başa çıktığını şimdi anladığım için bu özellikle kolay.”

Weston elimi dudaklarına götürüp nazıkçe dokundurdu. “Seninle benim aramda büyük farklardan biri bu. Ben kesinlikle sonsuza kadar kızgın kalabilirim.”

Hafifçe gülümsedim. “Öfkeni elinden almaya çalışmam. Ama Miles’in sana söylediklerini duyduğunu umuyorum.”

Weston dikkatini Miles’a çevirdi. “Duyuyorum. İhmalkâr, berbat bir ağabeydim. Hata yaptım ve bunu şu anda kabul ediyorum. Ama bu, onun sana yaptıklarını bir çırpıda affedebileceğim anlamına gelmiyor. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu biliyordu ve seni bilerek zorbalık yapmak için seçti. Bununla barışık olmamı bekleme.”

“Kimse senden bunu beklemiyor,” dedim. “Ama belki zamanla...”

“Belki.” Weston’ın ağzı sert bir çizgiye dönüştü. Miles’a karşı yumuşayacağına dair pek umutlu değildim.

Miles’in ifadesi hafifledi, benim aksime daha umutluydu. “Belki, hayır değildir.”

Weston ifadesizdi. “Burada kalabilirsin ama bir haftadan fazla değil. Eğer sinir bozucu olur veya Elise’i rahatsız edersen hemen gidersin.”

Miles ona göz kırptı. “Anladım. Burada kalmamın yerleşik haklar oluşturmalarına izin vermek istemiyorsun. Bu mantıklı.”

Weston ayağa kalktı ve beni de yanına çekti. “Şakalar mı? Gerçekten seçmek istediğin yol bu mu?”

Göğsüne hafifçe bastırdım. “Şşt. Bu kadar yeter. Her şey bir gecede çözülmek zorunda değil.”

Miles kanepeye yığıldı, yüzündeki ifade acı doluydu. “Mizah uzun zamandır benim kaçış yolum oldu. Üzgünüm.”

Weston homurdandı. Artık bitmişti ki bu adil bir durumdu. Görür görmez Miles’ı dışarı atmaması onun için büyük bir şeydi.

“Misafir odasında yerini ayarlayabilir misin?” diye sordum.

Miles başını salladı. “Westie’nin beni burada ağırladığı çok daha fazla zaman oldu.”

Weston, parmakları kalçamın üzerinde oynarken, “Bir hafta, Miles,” dedi.

Miles bezgin bir şekilde başını salladı. “Mesaj alındı.”

Weston ve ben yatakta, birbirimize dönük bir şekilde uzanıyorduk. Parmakları saçlarımda uzun, nazik dokunuşlarla dolaşıyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ama konuşmak isterse diye uykuya direniyordum.

Ve istedi.

“Onu geride bırakmamalıydım,” diye mırıldandı.

“Bilmiyordun.”

Eli hareketsizleşti, yanağımın üzerine düz bir şekilde yerleşti. “Ama biliyordum. Şiddeti değil, hayır ama evimiz sıcak ya da sevgi dolu değildi. Senin ailenle bunu buldum ve bir daha geri dönmek istemedim. Miles’ı da yanıma almalıydım.”

“Sen de çocuktun.”

“Onu hiç düşünmedim bile. İşte bu, işin ham ve çirkin gerçeği.”

“Ama o hâlâ burada. Hâlâ senin ailen olmak istiyor.”

Weston ürperdi, başparmağı dudaklarımın kıvrımına hafifçe dokundu. “Ona şu an bakmak bile beni çıldırtıyor. Bana saldırması gerektiği halde seni hedef aldığı için onu öldürmek istiyorum.”

“O zaman bana bak. *Beni* gör, West. Hayattayım ve iyiyim.”

“Seni görüyorum,” diye fısıldadı. “Artık sadece seni görüyorum.”

Bu beni gülümsetti. Huysuz adamım inanılmaz tatlı olmayı başarabiliyordu.

“Seni seviyorum.”

Alnı benimkine yaslandı ve kesik bir iç çekiş bıraktı. “Ben de seni seviyorum, Elise. Keşke bana verdiğini sana verebilseydim. Elimde sadece işlevsiz bir aile ve son on yılda kanımı, terimi ve gözyaşlarımı dökerek inşa ettiğim bir şirket var. Bu yeterli değil.”

“Neyse ki senden başka bir şey istemiyorum.” Tırnaklarımı sakallarının üzerinde hafifçe gezdirdim. “Bana böyle kendini vermeye devam et, ben mutlu bir kız olurum.”

“Tek istediğim bu. Senin mutlu olman.”

O fark etmiyordu ama bunun anahtarı onda saklıydı. Pırlanta kolyeler ve yemek dersleri güzel ve özeldi ama işin aslı, Weston’ın bana ayırdığı zaman ve ilgisi, ondan istediğim tek şeydi.

32. Bölüm

Weston

Bir haftalık sıkı müzakerelerin ardından, Andes resmi olarak Brian Lewis ve tahammül edilemez ukala Dominic Peters'la bağlarını koparmıştı. Marisol'ın ekibi, sözleşmeyi almak için şartlarımızı kabul etmeye fazlasıyla istekli üçüncü bir tedarikçi bulmuştu.

Miles hâlâ misafir odamdaydı ama beni her zamanki kadar rahatsız etmiyordu. Bunun bir kısmı, onun kendini geri planda tutmasından kaynaklanıyordu. Ağzını fazla açmıyor ve kirli çoraplarını odasında tutuyordu. Ama itiraf etmeliyim ki onun canımı sıkmaması için bilinçli olarak çaba gösteriyordum. Ona, tam bir baş belası küçük kardeşimden başka bir şey olma şansı hiç tanımamıştım.

Bu hafta sonu, onunla biraz vakit geçirmek için zaman ayırbilirdim belki.

Bilgisayarımı kapatıyordum ve aklım çoktan ofisten çıkmıştı ki Renata kapıyı çaldı.

“Evet?”

Kapıyı araladı. “*Times*’dan bir muhabir, birinci hatta sizi bekliyor.”

Ona kaşlarımı çattım. Renata, önceden programlanıp, titizlikle incelenmedikçe röportaj vermediğini bilirdi.

“Neden? Onları insan kaynakları ekibine yönlendir. Muhabirlerle konuşacak vaktim yok.”

“Weston...” Ellerini sıkıp duruşu beni bir anda doğrulttu, tehlike çanları zihnimde çalmaya başlamıştı. “Gerçekten onunla konuşmanız gerektiğini düşünüyorum.”

Telefonu almak için elimi uzattım ama kendimi durdurdum. Fevri davranmak tarzım değildi. Plan yapmadan harekete geçmek sadece felakete yol açardı.

“Bu neyle ilgili?”

Renata masama yaklaştı, yüzündeki her zaman mevcut olan kırıksıklıklar endişeden derinleşmişti.

“Adının Ellis Frey olduğunu söyledi. Onu hatta bekletirken araştırdım. İki yıl önce araştırmacı gazetecilik alanında Pulitzer’a aday gösterilmiş bir çevre muhabiri.” Renata derin bir nefes aldı. “Tedarikçilerimizin atıkları yanlış ve yasadışı şekilde bertaraf ettiğiyle ilgili bir haber yapacaklarını söyledi. Sizden bir açıklama almak istiyor ama haber, ne olursa olsun yayınlanacakmış.”

Omurgam bir buz direğine dönüşmüştü. “Bu imkânsız.”

“Onunla konuşmanız gerektiğini düşünüyorum.”

“Konuşacağım. Ona bu saçmalığın ne kadar büyük bir yalan olduğunu söyleyeceğim.” Elim telefona uzandı. “Teşekkür ederim, Renata. Artık eve gidebilirsin.”

Renata duyarlı adımlarla döndü ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Telefonu kaldırdım.

Yatağıma sürünüp Elise’e sarıldığımda saat sabahın ikisiydi. Eli yüzüme dokundu.

“Ne oldu?” diye kısık bir sesle sordu.

O kadar çok şey vardı ki. Ama ona anlatmayı düşünmek bile neredeyse paniklememe neden oluyordu.

“Bu gece konuşmak istemiyorum, bebeğim.”

“Tamam.”

Karanlıkta dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm. Ona duyduğum ihtiyaç, son birkaç saattir beni yiyip bitiren öfke ve kafa karışıklığının üzerini örttü. Onu tutmak, ona dokunmak, beni dengede tutan tek şeydi.

Geceliğini yukarı çekip çıkardıktan sonra yüzümü onun boynuna gömdüm ve göğsümde hissettiğim ağırlığı hızla atan kalbimi sakinleştirmek için kullandım.

“Sana ihtiyacım var.”

Parmakları saçlarımın arasından geçti ve bacaklarını açtı. “Buradayım, West.”

Yumuşak ve sıcacıktı. Onu uyandırmıştım ama tereddütsüz ve sorgusuz sualsiz bana gelmişti. Şu an ben batan bir gemiydim ve o, yaklaşan felakete rağmen çalmaya devam eden grup gibiydi. Kaçılmaz, acı verici son öncesi bir teselli ve dikkat dağıtıcı...

Başımı kaldırdığımda gözleri parlıyordu. “Külotunu çıkar. Seni hissetmek istiyorum.”

Başını sallayarak aşağı uzandı ve iç çamaşırını çıkardı. Dizlerimin üzerinde doğrulup *boxer*’ımı aşağı indirdim ve sert, acı verecek şekilde dikleşmiş halimi ortaya çıkardım. Dirseğinin üzerinde kalkarak elini bana uzattı. Avcu sıcaktı, kavrayışı sıkıydı, beni ritmik şekilde hareket ettiriyordu.

“West,” diye mırıldandı. “Gel buraya.”

Elise benim varış noktamdı. Ofisimden çıkıp çözülemez olanı çözmeye çalışmak için geceyi masamda geçirmememin sebebiydi. Eğer sadece bu küçük molayı alabilirsem yaklaşanları -inşa ettiğim her şeyin potansiyel yıkımını- göğüsleyebilirdim.

Bacaklarının arasına yerleştim ve üzerine kapandım. Sertliğim, ıslak kıvrımları arasında kayarken klitorisine her dokunuşumda onu okşuyordu.

Kolum boynunun altına girdi, parmaklarım saçlarının arasında dolanırken yavaşça içine gömüldüm. Gözlerimiz birbirine kilitlendi. Nefesler aramızda geçti. Ten tene, atan kalp atan kalbe...

Sessizlikte birbirimizle birleşiyorduk. Doğru gelebilecek hiçbir kelime yoktu ve boğazıma saplanmış ihtiyaç düğümünden dolayı kelimeleri şekillendiremiyordum.

Yüzüme dokundu. Bense omuzlarını ve çenesini, yumuşacık

tenini okşadım. Dudaklarımız sağlam bir baskıyla buluştu, ayrıldı, daha sonra tekrar birleşti. Gözleri binlerce soru barındırıyordu ama gözlerimde gördüğü şeyin sebebini sormak yerine beni öptü.

Dizleri yanlarımı sıkıştırdı. Daha derine gittim, daha uzağa daldım. İki insanın olabileceği kadar yakındık ama hâlâ ona karşı açgözlüydüm.

Bir iç çekiş ve inlemeyle geldi, bedeni benimkini derinlemesine sardı. Dudaklarımı, zevkinden gelen titreşimleri hissetmek için kavisli boynuna sürdüm.

Eğer sonsuza kadar böyle kalabilseydim sadece onunla, dışarıdan hiçbir şeyin içeri giremeyeceği bu karanlıkta kalırdım. Her şeyin ötesinde bunu seçerdim.

Devam etmeye, sona direnmeye ne kadar çabalasam da bedenim Elise'in çağrısına cevap verdi. Yüzünü ellerimin arasında tuttum, dudaklarına onu sevdiğimi fısıldadım. Beni sımsıkı tuttu, yana dönene kadar bacaklarının arasında sakladı.

Rollerimiz değişmişti. Her zaman onu tutan ben olurdum ama nefes almak kadar kolay bir şekilde beni sıcaklığıyla sarmasına izin verdim.

“Seni seviyorum, West,” diye mırıldandı.

“Ben de seni seviyorum, bebeğim. Hadi uyu.”

Başını salladı, yanağını benimkinin üzerine koydu. “Sen de uyu.”

Nefesi hemen düzene girdi, kolları gevşedi. Ben onu yakın tutarak, karşıma çıkacakları nasıl atlatacağımı düşünerek çok daha uzun süre uyanık kaldım.

33. Bölüm

Elise

Haberi herkesle aynı anda öğrendim.

Andes, zehirli kimyasalların yakınlardaki su kaynaklarına atılması nedeniyle EPA* tarafından soruşturma altındaydı. Bu, Brian Lewis'ın fabrikasındaki uygulamaları yıllardır devam ettirdiğini ifşa eden bir makalenin ardından ortaya çıkmıştı.

Weston'ın hafta sonunu ofisine kapanarak geçirdiği süre boyunca en kötüsünü beklemiştim. Ama beklemediğim şey, neler olup bittiğini bana söylememesiydi. Beni gecenin bir yarısı uandırıp seviştikten sonra neredeyse hiç konuşmamıştık.

Her ne kadar bu durumu kişiselleştirmemeye çalışsam da incinmemek imkânsızdı. Kendi sevgilimle ilgili neler olduğunu öğrenmek için *Times* gazetesini açmak zorunda kalmak kalbime saplanan bir hançer gibiydi.

Duygularımı bastırdım, destekleyici tavrımı takınıp ona mesaj attım.

Ben: *Makaleyi okudum. Bana ihtiyacın olduğunda buradayım. Seni çok seviyorum, Weston.*

Biri masamın üzerine oturdu. “Şu saçmalığı okudun mu?” dedi.

Sessiz telefonumu ekranı aşağı bakacak şekilde koyup Miles'a baktım. “Okudum. Onun adına kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Tamamen saçmalık. Andes, tedarikçilerinin her birinde düzenli kontroller yapar. Böyle bir şeyin gözden kaçması mümkün değil. Belli ki *Times*'taki biri fazla sigara içmiş ve beyin hücreleri düzgün çalışmıyor. Weston o gazeteyle işi bittiğinde onu satın alacak.” Kaşlarını oynattı. “Aldrich Times nasıl geliyor kulağa? Miles

* Çevre Koruma Ajansı.

Aldrich, baş editör. Bir gazete nasıl yönetilir hiçbir fikrim yok ama o kadar zor olamaz.”

Midemde ağır bir taş gibi oturan hisse rağmen güldüm. “Hayallerinin peşinden gitmeni destekliyorum.”

“Bu sadece bir dakikadır hayalim ama desteğin için teşekkür ederim.” İfadesi ciddileşti. “Weston nasıl? Evde görmedim.”

Omuz silktim. “Ben de görmedim. Nasıl olduğunu bilmiyorum.”

Kaşları endişeyle çatıldı. “Ne? Onunla konuşmadın mı?”

“Andes’te bir acil durumla ilgilendiğini belirten kısa bir mesaj dışında bir şey duymadım. Bu cumartesi sabahıydı.”

Miles’in eli yumruk oldu. “Bu hiç hoş değil.”

Hoş değildi ama Weston’ı savunma ihtiyacı hissettim. Andes, onun hayatı olmuştu ve tehdit edilmesi, saldırıya uğraması onu öldürüyor olmalıydı. Keşke yanında olmama izin verseydi. Bu beni öldürüyordu.

“Büyük bir şeyle uğraşıyor ve yüklerini paylaşmaya alışık değil.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bu seni ortada bırakması için bir bahane değil. Hiç hoşuma gitmedi.”

“Benim de gitmiyor ama ofisine fırtına gibi girip ilgi talep etmeyeceğim.”

“Etmen gerekmezdi.”

İç çekerek, “Gider misin lütfen?” dedim. “Beni daha da üzüyorsun.”

Haksız öfkesi kayboldu. “Ah, hayır,” dedi. “Özür dilerim, Lissie. Tanrım, tam bir aptalım.”

“Değilsin. Benim için öfkelenmeni anlıyorum ama şu an buna ihtiyacım yok.”

Masamdan inip yanıma geldi ve kolunu omzuma attı. “Bugün seni yemeğe götürüyüm. En iyi davranışlarımı sergileyeceğime söz veriyorum.”

Kolunu itip uzaklaştım. “Eğer modum olursa haber veririm. Şu an fazla huysuzum, düşünmem.”

Birkaç adım gerileyip ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Bazen biraz kalın kafalı olabilirim ama alt metinleri okuyabiliyorum. Sadece söylemek istedim, canın isterse buradayım."

"Teşekkürler, Miles."

Sonunda gitti ve ben telefonumu ters çevirdim. Weston'dan hâlâ cevap yoktu.

Saat gece yarısını gösterirken bir mesaj geldi. Bir saattir dönüp duruyordum ve uyku aklımın ucundan bile geçmiyordu. Sanırım ondan haber bekliyordum.

Weston: *Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Bütün gün avukatlarla toplantıdaydım, telefonuma hiç bakamadım. Bu durum hemen bitmeyecek.*

Ben: *Özür dilemek zorunda değilsin. Evde misin?*

Weston: *Eve yeni geldim. Bayılmak üzereyim.*

Ben: *Yanına gelmeme ve birlikte uyumaya ne dersin?*

Weston: *İsterim ama sen buradayken ihtiyacım olan uykuyu alamayacağımı biliyorum. Ayrıca şafakta yeni toplantılar için ayakta olacağım.*

Ben: *Tamam. Anlıyorum. Ama en azından benimle neler olup bittiğini paylaşmaya çalışır mısın? Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum.*

Weston: *Deneyeceğim, bebeğim ama şu an önceliğim Andes. Aklim tamamen orada, bu yüzden benden haber alamazsan nedeni bu. Seni seviyorum. İyi geceler.*

Ben: *Ben de seni seviyorum. Öptüm.*

Telefonumu ağrıyan göğsüme bastırdım. Gün boyunca Weston'dan haber almayı özlemiştim. Peki, neden şimdi ondan haber alınca olduğumdan daha kötü hissettim?

Asansörle sekizinci kata çıkarken dudaklarımı kemiriyordum. Midem keleklerle dolup taşıyordu. Vücudumun bu tepkisini tam olarak anlayamıyordum. Weston'a uğramak artık düzenli bir alışkanlık haline gelmişti. Peki, neden bugün bu kadar gergindim?

Muhtemelen günlerdir yüz yüze görüşmediğimiz ve konuş-

malarımızın kısa ve seyrek olmasından dolayıldı. Avukatlarla ve yönetim kurulu üyeleriyle toplantılara gömülmüştü. Bunun farkındaydım ve elimden geldiğince anlayışlı olmaya çalışıyor, tekrar tekrar bu durumun benimle alakalı olmadığını kendime hatırlatıyordum.

Masasına yaklaştığımda Renata telefondaydı. Hareketleri telaşlıydı. Karşı taraftaki kişiyi dinlerken ağzı derin bir şekilde büzülmüştü.

Gözleri benimkilerle buluştu. Weston'ın ofisini işaret ederek, "Toplantıda mı?" diye sessizce sordum. Başını iki yana salladı, dikkati tekrar konuştuğu kişiye döndü.

Weston'ın kapısını hafifçe çaldım ve birkaç saniye bekledikten sonra içeri girdim.

Onu gördüğümde kalbim sıkıştı. Masasındaydı ve başı ellerinin arasından sarkıyordu. Ben odayı geçip yanına yaklaştığımda başını kaldırmadı. Ancak elimi omzuna koyup adını söylediğimde tepki verdi.

Başını hızla kaldırdı ve gözlerinin altındaki morluklar nefesimi kesti. Weston -kamp gezimizde ormanın ortasında bile- her zaman düzenli ve derli toplu görünürdü. Ama şu anda yıkılmış görünüyordu.

"West," diye iç çektim.

Bana bir an delip geçici gözlerle baktı, daha sonra dalgınlığından sıyrıldı. "Elise. Burada ne yapıyorsun?"

"Seni kontrol etmeye geldim." Masasına bıraktığım kâğıt torbayı işaret ettim. "Sana öğle yemeği getirdim. Yemek yemeye vakit ayırmadığını düşündüm."

Nefesi yorgunluktan titriyordu. "Arasaydın, birazdan avukatlarla çalışarak öğle yemeği yiyeceğimi söyledim. Buraya kadar boşuna gelmezdin."

"Ah!" Sesi, daha önce hiç olmadığı kadar sert çıkmıştı. Bu sözler bana bir ton ağırlığında vurdu. "Arasaydım, cevap verir miydin?"

Kaşları çatıldı, burnunun üstünde derin bir kırışıklık oluştu.

“Bak, ne söylememi beklediğini bilmiyorum. Andes’i kurtarmaya çalışıyorum. Eğer bir mucize yaratamazsam kaç işin tehlikede olduğunu anlıyor musun? Telefona cevap vermiyorsam bunun nedeni meşgul olmam. Dün gece de açıkladığım gibi şu anda tüm odağım burada. Şu anda telefonlarına cevap vermekle ilgili endişelenemem.”

Elim omzundan yanmış gibi çekildi.

Aslında *azarlanmıştım*. Kendimi bu kadar küçük hissettiğim bir an hatırlayamıyordum. Muhtemelen lisedeydi. Yemekhanede öğle yemeği yerken *Fil Ellie* tezahüratlarından kaçınmak için lavaboda yemek yemeyi tercih ettiğim zamandı.

“Tamam. Anladım. Gidiyorum.” Torbayı alıp sıkıca kavradım. “Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

“Elise.” Sandalyesine yaslanıp uzun uzun, dikkatlice beni süzdü. “Bu gece sana mesaj atacağım, tamam mı?”

“Tabii.” Kırılmış hislerimi içime bastırarak yuttum. Bu durum benimle ilgili değildi. Bunu kendime yeterince söylersem belki inanırdım. “Hoşça kal, Weston.”

Weston’ın ofisinden çıkarken Renata telefonunu kapamıştı ve en az onun kadar yorgun görünüyordu.

“Nasıl geçti?” diye sordu. Alaycı ifadesi, tam olarak nasıl geçtiğini bildiğini söylüyordu.

Derin bir nefes alıp ona gülümsedim. “Suşi sever misin?” Torbayı kaldırdım. “Fazlam var.”

Torbayı elimden kaptı. “O kadar açım ki bir fareyi bile yerim. Patronum bana nefes alacak zaman bırakmıyor.”

Gülümsemem zorlama olsa da çabalıyordum. “Yarın acıkırsan haber ver, öğle yemeğine gittiğimde sana bir şeyler getiririm. Hiç sorun değil.”

“İyi birisin, Elise.” Başını salladı. “Şu anda Weston kendisi değil. EPA ve basında olup bitenler onun için kişisel bir saldırı gibi geliyor. Weston’ın tüm felsefesi sorgulanıyor. Sadece Andes’i savunmuyor, kendisini de savunuyor.”

Bu duruma nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Ve cevap ver-

mem gerekmediği ortaya çıktı. Weston'ın sesi, Renata'nın telefonunun hoparlöründen geldi.

“Renata, ziyaretçi kabul etmediğimi söylemiştim.” Sert sesi omurgamdan aşağı titretti. Ziyaretçi miydim?

Renata çabucak telefonu alıp bana baktı, daha sonra bakışlarını kaçırıldı. “Bunu anlıyorum, ama...”

Sözünü kesti ve söylediklerini duymasam da yüz ifadesi bana her şeyi anlattı. Bu telefon görüşmesi, ona erişim sağladığım için yapılmıştı.

Telefonu kapadı ve bakışlarımı görmezlikten geldi. “Suşi için teşekkürler, tatlım.”

“Ben bir istisna değilim, değil mi?”

Ağır bir iç çekişle ellerini masasında birleştirip nihayet gözlerine baktı. “Sana söyledim, şu anda kendisi değil. Aldığı kararlar, sana olan hislerini yansıtmıyor.”

“Tabii. Ama yine de bu kararları alıyor.”

Ağzını ince bir çizgi halinde büzdü. Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Sevgilim beni ofisinden menetmişti ve ikimiz de bunun farkındaydık.

Gece yarısı mesajım geldi. Ekranda ismine bakakaldım. Başparmağım üzerine basmak için beklerken ekran kararınca kadar havada kaldı. Gittiğinde içimde bir rahatlama oldu. Telefonumu yüzüstü komodinin üzerine koydum, başımı battaniyenin altına gömdüm ve gözlerimi kapamaya zorladım.

Sabah, birkaç saatlik bölük pörçük uykudan sonra Weston'ın mesajlarını okumak için kendime izin verdim.

Weston: *Eve geldim. Yatmak üzereyim. Berbat bir gündü.*

Weston: *Uyudun mu?*

Weston: *İyi geceler, bebeğim.*

Bu sabah bir mesaj daha göndermişti.

Weston: *Bunu aldığı anda bana haber ver ki endişelenmeyeyim. Senin adına endişelenmek için çok fazla şey oluyor, bebeğim.*

Gün daha başlamadan ağlamam, günün nasıl geçeceği konusunda kötü bir işaret. Gözlerimden akan yaşları sildim.

İçimdeki o acı dolu taraf Weston'ı endişelendirmek istiyordu çünkü ben endişeden tükenmişim: Ama o kadar küçük biri değildim.

Ben: *İyiyim. Merak etme. Umarım bugün daha iyi geçer.*

Telefonumu tekrar elime almadım ancak duş alıp iş için gindikten sonra baktım. Weston mesajımı okumuştur ama cevap vermemişti. İçimdeki korku, kurşun gibi mideme oturdu. Olan hiçbir şey doğru hissettirmiyordu. Weston bir kriz yaşıyordu ve bana yaslanmak yerine beni bir kol boyu mesafesinde tutuyordu.

Belki de tamamen uzaklaştırıyordu. Hissedilen tam olarak buydu.

Saoirse, ben mutfağa girerken oradaydı. Yüzümü görür görmez, bir kupayı ağzına kadar kahveyle doldurup tezgâhtan bana doğru kaydırды. Kupanın üzerinde bir sansar resmi vardı ve *Çöp ye ve Şeytan'ı selamla* yazıyordu. Ona çiftçi pazarından aldığım bu kupayı görünce, neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım. Bu onun favori kupasıydı. Asla kimseyle paylaşmazdı.

“Bana acıyorsun,” diye suçladım.

Kalçasını yana eğdi. “Sevgilin aptallık yapıyor, biraz da ondan.”

“O bir aptal değil. Sadece...” Sözlerim yarım kaldı. Ne hissettiğime tam olarak karar verememişim.

Saoirse kollarını açarak yanıma geldi. Ona sarılması için izin verdim ama kesinlikle ağlamayacaktım. Makyajımı yapmışım ve tekrar yapacak vaktim yoktu. İşte bu noktada kararlılığımı korudum.

Geri çekilip ellerini omuzlarıma koydu. “Aptalca davranıyor, tatlım. Bunun tartışılacak bir yanı yok. Onun yaşadıkları ne kadar büyük olursa olsun, sen burada tamamen karanlıkta kalıyorsun. Bu doğru değil. Hayat zorlaşınca seni bir kenara itemez.”

“Evet, haklısın ve bunu inkâr etmeye çalışmayacağım. Ama ne yapabilirim ki? Ofisine gidip ilgi talep edemem. Bu benim tarzım değil. Hatta öyle olsa bile...” Kendi sözlerime boğuldum. Onları

çıkarabilmek için boğazımı iki kez temizlemem gerekti. “Zaten ofisine girmem yasak.”

O anda neredeyse çökecektim. Saoirse’nın şefkatli ifadesi, onun kollarına atılıp günümü orada geçirme isteği uyandırdı. Ben böyle biri değildim ama mesele şu ki Weston, işi yerine beni seçtiği için onu affettiğim son seferde sözler vermişti ve bu sözleri tutacağına inanmıştım.

Ama tutmamıştı.

Gerçeklik, üstüme hızla gelen bir kamyon gibiydi.

“Lise...”

Başımı salladım. “Hayır, sorun değil. Ben iyiyim. İşe gitmem gerek. Eminim her şey yoluna girecek.”

İçini çekti, sanki gördüğü en üzgün şeymişim gibi bana baktı. Ve ben de kendimi öyle hissettim. Patrick, günlerce benimle konuşmayı bırakmış, daha sonra da asistanına beni ziyaret etmememi söylemiş olsaydı ona sebebi ne olursa olsun *defol git*, derdim.

Ama bu *Weston*’dı.

Tüm kuralların istisnasıydı.

Henüz ondan vazgeçmeye hazır değildim.

Gece yarısı mesajlarım gelmeye devam etti ama hafta boyunca Weston’dan başka bir haber alamadım. İş yoğunlu ve boş zamanlarımda Saoirse, hızla uzaklaşan erkek arkadaşımın beni daha fazla üzmesine engel olmak için âdeta taklalar attı.

Haberleri okudum ve ofisteki dedikoduları dinledim. İnsanlar endişeliydi ama Weston’ın her şeyi düzelterceğinden eminlerdi. Bunu söylerken ellerini ovuşturuyor ve *ne olur ne olmaz*, diyerek özgeçmişlerini güncelliyorlardı.

Weston’a karşı hissettiğim sempati içimi yumuşatıyordu. Omuzlarındaki yük ağırdı. Herkes şu an ona bakıyordu ve bu baskı altında dimdik durmak zor olmalıydı.

Ama sabrım sınırlıydı ve tükeniyordu. Andes için bir hafta boyunca ihmal edilmek ve kenara itilmek, beni fazlasıyla yaralamıştı. Weston, geçen her günle bizi daha da mahvediyordu.

Gece yarısı attığı mesajlar yüzüme bir tokat gibi çarpıyordu.

Çatı katına çıkıp, “Beni ofisinden kovdun!” diye bağırmak istiyordum. Ama bağırın biri değildim. Ben katlanan türdendim. Sessizce her şeyi içime atıp bir kenara kaldıran türden. Beni azar azar tüketen bir durumdan kendimi çekip çıkaran türden.

Hafta sonu tekrar geldiğinde, Saoirse’yla çiftlik pazarına sürüklendim ama onun neşesi bile beni yukarı çekemedi. O bir şeylerle oyalanırken telefonumu çıkardım ve bunu kendime ve ona yapmayacağıma dair söz vermeme rağmen Weston’a mesaj yazdım.

Ben: *Hey... Biliyorum, çok yoğunsun ama belki seni kısa bir süreliliğine de olsa görebilirim diye düşündüm. Ofiste misin?*

Cevap beklemeden ki içten içe cevap alamayacağımı zaten biliyordum, telefonumu çantama geri koydum. Weston’dan artık kııntılar istemek bile midemi utançla bulandırıyor.

Saoirse bana çarptığında, düşüncelerimi kalp ağrımdan uzaklaştırdı. “Bebğim, bak senin için ne aldım.” Küçük bir arıyla süslenmiş, arı kovanı şeklinde bir cam kavanozu havaya kaldırdı.

“Nedir bu?”

“Bal koyuyorsun ve bu küçük dönen çubukla servis ediyorsun. Çok tatlı değil mi? Senin için aldım çünkü sen tam da arıların balı gibisin.”

Kavanozu ondan alırken ani bir şekilde gözyaşlarımı boğmaya çalıştım. “Bu, bana verilen en tatlı hediye olabilir.”

Saoirse’dan saklanmak mümkün değildi. İki eliyle yanaklarımı tuttu ve alnımdan öptü.

“Sakin çiftlik pazarının ortasında ağlama yoksa ben de ağlamaya başlarım ve bir daha buraya gelip balcı çocuktan telefon numarasını istemeye cesaret edemem.”

“Neden şimdi istemiyorsun?”

Kaşlarım kaldırıp indirdi. “Onu biraz merakta bırakıyorum. Bu onunla flört ettiğim ikinci hafta. Bir hafta daha, ondan sonra tam hazır olacak.”

İşte böyle, Saoirse beni ağlamaktan uzaklaştırıp güldürmeyi başarmıştı.

Akşam olduğunda hâlâ Weston'dan haber alamamıştım. Saoirse'nin beni gözetlemediği nadir anlardan birinde anahtarlarımı aldım, gururumu bir kenara bıraktım ve çatı katına çıkan asansöre bindim.

Kapıyı açıp, içeri girdiğimde beklediğim sessizlikle karşılaşmıyınca durakladım.

“Merhaba?” diye seslendim.

Televizyonun sesi sustu. “Lisie?”

“Miles?”

Girişteki holde ilerledim ve Miles belirdi. Elleri kalçalarındaydı, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

“Hey. Seni görmek sürpriz oldu. Weston beni dairesini dağıtmadığımı kontrol etmen için mi gönderdi?”

Bu, Weston'ın burada olup olmadığını da cevaplamış oldu. Hayal kırıklığına uğramıştım ama burada olup, mesajlarıma cevap vermeden takılıyor olsaydı daha da hayal kırıklığına uğrardım.

“Hayır, beni o göndermedi.” Anahtarlarım, sıkılı yumruğumun içine battı. “O... Ofiste mi?”

Miles kafasını yana eğdi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Bekle. Onun Kaliforniya'da olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu sabah ayrıldı. *Biliyorsun*, değil mi?”

Tüm içgüdülerim *evet, tabii ki biliyorum*, demek istedi. Ama şaşkınlıktan rol bile yapamadım. Şokum yüzümden açıkça okunuyor olmalıydı ki Miles da benimle birlikte yıkıldı.

“*Hayır*,” diye fısıldadı. “Bunu yapmadı.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” diye doğruladım.

“Lanet olsun.” Miles hızla yanıma geldi, her zamanki gibi beni kollarına aldı. “Üzgünüm, Lisie. Ne yaptığını bilmiyorum.”

Titrek bir nefes alıp alnımı omzuna yasladım. İçten içe bunun geleceğini biliyordum ama gerçekleştiğine inanamıyordum.

Bu, benim sınıırımdı.

Weston'ı seviyordum. Bu yüzden ona zaman, alan ve anlayış

göstermiştim. Ama bu... Bu fazlaydı. Uçağa binip eyaletler ötesine gitmişti ve benim önemli bir etken olmadığımı da göstermişti.

Bu, Patrick'in ihanetinin bana bir tsunami gibi çarpmasına benzemiyordu. Weston'ın yıkımı, beni yavaş yavaş aşındırarak olmuştu. Beni tüm sinirlerim çıplak, kemiklerim çatlamış ve güvenim solmuş bir hale getirene kadar...

Bir konuşma bile olmadan bitmiştik.

Gözlerim yaşlarla bulanıklaşmış halde Miles'tan geri çekildim.

"Ben gideceğim."

"Gitmek zorunda değilsin. Benimle kal."

"Hayır." Yanaklarımı sildim. "Burada daha fazla kalamam."

Tıpkı ağabeyi gibi Miles da gitmeme izin verdi.

34. Bölüm

Weston

Kendi kişisel kâbusumun içinde yaşıyordum. Brian Lewis'in fabrikasından gelen raporlar midemi bulandırıyor. Andes'in onun yasadışı atıklarını fark etmemiş olması, bunu mazur göstermez ya da çevreye verilen uzun vadeli zararı telafi etmezdi.

Bunu bilmeliydik.

Yaşananlar, şirketimin temelini oluşturan prensiplere tamamen aykırıydı. En küçük çevresel ayak izine sahip olmak en büyük gurur kaynağımdı.

Ama eski atasözü tamamen doğrudu. Gurur, gerçekten de düşüşten önce gelirdi.

Marisol, bu sabah arabaya bindiğimden beri durmaksızın konuşuyordu. Batı Yakası tedarik zincirinden sorumlu olduğu için Brian'ın yaptıklarını gözden kaçırmakla ilgili suçun bir kısmını üstleniyordu ve benimle birlikte aktif olarak hasar kontrolü üzerinde çalışıyordu.

Araba, Andes'in genel merkezinin önünde durdu. Önce ben indim, daha sonra Marisol'a yardım etmek için elimi uzattım. EPA yetkilileriyle yapılacak bir dizi görüşme için ofise gidiyorduk.

Marisol, önümüzdeki birkaç gün içinde neler olacağını anlatırken elleri havada hareket ediyordu. "Saha ilişkilerinden Mark ziyaret edecek."

Ama dinlemiyordum. Elise, binanın köşesinden dönüp girişe doğru ilerliyordu. Sanki yaklaştığımı hissetmiş gibi başını çevirdi ve göz göze geldik.

Yürümeyi bıraktı. Bir an sonra yanına yetiştim.

"Elise."

Dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı. "Weston."

Hak ettiğimden değil ama hiç de sıcak bir karşılama değildi.

Aman Tanrım! Elise'in sıcaklığını bir dakika bile olsa hissetmeyi, bir haftadan uzun süredir yaşadığım bu mutsuzluktan sonra deli gibi istiyordum.

"Konuşmamız mümkün mü?" diye sordu.

Evet, demek üzereydim ama önce Marisol'a baktım. Bileğini kaldırıp saatine dokundu, daha sonra sert bakışlarını Elise'e çevirdi.

"Üzgünüm ama bir toplantım var."

Elise başını salladı. "Bu, işle ilgili ve sadece bir dakikanı alacak."

Göğsümde bir rahatlama hissettim. Bana *evet*, demem için bir sebep vermişti. İşe yer açabilirdim. Her şey beklemek zorundaydı. Kendime sonunda beni neyin beklediğini düşünmeme bile izin veremezdim.

"Bunun için zaman ayırabilirim. Bizimle sekize gel."

Elise, asansörde benden olabildiğince uzak durdu. Marisol ise tam tersini yaparak sinirimi daha da artırdı. Küçük alanda sessizlik hâkimdi. Sonunda sekizinci kata vardığımızda, asansörden bir an önce çıktım.

Ofis kapımı açıp Elise'in içeri girmesine izin verdim. Marisol da girmeye çalıştı. Onu durdurduğumda ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Beni içeri almıyor musun?"

"Hayır. Konferans odasında çalış," diye sertçe yanıt verdim. "Birazdan çıkacağım."

Mükemmel kaşları kalktı. "Eğer Andes'le ilgili konuşmak istiyorsa nede-"

"Hayır." Kapıyı kapatıp kilitledim.

Elise, masamın önündeki sandalyelerin yanında duruyordu. Ona bakarak geçirdiğim zamanı gereğinden uzun tuttum çünkü ona açtım. Aynı odada olalı ne kadar zaman geçtiğini unutmuştum. Haftalar olmuş gibi hissediyordum ama sadece birkaç gün olmalıydı.

Elise, lafı dolandırmadan söylemek istediği şeye giriş yaptı.

“Görüşme yaptığım adamlardan birinin söylediği bir şeyi hatırladım. İşe yarar mı bilmiyorum ama belki de işine yarar diye paylaşmak istedim. Cameron Gilles, saha ekibinin sürekli gelip gittiğini ama uzun zamandır onları görmediğini ve görmeyi de özlemediğini söyledi.”

Gözlerimi kapatıp bana söylediklerini sindirmek zorunda kaldım. “Cameron Gilles? O da kim?”

“Brian Lewis’ın fabrikasında çalışıyor. Beni kaya tırmanışına götüren adamlardan biri.”

“Ve Cameron’la kaya tırmanışına gittiğin sırada, saha ekibini uzun zamandır görmediğini mi söyledi?”

“Evet. Başka şeyler hakkında şakalaşırken yaptığı rastgele bir yorumdu ama emin olmak için notlarıma geri döndüm ve söylediği buydu.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, öfke kanımda kaynıyordu. “Ve bunu bana söylemeyi ilk kez şimdi mi düşündün?”

“Evet, öyle.”

Ellerim yumruk oldu. “Tanrım, Elise, bunu bana bir ay önce söylemiş olsaydın tüm bu ola-”

“Üzgünüm, Weston ama bağlam dışında bunun ne kadar önemli olduğunu bilemezdim. Ancak şimdi anlam kazanıyor, bu yüzden ofisindeyim.”

Söyledikleri tamamen mantıklı olmasına rağmen öfkemi dizginlemek için kendimle mücadele etmem gerekiyordu. Karşımdaydı. Güzel, üzgün ve o kadar uzaktı ki... Yanına gidip onu sarsmak, ona sarılmak ya da onunla birlikte olmak istiyordum. Belki de hepsi. Ama sonra ne olacaktı? Andes pamuk ipliğine bağlıydı. İstediklerimin bir önemi yoktu. Şimdi değil.

“Bu kadar mı?”

Gözlerini kırptırdı, omuzları düştü. “Sanırım öyle.”

Kapıya yöneldi, ben de kenara çekildim ve nefesimi tuttum. Onun kokusunu alırsam kendime engel olamamaktan ve yapmam gerekenlerden uzaklaşmaktan korktum.

Tam son anda, arkasını dönüp bana baktı. “Renata’ya beni ofisine almamasını söylediğini duydum.”

Bu itirafıyla irkildim. Bunu zalimlik olsun diye yapmamıştım. Mecburiyetten yapmıştım. “Bunu duyduğun için üzgünüm. Ama anlamalısın ki...”

Elini kaldırdı ve bana dokunmaya tehlikeli derecede yakındı. “Ve bu yetmezmiş gibi cumartesi sabahı kapını çaldım. Kapıyı Miles açtı ve Kaliforniya’ya gittiğini o söyledi. Eyaletten çıkmışsın ve bana söylemeye bile zahmet etmemişsin.” Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. “Ne yapıyorsun?”

“Şirketimi kurtarmaya çalışıyorum, Elise. Bunu bildiğini sanıyordum.”

“Hayır, Weston. Benimle ne yapıyorsun?” Derin bir nefes verdi. “Ben senin için bir öncelik bile değilim, değil mi?”

Kapının diğer tarafında telefonlar çalışıyordu. Şirketimdeki felaketi düzeltmeye çalışan insanların sesleri duyuluyordu. Masam doluydu ve üzerine bir şey daha eklenmişti.

Parçalanıyordum, o kadar farklı yöne çekiliyordum ki başım dönüyordu.

Üstelik karşımda duran sevdiğim kadındı. Sözler verdiğim kadın... Haklı olarak incinmişti. Bana ihtiyacı vardı.

Her zamanki gibi bir şeyleri mahvediyordum ve yapılacak hiçbir şey yoktu. Bir felaketi diğerine değiş tokuş etmek mümkün değildi. Tam burada, tam şimdi, hangisini ele alacağıma karar vermek zorundaydım.

“Bunu yapamam. Altından kalktığım da konuşuruz ama şu an olmaz. İnsanlar beni bekliyor, bu yüzden...”

Parmakları ceketimin koluna hafifçe dokundu. “Seni bekliyorum.”

Nazik sözlerinde bir son vardı. Geçmiş zaman. Bir sepet kedi yavrusu gibi teslim edilen bir ölüm çanı. Eğer izin verseydim beni öldürürdü ama buna izin veremezdim.

“Başlamadan önce sana bu konuda iyi olmadığını söylemiştim. Seni uyarmıştım, değil mi?” Öfkem yeniden yükseldi ama

kime ya da neye olduğunu ben bile bilmiyordum. Sadece... Oradaydı. Yoğun ve boğucu.

“Sanırım söyledin. Seni dinlemediğim için üzgünüm.” Kapıya çarpına kadar geri geri gitti ve sonra kapının tokmağıyla oynadı. “Ve bu iş bittiğinde konuşmayı da dert etme. Söylememiz gereken her şeyi söylediğimizi düşünüyorum. Umarım her şey yoluna girer. Andes iyi bir şirket.”

Bir saniye sonra gitmişti ve içimdeki yanlışlık hissi üzerime bir ton tuğla gibi çarptı. Neredeyse peşinden gitmeyi düşündüm ama yakalasaydım ne diyeceğimi bilmiyordum.

Telefonum cebimde titreşti ve bildirimlere bakmak için çıkardım. Elise’in fotoğrafı ekranımı aydınlattı.

Kahretsin!

Gözlerim karardı ve telefonu duvara doğru fırlattım. Çıkan yüksek çatırdama sesi, kahrolası kulaklarım için bir müzik gibiydi. Yumruklarımı duvara vurma dürtüsü neredeyse beni ele geçiriyordu. Vücudum öne doğru eğildi, ellerim bir şeyi paramparça etmek için hazırды.

Neden bunu yaptı?

Neden yapmam gerekenleri halletmem için bana zaman vermedi?

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Bunun için zaman yoktu. Andes çok büyüktü. Kendi kişisel duygularımın işimi etkilemesine izin veremeyecek kadar büyüktü.

Bir dakika.

Kendimi toparlamam için kendime verdiğim süre buydu.

O dakika geçtiğinde, konferans odasına doğru ilerledim. Avukatlardan, yönetim kurulu üyelerinden ve Marisol’dan oluşan ekibime baktım.

Dikkatler her zamanki gibi bendeydi.

“Sanırım Kaliforniya’daki saha ekibimizle konuşmanın zamanı geldi.”

35. Bölüm

Elise

“O en iyi ihtimalle yedi yaşında,” diyen Simon, dudaklarını büzdü.

“Tamamen makyaj ve gösteriş. O kırmızı ruj ve o saçlar olmadan net bir şekilde dört.” Rebecca da Simon’a dudaklarını büzerek eşlik etti. İkisi birden son üç gündür Andes’te olan Muhteşem Marisol’ı taklit ediyordu.

Ofisin önündeki plazanın dışında oturuyorduk. Beni biraz daha iyi hissettirmek için dedikodu yapıyorlardı. İşe yaramıyordu ama çabalarını takdir ediyordum.

“Onunla ilgilenmiyorum.”

“Tabii ki ilgilenmiyorsun.” Rebecca kolunu omzuma doladı ve Simon dizimi sıktı.

Bu doğrudu. Kalbim Weston tarafından tek başına paramparça edilmişti. Marisol bir etken değildi, asla da olmamıştı. Eğer ona geri dönerse Marisol’a üzüldüm. Sevdiğini söylediği kadını seçemeyen bir adamla isteyerek birlikte olmak, bir tür kendinden nefret etme biçimiydi.

Kendimden nefret ederek yıllar geçirmiştım, bu yüzden bir daha asla o noktaya geri dönemezdim.

“Wyoming hakkında daha fazla anlat,” diye ısrar etti Simon.

“Döndüğümde anlatırım,” diye söz verdim.

Dün gece, gençliğimden beri yaşamadığım türden bir melankoliye kapılmaya başlamıştım. Uzuvarım ağır ve ağırlıydı. Saoirse benimle konuşmaya çalıştığında sesi suyun içinden kesik kesik gibi geliyordu.

Tam da o anda, Saoirse beni ailesinin Wyoming’deki çiftliğine uzun bir hafta sonu için götürmeye karar verdi. Manzara değişik-

liği, temiz hava ve kovboylar, onun kalp kırıklığına çare olarak önerdiği şeylerdi. Kabul ettim çünkü hafta sonu geldiğinde Elliot kesinlikle beni bulacaktı. Onu çok uzun süredir görmezlikten geliyordum ama olan biteni ona anlatmak, yapmak istediğim son şeydi.

Weston bunu yapabilirdi. Bu kararı o vermişti. Olan biteni ağabeyime anlatabilirdi.

“Çok uzun süre kalma,” diye rica etti Rebecca. “Öğle yemeklerinde sadece Simon’la baş başa kaldığımız günlere geri dönmek istemiyorum.”

Simon ona bir parça ekmek fırlattı. “Tam bir sürtükancık.”

Göğsümdeki cam parçalarının arasından bir kahkaha patladı. “Sürtükancık mı? O da ne demek?”

Rebecca elini Simon’ın ağzına kapadı. “Sevgili Simon’ımız az önce bana *sürtük orospu*, dedi. Ona defalarca, bunu sadece Sam’in söylemesine izin verdiğimi söyledim, hem de *sadece* özel zamanlarımızda.”

Bir kahkaha daha attım. Göğüs kafesim çatlıyormuş gibi hissettim. “Bunlar Sam’le ilgili hiç bilmek istemediğimiz şeyler.”

Bana alaycı bir gülümseme gönderdi. “Sam çok edepsiz bir adam. Benim için mutlu olduğunu umuyorum.”

Simon ona bir parça ekmek daha fırlattı. “Kapa çeneni, kadın.”

Parmağını Simon’a salladı. “Bana *bunu* demene izin var.”

Onlar tartışırken Andes binasından çıkan üç kişi dikkatimi çekti. Ortada dimdik yürüyen, çenesi yukarıda duran kişi Marisol’dı. Etrafında iki güvenlik görevlisi vardı. Adamlar kollarını sıkıca tutuyordu ve Marisol her birkaç adımda bir kurtulmaya çalışıyordu.

Simon, “Aman Tanrım,” diye mırıldandı. “Bayağı binadan çıkartılıyor.”

“Bu da ne böyle?” Rebecca şaşkınlıkla ağzını kapadı, belli ki önümüzde gelişen sahneye tamamen odaklanmıştı.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” diye fısıldadım.

* Yazar burada *slut* ve *cunt* kelimelerini birleştirerek kelime oyunu yapmıştır.

Yaklaştıklarında, Marisol'ın itirazları plazanın üzerinden yankılandı. "Beni bir suçluymuşum gibi tutmayı bırakın. Sizi saldırıyla suçlarım. Bu, insanlık dışı."

Güvenlik görevlileri sessiz kaldı. Muhtemelen bunu daha önce defalarca duymuşlardı.

"Weston Aldrich nerede? Bana böyle davrandığınızı öğrendiğinde, işe yaramaz işinizi kaybedeceksiniz."

"Hanımefendi, size söylediğimiz gibi emirler doğrudan Bay Aldrich'ten geldi," dedi görevlilerden biri.

Simon yanımda resmen titriyor, çıt çıkarmadan her kelimeyi dinliyordu.

"Bu tamamen saçmalık ve bir kelimenize bile inanmıyorum. Weston'la konuşmam gerek. Bunu talep ediyorum." Marisol direseğini kurtardı ve binaya geri dönmek için arkasını döndü ama bir adım atamadan durduruldu.

"Hanımefendi, Andes'in mülkünden ayrılmazsanız polisi aramak zorunda kalacağız. Bay Aldrich sizinle konuşmak isterse eminim size ulaşır."

Tutuklanma tehdidi sonunda onu durdurdu. Bir araba kaldırıma yanaştı ve güvenlik görevlileri onu arabaya bindirdi. Araba uzaklaşana kadar orada beklediler ve ardından binaya geri döndüler.

Rebecca ağır bir nefes verdi. "Vay canına! Bunun neyle ilgili olduğunu hemen öğrenmem gerek."

Midemde bir yığın büzülen solucan vardı. Karnıma bastırıp zorla yutkundum. "Haberlere çıkar," dedim.

"Boş ver onu, içeri gidiyorum. Birinin bildiği kesin." Simon beni yandan sarılarak kucakladı. "Öğrenince sana mesaj atmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Bilmeme gerek yok."

İç çekti. "Pekâlâ. Wyoming'de harika vakit geçir. Benim için bir kovboy öp, tatlım."

Weston dışında birini öpme düşüncesi beni çılgılık atmak isteyecek kadar deli ediyordu ama Simon'a gülümsedim ve döndü-

ğümde ona tüm seyahatimi anlatacağıma söz verdim. Rebecca, Saoirse'mn havaalanına gitmek için beni almaya gelmesini beklerken yanımda kaldı. Sonra bana sarıldı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

Bir saniyeliğine bile buna inanmadım ama en azından oradan çıkıyordum. Acının kaynağından olabildiğince uzağa kaçma içgüdüme teslim oluyordum.

Weston Aldrich'le aramda yüzlerce kilometre olacaktı.

Bu sonsuza kadar değildi ama şu an kendime verebileceğim tek şey buydu.

36. Bölüm

Weston

Perşembe sabahı Andes'e girdim ve üzerimdeki sisli perde kalkmış gibi hissettim.

Elise'in bana verdiği bilgi, burnumun dibinde gerçekleşen o sinsi, yıkıcı komponun açığa çıkmasının başlangıcıydı. İlk iplik çekildiğinde, her şey şaşırtıcı bir hızda ve tam bir sağanak halinde çözüldü.

Kaliforniya saha ekibimin lideri, son üç yıldır Brian Lewis'tan rüşvet alarak denetim raporlarını sahte bir şekilde düzenliyormuş. Aslında o fabrikaya iki yıldan fazladır adımını bile atmamış. Denetim olmadığı için Brian, para tasarrufu yapmak amacıyla kuralları çiğnemiş ve atıkları yasadışı bir şekilde çevreye boşaltmış.

Saha ekibim, müzakerelerimiz sırasında Dominic Peters'in fabrikasını denetlemeye gittiğinde, ona da aynı teklif yapılmış: Nakit para karşılığında göz yumması ve Dominic'in sıkı politikalarımızı görmezlikten gelmesine izin verilmesi.

Hiç şüphesiz kabul ederdi ancak müzakerelerimiz kötü sonuçlanmış ve Andes üçüncü bir fabrikayla anlaşmıştı.

Dominic Peters, ilk başta değerlendirdiğim gibi aşağılık, ikiyüzlü bir serseri olduğunu kanıtladı. İşimizi alamayınca, misilleme olarak basına gitmeye karar verdi.

Tüm bunlar yaşanırken Marisol yanımdaydı. Büyük olasılıkla korkudan tir tir titrerken bir yandan da destekleyici bir arkadaş rolü oynuyordu. Ancak gerçek şu ki Batı Yakası saha ekiplerinden sorumlu olan oydu ve tüm bunların onun radarından kaçmış olması inanılır gibi değildi.

Ekibim bilgisayarını didik didik etti, ihmeline dair kanıtlar buldu ve binadan çıkarıldı. Andes ve bana olan erişimi iptal edil-

di. Benden alacağı son şey işten çıkarılma mektubundaki imzam oldu.

Birçok insanın hayatı altüst olacaktı, bazıları tamamen mahvolacaktı ama ben yine de rahatlamış hissediyordum. Artık tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorduk ve iyileşme yolunda bir planımız vardı.

Sis dağıldığında ise aniden ve yoğun bir netlik hissi beni sardı.

Elise'le ilgili büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Bunun farkındaydım ancak Andes'i kurtarma misyonumda tek bir amaca odaklanmıştım. Başlattığım topu durdurmak için zihinsel bir boşluğum yoktu.

Yedinci kata çıktım. Şimdi ondan af dilemenin zamanı değildi ama en azından onu görmeden ofisimde bir gün daha geçiremezdim. Her şeyden hatta hedefimden bile uzak kalmama neden olan o sis ortadan kalkınca göğsümdeki baskı dayanılmaz hale geldi.

Elise olmadan düzgün nefes alamıyordum.

O benim temiz havamdı. Vücudum ona bağımlı hale gelmişti. Onu koklamadan nasıl iki hafta geçirmiş olabilirdim? Bu düşünülemezdi.

Ama büyük bir hayal kırıklığıyla Elise'in masasının boş olduğunu, bilgisayar ekranının kapalı olduğunu gördüm. Ofise geç gelmiştim. Çoğu kişi çalışıyordu. O da çalışıyor olmalıydı.

Ofisin içinde dolaştım, mola alanına ve merdivenlere baktım ama onu bulamadım. Elise'in arkadaşları Rebecca ve Simon da dahil gözler üzerimdeydi. Ortak masalara yakın duruyorlardı. Ben yaklaşınca doğruldular, fısıltılı konuşmaları aniden kesildi.

"Merhaba," dedim.

Mırıldanarak selam verdiler ama alışık olduğum sıcaklıkta değildi. Elise'in arkadaşları oldukları düşünülürse ona nasıl kötü davrandığımı duymuş olmalılardı.

Direkt konuya girip, "Elise'in nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordum.

Bakıştılar. Rebecca göz kırptı.

"Üzgünüm, kim?"

Başımı karışıklık içinde yana eğdim. Uyumak için otuz saate ihtiyacım vardı. *Yanlış bir isim mi söyledim?*

“Elise Levy. İşte neden olmadığını biliyor musunuz?” diye bastırdım.

Simon çenesini kaşıdı. “Keşke yardımcı olabilsem ama kimi kastettiğinizi gerçekten bilmiyorum.”

Boş masasını işaret ettim. “Elise. Her gün o masada oturan kadın. Nerede?”

Rebecca saçını omzunun üzerinden geriye attı. “Ne dediğinizi gerçekten anlamıyorum.” Simon’a döndü. “Sen anlıyor musun?”

Omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok.”

O an anladım. Kanımda şiddet yükseldi. Elise’in arkadaşlarının Şikago’da Patrick’e uyguladığı muameleyi bana yapıyorlardı.

“Yeter artık,” dedim sertçe. “Kimin için çalıştığınızı hatırlayın. Kendi şirketimde saygısızlığa tahammül edemem.”

Rebecca çenesini kaldırdı. “Çalışanlarınıza, iş arkadaşları hakkında konuşmadıkları için tehditler savurmanızın uygun olmadığını düşünüyorum,” dedi.

Simon onun koluna girdi. “Ben de katılıyorum. Eğer başka bir şey yoksa meşgulüz.”

İkisi de bana başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Ama zaten söylenecek bir şey kalmamıştı. Çalışanlarıma, kız arkadaşımın nerede olduğunu söylemeleri için yalvarır duruma düşmemeliydim.

Ve yine de...

Elise hangi cehennemdeydi?

Ofisime geçtiğimde, Renata’dan Elise’in doğrudan bağlı olduğu patronu Salma’ya sormasını istedim. Renata, Elise’in iki gün izin aldığını ve pazartesi geri döneceğini bildirdi. Ancak nerede olduğu hakkında bir şey söylemedi.

Günün geri kalanını aptal gibi çırpınarak geçirdim. Konsantasyonum tamamen dağılmıştı ve göğsümdeki baskı saatler geçtikçe daha da arttı.

Yapacak hiçbir şeyim yok değildi ama özellikle bombayı kendi

hayatıma bırakmış olduğumu tam anlamıyla kavradığım şu noktada artık umurumda bile değildi.

Günü geçirmek için sadece rutinleri yerine getirdim. Ne kadar bitkin olsam da ve Elise'i bulmak için buradan çıkıp yollara düşmeyi ne kadar çok istesem de hâlâ tam katılımımı gerektiren toplantılar ve telefon görüşmeleri vardı.

O akşam dairemde içeri girdiğimde, göğsümdeki baskı fil hortumları gibi üzerime çökmüştü. Ayakkabılarımı çıkarıp oldukları yerde bıraktım ve boynumu sıkan kravatu gevşettim.

Miles, yemek masasında birkaç paket hazır yemekle oturuyordu. Karşısındaki sandalyeye çöktüğümde şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Ağzında Çin yemeğiyle, "Erken geldin," diye mırıldandı.

"O nerede?"

Yutkunup sert bir şekilde boğazını temizledi ve peçeteyle ağzını sildi. "Şimdi mi sormaya başladın?"

Parmaklarım masanın üstünde gerildi. Biliyordu. "Bana nerede olduğunu söyle."

"Onu aramayı ya da kendisine sormayı denedin mi?"

Telefonumu açıp masanın üstünde kaydardım. Zincirleme gelen cevapsız mesajlara bakıp yüzünü buruşturdu, daha sonra telefonu bana geri itti.

"O şu anda buralarda değil." Gözlerini benimkilerle sert bir şekilde buluşturdu. "Bu kadarını söyleyebilirim. Eğer nerede olduğunu bilmeni isteseydi sana söylerdi. Sanırım çünkü sen ondan ayrıldın."

Masaya sert bir şekilde vurdum. Görüş alanımın kenarları kardı. "Ondan ayrılmadım. Lanet olsun, ondan asla ayrılmam. Yapamam!"

"Onu iki hafta boyunca görmezlikten geldin, Weston. *Senden ayrıldım*, demene gerek yok çünkü bu zaten gerçek oldu. İlişkiyi terk ettin ve bir ilişki, iki kişi gerektirir. Şu an seninki bitmiş durumda."

Sandalyemden fırladım ve parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirdim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Bu öyle bir şey de-"

“Yapmak istediğinin bu olmadığını söyleme. Seçimini yaptın ve her şeyini şirketine verdin. Şimdi bunu sahiplen, Westie. Bu sensin.”

Ona ne olduğunu açıklamak için ağzımı açtım ama boş verdim. Miles orada çalışıyordu. Ne olup bittiğini çok iyi biliyor olmalıydı.

“Andes’e her şeyimi vermem gerekiyordu. Başka bir seçenek yoktu.”

Omuz silkip, “Peki,” dedi. “Şey... Ciddi ilişkisi olmayan biri olarak, burada oturup sana nasihat vermeyeceğim.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Elini kaldırdı. “Ama bir amatör bakış açısıyla söyleyeyim, tam bir pislisin.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Belki.” Peçetesini top yaptı ve tabağının üzerine attı. “Ama şunu biliyorum ki burada bir süredir kalıyorum ve seni her gece yalnız yatarken gördüm. Bu olaylar olmadan önce kaç geceyi yalnız geçirdin? Tahminimce hiç. Elise’le birlikteydin, daha sonra birdenbire bir şey oldu ve onunla ilgilenmek istemedin.”

“Ona, dikkatimin dağılmasını göze alamayacağımı söyledim.”

Miles yüzünü buruşturdu. “Yine uzman değilim ama kız arkadaşını dikkat dağıtıcı olarak nitelendirmek hiç de iyi bir his değil. Onun burada olmamasına sevindim, biliyor musun? Eğer yaklaşımın buysa zaten korkunç bir şekilde başarısız olurdun. *Ben* seni terk etmek istiyorum ve senin kız arkadaşın değilim.”

“Burada ne işin var?” Yumruğumla alnıma bastırdım. “Gitmen gereken başka bir yer yok mu? Bir hafta dedim ama bundan çok daha fazlası oldu.”

“Beni fark ettiğini sanmıyordum.” Tabaklarını toplarken ayağa kalktı. “Merak etme, yakında giderim. O zaman sen de hayatının aşkı Andes’le baş başa kalırsın.”

İki haftalık öfke ve bastırdığım tüm sinirler, kendimi patlamaktan alıkoyamadığım ana kadar kabardı. Bir saniye yemek masasının arkasında dolanıyordum ama sonraki saniyede kardeşimi

duvara dayamış, yumruğumu suratına indirmek için havaya kaldırmıştım.

Gözlerimiz kilitlendi ve daha net bir hedef sunuyormuş gibi çenesini kaldırdı.

“Kes sesini,” diye tısladım. “Neden hep konuşmak zorundasın? Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Gördüklerimi biliyorum. Hata yapıyorsun ve ne için? Neyin karşılığında, Weston?”

Ona doğru eğilip sertçe duvara bastırdım. “Beni ne yapmaya zorluyorsun? Şirketimin batmasına izin verip babam gibi mi olacağım? Tembel bir sarhoş, kendisinden başka kimseyi umursamayan biri mi? Bu daha mı iyi olurdu?”

“Seçeneklerin bu kadar uç noktalar mı? Ya bir uç ya da diğer uç? Her halükârda yalnız kalıyorsun.” Beni itip geri çekildi ve ellerini savunma amaçlı kaldırdı. “Beni dövdüğün ve üzerime geldiğin için bu dağıttığın yemekleri sen temizleyeceksin. Ben odama gidiyorum.”

Tabaklar ve yiyecekler yere saçılmıştı. Onlara boş gözlerle baktım. Miles’in veda konuşması kafamda çınlıyordu.

Her halükârda yalnız kalıyorsun.

Her halükârda yalnız kalıyorsun.

Her halükârda yalnız kalıyorsun.

Süpürmek için süpürgeyi aldım ve Miles’in haklı olduğunu kabul ettim. Babam gibi olmamak için çabalarken en az onun kadar yıkıcı hale gelmiştim.

Şimdi ne yapmalıydım?

Elise’in karşısına çıkıp af dilemek mi? Ama elimde hiçbir şey yoktu ve sözlerim artık hiçbir anlam ifade etmiyordu çünkü daha önce bir kez bozduğum sözlerdi.

Onun hayatından çekilmekle ona bir iyilik yapmış olabilir miydim?

Bu düşünceler içimi kemiriyordu ama onları daha az doğru yapmıyordu. Elise, her zaman onu seçebilecek birini hak ediyordu.

Belki de yokluğum onun için bir lütuftu.

Bütün bu düşünceler bana doğru gelmedi ama gerçek olduklarımı da değiştirmiyordu.

Bir süredir spor salonuna gitmemiştim. Cuma sabahı sonunda zaman bulabildim. İçeri girdiğimde, Luca şaşkınlıkla irkildi. Ona başımla selam verdim ve ağırlıkların olduğu tarafa, Elliot'ın çalıştığı yere doğru yürümeye devam ettim.

Beni aynadan izledi. İfadesi okunmuyordu, kasları bir dambılı göğsüne doğru kaldırırken gerildi.

“Selam,” dedim. “Nasılsın?”

Ağırlığı rafa bıraktı ve tek kelime etmeden uzaklaştı. Başımı öne eğdim, omuzlarımda ağır bir utanç yükü vardı.

Haklı olarak bana kızgındı.

Küçük kız kardeşini incitmiştim. Onun yerinde olsam ben de kendimi parçalar, yerden yere vururdum.

Luca yanımda belirdi. Sırtını aynalı duvara yasladı ve ben ağırlığı kaldırırken beni izledi. Çenesini kaldırıp, “Kendi kazdığın çukurdan çıkmayı başardın mı?” diye sordu.

“Şimdilik.” Gözlerim ona kaydı. “Zor zamanlar geçirdim.”

“Gazete okumadığım için bilemiyorum.”

“Çok uluslu milyar dolarlık bir şirketin başına geçmek üzere-sin. En azından ekonomi sayfasını okumalısın.”

Kollarını kavuşturup burun kıvrıdı. “Doğru, güzel tavsiye. Senden tek kelime duymadığım gerçeğinden bahsediyordum. İki haftadır sessiz kalman tam bir saçmalık.”

Ağırlığı rafa bırakıp, “Eğer duyguların incindiyse üzgünüm,” dedim.

“Benim duygularım incinmedi. Sadece önceliklerinle ilgilenmek için dünyadan yok olmana alışığım. Sana duygusal destek için dayansaydım herhalde rüzgârda savrulan bir bayrak gibi kalırdım. Ama mesele şu ki senin için orada olurdum. Bunu biliyor-sun, değil mi?”

Boynumu ovuşturdum ve derin bir nefes aldım. “Teşekkür

ederim. Bunu biliyorum. O sırada destek aramayı düşünmüyordum. Ama şimdi her şey biraz düzelmeye başladığına göre...”

“Sonunda geri kalanımızı hatırladın mı?” Başını iki yana salladı. “Elliot senden kesinlikle hoşnut değil.”

İkimiz de spor salonunun karşı tarafına baktık. Elliot bir koşu bandında tam hızla koşuyordu. Sert ifadesi ve omuzlarındaki gerginlik büyük ihtimalle kendini bu kadar zorlamasından kaynaklanmıyordu.

“Ne biliyor?”

“Elise’den ayrıldığını.”

“Ondan ayrılmadım.” Miles’in sözleri zihnime hücum etti. Geri çekildiğimi kabul ediyordum, inkâr edilemezdi. “Biz resmen ayrılmadık. Ayrılmak da istemiyorum.”

“Vay canına.” Başını çevirdi, bakışları odaklanmamıştı. “Bu kadar zeki ve başarılı bir adam olarak gerçekten tam bir beceriksizsin. Onu terk ettin ve kalbini kırdın. Bununla yüzleştin mi hiç?”

Kalbim kaburgalarımda hızla çarptı. Bu öfke değildi. Çaresizlikle karışık bir panik dalgası beni etkisi altına aldı.

“Amacım bu değildi. Düşünmemiştim.”

“Hayır, ne düşündüğünü biliyorum.”

O söylemedi ama ikimiz de nereye odaklandığımızı biliyorduk.

“Başka türlü nasıl olacağımı bilmiyorum.” Bu, çıplak ve sert bir gerçektir. Bu benim yıllardır kimliğim olmuştu, değişmek inanılmaz derecede korkutucuydu.

Diğer seçenek, Elise’i sonsuza kadar kaybetmekti ve bu kabul edilemezdi.

Ama bunu zaten yapmış olabilirdim.

“Bunu çözmen gerekiyor. Şu noktada sadece Elise’i kaybetmedin. Elise nereye giderse Elliot da oraya gider.”

Luca bu sözleri söyledikten sonra koşu bandına doğru yürüyerek benden uzaklaştı.

Düşünecek çok şeyim vardı. Elise’le işleri düzeltmek için ciddi değişiklikler yapmam gerekiyordu. Tabii Elliot’la da.

Marisol’ın evlilik fikrimi reddettiğinde söyledikleri o zaman

komik gelmişti ama şimdi üzerimde güçlü bir etki yarattı. Andes'le inşa ettiklerimle gurur duyuyordum ve onu seviyordum ama Elise'e olan sevgimle kıyaslandığında biri diğerine asla yaklaşamazdı.

Elise'di. Hep Elise olmuştu.

Hâlâ onun için yeterli olup olmadığını bilmiyordum ama hayatımdaki her şeyi kaybedip sadece ona sahip olsaydım, her şeye sahip olacağımdan emindim.

Yapacak çok işim vardı. Neyse ki iş yapmak, iyi olduğum tek şeydi.

37. Bölüm

Elise

Wyoming'e gitmek doğru bir karardı.

Hâlâ içimde, hayati bir parçam solmuş gibi hissediyordum ama oradayken kaybı düşünmeye vakit bulamıyordum. Çiftlik sadece bir çiftlik değil, aynı zamanda lüks bir tatil yeri idi. Saoirse ve ben, atları fırçalayıp yeni doğmuş buzağılara hayranlıkla bakmadığımız zamanlarda masaj ve spa tedavileri alıyorduk. Sonrasında kardeşi Lock ve eşi Elena'yı ziyaret ettik. Her yerde olan, eğlenceli ve yaramaz iki çocukları vardı.

Korku ancak Denver'a indiğimizde geri döndü.

O parçam hâlâ solgundu. Kalbim öylesine ağrıyordu ki göğsüme dokunup, hassas olup olmadığını kontrol ediyordum ama bu acı derinlerdeydi.

Kendi kendime en azından en kötüsünün geçtiğini söylüyordum. Bir kez daha reddedilemezdim. Bu zaten olmuştu.

Artık hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Başka çarem yoktu.

Rebecca, resepsiyon masasının arkasından bana her zamanki coşkusuyla selam verdi. Ona yalnızca çizmeleri olan, şapkalarıyla hassas bölgelerini kapatan kovboyların yer aldığı bir kartpostal getirmiştim. Bunu buzdolabının önüne asacağını ve Sam'in bu yeni keşfettiği kovboy merakından etkilenip bir çift tozluk almasını sağlayacağını söyledi.

Aptalca her şeyin yoluna gireceğini düşündüm ama masama oturduğumda yanıldığımı anladım.

Tek bir *post-it*.

Zararsız görünen ama toksik iğnelerle kaplı, tüylü, beyaz bir tırtıl kadar tehlikeli.

Onu kalemimle dürttüm. Masamda bu şeyi istemiyordum.

Ama kıpırdamıyordu ve gözlerim de sarı kâğıdın üzerinde belirgin bir şekilde duran düzgün siyah yazılardan kaçamıyordu.

Bir araştırma, çiftlerin birlikteyken kalp atışlarının senkronize olduğunu gösterdi.

Sensiz uyumsuz olmama şaşmamalı.

Seni seviyorum.

Bu da neydi böyle?

Gözlerim dolmuştu. Gözyaşlarının akmasını engellemek için altdudağımı ısıırıyordum.

Notu buruşturup çöpe attım. Ama çöplerimin masamın altındaki küçük kutuda olması bile çok yakındı, bu yüzden tüm çöp kutusunu alıp mutfak bölümüne götürdüm ve çöplerimi oradaki büyük kutuya boşalttım. Sonra masama geri dönüp bilgisayarımı açtım.

Ellerim titriyordu ve bu saçmalığa bir e-posta yanıtı yazmaya başladım.

Gönderici: *eliselevy@andesinc.com*

Alıcı: *westonaldrich@andesinc.com*

Weston,

Lütfen Andes'le ilgili olmayan hiçbir şeyi masama bırakma. Ofise kişisel meseleler taşımak inanılmaz derecede profesyonellik dışı. Tepkilerini gizleyebileceğin bir ofis ayrıcalığına sahipsin. Oysa ben, iş arkadaşlarımdan ortasında oturuyorum ve beni derinden yaralayan, patronum olan bir adamdan gelen bir aşk notunu okumak zorunda kalıyorum.

Bu durum adil değil ve devam ederse Andes'te çalışmaya devam etmem mümkün olmayacak.

Elise.

E-postaya birkaç dakika boyunca baktım, midem deli gibi bulanıyordu. Sonra derin bir nefes aldım ve her şeyi sildim. Aramızda herhangi bir iletişim başlatırsam bunu devam etmesi için bir izin olarak algılardı ve bunu istemiyordum.

Weston'ın şu anda ne yaptığını hiç bilmiyordum. Benimle bir ilişki içinde olamayacağını açıkça belirtmişti. Gerçekten de her şeyin burada biteceğini düşünmüştüm. Ama Wyoming'deyken bana durmadan mesaj attı. Sonunda Saoirse telefonumu elimden almıştı.

Tüm bu düşünceler eve gidip, bir kadeh şarap eşliğinde Saoirse'yla evrene haykırarak içimizi dökeceğimiz ana saklanacaktı. Bir kez daha derin bir nefes aldım ve her şeyi kafamda bir kenara kaldırdım.

Her şey öğlene kadar gayet yolunda gidiyordu. Karnım gurdadı, Simon ve Rebecca'yı yemeğe götürme vaktinin geldiğini haber veriyordu. Ancak bilgisayarımı kapamadan ya da bir harekette bulunmadan önce uzaktaki asansörün sesi, beynimin *kaçma* zamanının geldiğini söyleyen kısmına kurşun gibi çarptı.

Birkaç saniye sonra Weston Aldrich yaratıcı katında beliriverdi. Uzun, ince bacaklarıyla öyle hızlı bir şekilde bana doğru yürüyordu ki varlığına karşı kendimi hazırlamaya fırsat bulamamıştım.

Masamın önünde durdu, parmak uçlarını masanın kenarına bastırdı.

“Merhaba, Elise.”

Ona bakmamaya çalışarak omzunun arkasındaki bir noktaya odaklanıp göz kırptım.

“Merhaba.”

“Bugün öğle yemeğinde bana eşlik eder misin diye merak ediyordum.”

Ne kadar şiddetle irkildiğimi görseydi sanki tokat yemiş gibi hissedirdi. “Ne?” diyerek güçlkle nefes aldım.

“Seninle öğle yemeği yemek istiyorum. Bana eşlik eder misin? Rezervasyon yaptırđım.”

Başımı salladım. “Hayır, teşekkür ederim. İlgilenmiyorum.”

Weston bir an hareketsiz kaldı, parmak uçları masaya o kadar sert bastı ki beyazlaştı.

“Lütfen.”

Onun bu zorlayıcı isteği işte beni o noktaya getirdi. Nihayet gözlerimi onun gözlerine çevirdim. Bu bir hataydı. Acımın onun gözlerinde yansımaları görmek, hiçbir mantığa uymuyordu. Bu seçimi yapan oydu. Burada neden böyle davranıyordu? Neden bu onun için de benim kadar acı vericiymiş gibi görünüyordu?

Daha önce ona öğle yemeği getirmeye çalıştığımda söylediklerini yüzüne vurabilirdim. Acımasız ve sert olabilirdim. Ona buraya gelerek zamanını boşa harcadığını ve sadece bir telefon açması gerektiğini söyleyebilirdim.

Ama acı çekiyor olsam bile öfkemi dışavurmayı kendime yasakladım. Elaine acısını kirpi iğneleri gibi taşırdı. Annem gibi olmak benim en büyük kâbusumdu. Weston beni ona dönüştürmeyecekti.

“Kapanış mı arıyorsun? Bu konudaki fikrimi zaten söyledim,” dedim ve aramızda gidip gelen bir hareket yaptım. “Şu anda yaptığın şey sadece ilerleme sürecini uzatıyor. Birbirimizi görmemize gerek yok. Ben istemiyorum.”

Ellerini düz bir şekilde masama bastırdı ve öne eğildi. Kısık bir sesle, “Kimse ilerlemiyor, Elise,” dedi.

Nefesim kesildi ama güçlü durdum. “Bu uygun değil.”

“Benimle gel.”

“Hayır.”

Weston titredi. Omuzları sallandı ve gözleri birkaç saniyeliğine sımsıkı kapandı. Bu duyguyu biliyordum. Haftalardır aynı şeyi hissediyordum.

“Bu gece, o zaman.”

Onun yalvarışları beni keskin bir bıçak gibi parçalasa da kararlılığımı korudum.

“Hayır, Weston.”

Ağzını açtı, tahminimce yine yalvaracaktı ama Simon ve Rebecca onun yanına doluştu. Simon, Weston’ın yanına dirseğiyle hafifçe dokundu.

Rebecca, “Hazır mısın Lise?” diye cıvıladı.

“Bugün öğle yemeği benden, tatlım,” dedi Simon.

Telefonumu aldım, diğer her şeyi geride bırakarak bir çırpıda yerimden kalktım. “Hazırım.”

Weston’ı masamın yanında bıraktım ama gitmeden önce onun hüznünlü ifadesini gördüm.

Ne yapıyordu? Ve neden şimdi, her şeyden sonra?

Eve geldiğimde pembe iki çiçek buketi beni bekliyordu.

Kaşlarımı çattım, ardından Saoirse’ya döndüm. “İki tane mi? Gerçekten mi?”

“Aslında...” Daha küçük olan buketten kartı aldı. “Bu benim. Kartta *Saoirse’ya. Kızımı ben yapamadığım zamanlarda sen sahip-
lendiğin için teşekkürler. Çiçekleri sevdiğini duydum. Keyfini çıkar,*
diye yazıyor. Yani evet. Weston beni kendi tarafına çekmeye çalışıyor.”

“Taraf mı var?”

Omuzlarını silkti. “Sanırım bu sana bağlı. O artık senin düşmanın gibi mi geliyor?”

“Bana bir yabancı gibi geliyor.” Çiçeklere baktım, onları atamayacağım kadar güzellerdi. “Kartı okumuyorum.”

“Ben okuyayım mı?”

“Hayır. Evet.” Kartı almak için uzandı ama kolundan tutup onu durdurdum. “Hayır. Ondan bir *seni seviyorum* daha istemiyorum. Bunlar artık bir anlam ifade etmiyor.”

“Bir anlam ifade ediyor.”

Ona gözlerimi kısarak baktım. “Bir buket çiçek ve hemen onun tarafında mısın?”

“Hani taraflar yoktu?”

Gülmek zorunda kaldım. “Şu anda olanları hiç anlamıyorum. Neden bize çiçek gönderiyor?”

Omzunu kaldırdı. “Bunu öğrenmenin tek yolu onunla konuşman. Ona ne düşündüğünü söylemek istemez misin?”

“Hayır, istemem. Bu bana sadece yaralarımı deşmekten başka bir şey yapmaz. Tek istediğim bunun tamamen bitmesi.”

Altdudağım titremeye başladı ve bir umutsuzluk dalgası beni

esir aldı. Buna alışmak için zamanım olmuştu ama hâlâ bazen sonumuzu kafamda toparlayamıyordum. Bu, o anlardan biriydi. Bunun korkunç bir rüya olduğunu ve Weston'ın yanında uyana-
cağımı umuyordum. Bana sarılır ve hiçbir şeyi bana tercih etme-
yeceğine dair güvence verirdi.

Ama bu gerçekleşmiyordu. Zaten seçimini yapmıştı.

38. Bölüm

Elise

Weston her yerdeydi.

Masama bir başka *post-it* daha bırakmıştı. Bu da en az diğeri kadar iç burkan türdendi.

Baader-Meinhof fenomeni, bir şeyi ilk kez fark ettikten sonra onun her yerde belirmeye başlamasıyla ilgili bir sıklık yanılgısıdır.

Ancak seninle ilgili hiçbir yanılgım yok. İlk düştüğüm andan itibaren gördüğüm tek şey sensin.

Bu bile yeterince kötüydü ancak Weston, yaptığı işlerde fazlasıyla kararlı biriydi. Andes krizden çıkmaya başladığına göre şimdi beni takibe almaya vakit bulmuştu. Masamın tam karşısında yer alan ortak alanı üs haline getirmişti.

Ben içeri girdiğimde beni selamlamış, notunu okuyuşumu izlemiş ve o notu yırtıp, mola alanındaki çöp kutusuna atışımı görünce yüzünü ekşitmişti.

Öğle yemeğinde masama yaklaştı ve alçak, özel bir tonla, “Bugün benimle öğle yemeği yer misin?” diye sordu.

Parmaklarım klavyenin üzerinde duraksamadı. Monitörüm hiç bu kadar ilgi çekici olmamıştı.

“Hayır.”

“Lütfen.”

“Cevap değişmeyecek.”

“Sence konuşmamız gerekmiyor mu?”

“Hayır.”

Etrafımın her zamankinden daha fazla farkındaydım. Weston ve ben ilişkimizi açıkça dile getirmemiştik ama o, bunu sır olarak saklamamıştı da. Çoğu iş arkadaşım, birlikte olduğumuzun farkındaydı. Şimdi ise her şeyin sonrasını izleme fırsatı buluyorlardı.

“Elise. Bunu yapamazsın.”

“Yapabilirim.” Sonunda gözlerimi ona çevirdim. Bakışlarını karşılamadım ama uzun bir bakış attım. Üzerinde bir zamanlar en sevdiğim olduğunu söylediğim lacivert takım elbisesi vardı. Bunun bir tesadüf olmadığı kesindi. Weston fazlasıyla planlı biriydi.

Çenesindeki yoğun sakalı ovuşturdu. “Beni görmezlikten gelyorsun. Yaptığın bu. Böyle yapmayacağını söylemiştin.”

Onun suçlaması karşısında keskin bir nefes aldım. Bunu bana söylemeye hakkı yoktu. Yanlış yapan o olmuştu. Ben sadece onun eylemlerine tepki veriyordum.

“Önce sen beni görmezlikten geldin, Weston.”

Sandalyemi masadan geriye doğru ittirdim ve yanından geçip gittim. Orada kalmamın hiçbir anlamı yoktu. Asansörle kafeteryaya inerken Weston geri adım atmazsa Andes’te çalışmaya devam edemeyeceğimi düşündüm. Şikago’daki çıkmaz bir işi *buna* tercih ederdim.

Weston, yedinci kata geri döndüğümde gitmişti ama geride bir şey bırakmıştı: Plastik ambalaja sarılı bir dilim turşu ve yanında bir not. Notta şöyle yazıyordu: *Bu öğle yemeğimle birlikte geldi. Zıyan etme. Yakında konuşuruz. Seni seviyorum.*

Lanet turşuyu yedim.

Sonra tuvalette saklanıp ağlamak zorunda kaldım.

Ağladığım şey sadece bir turşu değildi. Bu, geçmişimizi hatırlatıyordu. Bana hep turşularını verirdi. Weston uzun zamandır hayatımın bir parçasıydı ve onunla tamamen bağlarımı koparma fikri beni tarifsiz bir hüzne boğuyordu.

Kararsızdım. Onu dinlesem çok mu kötü olurdu? Açıkça pişmandı. Doğru kelimeleri söylese onu affedebilir ve içimdeki bu korkunç boşluğu onunla doldurabilirdim.

Ama bir dahaki sefere Andes’in ona ihtiyacı olduğunda ne olacaktı? Bu durumu bir kez daha nasıl atlatabilirdim?

Cevap basitti. Atlamazdım.

Gözyaşlarımı sildim ve masama geri döndüm. Weston Aldri-

ch'i unutmak için çabalamaya devam etme konusundaki kararlılığım yenilenmişti.

Weston işimi kolaylaştırmıyordu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca en azından bir kısmını ortak alanda geçirdi, her gün beni öğle yemeğine davet etti ve aşk notları bıraktı. Eve daha fazla çiçek yolladı. Bir konuşma için yalvardı.

Ona *hayır*, dedim. Notlarını yırttım, çiçeklerini Saoirse'nin odasına tıktırdım. Bana her yaklaştığında, kalbimin etrafındaki taş daha da sertleşiyordu. Yapmak zorundaydım. Kendimi korumazsam bana ulaşırdı. Weston sözkonusu olduğunda güçlü değildim.

Perşembe günü masama döndüğümde beni bir hediye çantası bekliyordu. İçindeki kâğıtları kenara çekip içine baktım ve kaşlarımı çattım.

Boş bir kavanoz.

Peki. Kafam karışmıştı.

Sandalyeme oturup çantayla birlikte bıraktığı notu okumaya başladım.

Bir rafta, onların kalplerinin olduğu kavanozları saklıyorum. Kalpleri her zaman alırım. Geride çürümeye bırakmak bir şekilde yanlış geliyor.

Ahlakım bana ait. Beni yargılama.

Daha önce, ona kendi kavanozunu verdim. Nedenini sordu. Ona rafta tutmasını söyledim. İsteddiği zaman kalbimi göğsümden çıkarıp kendi kavanozuna koyabilir. Sonuçta kalbim ona ait.

Bu kelimelerin nereden geldiği yavaş yavaş dank etti. Weston ve ben seyahatten eve dönerken okuduğum kitaptandı.

Bir seri katilin ilk kez âşık olduğu karanlık bir romandı. Adamın *kalbim senin*, dediği yerde içim gitmişti.

Ama Weston bunu nasıl öğrenmişti?

Bir anda kulağımın dibinde sıcak bir nefes hissettim ve hemen ardından, "O deli insanlar mutlu bir sona ulaşıyorsa biz de ulaşmalıyız," dedi.

Kulağıma fısıldadıktan sonra geri çekilip yanıma geçti, üzerime eğilerek yüz yüze gelmemizi sağladı.

“Kitabımı mı okudun?”

Başıyla onayladı. “Kafanda olup biten her şeyi bilmek istiyorum. O kitap karanlıktı, bebeğim.”

“Ben...” Tatlı ve düşünceli olamazdı. Artık çok geçti. Biz bitikten sonra böyle ağır silahları çıkarmak, her anlamda haksızlıktı. “Şu an kafamda olup bitenleri bilmek isteyeceğini sanmıyorum, Weston.”

Cinayet.

Ölüm.

Öldürme.

Kalp kırıklığı.

“Biliyorum. Öfkeli, hırpalanmış her düşüncüyü istiyorum. Hangi kısımları hedef alacağımı bilmezsem nasıl düzeltebilirim?”

“İstemiyorsun. Lütfen git. Bunu burada yapamam.”

Eğer durmazsa ağlayacaktım ve işyerinde bir kez ağlamak, tarihe geçmek için yeterliydi.

“Peki.” Parmakları saçlarıma hafifçe dokundu. “Seni seviyorum, Elise.”

Tüm vücudum titredi ama ağzımı sıkıca kapalı tuttum.

Kavanozun kapağına vurdu. “Kalbim zaten sana ait.”

Sonra kalbini saklamam için bir kavanoz bırakmamış gibi ve her gün beni mahvetmeye devam etmiyormuş gibi yürüyüp gitti.

Haftayı zar zor atlattım. Cuma, Weston’ın ortak alandaki belirgin yokluğuyla nazikçe geçti.

Elbette bir not bırakmıştı.

Platon’un, ruh eşi kavramını icat ettiği söylenir.

Ben, ebeveynlerinin benimkini icat ettiğini söylüyorum.

Nedense -üzerinde durmamaya karar verdiğim bir nedenden ötürü- bu notu yırtamadım. Çekmeceye tıktırdım ama ne yazık ki aklımdan çıkaramadım.

Ruh eşi.

Beni ruh eşı olarak gördüğünü düşünüyordu.

Romantik romanları mutlu sonlar için okuyan ve ruh eşıyle sonsuza dek mutlu yaşamak gibi şeylere inanan bir kız olduğumu biliyordu. Bana ruh eşı olduğumu söylemesi acımasızdı. Kalbimin etrafındaki kalın duvara doğrudan bir darbeydi.

En savunmasız anımda Miles uğradı. Masamın üzerine oturmak yerine bir sandalye çekti ve yanıma oturdu.

“Nasıl gidiyor, Lisie?”

“Ağabeyin bana işkence yapıyor. Peki, ya senin nasıl gidiyor?”

Kısık sesle güldü. “Eğer bir teselli olacaksa bütün hafta boyunca duvarları tırmalayıp durdu.”

“Bu beni teselli etmiyor. Hiçbirini istemiyorum.”

“Evet, anlıyorum.” Dirseğini masama dayadı. “Başka bir şeyden mi konuşsak?”

Monitörüme sırtımı dönerek ona baktım. “Olur. Belki bana senin nasıl olduğunu söylersin? Evine taşınmaya hazır mısın artık?”

“Evim tam bir para tuzağı. Neden aldım, hiç bilmiyorum. Aslında ev insanı değilim. Ama saygın bir yetişkinin yapacağı bir şey gibi görünmüştü.”

“O zaman sat.”

Kaşlarını çattı. “Bu hiç yargılayıcı gelmedi.”

“Emlak konusunda uzman değilim ama işler yürümediğinde zararı kesip çıkmanın güçlü bir savunucusuyum.”

İç çekti. “Bu senin karakterindeki tek kusur.”

“Ne?”

“Kaçıp gitmek. İşler kötüye gittiğinde savaşıp kalmak yerine pes ediyorsun. Komik olan şu ki eskiden seni, tanıdığım en cesur insan sanırdım. Şimdi fark ediyorum ki sen de bizim kadar korkuyorsun.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Miles gerçekten yıllar geçmesine rağmen en hassas yerime nokta atışı yapabiliyordu. Bu sefer, beni üzme için bile söylemediğinden emindim.

“Cesur olduğumu hiç söylemedim.” Harika. Sesim bile beni ele veriyordu çünkü kalın ve çatallı çıkmıştı.

“Lanet olsun.” Elimi tuttu. “Üzgünüm. Hâlâ harika biri olduğunu düşünüyorum, Lisie. Sadece insan olduğunu görmek rahatlatıcı.”

Miles’in elimi tutmasına izin verdim ki bu benim dengesiz duygusal durumumu fazlasıyla anlatıyordu.

“Demek istediğin, ilk terk eden kişi Weston olmasına rağmen şimdi benim onu terk ederek hata yaptığımı düşünüyorsun.”

Başparmağı parmak eklemlerimi okşadı. “Bunu demiyorum. Onunla konuşmayı reddetmen beni şaşırtıyor. Bu bana korku gibi geliyor ama ne anlarım ki?”

Ona doğru eğilerek, “Korkuyorum, Miles,” diye fısıldadım. “Onu affetmenin bir yolunu bulabilseydim bile, bunu bir daha yapmayacağına nasıl güvenebilirim? Bazen korkuya göre hareket etmek iyi bir şeydir. Doğa, bizi tehlikeden korumak için korku verdi.”

“Mantıklı şeyler söylüyorsun. Ama korkularını yenmenin de bir yolu var. Eğer birkaç mağara adamı yanıp kül olma korkusunu yenmeseydi ateşimiz olmazdı. Karanlıkta yaşamayı mı tercih ederdin, Lisie? Ben etmezdim.”

Geri çekilerek kendime biraz mesafe verdim. “Hani senin hakkında konuşuyorduk?”

Omuzlarını kaldırdı. “Düşüncelerimin en sevdiğim çifte dönmesine engel olamıyorum ki.”

Gözlerimi devirdim. “O zaman neden emlak sahibi olmaya ve bir yetişkin moduna girmeye çalıştığını konuşalım. Bu neyle ilgili?”

Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. “Şimdi beni mi psikanaliz ediyorsun?” dedi.

Onun omuz silkmesini taklit ettim. “Adil olan adildir.”

“Hayır, Lisie. Bütün takıntılarımı çözmek için vaktin yok. Bununla büyürken bir kaybeden baba ve aşırı başarılı bir erkek kardeşin beni tembel ama hırslı bir adam karışımı haline getirdiğini kabul edelim.”

E-posta bildirimim cıvıldayınca, refleks olarak fareme uzanıp,

gelen mesajın acil bir şey olup olmadığını görmek için göz ucuyla baktım. Gönderen adresi görünce yüzümden kan çekildi.

“Lanet olsun. Bu eski sevgilin mi?” Miles, omzumun üzerinden eğilerek ekrana baktı. “Ne istiyor?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Konu satırında *açıklamam*, diye yazıyordu. Görünüşe göre Patrick kendini açıklamak istiyordu ve her yerden engellenmiş olduğu için iş e-postamı bulmuştu.

“Aç şunu. Şu aptalın ne dediğini görelim.”

Dirseğimle ona hafifçe vurdum. “Git buradan.”

Kolumdan çekiştirerek beni kendine döndürdü. “Hey, şaka yapıyorum.”

Ekrandaki Patrick’in adına bakakaldım. Bu bir şaka olmalıydı. Haftayı Weston’dan kaçarak geçirmiştım, şimdi de diğer eski sevgilim alanıma giriyordu. Bu ne zaman bitecekti?

“Şaka yaptığını biliyorum, ama...” Ellerimi alnıma bastırdım. “Bunu neden gönderdiğini anlamıyorum.”

“Sanırım okuyana kadar öğrenemezsin.”

Gözlerimi kaydırıp ona baktım. Dikkatle beni izliyordu. “Ya beni incitmesinin sebebi artık önemli değilse?”

“Önemli değil mi?”

Dudaklarım o kadar kuruydu ki yalayıp durmam işe yaramadı. “Bilmiyorum.”

Sonunda Miles, beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Patrick’in e-postası gelen kutumda bir mayın gibi duruyordu. Tıklarsam ya etkisiz halde olurdu ya da yüzümde patlardı.

Gün boyu bunu düşünmemek için kendimi zorladım. Ama saat beşe yaklaşırken bu kez kararlı bir şekilde yine gelen kutuma bakıyordum.

Gözlerimi kapadım ve tıkladım.

39. Bölüm

Weston

Gönderici: *eliselevy@andesinc.com*

Alıcı: *westonaldrich@andesinc.com*

Weston,

Eğer vaktin varsa konuşmak istiyorum. Bu akşam saat altıda çatı katında buluşabilir miyiz? Eğer bu uygun değilse ne zaman uygun olduğunu lütfen bana bildir.

Elise.

Neredeyse kaçıırıyordum. Günü toparlayıp çıkmaya hazırlanıyordum ki bir şey bana gelen kutumu son bir kez kontrol etmemi söyledi.

Ve işte oradaydı.

Elise, bir haftadan fazla bir süre boyunca beni görmezlikten geldikten sonra benimle konuşmak için bana bir fırsat verecekti. Bunu neden yaptığını anlıyordum. Kendini benden uzak tutmaya hakkı vardı. Ama bu, onun yokluğunda tamamen yıkılmış olmadığı anlamına gelmezdi.

Buluşma saatinden on beş dakika önce binamızın çatısına çıktım. Tam zamanında geldi ve doğum gününde oturduğumuz masada oturduğum aynı sandalyeden kalktım. Bakışları omzumun etrafında bir yere indi. Benimkiler ona olan açgözlülüğümle her yerinde dolaştı.

Şikago tişörtü giymişti ve bu bana ince bir tehdit gibi geldi. Daha önce ülkenin diğer ucuna taşınmıştı, bunu tekrar yapabiliirdi. Büyük ihtimalle, bulduğu ilk tişörtü giymişti ve ben fazla düşünüyordum ama onun yüzünden böyle biri olmuştum.

Onun için deli bir adama dönüşmüştüm.

Masanın üzerinde terleyen şişeyi işaret ederek, “Bira getirdim,” dedim. “Eğer istersen.”

“Elbette. Teşekkürler.” Masanın diğer ucundaki sandalyeye oturdu. Sağında oturmak için sandalyemi geri aldım. Ona yaklaştığımda dizlerimiz birbirine değdi ama dizlerini anında çekti.

Başparmağı, şişenin etiketini kazıyordu. Ben kendi şişemi iki elimle tutuyor, yavaş ve sıkı daireler çizerek çeviriyordum.

Nabzım, içimde dolaşan panik ve korkudan düzensiz dalgalar halinde atıyordu.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum.

Hafifçe burnundan soludu. “Uzun bir haftaydı.”

“Uzun birkaç hafta.”

“Evet.” Birasından başını kaldırdı ama hâlâ göz teması kurmuyordu. “Andes... İyi olacak mı?”

Gözlerinin altındaki koyu halkalar, benimkilerin bir kopyasıydı. Yine de çok güzel hatta büyüleyiciydi ama üzgündü. Hem de çok üzgün. Ona bunu ben yapmıştım. İçindeki güneşi çekip almış, onu soğuk ve karanlık bırakmıştım.

“Evet. Sahne arkasında hâlâ çok şey oluyor ama EPA soruşturmasının kapanıyor olması büyük bir rahatlama.” Bunun çok daha fazlası vardı ama Elise’le olan bu zamanı Andes hakkında konuşarak harcamak istemiyordum.

“Bu gerçekten iyi.” Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve derin bir nefes verdi. “Bugün Patrick’ten bir e-posta aldım.”

Olduğum yerde kaldım. “Öyle mi? Ne yazmış?”

“Bilmiyorum. Okumamaya karar verdim.”

“Gerçekten mi?”

Bu durumda ne demem gerektiğini bilmiyordum. İlk içgüdü, IT ekibini arayıp Patrick’i sunucularımızdan engellemektir. İkincisi, onun gelen kutusuna gizlice girip o hâki pantolonlu herifin *benim* kızıma ne yazmaya cüret ettiğini okumaktır.

Sonunda sessiz kalıp onun konuşmasını beklemeye karar verdim.

“Doğum günümde Miles’a neden bana zorbalık yaptığını sorduğunda söylediği şeyi düşünüyordum,” dedi. “*Bazen insanların yaptığı kötü şeylerin ve sonunda pişman oldukları şeylerin iyi bir nedeni yoktur*, demişti. Patrick’in e-postasını okumayı düşünürken bana söyleyebileceği hiçbir açıklamanın Miles’ın verdiği cevaptan daha anlamlı gelmeyeceğini fark ettim. Ondan bir açıklama alma gerek yok. Bu, onun yaptıklarıyla ilgili hislerimi değiştirmez.”

Şişesindeki etiket neredeyse tamamen kazınmıştı. Benimki neredeyse bitmişti ve dilimde acı bir tat bırakıyordu.

Elise’den önce, kendimi kıskanç bir adam olarak düşünmezdim. Şimdi anlıyordum ki bunun nedeni, onunla olduğum gibi bana ait olan bir kadınla daha önce hiç birlikte olmamış olmamdı. Ben onundum, bu da onun benim olduğu anlamına geliyordu. Aklım başka bir şeyi kabul etmiyordu. Bu yüzden Patrick’ten ya da kardeşimden bile bahsedilmesi, tırnakların tahta bir zeminde sürütmesi gibiydi.

Bu düşünceler mantıksızdı ama onlarla başa çıkmak benim işimdi. Elise’e hayatındaki tüm erkekleri hafızasından silmesi gerektiğini söyleyecek bir konumda değildim. Ama mükemmel bir dünyada tam olarak bunu yapardım.

Kafamın içinde dönüp duran bu düşüncelerin hiçbiri Elise’i, bana bir şans daha vermesi gerektiğine ikna etmezdi ama aslında hak ediyordum. Kesin olarak bildiğim tek şey şuydu: Her zaman Elise’i seçerdim.

Şimdi onun konuşma, benim de dinleme sıramdı.

Söyleyecek daha çok şeyi vardı.

Aramızdaki mesafeden birkaç santim çalmak için biraz öne eğildim.

O ise kesik bir nefes aldı.

“Ama senden bir açıklama istiyorum, Weston. Bunu yapmaya iten neydi seni? Bana anlatmanı istiyorum. Ofisinde olduğum o iki dakikanın ardından Renata’ya beni içeri almamasını söylediğinde ne hissettin? Kaliforniya’ya gittiğinde, bunu bana söylemeden önce ne düşünüyordun? Gece yarısı yatağıma gizlice girip

benimle seviştiğinde aslında beni terk ettiğini biliyor muydun? Bunları bana açıklamayı istiyorum çünkü nasıl yapabildiğini anlamıyorum.”

Alacakaranlıkta, yanaklarında beliren öfkeli kızarıklık fark ediliyordu. Bu, göğsüme öyle sert bir şekilde saplandı ki masaya ellerimi yaslayarak öne doğru eğildim. Bana açıklama yapma fırsatı veriyordu ama nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ona verdiğim zararların tümü için nasıl bir açıklama yapabilirdim ki? Bu yaptıklarımı inkâr edemezdim ve onları güzelleştirmenin de bir yolu yoktu.

“Hiçbir zaman seni terk etmeyi amaçlamadım, Elise. O gece sana geldiğimde de asla.”

Kaşlarının arasında derin bir çizgi belirdi. “Ama terk ettin.”

Bunu inkâr etmek istedim ama haklıydı. İstemli ya da değil, onu terk etmiştim.

“Evet, ettim. Senden uzaklaştım. Bu, bilinçli olarak yaptığım bir şey değildi ama bu, gerçeği değiştirmiyor. Senden önce, birini hiçbir zaman Andes’in önüne koymadım, bunu istemedim de.”

Bütün vücudu bir ürpertiyle sarsıldı. “Bana güven, bunu biliyorum.”

“Bildiğini biliyorum, bebeğim. Bunu bilmen beni mahvediyor.” Kaşlarımın arasındaki yeri ovuşturarak düşüncelerimi toparladım. “O gün bana öğle yemeği getirdiğinde, seni görür görmez tek istediğim sana sığınmaktı. Uzak durarak ayakta kalmaya çalışıyordum ama sen önümde olduğunda başka bir şey düşünmek imkânsızdı.”

“Ama yine de beni gönderdin.”

“Tırnaklarımın ucuyla tutunuyordum, Elise. Şirketim etrafımda yıkılıyordu ve sen ofisime girdiğinde, umursadığım tek şey sendin. Ama o sırada bu benim için bir seçenek olamazdı. Umur samam gerekiyordu. İşte bu yüzden Renata’dan kimseyi içeri almamasını istedim. Seni görmek istemediğim için değil. Seni görmek istediğim için.”

Şişesini masaya sertçe bıraktı. “O zaman bunu söylemeliydin. Ne hissettiğini bana anlatmalıydın. Eğer bana *Elise, seni o kadar çok seviyorum ki yanımdayken dikkatimi dağıtıyorsun, bu yüzden bu krizi hallederken uzak durmam gerek*, deseydin sabırlı olurdum. Herhangi bir şey deseydin seni desteklerdim. Bir ilişkide yapılması gereken budur. Ama sen öyle yapmadın. Sen bunu yapmadın. Hiçbir uyarıda bulunmadan dünyamdan çekildin. Kaliforniya’ya onunla birlikte uçtun.”

“Onun benim için hiçbir anlamı yok. Bunu sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum.” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim, damarlarımdaki hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım.

“Benim şehirden gittiğimi öğrendiğinde nasıl hissettin? Sana defalarca Patrick’e dair hiçbir şey hissetmediğimi söylememe rağmen onun yanına gitmiş olabileceğimi düşündün mü?”

Elim ağır bir şekilde yanıma düştü. Gözleri sonunda benimkiyle buluştu, parlak ama kararlıydı. Meydan okuması kristal kadar berraktı. Beni köşeye sıkıştırmıştı.

“Kendimi parçalanıyormuş gibi hissettim. Kimse bana nereye gittiğini söylemedi. Hâlâ bilmiyorum.”

Ağzımdan çıkmak üzereydi, ona Patrick’e gidip gitmediğini soracaktım ama bu dürtüyü bastırdım. Gitmemişti. Bunu biliyordum. Ama sözkonusu Elise olduğunda, mantık ve akıl pencereden uçup gidiyordu.

“Öyleyse Miles’in kapını çaldığımda, bana eyaleti terk ettiğini söylediği an ne hissettiğime dair az da olsa bir fikrin olabilir. Bana acıdı, Weston. Kardeşin, senin bana ne kadar kötü davrandığını düşündüğü için bana acıdı.”

Bir darbe daha. Her birini hak ediyordum. Çatıya çıkmadan önce her şeyi berbat ettiğimi zaten biliyordum ama güzel kızımı haklı öfkesi içinde perişan halde görmek, bunun kabul ettiğimden çok daha kötü olduğunu gösteriyordu.

“Üzgünüm.”

“Artık çok geç.”

“Seni seviyorum, Elise. Hata yaptım. Bunun farkındayım. Seni Andes’in yanına sıkıştırmaya çalıştım ama Andes’i senin yanına sıkıştırmam gerekiyordu.”

Başını geriye attı, dürüstlüğümler karşısında şaşırıldığı belli oluyordu.

“Tam olarak bunu yaptın. Şirketin hayatının aşkı. Bununla asla yarışmam ve yarışmamalıyım.”

“Bu kesinlikle doğru değil. Benim hayatımın aşkı sensin.”

Başını sallayarak bana inanmadığını gösterdi. Ona inanması için hiçbir şey *yapmamıştım*, bu yüzden bu tepki mantıklıydı.

“Ben on bir yaşındayken babam hayatındaki eğlenceden sıkıldı ve Denver merkezli bir kamp malzemeleri şirketini satın aldı. Çok büyük bir iş değildi, Andes kadar değil ama birkaç yüz kişiyi istihdam ediyordu. Bir yıl içinde...” Parmaklarımı şıklattım. “Babam, sorumluluk sahibi olmaktan ve yönetimde olmaktan sıkıldı. Şirketi parçaladı ve neredeyse hurda fiyatına sattı. Tüm o insanlar işlerini kaybetti, iyi bir iş neredeyse bir gecede yok oldu. Çocukken her şeyi izledim ve kendime bunun telafisini yapacağım diye söz verdim. Burada bir şeyler inşa edecektim ve asla babama benzemeyecektim.”

Dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. Nihayet bana yeniden baktığında, koyu renk gözleri taş gibiydi.

“Artık Andes’i duymak istemiyorum.”

“Elise...”

“Sana annemin beni kaç kere hayal kırıklığına uğrattığını mı anlatayım? Ölü babamı mı gündeme getireyim? Terk edilme korkumu mu? Babanla ilgili anlattığın hikâye şirketine olan takıntını açıklıyor ama *benim* hikâyem de asla ikinci plana atılmayı kabul edemeyeceğimi açıklıyor.”

“Bir daha asla ikinci plana atılmayacaksın.” Ellerine uzandım ama o, ellerini geri çekti, göğsünde kavuşturarak kendini korumaya aldı.

Benden.

“Seni seviyorum, Elise. Seni Andes’ten daha çok seviyorum. Seni, kaybedilmiş bir uzuv gibi özlüyorum. Sen olmadan hiçbir şeyin anlamı yok.”

“Bu konuşmayı daha önce yaptık, Weston. Bağış etkinliği sonrası bana verdiğin sözleri kolayca bozdun. Şimdi değiştiğine neden inanayım?”

Hissettim. Elise’le olan o geçici bağım kayıp gidiyordu. Bu konuşmaya yüklediğim tüm umutlar alaycı bir şekilde parçalanıyordu. Ama haftalar süren ihmali ve tutulmamış sözleri bir konuşmanın düzelterceğini düşünmek aptallıktı.

“Çünkü seni kaybettim.” Ayağa kalkıp, nereye gittiğimi bilmeden masadan uzaklaştım. Bir saniye daha otursam patlayacağımı hissediyordum. “Seni kaybettim ve nefes alamıyorum. Hiç umursamadığım bir anda bile senin peşinden dünyanın sonuna kadar gideceğimi biliyorum. Başka kimse yok benim için.”

Tek tepkisi, yavaşça göz kırparak bana bakmak ve dolu bira şişesinin son etiket parçalarını koparmaktı. Çenesini kaldırmıştı, asılı duran ışıltılı lambalar yüzüne yansıyor. Dudaklarının köşelerinde biriken hüznün ve gözlerini çevreleyen kırmızılık beni parçaladı. Kendime, yaptıklarına duyduğum öfke, omurgamın dibinde alev aldı. Şişem, onu fırlattığımı bile fark etmeden, yere çarparak patladı.

Elise sıçradı, korkuyla bir inleme çıkardı. Sonra ayağa kalkıp benden uzaklaşmak için geriye doğru sendeledi.

Onun her adımını takip ederek, “Beni sevmeyi bıraktığını söyle bana,” diye yalvardım.

Başını salladı. “Yapma.”

“Beni sevdiğini biliyorum. Eğer beni sevmeseydin benimle buluşmak istemezdin.”

“Bu önemli değil. Seni *sevemem*.”

“Bu önemli. Tek önemli olan bu.”

Bir saniye içinde aramızdaki mesafeyi kapattım, kollarımı açıp onu sardım. Başını avcumun içine alıp burnumu saçlarının arasına gömdüm ve haftalardır ilk kez nefes aldım. Hafif bir inilti çı-

kardı ama beni itmedi. Kollarımda gevşek bir şekilde durdu, bana izin veriyordu ama sarılmıyordu.

Yine kaybediyordum ve bunu durdurmanın bir yolunu bulamıyordum.

“Seni seviyorum.” İpek gibi saçlarına bir öpücük kondurdum. “En çok seni seviyorum.”

“Yeter artık,” diye fısıldadı.

“Ande’sten bir daha bahsetmememi istediğini biliyorum.” Bunu söylediğimde irkildi. Tanrım, ne kadar berbat etmiştim! “Ama bu hafta, böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmamasını sağlamak için somut, ölçülebilir adımlar attım. Şimdi duymak istemiyorsan yaptıklarımı e-postayla yollarım ve hazır olduğunda okuyabilirsin.”

“Hazır olacağımı sanmıyorum.”

“Öyleyse sonsuza dek bekleyeceğim.” Dudaklarım şakağında uzun bir süre kaldı. “Seni seviyorum, bebeğim. Sen benim rotamsın. Bu yüzden gecenin bir yarısı sana geldim ve bu yüzden beni itsen bile geri gelmeye devam edeceğim.”

Sonunda kolları hareket etti. Gömleğimi tuttu, tırnakları sırtımı çizirken bana sıkıca sarıldı. Onu daha sıkı tuttum, yumuşak bedeni bana doğru gömüldü.

“Sana inanabilir miyim bilmiyorum, Weston.”

Saçlarının arasından başımı salladım. “Biliyorum. Ama sen inanana kadar gelmeye devam edeceğim.”

“Beni bırakmalısın.”

“Yapamam.”

Titrerken ona sarılmama izin verdi. Bunun son kez olabileceği bir ihtimaldi. İkimiz de bunu biliyorduk ama ikimiz de dile getirmedi.

“O geceye geri dönebilseydim sana her şeyi anlatırdım,” diye mırıldandım. “Seni içeri alırdım.”

“Keşke alsaydın.”

Kollarımdan ayrılıp tek başına asansöre bindiğinde güneş neredeyse ufkun ötesine geçmişti. Turuncu ve pembe lekelerin siyaha dönüşmesini izlemek için çatıda kaldım.

Sonra çatı katına, ofisime döndüm. Yazmam gereken bir e-posta vardı ve hayatımın aşkını bana bir şans daha vermesi için ikna etmem gerekiyordu.

40. Bölüm

Elise

Luca ve Elliot, ben kahvaltı için geldiğimde çoktan masadaydı. Luca, yanağıma büyük bir öpücük kondurdu, Elliot ise her zamankinden daha sıkı sarıldı.

Ondan uzak durmaya çalışıyordum ve bu hiç kolay olmamıştı. Eğer beni en karanlık halimde görseydi çıldırırdı. Elliot pek az kişiyi umursardı ve ben her zaman onun için bir numara olduğumu bilirdim. Beni Patrick'ten kurtarmak için tek bir soru bile sormadan dünyaları yerinden oynatmıştı. Weston'ın bana yaptığı tüm reddetmeleri ve incitmelerin ayrıntılarını bilse ne yapardı diye korktum, bu yüzden ona sadece Weston'ın iş yükümlülükleri nedeniyle ayrıldığımızı söyledim.

Elliot, yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerindeki gergin ifade açıkça belli oluyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“İyiyim.”

Gerçeği biraz esnetiyordum ama ona, kalbimin kırıldığını ve önümüzdeki on yıl boyunca uyumak istediğimi söyleseydim öfkelenirdi. Öfkesi bana değil, üzüntümün kaynağına olurdu. Ama ağabeyimle Weston arasındaki uçurumu daha da büyütmek, isteyeceğim en son şeydi.

Masadaki boş dördüncü sandalye, her şeyin ne kadar değiştiğini yeterince gösteriyordu.

Luca önümde duran, dumanı tüten fincanı işaret ederek, “Senin için bir kahve sipariş ettim, *bella*,” dedi.

İki elimle fincanı kavradım. Yumuşak ama güçlü bir tadı olan kahveyi yudumlayıp, “Teşekkürler,” dedim.

“Oda arkadaşını getireceğini sanmıştım,” diye ekledi Luca.

Fincanı masaya koyup dudaklarımın ucunda bir tebessümle, “Onu bir yerde tutmak imkânsız,” dedim. “Bugün seramik kursunda tanıştığı bir arkadaşının yeni işyerinin duvarlarını boyamak için ona yardım ediyor.”

Elliot, “Kaç tane arkadaşı var bu kızın?” diye homurdandı.

Güldüm. Elliot hiçbir zaman Saoirse’yi anlayamamıştı. “Tanıştığı herkes onun yeni bir arkadaşı olur. Ama onun tek en yakın arkadaşı benim.”

Eğer ona buraya gelmesini özellikle söyleseydim yeni seramik arkadaşını hiç düşünmeden bırakır ve gelirdi, bunu biliyordum. En yakın arkadaş unvanımın ne anlama geldiğinden asla şüphem olmamıştı.

Yemeklerimizi sipariş ettik ve konu Elliot’ın Singapur’a yaptığı son geziye geldi. Bana üzerinde altın bir orkidenin asılı olduğu kement tarzı bir kolye almıştı. Her zamanki hediyelerinin bir üst modeliydi ama sanırım benim için üzölmüşüü ve bu onun beni neşelendirme yoluydu. Kolye çok güzeldi ve hemen taktım ama göğsümdeki boşluğu doldurmak için hiçbir şey yapmadı.

Luca ellerini masada birleştirdi. “Elliot ve ben bu sabah Weston’dan bir e-posta aldık,” dedi.

Elliot irkildi. “Bu konu hakkında konuşmamıza gerek yok.”

“Ne yazıyordu?” diye sordum.

Elliot kolumu okşadı. “Önemli değil.”

“Önemli. Ne yazdığını bilmek istiyorum.”

Çünkü benim gelen kutumda da Weston’dan bir e-posta vardı. Dün gece, çatıdan ayrıldıktan birkaç saat sonra gelmişti. Okumak için kendimi bir türlü ikna edememiştim.

Luca’nın bakışları Elliot’la benim aramda gidip geldi. “Yönetim kadrosunda yaptığı değişiklikleri anlatıyordu. Oldukça kapsamlı bir plan. Yeni bir denetim birimi ekliyorlar ve bu birim CO-O’ya rapor verecek, Weston’a değil.”

Elliot kollarını göğsünde kavuşturdu. “Zamanı gelmişti. Şirketi sadece o ve Renata’nın çalıştığı ilk günlerdeki gibi yönetmeye devam ediyordu. CEO değilmiş gibi detaylarla uğraşıyordu.”

“Peki, bu planı size neden gönderdi?” diye sordum.

“Planı hakkında bizim fikrimizi almak istemiş,” dedi Elliot.

Luca’nın dudakları hafifçe kıvrıldı. “Bu yeterli olur mu diye sordu.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Yeterli mi?”

Luca’nın yarım gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüştü. “Bu sefer aynı olmayacağına seni inandırmak için.”

“Peki, yeterli mi?”

Luca, “İyi bir adım,” dedi. “Weston’ın Andes üzerindeki kontrolünden bir kısmını bırakmaya istekli olduğunu göreceğimi hiç düşünmemiştim.”

Elliot kahvesini aldı. “Eğer düşünürsen mantıklı. Weston detaylarla uğraştığı için büyük resmi göremiyordu. Görmemesi gereken şeyleri kaçırdı. Bu, onu buraya getirdi. Şirketini riske soktu, bir daha tekrarlamak istemez.”

Luca koluna vurdu. “Aynı şeyi yapmaya devam ederdi. Bunun neden olduğunu biliyorsun. Bunu anlamamazlıktan gelme.”

Elliot kahvesinden bir yudum alıp, “Bunu gördüğümde inanırım,” dedi.

“Onunla konuştun mu?” diye sordum.

“Hayır ve konuşmayacağım.” Fincanını yerine koyup ceketinin kolundaki toz parçasını silkeledi.

“Konuşmayacak mısın?”

Elliot bana kararlı bir bakışla baktı. “Hayır. Kardeşimle bir ilişkisi olduğunda, işlerin kötü gitmesi halinde taraf seçeceğimi ve bunun onun tarafı olmayacağını biliyordu. Konuşmak bir şeyi çözmeyecek. Bunun olmasını beklediğini sanmam.”

Elliot, asla lafını esirgemezdi ve bu lafı, bana söylediği diğer her şeyden daha fazla acıttı. Weston ve ben o kadar dikkatsiz davranmıştık ki âşık olmuş ve sonuçları umursamamıştık. Şimdi, işte buradaydım ve sonuçlar gözlerimin içine bakıyordu.

Bir ömürlük dostluk çöpe atılabilirdi.

“Ya ben onu affedersem?” diye üsteledim.

“Eğer affedilmeye değer olduğunu sana kanıtlayan bir şey ya-

parsa doğru olanı yaparız.” Öne doğru eğildi. “Düşüncelerinin işlediğini görebiliyorum. Sırf benim hatırım için onunla bir ilişkide olamazsın. Bu asla işe yaramaz.”

“Belli ki. Sadece senin ne düşündüğünü merak ediyordum.”

Luca güldü. “Elliot bunu asla kabul etmez ama geçen hafta boyunca kafası bir hayli karıştı. Hatta spor salonunda soyunma odasından çıkarken işe gideceği için siyah takım elbiseyle kahverengi ayakkabı giymişti.”

İrkildim. “Elliot asla böyle bir şey yapmaz.”

Luca başını salladı. “Yaptı.”

Elliot döndü, çenesindeki kas sertçe kasılıp gevşiyordu. “Mevcut durumdan memnun olmadığımı asla söylemedim.”

Luca sessizce, “Kafası karışık,” dedi.

Konu, daha güvenli sulara geçerken *düşüncelerim* dönmeye devam etti. Aslında, çatıdan beri hiç durmamıştı. Bana her şeyi yanlış yaptığını kabul ettiği şekilde bakışı, bir saniye daha ayrılmayacakmış gibi sarılışı, gelen kutumda bekleyen e-posta...

Bu sadece geçen gece değildi. Tüm hafta boyunca sürekli bir şekilde hayatımda olmuştu ve tüm bunları, yaşanan her şeye rağmen yapması kolay olmamış olmalıydı.

Garson yemeğimizi getirdi. Kahvaltıyı atlayıp tavuklu sandviç sipariş etmiştim. Önce turşuya yöneldim, Luca güldü.

Kaşımı kaldırdım.

Bana göz kırpıp eğlenmiş bir şekilde izlemeye devam etti.

“Komik olan ne?”

“Sen ve turşular.”

Elliot neredeyse gülümsedi. “Küçüklüğünden beri turşulara düşkün. Babamız, bir yere gittiğimizde tabağındaki turşusunu Elise’e vermeyi âdet edinmişti.”

Luca çenesine dokundu. “Geçen ay Weston’ın öğle yemeğinde, sana turşusunu verdiğini gördüğümde bunun nedenini merak etmiştim.”

Omuz silktim. “Her zaman öyle yapar. Turşuları sevmez.”

Luca kakhaha attı, Elliot ise masanın diğer tarafından bana dikkatle bakıyordu.

“Ne oldu?”

“El.” Elliot başını salladı. “Babamı bunu yaparken izledi ve babam gittiğinde Weston onun yerini aldı. Bu yüzden sana her zaman turşusunu veriyor.”

“Ben...” Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. Elliot sanki üzerime devasa bir bomba atmamış gibi yemeye başlamıştı. Luca hâlâ beni izliyordu, yüz hatlarında yumuşak ve sempatik bir ifade vardı. “Bilmiyordum.”

Luca kolumu sıktı. “Bunu bilmeni istemezdi.”

Çünkü beni her zaman sevmiştir.

Şimdi olduğu şekilde değil ama Weston’ın bana olan sevgisi, hatırlayabildiğim sürece hayatımda var olmuştu. Buz gibi bir cadı olduğum dönemde ve onun Şikago’daki inişli çıkışlı hayatında bile. Şimdi bile, beni hâlâ sevdiğinden hiç şüphem yoktu.

Kahvaltı, dayanılmaz derecede uzun sürdü. Elliot ve Luca’yla birlikte olmayı dört gözle bekliyordum ama şimdi, sadece oradan ayrılmak ve öğrendiğim şeyi zihnimde tekrar tekrar düşünmek istiyordum.

Ve o e-postayı okumak.

Uber’in arka koltuğunda nihayet eve doğru giderken telefonumu çıkardım ve Weston’ın Andes için hazırladığı planları gözden geçirdim. Yüzeysel ve eğitimsiz bir bakışla bile Weston’ın işi ciddiye aldığını görebiliyordum.

En altta, kitabımdan bir alıntı daha yazmıştı.

“Kan gölünün içinde yatarken -ilk kez kendi kanımda- gördüğüm yüz onun yüzüydü. Gerçekten burada olacak kadar şanslı değildim. Ancak bir halüsinasyon bekleyebilirdi benim gibi bir adam. Ona uzanıyorum. Parmakları, hayal ettiğim gibi silik değil, katı bir şekilde somut.

“Gerçek misin?”

Parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Sen ne kadar gerçeksen ben de o kadar gerçeğim."

"Ölüyorum."

"Eğer sen ölüyorsan ben de ölüyorum. Seni bırakmayı reddediyorum."

"Burada kalmamın tek sebebi sensin."

"Zaten çoktan ölmüş olmalıydım ama onun emirleri altında bir köleden başka bir şey değilim. Bana kalmamı söylerse kalırım. Daha iyi bir adam olmamı isterse bunu gerçekleştirmek için kendimi tersine çeviririm. Ona verebileceğim hiçbir şey için dünyayı ve kendimi parçalamaktan çekinmem. Tek yapması gereken istemek."

Bunlar Weston'ın sözleri değildi ama bunları gerçekten kastettiğine inanmak istedim.

Uber, apartmanımın önünde durur durmaz dışarı fırladım ve asansöre doğru koşmaya başladım. Onu görmeliydim ama tam olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Kapısına geldiğimde, anahtarımı kilide yerleştirdim. Bunu yapmam doğru mu diye düşünmeye bile fırsatım olmamıştı. Ayrılmadan önce her zaman kapısını çalmadan içeri girerdim.

"Weston?" diye seslendim.

Yemek masasında tabaklar vardı. Artık yemeklere burnumu kıvırdım. Weston'ın masasını böyle dağınık bırakması pek ona göre değildi ama zaten ben de son zamanlarda kendim gibi değildim.

Oturma odasında yoktu. Yatak odalarının olduğu koridora doğru ilerlemeye başladım ve bir ses duydum. Televizyon mu? Ona benzemiyordu.

Koridorda iki adım daha ilerleyince ne duyduğumu anladım.

Hayvani inlemeler.

Boğuk homurtular.

"Daha sert. Lütfen, daha fazla."

"Evet, bebeğim. İşte böyle."

Yüzümdeki kan çekildi. Umutlarım ayaklarımın dibinde eriyip gitti.

Tanrım. Devam etmişti. Sonsuza kadar bekleyeceğini söylediği her şeyden sonra yirmi dört saat bile beklememişti.

Geriye doğru sendeledim ve bir şekilde kendimi kapıya yönlendirmeyi başardım.

Biz bitmiştik.

Gerçekten, tamamen bitmiştik.

41. Bölüm

Elise

Yanaklarımdan şelale gibi dökülen gözyaşlarından neredeyse kör olmuş bir halde kapıyı hızla açtım ve anahtarı elinde hazır bir şekilde duran adamla çarpıştım.

“Elise?” Weston beni sabit tutarak kollarımı yakaladı. “Burada ne yapıyorsun? Ağlıyor musun?”

Gördüğüm şeyi tam olarak anlayamadan derin bir nefes aldım. “Burada nasıl olabilirsiniz?”

“Ofisten eve geliyorum.” Elleri kollarımdan yukarı kaydı ve yüzümü avuçlarının içine aldı. “Neden ağlıyorsun, bebeğim? Neler oluyor?”

Açıklamaya çalışıp, “Duydum...” dedim. “Düşündüm ki...” Zor yutkundum. Midem panik ve büyük bir rahatlama karışımı içinde karmakarışık. “Senin başkasıyla olduğunu düşündüm.”

Başını geri çekti. Yüzüne, bu fikrin saçma olduğu kadar şaşkın bir ifade yayıldı. “Neden böyle bir şey düşünesin ki?”

“Duydum.” Kolumu yatak odasına doğru salladım. “Sevişme sesleri duydum.”

Weston’ın bakışı, hızla işaret ettiğim yöne çevrildi. “Miles,” diye tısladı. “Burada bekle.”

Koridordan yürüyüp kayboldu. Hemen ardından gürültülü bir kapı çarpması ve Weston’ın Miles’in adını bağırması duyuldu. Ardından çarşafı yakmaktan bahsettiği bir şeyler söyledi.

Kırmızı yüzüyle aceleyle bana geri döndü. “Hadi. Kapısını kapadım, böylece az önce gördüğüm dehşeti görmek zorunda kalmayacaksın.”

Elimi tuttu ve beni yatak odasına çekip kapıyı kapadı.

“Üç saat boyunca yoktum.” Kapıya yaslandı. Başı öne düştü.

“Üç saat ve biriyle sevişmeyi başardı. Tanrım. Onu evden atabilir miyim artık?”

Küçük bir kahkaha kaçtı dudaklarımdan. Kendimi tutamıyordum. Weston o kadar tiksiniş görünüyordu ki Miles’ın beyaz tenli kışını hayal ettiğini düşündüm.

Başını hızla kaldırdı. “Bu sana komik mi geliyor? Onun burada olmasının sebebi sensin.”

Bir kahkaha daha attım ve Weston’ın omuzları düşerek içindeki gerginliği serbest bıraktı. Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak belimden kavradı ve beni kendine çekti. “Buradasın.”

Ellerim göğsünde düzleşti. “Buradayım.” Sonra üzerime bir çılgınlık dalgası geldi ve onu ittim. Ama inatçı bir duvar gibi olduğu için kımıldamadı. “Neden bana turşuları sevdiğini hiç söylemedin? Neden sevdiğin halde tüm turşularını bana verdin? Neden böyle bir şey yaptın?”

Az önce gülüyordum ama şimdi yeniden ağlıyordum. Weston benim bu ani çıkışıma muhtemelen şaşırmıştı ama sorgusuz sualsiz beni kollarına alıp tuttu.

“Bebeğim.” Dudakları şakağıma dokundu, parmakları saçlarımı ve sırtımı okşuyordu. “Bunu sana kim söyledi?”

“Luca. Ve Elliot da turşularını bana, babam öldüğünde vermeye başladığını söyledi.”

Sıcak nefesi cildime vururken derin bir nefes verdi. “Bu doğru. Sana her şeyimi veririm, biliyorsun. Turşular önemli değil.”

“Önemli. Sevdiğin bir şeyi neden bırakmalısın ki? Ben asla bilerek sevdiğin bir şeyi elinden almazdım. Asla.”

Geri çekildi ve bana öyle bir bakış attı ki içim sızladı. “Beni kendinden uzaklaştırdın ve ben seni sadece seviyor değilim.”

“Gitmek istemedim.”

Yavaşça ve ağır bir şekilde başını salladı. “Biliyorum, bebeğim. Ama şimdi buradasın.”

“Beni getiren şey turşular oldu.”

Başını yana eğdi. “Yönetim ekibimi yeniden düzenlemek için harcadığım saatlerce süren planlama değil mi?”

Dudaklarım seğirdi. “Biraz da o.”

“Sen...” Yüzümü tuttu, başparmakları çenemi ve altdudağımı okşadı. “Geri mi dönüyorsun?”

Başparmağını öptüm ve olduğu yerde kaldı. “Sen beni ateşe veriyorsun, Weston.”

Kaşları çatıldı. “Bunun iyi bir şey olmasını istiyorum ama olduğundan emin değilim.”

“Beni korkutuyorsun. Bu gerçek. Ama kardeşin bana dün birkaç şey söyledi ve onları düşünmeden duramıyorum.”

“Miles’in söylediği hiçbir şeyi duymak istediğimden emin değilim.”

“Eh, buraya gelmemin bir parçası da bu yüzden.”

“Ah, lanet olsun!” Kaşlarını çatarak kapıya baktı. “Bunun için ona teşekkür etmem mi gerekecek?”

Her şeye rağmen Weston’ın doğal huysuzluğu beni yine güldürdü. “Bilmiyorum. Belki.”

“Gel buraya.” Beni yatağına doğru çekti, ucuna oturdu ve beni de yanına oturttu. “Anlat bana, bebeğim.”

Weston’ın gözleri yorgun ve sıkıntılıydı ama içinde bir umut filizleniyordu. Çenesindeki kirli sakal her zamankinden daha kalındı ve saçları, sanki tüm gün boyunca çekiştirmiş gibi dağınıktı.

Kalbim sıkışıyordu, ona sarılıp her şeyin düzeleceğini söyleme dürtüsü neredeyse dayanılmazdı. Ama konuşmamak bizi buraya getirmişti ve bir daha asla burada olmak istemiyordum.

“Miles *eğer birkaç cesur mağara adamı yanarak ölme korkularını yenmeseydi hâlâ karanlıkta olurduk*, dedi. “Karanlıkta olmak istemiyorum, Weston. Bu yüzden beni ateşe verdiğin gerçeğinden korkmamayı öğrenmem gerekiyor çünkü ışığı ve seni istiyorum.” Weston ağzını açtı ama iki parmağımı dudaklarına bastırdım. “Ama bu, biliyorsun, son şansımız. Eğer anlaşmanın senin tarafını yerine getiremeyeceksen beni geri alma.”

Parmak uçlarımı öperek, “Yerine getireceğim,” diye söz verdi.

“Planlar harekete geçti. Andes gibi bir şirket için değişim bir gecede olmaz ama oluyor. Uzun zaman önce olmalıydı ama hiç sebepim yoktu. İş, hayatım olmuştu.”

“Rekabet edilemez bir şey.”

“Elise, ortada bir rekabet yok. Şimdi hayatım senin ve birlikte inşa edeceğimiz şeyin etrafında dönüyor. Bir süreliğine hedefimi kaybettim. Uzun zaman önce, babam gibi olmamaya yemin etmiştim. Ondan daha iyi biri olmak istiyordum. Bu beni Andes’i inşa etmeye ve onun büyümesini izlemeye itti. Ama sadece işte daha iyi olmak istemiyorum. Ondan daha iyi bir adam olmak, aileme bakmak ve onları öncelik haline getirmek istiyorum. Sen benim ailemsin. Her zaman birinci sırada olacaksın.”

“Weston...” Bu adam... Beni nasıl seveceğini çok iyi biliyordu.

Çenemi parmaklarının arasına aldı, yüzümü yukarı kaldırarak gözlerimin içine baktı. “Son birkaç haftayı bir daha yaşamak istemiyorum.”

“Yapmak zorunda kalırsam bu beni öldürür,” dedim ona.

Bana baktığında yüzünde oluşan o ifade, içinde sözler ve kararlılık barındırıyordu. “Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Senin benim olmadığın bir saniye bile daha yaşamak istemiyorum.”

“Ben seninim.” Bir şekilde, onun olmamış mıydım zaten?

“Birbirimize aitiz ve bizi büyütmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Ben de yapacağım.”

Nefesi dudaklarıma çarptı ve ardından ağzı benimkine değdi. Yumuşak ve emin bir şekilde, on yıldır bekliyormuş gibi bir öpücükle bütünleştik. Parmakları saçlarımdaydı, ben ise gömleğine sıkı sıkı tutunmuştum. Sadece öpüştük, tekrar ve tekrar, aramızdaki tüm rahatlamayı akıtarak. Ayrı olmak, suyun altında nefes almak kadar doğaya aykırıydı.

Bu doğrudu.

Weston yanımda, beni sonsuz bir aşkla severken ben de onu aynı şekilde seviyordum.

Alnı benimkine yaslandı. Dudaklarımız yalnızca bir nefesle ayrıldı.

“Seni seviyorum,” dedim.

“Bundan bir an bile şüphe etmedim, bebeğim. Ama şunu bil ki ben en çok seni seviyorum.”

Gözlerimi kapadım, bunun doğru olduğunu kabul ettim.

Tekrar öpüştüğümüzde kıvılcımlar uçtu, bizi tutuşturan bir ateşe dönüştü. Ama bu ateşten korkmuyordum artık.

Artık değil. Korkmak zorunda değildim.

Sonuçta bu, *Weston*’dı.

Sonsöz

Weston

Bir yıl sonra...

“Yeni bir kavanoza ihtiyacın var. Bu artık dolmaya başladı.”

Elise, evdeki ofiste rafa özenle yerleştirdiği ıvır zıvırları incelediğinde yanıma geldi. Kollarını belime doladı ve yanağını sırtıma yasladı.

“Bana çok fazla not yazıyorsun. Dolması kaçınılmazdı.”

Ellerinden birini okşadım. “Bu bir şikâyet mi?”

“Asla. Eğer bana not yazmayı bırakırsan işte o zaman şikâyet ederim.”

Kollarını gevşetip, ona dönerek yüzüne baktım. “Bunun olacağını sanmıyorum.”

“Olmasa iyi olur.”

Ona doğru döndüğümde dudaklarını bana doğru uzattı. Dolgun dudaklarının hissine karşı koyamayıp iç çektim ve dudaklarımı, dudaklarına bastırdım. Onu bir yıldan fazla bir süredir öpüyordum, aylarca birlikte yaşayıp birbirimizi her gün görmüştük ama hâlâ ona sahip olmanın alışkanlığına varamamıştım.

Saat ilerliyor ve bir an önce yola çıkmamız gerekiyordu. “Hazır mısın?”

Bana iyice sokulup yanağını omzuma yasladı. “Hmm... Evet. Ya sen?”

İpeksi saçlarının arasından burnumu geçirdim. “Ben de hazırım. Sence kardeşim hazır mı?”

Elise kahkahasını tutamadı. “Hiç sanmıyorum.”

Bir yıldır benimdi ve benden sıkılmamıştı. Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Benimle partner olmak, büyük bir iş, huysuzluk eğilimi ve serseri bir kardeş gibi yüklerle birlikte geliyordu.

O sırada oturma odasından bir çarpma sesi geldi, ardından Miles'in iyi olduğunu haykırmasını duyduk.

Beni ve asi kardeşimi siktir et.

Aylar önce taşınmıştı ama her zaman geri dönmek için bir bahane buluyordu. Ve aklımı kaçırmış olmalıyım ki her seferinde buna izin veriyordum.

“Gidip ona bakayım mı?” diye sordu Elise.

Kolunu sıkıca sardım. “Hayır. Burada kal. Zaten hafta sonunu onunla geçireceğiz. Bu kadarı yeter.”

Gülümsediğini hissettim. “Onu sen davet ettin. Bu senin fikrindi.”

“Evet,” diyerek derin bir nefes verdim. “Bazen hatalar yapıyorum, bu da onlardan biri. Bir anlık zayıflık anında yakaladı beni. Çocukken yaptığımız kamp gezilerimize duyduğum nostaljiye kapıldım.”

“Neyse ki bu kamp gezisi alkol ve yenilebilir şeylerle donatılmış.” Kaşını kaldırarak bana baktığında kaşını öptüm.

“Tatlısın ama ikna olmuş değilim. Miles'in LSD etkisinde olduğ-

“Ve onu arabaya geri taşımak zorunda kaldığın zamanı mı anlatacaksın? Evet, birkaç kez anlatmıştın.”

“Tüm hikâyelerimi biliyorsun.”

Başını salladı. “O zaman yeni hikâyeler yazmaya devam etmemiz gerekecek.”

Benden uzaklaşarak çekmecelerin birinde bir şeyler karıştırmaya gitti. Yatağımızın köşesine oturup onu izledim.

Miles, Luca, Saoirse ve Elliot'la birlikte iki gecelik bir kamp gezisi için hazırlanıyorduk. Bu fikir Elise ve Saoirse'nin aklına gelmişti. Son birkaç haftayı bizim için aktiviteler planlayarak geçirmişlerdi.

Ama benim de bir planım vardı.

Bu, sabahın erken saatlerinde olacaktı. Elise ve ben kalkıp kamp alanımızın yakınındaki dereye yürüyecektik. Yalnız olacaktık. Belki hava serin olur ve bana sokulurdu. O an diz çöküp ona evlenme teklifi edecektim.

Yüzüğü sırt çantamın ön cebinde taşıyordum ve neredeyse yanıyormuş gibi hissediyordum.

Elise döndü, elinde bir çift tüylü çorap ve e-okuyucu vardı.

“Bunu neredeyse unutuyordum. Kendime çok kızardım.”

Ona gülümseyerek baktım. *Benim küçük okuyucum...* “Tüm hafta sonu kitap okuyup bana hiç ilgi göstermemeyi mi planlıyorsun?”

Bana doğru yürüdü, elindekileri yatağa attı ve omuzlarıma dayandı. Ellerim mıknaştırmış gibi hemen kalçalarına gidip arka ceplerine yerleşti.

Eğilip beni öptü. “Sana nasıl kayıtsız kalabilirim ki?”

Dudaklarına doğru, “Gel buraya, ilgiye muhtacım,” diye mırıldandım.

“Weston... Gitmemiz gerekiyor.” İtiraz etse de dizlerini kırıp kucağıma oturdu. “İşte buradayım.”

“Evet, buradasın.” Bileğini kavrayarak iç kısmım dudaklarıma götürdüm ve birkaç ay önce yaptırdığı dövmeyle öptüm. Kalp gibi görünen bir dağ aslanının kafasını gösteren ince bir çizim beni çok şaşırtmıştı. Bu, Elise’in bizim başlangıcımızı anma şekliydi. Her gördüğümde, yerçekiminden kaçmış gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bileğini tekrar öpüp e-okuyucusuna baktım. “Kitapta ne oluyor?”

Altdudağını ısırdı. “Kadın karakter, kötü adama âşık oluyor. Adam korkunç biri.”

Bir yıldır birlikteydik ve kitapları hakkında her şeyi öğrenmiştim. İlk seferki hariç, bir kitabı tamamen okumamıştım ama Elise’in neyi sevdiğini görmek için birkaçına göz atmıştım.

“Onu kaçırdı mı?”

Gülerek, “Evet,” dedi. “Bir de sevgilisini öldürdü.”

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. “Ah, romantik.”

“Değil mi? Sevgilisi, kahramanın tüm ailesini öldürmüş, bu yüzden bunu hak etmişti.”

“Ah, evet, bu mantıklı.”

Bana vurdu. “Dalga geçme.”

“Asla yapmam, bebeğim.” Kalçasını yoğurup dudaklarımı boğazına dokundurdum. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?”

“Benim seni sevdiğim kadar seviyorsundur.”

Kafamı eğdim. “Yanılıyorsun, Bayan Levy. Seni her şeyden çok seviyorum. Bazen deli gibi hissettiriyorsun. Seni takip etmek, sana bakan herkesi öldürmek, seni kendime zincirlemek istiyorum.”

Gülümsemesi yavaş ve sinsi bir hal aldı. “Yani demek istiyorsun ki ben karanlık bir roman kahramanıyım, ha?”

“Demek istiyorum ki ben seninim. Sonsuza kadar benim olur musun?”

Kirpikleri yanağına değdi. “Hmm...”

Kafamı ondan uzaklaştırdım ve yaptığım tüm planlar uçup gitti. Daha fazla beklemek istemiyordum.

“Elise.”

“Evet?”

“Benimle evlenir misin?”

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Ne?”

“Bir yüzüğüm var. Sırt çantamda. Onu sana *evet*, dediğinde vereceğim.”

Ağzı açık kaldı. “Ne?”

“Onu söyledin.”

“Bana evlenme mi teklif ediyorsun?”

“Bu kadar şaşırmana neden olan ne? Seni seviyorum. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Karım olmanı istiyorum.” Kaşlarımı çattım. “Henüz *evet*, demedin.”

“Sadece çok şaşırdım, Weston. Kampa gidiyoruz!”

İstedğim cevabı alamamanın verdiği sabırsızlıkla onu üzerimden ittim ve sırtüstü yatırarak kalçamı bacaklarının arasına yerleştirdim. Aşağıdan bana gülümsedi.

“*Evet*, de,” diye emrettim.

Keyif dolu bir kahkaha patlattı. “Evet. Tabii ki evet! Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, West. Seni çok seviyorum.”

Gözlerimi kapatıp alnımı onun alnına dayadım. “Tanrı’ya şü-

kür. Bir an endişelendim. Bunu böyle yapmak istememiştim. Gün doğumu olacaktı, bir yürüyüş...”

“Bu mükemmeldi.” Kollarını omuzlarıma doladı. “Dayanamadığın için çok sevindim.”

“Benim karım olacaksın.”

“Sen de benim kocam olacaksın.”

“Yakında.”

“Yakında,” diye onayladı.

Gözlerim açıldı ve gözlerinin benimkilere kilitlendiğini gördüm.

“Mutlu musun bebeğim?”

“Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

Kardeşimin oturma odasında dolanıp durmasına ve Elise’in ağabeyinin yan çadırda uyuyacağı iki gün boyunca neredeyse hiç mahremiyetimiz olmayacak olmasına rağmen hayatımda hiç bu kadar tamamen ve bütünüyle huzurlu hissetmemiştim. Arkadaşlarım, ailem, başarıım ve en önemlisi hayallerimin kızı vardı.

Belki mutlu sonlar o kadar da inanılmaz şeyler değildi.

TEŞEKKÜR

Yıllardır bir ofis romantizmi yazmak için sabırsızlanıyordum ama bir itirafta bulunmam gerekirse daha önce hiçbir ofiste çalışmadım. Bir kez bile. İlk kariyerim kuaförlüktü, daha sonra evde çocuklarımla ilgilenen bir anne oldum ve şimdi buradayım, sizin için kitaplar yazıyorum. Neyse ki eşim 2020'den beri evden çalışıyor, bu yüzden bir ofis işini canlı ve yakından gözlemleme fırsatım oldu.

Çok fazla toplantı oluyor. *Çok fazla*, dostlar.

Bu kitabın iş dünyası tarafını kurgulamama ve ofisin iç işleyişini anlamama yardım ettiği için eşime teşekkür etmem gerekiyor.

Alley Ciz, Laura Lee ve CoraLee June'a da her zaman sohbet etmek, içimi dökmek ve kapak fotoğraflarını seçmeme yardım etmek için yanımda oldukları için teşekkür ederim. Aynı şekilde kolye sohbeti grubuma da!

Beta okumalardaki desteğin için teşekkürler, Jenn!

Editörüm Monica ve düzeltmenim Rosa, sizin desteğiniz olmadan bunu yapamazdım.

Kate, Tatlı Kate'im, her zaman favori kapaklarımı yapıyorsun ve bu kez de harikalar yarattın.

Sevgili okurlarıma, bu yolculukta benimle olduğunuz için teşekkür ederim. *Rock* yıldızlarından zorbalara, şimdi de milyardere, sizler bu hikâyelerin bir parçası oldunuz ve ben de her zaman sizin için buradayım.

YAZAR HAKKINDA

Julia Wolf, çok satan çağdaş aşk romanları yazarıdır. Büyük yüreklerle sahip kötü çocuklar ve güçlü, bağımsız kadın kahramanlar yazmaktadır. Julia, aşk romanları okumayı, en az yazmak kadar çok sever. İster okurken ister yazarken olsun, duyguların yoğun yaşandığı ve tutkunun doruklarda olduğu hikâyelerden hoşlanır.

Julia, Maryland'de üç çılgın, güzel çocuğu ve sabırlı eşiyle birlikte yaşamaktadır. Eşini yavaş yavaş, her seferinde bir kitapla, bir aşk romanı okuruna dönüştürmektedir.